

ERIC FRATTINI

100 DE ANI DE COSA NOSTRA

Introducere.

Mafia a descoperit America în ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, când mafioții care se alăturau valurilor de imigrație italiană ai acelor ani au găsit enorme oportunități pentru ocupațiile lor tradiționale.

Dicționarul Enciclopedic Larousse definește cuvântul Mafia ca pe o „1. Rețea de asociații secrete siciliene capabile să ia justiția în propriile mâini și să împiedice exercitarea justiției oficiale prin intermediul unei tăceri aranjate. 2. Oricare organizație clandestină de criminali. 3. Grup secret de persoane care se sprijină unele pe altele pentru a-și apăra interesele”; dar autoritățile nord-americane nu știau cu ce aveau să se confrunte. Guvernul lor, legile lor, tribunalele lor sau forțele lor de poliție nu erau pregătite pentru a duce un război ce avea să se dezlănțuie și care va dura puțin peste un secol, cu mii de morți, victime a sute de mici bătălii care aveau loc pe străduțe întunecate, baruri sau cazinouri.

Imigrarea italiană în Statele Unite exercitase o mare influență la nivel economic, politic, cultural, dar și în lumea obscură a crimelor. În anii '90, recensămintele au arătat că aproximativ douăsprezece milioane din locuitorii ei erau urmași ai italienilor, sau, altfel spus, fiecare al douăzecelea nord-american. Numai între 1820 și 18801 se apreciază că au ajuns pe coastele Statelor Unite aproximativ cinci milioane de italieni, dar cel mai mare flux al acestora a fost atins între 1880 și 1914.

Primul Război Mondial a adus după sine încă aproximativ patru milioane de italieni pe ținutul promis, pe un nou pământ plin de oportunități pentru cei care căutau ceva mai bun prin muncă asiduă, dar a adus, de asemenea, un mare număr de delincvenți care au văzut în Statele Unite un nou tărâm al oportunităților unde să practice extorcarea, furtul și asasinatul.

În mod curios, în pofida a ceea ce se crede, primele fluxuri migratoare italiene spre Statele Unite au început din nordul Italiei. Febra aurului declanșată în 1848 a făcut ca Noua Lume să fie mai atractivă pentru toți aceia care căutau o oportunitate pentru a ieși din sărăcie. O mare parte din primele valuri migratoare s-a orientat spre Brazilia și Argentina, dar epidemiile de febră galbenă, care au luat viața unui număr de aproape nouă

mii de imigranți italieni, au făcut ca Guvernul să le interzică cetățenilor să călătorească în alte țări.

California a fost destinația inițială unde urma să se stabilească prima societate italiană, în valea Sonomei, dar New York-ul a depășit-o rapid pe aceasta în numărul de imigranți ce i-a ajuns la chei. Se apreciază că în 1910 locuiau în New York aproximativ 350.000 de italieni. Boston, Chicago, New Orleans și Philadelphia numărau comunități cu aproximativ 50.000 de italieni fiecare. Din acest motiv aceste cinci orașe au fost primele care au semnalat criminalitatea bandelor mafiotă împotriva propriilor compatrioți². La puțin timp după, și Pennsylvania și New Jersey primeau un mare număr de imigranți originari din Italia.

Trei sferturi din fluxurile migratoare se concentrau în orașe portuare precum New York-ul, unde s-au creat „Mici Italii”, ghetouri unde te puteai întâlni cu paesani, persoane din satul sau din orașul tău; sau puteai cumpăra orice produs tipic din țara ta origine. Acolo se vorbea doar dialectele unor orașe precum Napoli, Molise, Puglia, Calabria, Cerdeña sau Sicilia, unde singura lege dominantă era cea a acelor organizații mafiotă care își mutaseră zonele de control din cartierele din Castellammare di Stabia, Corleone sau Catania în cartierele din Brooklyn, Queens, sau în Harlem-ul italian³.

Noile organizații criminale care își impuneau legile proprii cu sânge și foc în cartierele italiene au devenit puternice la început mulțumită popularității și legendei din jurul unora dintre aceste bande criminale între nucleele de imigranți cu o cultură deficitară, și care proveneau, în mare parte, din zonele rurale ale sudului.

Originea cuvântului Mafia era învăluită în acel soi de legendă care, uneori, a fost folosită spre beneficiul propriei organizații criminale. Câțiva cercetători, deși fără a-și declara sursele, situează originea primei organizații mafiotă în secolul al XVI-lea. În acea epocă au apărut în Italia mici grupuri organizate cunoscute ca Protectorii, care îi favorizau pe comercianții bogați și pe proprietarii de pământuri în schimbul unor sume mari de bani. Dacă aceștia nu acceptau să plătească protecția, un membru al familiei era asasinat sau pământurile lor erau arse.

La sfârșitul secolului al XVIII-lea și începutul secolului al XIX-lea, Sicilia devenise o regiune fără legi, în parte din cauza campaniilor împotriva armatelor lui Napoleon care înlocuiau o mare parte din forțele de ordine. În această perioadă, bandele de mafioți au devenit puternice în zonele rurale, impunându-și în fața cetățenilor insulei legile și impozitele. Conform legendei, aceea este perioada în care își găsește originea cuvântul Mafia.

Una dintre aceste legende povestește că o tânără siciliană, pe punctul de a se căsători, a fost violată de către soldații francezi. Pentru a spăla o asemenea ofensă, un mare grup de sicilieni s-a răzvrătit cu armele împotriva soldaților lui Napoleon Bonaparte, țipând „Morte Alla Francia l'Italia Arde” (Moarte Franței, strigă Italia), lozincă ale cărei sigle formau cuvântul MAFIA.

Cea de-a doua versiune povestește același act împotriva tinerei siciliene, doar că aceasta povestește că mama sa, aflând violul la care a fost supusă fiica sa, a ieșit pe străzile Siciliei țipând: ma fia, ma fia! („fica mea,

fiica mea”), în dialectul locului, ceea ce a provocat ridicarea armelor de către sicilienii împotriva francezilor⁴ într-un fel de vendetta sângeroasă.

La mijlocul secolului al XIX-lea, mare parte din Protectori s-au unit cu Carbonarii, un soi de societate secretă de eliberare, care lupta sub conducerea lui Giuseppe Garibaldi împotriva puterii Bourbonilor, care guvernau alături de Neapole, în așa numitul Regat al Celor Două Sicilii, din 1738. Acest grup a luat inițiativa în campania garibaldină care a reușit să obțină eliberarea Siciliei, în 1860, de jugul impus de Francisc I de Bourbon, transformând astfel Mafia într-o organizație cu o legendă pe care nu o vor uita miile de imigranți ce se îmbulzeau în bărcile care plecau din porturile italiene spre Noua Lume.

La începutul secolului al XX-lea și din cauza creșterii indicilor de criminalitate în cartierele controlate de comunitățile italiene, s-a produs o reacție printre autoritățile nord-americane, care nu erau obișnuite să lupte împotriva organizațiilor criminale, precum Mafia. O lege aprobată de Congres a stabilit o cotă de intrare de 3845 de imigranți italieni pe an, dar răul era deja înrădăcinat în societatea nord-americană. Predecesorii sicilienii ai mafioșilor ca Profaci, Bonanno, Ormento, Gambino, Lucania, Costello sau Gigante au luptat împotriva austriecilor, spaniolilor sau francezilor, i-au terorizat pe percepșorii de taxe și i-au omorât pe oamenii legii⁵. Un cod de conduită a fost puțin câte puțin impus între „soldații” Mafiei: omertà, sau, altfel spus, „legea tăcerii”.

În 1920, Cesare Mori, inspector de poliție în Sicilia, posibil omul care cunoștea cel mai bine Mafia, a redactat un raport intitulat *Cruzando espadas con la Mafia* 6, unde descrie: „Mafia guverna aproape toate sectoarele societății. Avea proprii ei șefi și locțiitorii lor. Dicta ordine și decrete în marile orașe și în sătucuri, în fabrici și pe ogoare. Regulariza arende rurale și urbane, putea să intervină în aproape toate afacerile, impunându-și voința prin teroare sau amenințare, ca și pedeapsa dictată de șefii recunoscuți ai Mafiei. Ordinele sale erau, practic, legi. Proprietarii de pământuri și comercianții considerau că se merita să se asigure ca persoane, să-și asigure proprietățile și muncitorii, plătind tribut Mafiei. Siguranța dobândită prin aceasta era mult mai mare decât cea pe care i-ar putea-o garanta vreo forță a poliției sau Statul. Era mult mai sigur, de exemplu, pentru un călător să aibă doi membri ai Mafiei ca escortă decât doi sau mai mulți polițiști”.

În același raport, Mori afirma: „Frecvent am fost întrebat ce semne de recunoaștere folosesc mafioșii între ei, în ce fel sunt desemnate ierarhiile lor, redactarea legilor sale, metodele de administrare și control sau colectarea de fonduri. În realitate, oricât de surprinzător ar părea, nu există nimic din toate acestea. Mafia este atât o filosofie cât și o societate. Este o curioasă afinitate mentală care îi unește în mod esențial pe mafioși și îi determină să formeze o castă. Nu au nici un semn de recunoaștere, nici nu au nevoie de asta. Mafioșii se recunosc între ei prin modul de a vorbi. Nu au legi, legea omertà e de ajuns. Nu există alegeri, Nașul se autodesemnează sau se impune. Nu există reguli de admitere, când un membru în putere are calitățile dorite,

este pur și simplu absorbit. Când aceste calități nu mai satisfac, este expulzat fie prin asasinat, fie prin retragere obligată”.

Existau în Cosa Nostra cinci porunci capitale care chiar în secolul al XXI-lea continuă să dăinuie printre membrii Mafiei.

Un investit trebuie să sară mereu în ajutorul unui frate cu toate posibilitățile de care dispune, inclusiv cu riscul vieții sau al proprietăților sale; un investit trebuie să respecte ordinele unui sfat de frați cu o vechime mai mare decât a lui, fără a le pune niciodată la îndoială; un investit trebuie să considere o ofensă făcută de un non-membru al Cosa Nostra împotriva unui frate ca și cum ar fi fost făcută în mod personal împotriva lui însuși și contra celorlalți frați din Cosa Nostra, iar acesta trebuie să fie dispus să o răzbune cu toate riscurile; un investit niciodată nu trebuie să apeleze la poliție, tribunale de justiție sau orice altă autoritate guvernamentală spre a cere ajutor; iar un investit, nici sub presiunea durerii sau a morții nu trebuie niciodată să recunoască existența Cosei Nostra, să discute despre activitățile sale sau să dezvăluie numele vreunui alt membru al Cosei Nostra⁷.

În mod curios, timp de ani de zile, organizații ale poliției, cum ar fi FBI-ul, au negat existența unei Mafii, în cel mai cuprinzător sens al cuvântului, adică o organizație criminală, perfect ierarhizată și organizată. Chiar și rapoarte federale datate în anii '40 și '50, pe care le-am citit și le-am utilizat pentru redactarea acestei cărți, neagă existența unei organizații criminale de origine italiană.

Cetățenii nord-americani și, în special, mediile lor de comunicare, vorbeau de bande criminale italiene, dar fără o legătură concretă între ele, fără un scop comun, până când în 1963 mărturia mafiotului Joseph Valachi a deschis ochii tuturor.

Valachi fusese un om de acțiune în anii '20 pentru organizația lui Salvatore Maranzano, până când cu patruzeci și trei de ani mai târziu a primit așa-numitul sărut al morții⁸, sau, cu alte cuvinte, ordinul execuției sale din partea Nașului Vito Genovese. Valachi, pentru a se răzbuna, a devenit informator și a povestit, într-o emisiune televizată în fața unui Comitet de Investigare Specială a Senatului, experiența sa în Cosa Nostra, sub conducerea lui Lucky Luciano, Meyer Lansky, Moe Dalitz sau Vito Genovese. Mărturia lui Valachi a dezvăluit aproape jumătate de secol din istoria Mafiei și a ajutat la identificarea a 317 membri importanți ai Cosei Nostra.

„Când erau arestați, se limitau la a te saluta, înclinându-se în fața ta și întrebându-te de starea ta și a familiei tale. Erau oameni deconcertanți”, îmi spuse Gerald Shur, fondatorul Programului Federal de Protecție a Martorilor (WITSEC), în casa lui din New Jersey și agentul federal care a primit primul apel de la Joseph Valachi pentru a deveni informator.

Această carte încearcă să acopere o perioadă îndelungată din cadrul Cosei Nostra, mai exact începând din 1895 până în 2002, de la Giuseppe Battista Balsamo, primul mare Naș al organizației Mâna Neagră, până la John Gotti, Naș al familiei Gambino.

De aceea, am ales, cu ajutorul înțeleptelor sfaturi ale lui Gerald Shur și ale lui Oliver Revell, agent federal timp de treizeci de ani și șef al Unității

Speciale a FBI-ului împotriva Crimei Organizate, evenimente și personaje importante care acopereau un secol din istoria Cosei Nostra între cele mai mult de 14300 de pagini de documente declassificate ale FBI-ului pe care le-am folosit pentru redactarea acestei cărți.

Mi-au trecut prin mâini rapoartele redactate de agenți federali despre Al Capone, Vito Genovese, Tony Accardo, Frank Costello, Carlo Gambino, Paul Castellano, Lucky Luciano sau Meyer Lansky și de evenimente cum ar fi măcelul din ziua de Sfântul Valentin, originile Mafiei, summit-ul de la Apalachin sau asasinatelor lui Paul Castellano și a lui Albert Anastasia. Cititorii acestei cărți ar putea să creadă că parte din conținutul acesteia este un roman de ficțiune, dar toate evenimentele care sunt povestite se bazează pe fapte reale extrase din documente ale Agențiilor Federale ca FBI, Biroul Federal de Narcotice, Serviciul Secret, Departamentul Trezoreriei Statelor Unite, Programul Federal de Protecție a Martorilor, Unitatea Specială împotriva Crimei Organizate sau departamentele de poliție ale orașelor New York, Chicago, Los Angeles sau Las Vegas.

Mafia, Cosa Nostra, Sindicatul, Crima Organizată, Frăția, Uniunea, Biroul (Mafia din Noua Anglie), Echipa (Mafia din Chicago), Brațul (Mafia din Buffalo), Combinația (Mafia din Cleveland), sau oricare ar fi denumirea sa, este reală. La fel sunt și personajele și evenimentele pe care Mafia, S. A. 100 de ani de Cosa Nostra le relatează.

Eric Frattini.

New York, februarie, 2002

A fost odată America.

Giuseppe Balsamo și Mâna Neagră.

Mafia și-a arătat adevăratul chip criminal de nepedepsit prin organizația cunoscută sub numele de Mâna Neagră⁹, cel mai vechi grup mafiote italian cunoscut în Statele Unite, și condus de către Giuseppe Battista Balsamo¹⁰, primul mare Naș al Mafiei din lumea nouă.

Era 11 noiembrie 1895 când un tânăr de douăzeci și patru de ani numit Giuseppe cobora pasarela vaporului care îl adusese din Sicilia sa natală pe insula Ellis. Prin ferestrele cabinei sale mici, pe care o împărțea cu zeci de evrei din Rusia țaristă care fugeau de purgații sau cu polonezi care fugeau pur și simplu de foamea care devasta Europa, privea cu neliniște lumea care se desfășura înaintea sa în apropiata insulă Manhattan. Luminile ei îi păreau magice în nopțile cu insomnii provocate de tusea bolnăvicioasă a vecinilor lui de pat și de mirosul de dezinfectant care inunda toate încăperile de pe insulă. Balsamo încă mai avea de petrecut patru luni de izolare¹¹ necesară din cauza unor mici probleme respiratorii pe care i le provocase umiditatea vaporului și pe care medicii Departamentului de Imigrare al noii sale țări le-au identificat fiind o posibilă pneumonie infecțioasă.

Ce nu știa nimeni era că Giuseppe Balsamo era în Sicilia un personaj de rang înalt al Mafiei și că aceasta i-ar permite să fie catapultat direct la șefia nou născutei organizații mafiote cunoscută sub denumirea de Mâna Neagră. Puterea și-a dobândit-o pe baza asasinatelor și a sfaturilor bune acordate acelor persoane care apelau la el în căutare de ajutor. Se spune că la numai

șaisprezece ani a ucis pentru prima dată un bărbat care o evacuase din apartamentul său pe văduva unui prieten mort într-o dispută mafiotă.

Balsamo nu era un bărbat corpulent, ci mai curând slab, dar chipul lui colțuros și ochii lui negri și profunzi îi confereau o sălbăticie care îl va face faimos în toată Sicilia. În scurt timp, aflat sub protecția lui Giuseppe Morello, un lider al Mâinii Negre în estul Harlem-ului, tânărul Balsamo a devenit un om puternic, un om respectabil. La douăzeci și cinci de ani, Balsamo deja era cunoscut ca Don Giuseppe, iar, când trecea pe străzile din josul Brooklyn-ului, investiții¹² își plecau capetele în semn de reverență și respect.

În primii ani, Balsamo se ocupa cu structurarea organizației în mici grupuri independente cu șefi care îl informau zilnic și care operau în zone stabilite din New York, fără a interfera unele cu celelalte. Fiecare șef își putea desfășura afacerile fără a depăși frontierele impuse de Balsamo, dar toți trebuiau să ceară permisiunea puternicului Naș și să îi trimită acestuia câștigurile lor. Giuseppe Balsamo obișnuia să spună în mica lui cafenea din Brooklyn, de unde controla organizația: „Doar pacea aduce afaceri bune. Războiul între bande aduce doar morți și ruină”; anii pașnici, însă, erau pe terminate.

În dimineața zilei de 12 aprilie 1903, Giuseppe Morello a cerut să vorbească în particular cu Nașul. Într-un colț întunecat al cafenelei, vechiul protector al lui Balsamo l-a informat că Benedetto Madonia, un mafiot lipsit de importanță, încerca să își extindă influența uzurpând afaceri în zona de control a Mâinii Negre. Mulți italieni se plânseseră chiar lui Balsamo însuși că trebuiau să plătească taxa de protecție și Mâinii Negre și oamenilor lui Madonia în același timp.

Acesta se făcuse cunoscut izgonind din afacerea prostituției și a drogurilor bandele de negri care încercau să își extindă teritoriile din inima Harlem-ului, dar Giuseppe Balsamo nu își dorea în organizația sa un om care se ocupa cu prostituarea copiilor la cererea clienților bogați din vestul Manhattan-ului. „Există în organizația noastră hoți, asasini și traficanți, dar nu suntem corupători de copii. Madonia este un gunoi”, afirma Don Giuseppe.

Morello avea nevoie de ajutorul Nașului, iar acesta era dispus să i-l acorde. Pentru aceasta l-a numit pe unul dintre asasinii cei mai periculoși din Mâna Neagră, un așa-zis Ignazio Lupo Sietta¹³, pe care toți îl cunoșteau ca Lupul.

Lupo venise din Sicilia în 1899 și, în numai doi ani, își câștigase bine meritata faimă de asasin nemilos. Lupul a transformat asasinatul în artă, după cum afirmă un cronicar al vremii.

Lui Don Giuseppe nu îi plăcea să îl aibă în preajmă, unii credeau chiar că îi era frică de el; dar Sietta știa cui îi datora respect. Cea mai mare parte a victimelor sale, nu mai puțin de șaiszeci, după anumite surse, erau ținte clare ale Mâinii Negre care refuzau să plătească extorsiunea sau gangsteri rivali care încercau să se amestece în afacerile lui Don Giuseppe, dar ținta lui nu fusese niciodată un om atât de puternic precum Benedetto Madonia.

Zarurile fuseseră aruncate pentru Madonia și pentru cele două gărzi de corp ale sale. Prin oraș circulase zvonul că Madonia era următoarea captură a Lupului, astfel că acesta a încercat să lovească primul.

Pe 13 aprilie, la ora cinci seara, doi bărbați îmbrăcați cu haine lungi și negre și acoperiți cu pălării care le ascundeau chipurile înaintau pe strada 14 în urma pașilor lui Giuseppe Morello, care tocmai părăsise Balducci's, unul dintre cele mai bune restaurante italienești din oraș.

După colț, cei doi sicari ai lui Madonia au strigat numele victimei deschizându-și hainele pentru a lăsa să se vadă puștile lor cu țeavile tăiate. Ce nu văzuseră amândoi era că gărzile de corp și șoferul lui Morello se situaseră în spatele lor imediat ce i-au văzut înaintând spre șeful lor. În doar câteva secunde strada s-a transformat într-un câmp de bătălie, unde se încrucișau împușcăturile, iar fumul cu miros de ars lăsat de arme inunda aerul.

Când acesta s-a disipat, s-a putut vedea rezultatul încăierării. Cei doi bărbați fuseseră ciuruiți de gloanțe și căzuseră și doi dintre bodyguarzii lui Morello. La aflarea veștii, Don Giuseppe a ordonat să fie răspândită vestea morții lui Morello prin tot orașul, ca și cum Nașul ar fi hotărât să termine cu disputa. Chiar în acea noapte, Benedetto Madonia călătorea în mașina lui neagră însoțit de două prostituate, șoferul său și garda lui de corp, cu scopul de a își sărbători victoria din prima bătălie. Ajuns la un stop la intersecția străzii 89 cu Broadway, Madonia a văzut ivindu-se pe geamul vehiculului un braț puternic ținând o armă.

Fără să ezite, Lupul a tras un foc în ceafa șoferului. Bodyguardul a încercat să se întoarcă pentru a se feri în momentul în care Lupo Sietta l-a împușcat în plină figură. Călăul a intrat în vehicul și a tras perdelele, în timp ce unul dintre asociații săi conducea mașina spre așa numitul Staul al Morții, la numărul 323 de pe strada 107 Est, în Harlem-ul italian. Spațiul acela întunecat și lugubru cu pereți gri și umezi era bârlogul lui Ignazio Sietta, ultimul loc pe care îl va vedea în viața lui Benedetto Madonia. În seara de marți, 14 aprilie, poliția din New York a descoperit un cadavru decapitat în interiorul unui butoi de rumeguș. Criminalul recursese la tehnica de asasinat cunoscută în lumea interlopă ca Butoiul 14.

Doctorul Albert Weston, șeful departamentului de medicină legală al orașului, a identificat corpul găsit ca fiind al unui om robust. După puțin timp, un pescar găsea un sac cu un cap în interiorul său. Analiza realizată de Weston a arătat că aparținea unui gangster din evidența poliției numit Benedetto Madonia. Expertul legist a descoperit că i-au fost scoși ochii cu un fier înroșit, posibil înainte de a muri.

În aceeași zi, la secțiunea de evenimente a ziarelor, apărea o scurtă cronică ce informa despre găsirea cadavrelor a două prostituate cărora li se tăiasse gâtul și că toate indiciile demonstau că erau tinerele care călătoreau în mașina lui Madonia când acesta a fost sechestrat.

Cazul asasinatului lui Madonia nu a fost rezolvat de către tânărul inspector al Departamentului de Poliție din New York, Joseph Petrosino, deși acesta știa că acel cadavru aparținea unui gangster care că probabil fusese ucis de vreo bandă mafiotă rivală. Motivele puteau să fie clare pentru mulți,

însă pentru cel mai mare expert în crimă organizată al NYPD¹⁵ reprezenta punctul de plecare în lupta lui personală împotriva Mafiei.

În luna august a anului 1905, Petrosino devenise avangarda luptei împotriva Crimei Organizate care bântuia orașul New York, în calitate de șef al numitului Escadron Italian al Departamentului de Poliție. Efectivele lui reduse, care nu ajungeau la douăzeci de oameni, trebuiau să lupte împotriva unei organizații înrădăcinate în societatea italoamericană care la acea oră număra o jumătate de milion de persoane din cele puțin peste trei milioane de locuitori din The Big Apple.

În anii aceia, poliția era controlată de agenți de origine irlandeză și evreiască, iar cei de altă etnie erau rari. În 1883, la doar douăzeci și trei de ani, Petrosino fusese recrutat de către inspectorul șef Alexander Williams.

Prima lui misiune a fost să patruleze cartierele din partea de est cu o importantă populație italiană, dominate de Mâna Neagră. A învățat diferite dialecte și și-a alcătuit o adevărată pepinieră de informatori printre comercianții care refuzau să plătească birul organizațiilor mafiot.

Raportul lui despre Mafie, despre Mâna Neagră și sistemul ei de organizare i-a determinat pe superiorii lui să îl remarce pe tânărul detectiv și apoi să îi acorde conducerea unui escadron special cu scopul de a lupta împotriva criminalității italiene.

Petrosino a descoperit că Mâna Neagră nu era o organizație criminală cu mult diferită de celelalte, dar a observat, ca diferență, că aceștia își executau victimele dacă nu plăteau o mită sau „protecție specială”, cum le plăcea mafioților să denumească rezultatul extorsiunii. Dacă un comerciant nu plătea, în ziua următoare apărea o mână neagră pictată pe ușa magazinului său. Dacă el continua să nu plătească, fiii îi erau sechestrați, fiicele molestate sau magazinele distruse prin sistemul Indianului Apache¹⁶, până se plătea taxa de protecție cu dobânzi importante. Petrosino și-a dat seama că acest tip de delict se întâmpla doar în cartierele italiene și că în spatele lor se afla o organizație numită Mâna Neagră.

Detectivul a început să devină foarte popular printre compatrioții săi datorită loviturilor serioase pe care le administra Mafiei, dar și datorită așa numitului „caz Enrico Caruso”.

Marele tenor urma să cânte la Metropolitan Opera House din New York când a primit un mesaj de la organizația mafiotă cerându-i să plătească 2000 de dolari ca tribut pentru a da o reprezentație în oraș. Artistul intenționase să depună o plângere la poliție, dar, convins de impresarul lui, a decis să plătească. Acea a fost greșeala lui.

O săptămână mai târziu, după o repetiție, Caruso a găsit în cabina lui un mesaj scris care spunea: „15000, plătiți sau muriți”. Cântărețul a urmat instrucțiunile date de Mafie pentru efectuarea plății, depozitând banii într-un pachet, într-o fabrică părăsită.

Când trei membri ai Mâinii Negre l-au ridicat, au fost reținuți de poliție. Cei trei gangsteri i-au turnat pe oamenii de afaceri din oraș care aveau legături strânse cu Nașul Giuseppe Balsamo. Aceștia au fost arestați, judecați și condamnați la cincisprezece ani de închisoare pentru extorsiune.

O lună mai târziu, faimosul tenor primea în casa lui de la Roma un mesaj anonim în care era acuzat că fusese informator și colaborase cu forțele de poliție în lupta lor împotriva organizației Mâna Neagră, și că de aceea fusese condamnat la moarte. Faimosul gangster din Chicago Big Jim Diamond Colosimo i-a oferit lui Caruso ocazia să anuleze „sanctiunea” Mafiei dacă acesta ar cânta în barul său cum o făcuseră alte nume mari ale operei precum Amelita Galli-Curci, Luisa Tetrazzini sau Cleofonte Campanini, dar Enrico Caruso a preferat să fie protejat de escadronul special al lui Petrosino și de detectivii speciali, care l-au apărut până în ziua morții sale, care s-a întâmplat în 1921 din cauze naturale.

În numai patru ani, unitatea lui Joseph Petrosino reușise încarcerarea a mii de membri de nivel mai mult sau mai puțin ridicat ai Mâinii Negre, dintre care aproape jumătatea au fost condamnați la închisoare pentru diferite perioade. De exemplu, în 1908, au fost investigate 44 de atentate cu bombă în care au fost reținuți 70 de mafioți și 424 de cazuri de extorsiune în care au fost arestați 215 membri ai Mâinii Negre¹⁷. Cea mai mare parte dintre condamnați au fost deportați în Italia după îndeplinirea sentințelor.

Petrosino devenise un erou aproape mitic în Departamentul de Poliție din New York și misiunile sale depășeau simplele activități ale polițiștilor. Pentru Mâna Neagră și pentru Giuseppe Balsamo, Joseph Petrosino era o țintă care trebuia eliminată cât mai curând, iar această oportunitate s-a ivit în 1909.

În luna ianuarie a acelui an, comisarul șef al Poliției, Theodore Bingham, a decis să îl trimită pe Petrosino la Napoli cu scopul de a stabili conexiuni cu forțele de poliție și cu Guvernul Italiei. Ideea era să creeze o formă de control prin intermediul vizelor acelor italieni condamnați pentru vreun delict care ar dori să emigreze în Statele Unite. Detectivul a călătorit până la Palermo pentru a se întâlni cu informatori, politicieni locali și polițiști.

În noaptea de 12 martie, în Piazza Marina¹⁸, Petrosino rămăsese cu un informator necunoscut. Ploua intens, când deodată s-au auzit patru împușcături. Agentul special fusese nimerit de trei gloanțe, două în piept și al treilea care i-a distrus mandibula, murind pe loc. Corpul său a rămas întins pe jos într-o baltă de sânge până în zori. Investigația ulterioară a arătat că asasinul fusese Vito Cascio Ferro¹⁹, un puternic mafiot local pe care Joseph Petrosino îl deportase cu ani în urmă din Statele Unite, când Don Vito încercase să își dezvolte afacerile în New Orleans. Aceeași investigație a dezvăluit anumite legături cu membri ai familiei lui Giuseppe Balsamo, deși nu s-a dovedit posibila implicare a lui Don Giuseppe în execuția lui Petrosino; dar cert era că moartea sa îi dădea Mâinii Negre un respiro important.

Cadavrul agentului a fost repatriat la New York, iar la înmormântarea sa din Mica Italie au asistat în jur de două sute cincizeci de mii de persoane născute în America, un fapt important-mportant-cu membri ai familiei lui Giuseppe Balsamo, deși nu s-a dovedit posibila implicare a lui pentru a aduce onoruri primului agent al legii care căzuse oficial în războiul împotriva Mafiei în Statele Unite.

Anii care au urmat au fost o luptă constantă între forțele de poliție și organizația condusă de Giuseppe Balsamo, ceea ce a determinat în deceniile

următoare ca Mâna Neagră să devină sistemul de familii în care s-a transformat Mafia, un sistem care a supraviețuit până în zilele noastre.

Paul Di Cristina, șeful Mâinii Negre din New Orleans, a fost asasinat de un mafiot rival într-un măcel în care Di Cristina și garda sa de corp Pietro Pepittone au fost înjunghiați. Cadavrele lor vor fi descoperite trei zile mai târziu agățate de un cârlig în congelatorul unei măcelării. Sam Cardinella, șeful Mâinii Negre din Chicago, și doi dintre locțiitorii lui au fost reținuți, acuzați de asasinarea a cel puțin nouă gangsteri rivali, declarați vinovați, condamnați la moarte și executați în scaunul electric, patru ani mai târziu.

În luna februarie a anului 1920, Frankie Yale, până atunci unul dintre principalii conducători ai organizației mafiotice, nu știa că Giuseppe Balsamo plănuia să se retragă și să cedeze puterea fraților Mangano, Vincenzo²⁰ și Philip. Yale era destul de ocupat acoperindu-și flancurile și afacerile de un posibil atac al Mâinii Albe²¹, organizația mafiotă irlandeză condusă de Wild Bill Lovett.

Această organizație apare în cel mai ascuns loc al cheilor Brooklyn-ului, refugiu principal al mafioților irlandezi, între lunile iunie și iulie ale anului 1900. Membrii făceau parte din două organizații, însăși Mâna Albă și Pumnalele Mâinii Albe. Între 1900 și 1925, Mâna Neagră italiană a expulzat dintr-un mare număr de afaceri importante, cum ar fi loteria, bordelele portuare și controlul stivuitoarelor de pe chei, pe irlandezi, cu o mare pierdere de efective, dar aceștia și-au menținut controlul asupra flotelor de pescari care acostau în porturile din New York și New Jersey. Dacă vreun patron nu plătea cota de protecție, vasul lui era incendiat sau scufundat.

Unul dintre principalii lideri irlandezi în chei, Dinny Meehan, controla o parte importantă a organizației, dar, de fapt, Mâna Albă nu era o bandă organizată cu o structură piramidală clară cum se întâmpla în cazul italienilor. Nici măcar ordinele sale nu se supuneau unui Naș ca în cazul Mâinii Negre. Wild Bill Lovett a fost, de fapt, primul Naș al Crimei Organizate irlandeze în Statele Unite; dar, spre deosebire de Giuseppe Balsamo, a menținut controlul organizației mai degrabă prin teroare, decât prin respect.

Născut în 1892, Lovett a dobândit puterea la puțin timp după Primul Război Mondial, după asasinatul lui Meehan. Cu o statură de 1,59 metri și o greutate de 61 de kilograme, Lovett ieșea din Marele Război cu trupul plin de eschile după explozia unui proiectil german și cu crucea Serviciilor Distinge agățată de jachetă, pe care îi plăcea să o arate în fiecare dintre cele nouăsprezece ocazii în care a fost arestat ca suspect în asasinate. Nașul Mâinii Albe a impus un imperiu al terorii pe un teritoriu ce pornea de la podul din Brooklyn spre zona cheilor Red Hook și Greenpoint. După asasinatul a unsprezece lideri teritoriali irlandezi, William Lovett s-a autoproclamat atotputenic Naș al Mafiei irlandeze.

Primul război mafiot italo-irlandez era pe punctul de a izbucni și combatanții știau care erau puterile lor de sacrificiu. Frankie Yale și Wild Bill Lovett nu erau dispuși să cedeze teren și, pentru acesta, ar fi fost în stare să își dea viața.

Sâmbătă, 26 februarie, a avut loc primul atac în Stauch's Dance Hall, un club cunoscut în apropierea plajelor de pe Coney Island și unul dintre locurile de întrunire ale lui Frankie Yale cu oamenii lui.

În lunile călduroase, bulevardele și străzile din apropiere erau pline de oameni care inundau locurile cu răcoritoare și înghețată, dar, în februarie, cheiurile vopsite în alb și străzile erau pustii.

Pe la șase seara, un Chevrolet și un Packard negre circulau pe bulevardul Surf. În interiorul lor, oamenii Mâinii Albe își pregăteau armele pentru primul mare atac asupra italienilor lui Yale. Joe Bean, Ernie Shea, Wally Walsh, Eddie Lynch și Jack Finnegan, în prima mașină; Ernie Monaghan și Danny Bean, fratele mai mic al lui Joe, în al doilea vehicul.

La intrarea în Stauch's se afla un singur gardian, Joe Capolla, care a fost primul care a căzut când irlandezii au năvălit asupra intrării în local. Înarmați cu mitraliere Thompson și pistoale de calibrul 45, membrii Mâinii Albe s-au împrăștiat pe culoarul ce făcea accesul spre sala principală.

Dintr-o dată se deschise una dintre uși și apărură în plin culoar Anna Balestro, una dintre balerinele de la Stauch's, sora gărzii de corp a lui Yale, Albert Balestro. Lynch îndreptă țeava de 45 de milimetri spre tâmpla femeii și trase.

A treia victimă a fost Giovanni Capone, care nu avea absolut nimic de-a face cu faimosul gangster din Chicago. Specialitatea lui Capone era aceea de „curățător”, numele pe care îl purtau în cadrul Mâinii Negre cei care se ocupau cu dispariția cadavrelor victimelor, astfel încât să nu fie găsite niciodată. Joe Bean l-a împușcat în plină față când acesta încerca să-și scoată arma din toc. După câteva secunde era omorât și Giuseppe Momo Municharo, un „soldat” ce se ocupa de protecția perceptorilor Mâinii Negre.

Augie Pisano a deschis focul asupra primului irlandez care a intrat în sala principală. Gloanțele pistolului său cu calibrul de 45 de milimetri au lovit ceafa și obrazul stâng al lui Danny Bean. Văzând cadavrul întins la pământ, irlandezii au început să se retragă spre ușa giratorie din sticlă a localului, dar Pisano, rănit la genunchi, a continuat să tragă, nimerindu-i spatele lui Eddie Lynch. Impacturile au făcut ca trupul irlandezului să treacă prin ușa de sticlă și să rămână prăbușit pe trotuarul umed.

Chevrolet-ul și Packard-ul s-au îndepărtat de acel loc în mare viteză, în timp ce gloanțele lui Pisano ciuruiău partea din spate a ultimului vehicul.

La 8:15 ambulanțele și poliția soseau la locul unde avuseseră loc shimburi de focuri. Nouă persoane fuseseră rănite. Cadavrele lui Capolla, Balestro, Municharo și Capone apăreau lungite pe strada ce ducea spre morga orașului.

După două zile, cele patru sicrie străbăteau principalele străzi ale cartierului italian din Brooklyn; dar, dacă exaltarea cu care erau primiți cei trei italieni asasinați prin împușcare era unanimă, cea mai mare era pentru Anna Balestro. Până la urma urmei, balerina fusese victima inocentă a războiului dintre bandele mafiot italiene, respectiv irlandeze.

Frankie Yale și Nașul Giuseppe Balsamo au ținut discursuri, elogiindu-i pe cei trei italieni asasinați de gloanțele irlandeze și pe tânăra de nouăsprezece ani, Anna Balestro.

După ceremoniile funerare, Balsamo a reunit statul său major, în frunte cu Frankie Yale și Salvatore Diavolul Cardinella²², șef al asasinilor din organizație, pentru a studia lovitura ce se va da asupra Mâinii Albe, ca răzbunare pentru atacul suferit. Nașul știa că se baza pe doi oameni ca Yale și Cardinella pentru a executa vendetta împotriva irlandezilor.

Diavolul și-a obținut porecla datorită abilității cu care își strangula victimele. Cu o greutate aproximativă de mai mult de o sută de kilograme, se estimează că Cardinella a asasinat nu mai puțin de douăzeci de persoane prin acest sistem. Împreună cu Nicholas Viana, unul dintre „adjuncții” săi, s-a pregătit să dea prima lovitură împotriva Mâinii Albe. Viana era cunoscut ca Băiatul din strănă, datorită faptului că, după ce și-a omorât prima victimă, la doar șaisprezece ani, a alergat spre biserică pentru a cânta în corul din care făcea parte.

Sângele era pe punctul de a inunda cheiurile New York-ului; războiul, care până atunci se desfășurase în întineric, avea să vadă lumina. Străzile orașului, porturile sale, cheiurile sale aveau să se transforme în adevărate câmpuri de bătălie.

Don Giuseppe Balsamo se odihnea într-un mare fotoliu de piele când, cu voce joasă, i se adresă lui Yale pentru a-și exprima dorința ca prima lovitură asupra Mâinii Albe să fie spectaculoasă: „Va trebui să lovim în capii irlandezilor”, îi ordonă Balsamo lui Yale.

Frankie verifica metodic, ca un general, toate informațiile care soseau despre banda de irlandezi aduse de către spionii săi de la cheiuri, baruri clandestine sau bordeluri, cu scopul de a alege primul obiectiv.

Problema era numărul mare de forțe ale poliției care se adunaseră pe străzi după aprobarea așa-numitei „legi seci” și care complica atacul împotriva efectivelor Mâinii Albe.

Prima victimă va fi Eddie Charleston Mefarlane, unul dintre oamenii cei mai apropiați de Wild Bill Lovett, Nașul irlandez. Tocmai în acea dimineață, Mefarlane circula pe Village, în New York, strângând taxele de la „cafenelele” irlandeze, care nu erau altceva decât baruri clandestine, și, spre surprinderea atacatorilor ei, fără nici un fel de protecție. Într-un colț îl așteptau patru italieni conduși de Salvatore Altierri, pe care îl știau după numele de Două Cuțite. Mefarlane a fost sechestrat, băgat într-o mașină și transportat pe o navă goală de pe cheiul numărul 2 din Brooklyn. Acolo a fost torturat și asasinat. Altierri purta tot timpul două cuțite în niște huse speciale care îi permiteau să le scoată cu rapiditate în cazul unui atac.

Detectivii de la omucideri de la Departamentul de Poliție au găsit cadavrul agățat de un cârlig de abator, dar ceea ce le-a atras cel mai tare atenția a fost faptul că înăuntrul mașinii lui Mefarlane încă se aflau servietele pline de bani provenind de la încasările de la barurile clandestine ale Mâinii Albe. Executorii lui au venit după el, nu după bani. Era clar că izbucnise un război.

Dintre anecdotele ce se povestesc despre Salvatore Două Cuțite Altierri una a rămas în registrele poliției din New York²³ după încercarea de asasinare a comerciantului Gianfranco Yardi.

Se pare că Yardi a refuzat să plătească Mâinii Negre extorsiunea și Altierri a fost desemnat de către Frankie Yale să îl oblige pe comerciant să plătească „cota”. Altierri a vizitat de două ori restaurantul fără vreun rezultat pozitiv, până când, în sfârșit, într-o noapte, Gianfranco Yardi a fost sechestrat. După ce a fost torturat și lovit de către oamenii Mâinii Negre timp de câteva ore, Yardi a reușit să scape cu unul dintre pumnalele lui Altierri înfipt în testicule. Curajul de care a dat dovadă întreprinzătorul a făcut ca Frankie Yale să anuleze obligativitatea plății cotei către organizația mafiotă italiană. Nu a mai fost deranjat niciodată²⁴.

A doua victimă a războiului dintre italieni și irlandezi ar fi Edward Fletcher, prieten din copilărie cu Lovett, și după cum se zvonea, „ministru de Finanțe” în cadrul Mâinii Albe. În acea zi de 19 martie din anul 1921, Court Theater din Brooklyn era foarte aglomerat. Fletcher era însoțit de soția sa și de doi bodyguarzi.

Doi bărbați înarmați s-au apropiat din spate și au tras asupra irlandezului și asupra celor două gărzi de corp. Și soția lui Fletcher a murit în timpul schimbului de arme. Yale era sigur că Lovett și Mâna sa Albă nu vor rămâne atât de liniștiți, dar situația s-a schimbat când atotputernicul Al Capone l-a sunat pe Giuseppe Balsamo. Se pare că Fletcher lucra în mod clandestin pentru organizația lui Capone, informându-l despre mișcările irlandezilor din Chicago.

Don Giuseppe l-a asigurat pe Capone că Fletcher, după cum îl informase Frankie Yale, era omul care l-a sfătuit pe Lovett să organizeze atacul asupra lui Stauch's Dance Hall. Capone voia o explicație directă de la Yale, iar Don Giuseppe era dispus să-i ordone omului său de încredere să se conformeze ordinelor date de Nașul din Chicago. Ceea ce îl interesa foarte puțin pe Balsamo, cu un front deschis împotriva irlandezilor din Mâna Albă, era să deschidă un al doilea front de război împotriva italienilor lui Capone.

Marele Al aștepta o explicație din partea lui Yale, însă acesta nu considera că este obligatoriu să o dea. Acea este perioada în care între cei doi au loc dispute. Clar este faptul că Capone nu era dispus să accepte o asemenea lipsă de respect din partea cuiva.

Pe 18 iunie 1921, Wild Bill Lovett i-a întrebat pe „adjuncții” săi despre părerea lor despre războiul împotriva Mâinii Negre. Ash Smitty a propus dinamitarea oricărui obiectiv italian, în timp ce Pug McCarthy considera acest mod de a acționa o adevărată nebunie. „Dacă atacăm Sunrise-ul cu dinamită și moare lume nevinovată, atunci presa, poliția și publicul se vor răzvrăti asupra noastră. În acest moment e ceea ce ne interesează cel mai puțin”, spuse McCarthy.

Sunrise era o cafenea destul de populară în centrul Brooklyn-ului, iar printre clienții săi se numărau mame și fiii lor, lucrători de pe chei sau simpli oameni de afaceri, dar era în același timp un faimos centru de întâlnire al oamenilor Mâinii Negre. Antonio Desso era proprietarul, un om apropiat al

Nașului Giuseppe Balsamo. Ceea ce știa banda irlandeză era faptul că Sunrise aducea o sumedenie de profituri întrucât camera din dosul cafenelei era folosită ca bar clandestin. După puțină vreme au aflat de faptul că localul era vizitat foarte des nici mai mult nici mai puțin decât de Frankie Yale.

După puține zile, Lovett s-a decis ca obiectivul bandei irlandeze să fie Tony, fiul cel mic al lui Antonio Desso. Tony era un membru fără importanță al Mâinii Negre, dar Lovett știa că era adoptat de către Balsamo însuși.

Tony mergea în fiecare dimineață în vizită la o fată care lucra într-o fabrică de pește situată pe cheiul 21. Într-o duminică dimineața, în intersecția dintre Third Avenue și strada 23, Tony Desso își opri mașina pentru a permite accesul unor liceene, când o altă mașină neagră s-a oprit, poziționându-se în paralel cu ea. După câteva secunde, zeci de gloanțe ieșeau din mitralierele Thompson direcționate spre mașina italianului.

Înăuntru, corpul lui Tony Desso începu să realizeze un soi de dans al morții provocat de impactul gloanțelor. După câteva minute, când a sosit prima patrulă a poliției, s-a constatat că mașina avea aproximativ o sută de găuri provocate de gloanțe, iar cadavrul apărea rupt în două. Într-un final, conflictul s-a transformat mai mult într-o chestiune personală între Wild Bill Lovett și Frankie Yale, decât un război între Mâna Neagră italiană și Mâna Albă irlandeză. Giuseppe Balsamo era dispus să înceteze cu războiul, oricare ar fi fost prețul, dar pentru Yale acest fapt însemna capitularea în fața irlandezilor.

În aceeași seară, cu câteva minute înainte de ora opt, Nașul a intrat în Sunrise Cafe însoțit de Vincenzo Mangano, care avea rolul de consilier și în persoana căruia toți îl vedeau pe succesorul lui Balsamo, Silk Giustra, unul dintre oamenii de mare încredere ai lui Balsamo și patru bodyguarzi. Nașul a făcut un gest către cei care îl însoțeau, să îl lase să vorbească între patru ochi cu Frankie Yale, dar Giustra a rămas în apropiere. Pur și simplu nu avea încredere în Yale.

În timpul conversației, Yale l-a informat pe Naș că Lovett intenționa să-i ia viața lui Giovanni, fratele lui Balsamo, care nu avea nici un fel de relație cu acesta, nici cu Mâna Neagră, nici cu vreun fel de delict. Giovanni era proprietarul unui mic magazin de confecții în centrul Brooklyn-ului și locuia într-o casă din apropiere cu soția și cu cei trei fii.

Don Giuseppe s-a înfuriat la gândul că Giovanni ar putea fi asasinat de către irlandezi într-un război pe care nici măcar nu îl inițiasse el, dar Frankie Yale aștepta o astfel de reacție. Acesta știa că, în timp ce pe Naș l-ar îngrijora să fie obiectiv clar al irlandezilor lui Lovett, nu i-ar păsa de noua strategie pe care Yale o plănuia să o ducă la capăt în Chicago-ul lui Al Capone.

În sfârșit, Balsamo îi spuse lui Yale: „Vreau să îl văd mort pe acest fiu de cățea de Lovett”. Ordinul expres al lui Don Giuseppe era pronunțat, ceea ce deschidea poarta executorilor lui Frankie Yale.

Următorii să cadă ar fi Pug Mearthy și Nick Dugan, ambii oameni de încredere ai lui Wild Bill Lovett. Yale știa că, dacă voia să ajungă la căpitanul vasului, adică, la însuși Lovett, mai întâi trebuia să lovească linia de plutire a Mâinii Albe, iar aceasta era formată din bărbați ca Mearthy și Dugan.

Pe 7 ianuarie 1923, ambii irlandezi călătoreau într-un Buick negru pe Furman Street. Înainte de a ajunge la intersecția cu strada 34, s-au oprit să cumpere țigări. În fața lor se afla Nick Pelicano, unul dintre oamenii lui Yale.

Acesta a sunat să informeze că tocmai i-a văzut pe Mecarthy și Dugan oprindu-se cu o mașină neagră fără nici un fel de escortă. Yale, euforic, le-a ordonat oamenilor săi să se pregătească pentru atac. Două mașini Ford au pornit, în fiecare dintre ele aflându-se câte trei oameni.

Începea vânătoria irlandezilor²⁵, iar șefii Mâinii Negre știau că, dacă reușeau să-l doboare pe Mecarthy prin lovitura pe care o vor da, vor ajunge foarte rapid la capul lui Lovett.

De pe culmea Străzii Union, Pisano, șoferul primei mașini a italienilor, zări Buick-ul lui Mecarthy. Apăsă pe accelerație și se așeză puțin mai în spatele șoferului. Dugan conducea Buick-ul.

Când irlandezii au ajuns la Antonio's Fish Market, în apropierea cheiurilor, au redus viteza. Chiar în acel moment, Nick Pelicano a tras cu pistolul lui de calibrul 45, iar glonteile îi intră în ceafă lui Dugan. „Nimerit”, strigă italianul.

Buick-ul și-a pierdut controlul și lovi un stâlp de pe chei. Impactul a făcut ca Mecarthy să se lovească cu capul de parbriz. Multe cioburi îi rămăseseră înfipite în față când cei de la Mâna Neagră l-au văzut coborând din mașină. Augie Pisano a fost primul care a tras asupra irlandezului. Primul glonte i-a ajuns în genunchiul drept, ceea ce l-a făcut să cadă la pământ; al doilea impact, în umărul drept, l-a făcut să se rotească, întorcând spatele atacanților săi. Pisano își îndreaptă arma spre ceafa lui Mecarthy și trase.

Puțin după, trupul irlandezului era introdus în Buick și mașina aruncată în apele râului Hudson.

Aproximativ opt patrule de poliție au ajuns la locul înfruntării, fără să găsească cea mai mică urmă a incidentului. Sergentul observă pe pământ o mare dâră de sânge și resturi din creierii împrăștiți ai omului de încredere al lui Lovett. Ofițerul Departamentului de Poliție se apropie de chei și observă o mare pată neagră. Robert Alongi, un polițist de origine italiană, a decis să se arunce în apă.

După treizeci de secunde, apărură la suprafață. Alongi spuse: „Sergent, aici jos sunt doi irlandezi căroră li s-au zburat creierii”.

Dugan și Mecarthy erau victimele irlandeze cu numărul paisprezece și cincisprezece din războiul dintre Mâna Albă și Mâna Neagră. În doar optsprezece luni de luptă, biroul de servicii secrete al Departamentului de Poliție din New York numărăse până la 122 de persoane moarte printre criminalii irlandezi și italieni și victime nevinovate²⁶.

Ceea ce era clar era faptul că marele câștigător al acestei lupte fusese Mafia italiană și că din acel moment aceasta va marca destinul New York-ului pentru următorii optzeci de ani.

Giuseppe Balsamo, primul mare Naș al Mafiei italiene în Statele Unite, a decis să se retragă de la putere la cincizeci și trei de ani, dar, înainte de a transfera controlul organizației Mâinii Negre lui Vincenzo Mangano, dorea să lase liber terenul puterii italiene din ce în ce mai importante în lumea crimei.

Pentru aceasta, ultimul său ordin către Yale va fi executarea Nașului irlandez Wild Bill Lovett.

Frankie Yale a prezis dispariția Mâinii Negre, oricine ar fi câștigat războiul. El avea nevoie de un protector sigur și puternic pentru a-i continua activitățile fără ca alții să intervină. Cel ales va fi Joe Șeful Masseria, care conducea un vast imperiu al crimei de la sediul său din Duane Hall, la numărul 15 al străzii Park Row, în inima Brooklyn-ului. Masseria oferise deja adăpost altor membri ai Mâinii Negre care preferaseră să se îndepărteze de linia de front în războiul împotriva irlandezilor.

Pentru Joe Masseria, Frankie Yale era o piesă valoroasă, dar nu încăpea cea mai mică îndoială că va trebui să îl urmărească în mod constant. Însuși Al Capone i-a spus lui Masseria că Yale ar putea deveni periculos, nu prin propriul său război împotriva irlandezilor, ci din cauza setei sale de putere. „Cel mai mare pericol la Frankie Yale sunt dorințele sale de putere. Menține-i aripile rupte să nu încerce să zboare singur. Doar așa vei reuși să rămâi viu”, îi spuse Capone lui Masseria.

Joe Șeful Masseria dorea să îl aducă pe calea cea bună pe Yale când acesta traversa podul Brooklyn-ului. Gangsterii care îl însoțeau pe Masseria primiseră ordine stricte să nu folosească forța, decât în cazuri de nevoie și doar dacă ar fi primit autorizația expresă a Nașului. Între așa-numiții „tineri turci” din preajma lui Masseria se aflau Salvatore Maranzano, Joe Profaci, Thomas Trei Degete Luchese, Joseph Joe Banana Bonanno, Stefano Magaddino și mulți alții care, în scurt timp, vor deveni puternici domni ai Mafiei din Statele Unite. Lui Yale i se datora unirea bandelor necontrolate de delincvenți italieni într-o puternică și compactă organizație ca Mâna Neagră, sub conducerea paternală reprezentată de figura lui Giuseppe Balsamo; însă timpul acela trecea, metodele sale rămânând demodate.

Pe 30 octombrie 1923, Yale s-a întâlnit cu Vittorio Pascalle, care avea rolul de reprezentant special al lui Masseria. Frankie Yale i-a explicat lui Pascalle că era hotărât să îl omoare pe Wild Bill Lovett, fie ce-o fi, nu conta peste cadavrul cui ar fi trebuit să treacă pentru asta. Pascalle i-a recomandat lui Yale să aștepte decizia lui Joe Șeful înainte de a acționa, dar Yale știa că așa stăteau lucrurile: ori el, ori Lovett. Irlandezul nu va rămâne cu brațele încrucișate așteptând lovitura italienilor, poate pentru că știa că Frankie Yale era prea impulsiv să aștepte o decizie de la Masseria.

A doua zi, în plină petrecere de Halloween, Wild Bill Lovett sărbătorea ieșirea din burlăcie, având în vedere că pe 1 noiembrie urma să se căsătorească cu Anna Lonergan, sora mai mică a unuia dintre oamenii lui de încredere.

Petrecerea din Lotus Club, de pe Bridge Street numărul 25, a ținut până la ora patru dimineața. Lovett băuse prea mult, iar beția sa îi provocă o criză puternică. Impactul cu masa îl lăsa semi-conștient și cu o rană adâncă în frunte, care sângera abundent. La cinci dimineața, localul era gol, mai erau doar barmanul și gărzile de corp înarmate ale lui Lovett care moțăiau în fața clubului.

Nașului irlandez îi era greu să se ridice din cauza efectului loviturii și de la cantitatea de alcool pe care o băuse, cu atât mai puțin să ajungă acasă, în Little Ferry, la vreo douăzeci și șapte de kilometri de Lotus.

La câțiva metri de ușa clubului a oprit un sedan Packard din 1921, iar din el au coborât trei bărbați înfolați în pardesii negre. În mod curios, ușa de serviciu a localului era deschisă, din cauză că barmanul arunca gunoiul la buncăr.

Cei trei bărbați au stăbănut un culoar strâmt și obscur, până când au ieșit în sala principală a clubului. Scaunele așezate peste mese creaseră un soi de pădure care nu permitea vederea capătului salonului unde Lovett dormea liniștit pe canapea cu fața mângâiată de sânge.

Italianii s-au apropiat și au putut să vadă fața periculosului Naș irlandez la foarte puțini centimetri distanță de ei. Vincenzo Mangano se întoarse și observă că Lovett nu era protejat. Silk Giusta și Salvatore Două Cuțite Altierri începură să zâmbească în fața unui Wild Bill Lovett ce nu se oprea din sforăit.

La sfârșit, cei doi bărbați și-au scos pistoalele de calibrul 38 din buzunare și au apropiat țevile de trupul mafiotului irlandez.

„Împușcă-l! Omoară-l!”, strigă Mangano către Altierri.

După câteva secunde, Două Cuțite apăsă trăgaciul, zburându-i creierii lui Lovett. Cei trei bărbați au dispărut pe ușa, în aceeași liniște în care au și apărut²⁷.

În ziua următoare, prima pagină a tuturor publicațiilor înfățișa imaginea Nașului irlandez aruncat pe canapeaua unde fusese excutat. În seara aceleiași zile în care trebuia să se însoare, a fost înmormântat în cimitirul din Cypress Hill.

Frankie Yale nu mai putea de bucurie, în timp ce azvârlea în peretele biroului său exemplare ale ziarelor, când primi un telefon de la Vittorio Pascalle, consilierul lui Masseria.

Acesta l-a informat pe Yale că Masseria era dezgustat de asasinarea lui Lovett, nu pentru că nu ar fi meritat-o, ci pentru că o ordonase fără consimțământul său. Pascalle i-a recomandat lui Yale să îl facă nevăzut pe executorul irlandezului.

După puține săptămâni de la atentat, Salvatore Două Cuțite Altierri pleca din portul din New York spre Sicilia, unde a trăit foarte comod, cu o pensie pentru serviciile prestate Mafiei până în 1954, an în care a murit în propriul pat, victimă a unui infarct.

Don Giuseppe, puternicul Naș al Mâinii Negre, se hotărî să se retragă la sfârșitul anului 1923. La cincizeci și doi de ani, dintre care aproape treizeci îi dedicase guvernării afacerilor organizației mafioate italiene, înmâna puterea fraților Mangano, Vincenzo și Philip. Balsamo știa că se apropiau ani de război și de selecții în cadrul Mafiei, iar Don Giuseppe simțea că nu era pregătit să conducă o bandă în război. Anii săi în crima organizată ajunseseră la sfârșit.

Giuseppe Battista Balsamo, primul mare Naș al Mafiei italiene în Statele Unite, va muri în 1943, la șaptezeci și doi de ani, în aceeași casă în care trăise toată viața, înconjurat de soția, cei trei copii și cei unsprezece nepoți ai săi.

Organizația Mâinii Albe a fost moștenită de Pegleg Lonergan, cumnatul lui Lovett, după moartea acestuia. Puterea sa va mai dura puțini ani, având în vedere că, în anul 1925, după asasinarea lui Lonergan, Mafia irlandeză nu a mai avut activitate în New York și cheiurile Brooklyn-ului, spre deosebire de organizația lui Alphonse Al Capone.

În 1928, legăturile dintre Frankie Yale și Al Capone erau din ce în ce mai tensionate, în primul rând pentru că Yale încerca să introducă în afacerile din Chicago o parte din așa-numita Unione Siciliana, formată din vechi membri ai Mâinii Negre, iar în al doilea rând pentru că dorea să se amestece în afacerea de fabricare a alcoolului, unul dintre sectoarele pe care le controla organizația lui Capone.

Al Capone l-a trimis la Brooklyn pe James Deamato, unul dintre oamenii săi de încredere, pentru a-l spiona pe Yale. Deamato fusese asasinat pe o străduță, dar mai întâi a avut timp să îl informeze pe Capone. Yale distila alcool și făcea presiuni asupra proprietarilor de baruri clandestine din Brooklyn și New York, asupra celor pe care Capone îi aproviziona, pentru a-l cumpăra pe al lui.

În iunie 1928, puternicul gangster a avut o întâlnire cu Dan Seritella, Jake Guzik și Charles Fischetti, asasini din Chicago. Pe 1 iulie, șase ucigași au ajuns în Brooklyn, la ordinele lui Capone.

Frankie Yale își conducea mașina pe strada numărul 44 când un sedan negru l-a scos de pe șosea. Cei din mașină au coborât și și-au golit încărcătoarele armelor de 45 de milimetri și mitralierele Thompson în corpul lui Yale.

Înmormântarea sa a costat aproximativ 50.000 de dolari, în vremea aceea; cortegiul funerar era format din aproximativ 250 de mașini care au însoțit sicriul lui Yale până la cimitirul din Santa Cruz, în Brooklyn²⁸.

Odată cu Yale murea un stil de viață al gangsterilor tipici italieni; anii de înfruntări pe stradă fără discriminare, cu mitralierele Thompson în mâini, erau pe punctul de a lua sfârșit. Noii Nași căutau „pace pentru afaceri”, iar în aceste afaceri cu toții doreau o felie din marele tort. Al Capone a devenit atotputernicul împărat al imperiului crimelor, conducând din cartierul său general din Chicago; de asemenea, aceștia sunt anii lui Louis Lepke și ai Asasinilor săi, S. A., și, bineînțeles, anii în care marele Charles Lucky Luciano va deveni unul dintre cei mai faimoși gangsteri din istoria Crimei Organizate din Statele Unite.

Anii prohibiției.

Domnia lui Al Capone.

Ziua cea mare pentru Crima Organizată va fi 16 ianuarie 1920, când au intrat în vigoare al Treisprezecelea Amendament al Constituției și așa-numita lege Volstead²⁹, probabil legile cel mai dificil de respectat votate vreodată de Congresul Statelor Unite. Legiuitorii nu știau că tocmai au aprobat o lege care da frâu liber uneia dintre cele mai prospere afaceri din toată istoria Mafiei din Statele Unite.

În Chicago, Big Jim Colosimo și locțiitorul său, care era și cel mai de încredere om al lui, Johnny Torrio, cu o mare anticipare a viitorului în

domeniul afacerilor, au prevăzut „legea seacă” sau, pur și simplu, „prohibiția”, numele popular sub care era cunoscută legea Volstead. În tot statul Illinois, mii de italieni și nu numai se ocupau cu fabricarea alcoolului în bucătării și a berii în garajele lor. Infernul era pe punctul de a se dezlănțui și fiecare dintre bandele mafiotice de la o coastă la cealaltă a țării își dorea o parte din tortul cel mare pe care îl crease Guvernul prin aprobarea „legii seci”. Chiar și uniunea tradițională pe care o formaseră familiile se năruia sub greutatea beneficiilor enorme care urmau să se producă.

Prima victimă a „prohibiției” urma să fie puternicul Big Jim Colosimo. Pe 11 mai, Nașul a fost ciuruit de gloanțe la intrarea în cafeneaua sa de pe bulevardul Wabash numărul 2126. Colosimo a avut timp să scoată pistolul, însă nu a putut să tragă pentru a contraataca. A murit cu el în mână.

Câteva surse spun că Torrio a fost cel care a ordonat moartea Nașului său. Se pare că Colosimo primise o mare încărcătură de whisky din Canada și încercase să o distribuie fără știrea omului său de încredere. Alte surse, cele oficiale, afirmă că Colosimo a fost victimă a avariției familiei din Detroit, care dorea să își extindă zona de afaceri³⁰.

Cert este că Johnny Torrio, fiind următorul în rang, s-a trezit cu puterea organizației în mâini. Mintea sa era construită pentru afaceri, imaginația lui nu avea limite și simțul după care își găsea oameni de acțiune, curajoși și loiali cauzei sale, era fără cusur. Una dintre cele mai inspirate mișcări ale sale a fost să-l cheme alături de el pe un tânăr de douăzeci de ani care până atunci administra diferite bordeluri în suburbiile Chicago-ului. Cinci ani mai târziu, acel tânăr numit Alphonse Capone va deveni atotputernicul împărat al crimei; începuse o nouă eră în istoria Mafiei.

Cu puțin înainte de a lua puterea, Torrio i-a ordonat protejatului său să curețe zona centrală a Chicago-ului de alte bande care încercau să intre în afacerea cu alcool. „Dacă vrei să ajungi într-o zi să deții puterea, va trebui mai întâi să demonstrezi că ai ce îți trebuie pentru a ți-o asuma. Doar respectul oamenilor tăi va conferi siguranță puterii tale”, l-a sfătuit Torrio pe Capone.

Prima măsură a lui Capone a fost să lovească în irlandezii care operau în partea de nord a orașului și în polonezii care activau în partea sudică. Asasinarea lui Charles Dion Dinie O’Banion³¹, liderul irlandezilor, în florăria lui, de către oamenii lui Capone, va însemna începutul unui mic război pe care Torrio nu prea era dispus să îl poarte. O’Banion menținea un control strict asupra prostituției în nordul Chicago-ului și dorea să se implice în distribuția de alcool de origine canadiană, însă Torrio nu își dorea concurența unei bande care deținea controlul asupra zonelor comerciale prin intermediul unui gangster numit Bugs Moran, devenit în scurt timp principalul dușman al lui Capone.

În seara de 9 noiembrie 1924, O’Banion se afla în mica lui florărie din centrul orașului Chicago pregătind un buchet imens pentru o petrecere din înalta societate. Albert Anselmi și John Scalise, doi asasini din subordinea lui Capone, au intrat în local. Anselmi s-a îndreptat spre O’Banion sub pretextul că vrea să cumpere un buchet pentru iubita lui. Omul lui Al Capone i-a întins

mâna Nașului irlandez. Când acesta i-a strâns-o, Anselmi și-a scos arma din teacă cu mâna stângă și a tras de patru ori asupra lui O'Banion, timp în care Scalise îi rănise bodyguard-ul. Greșeala pe care a comis-o O'Banion a fost să îi dea mâna dreaptă lui Anselmi, care era stângaci, fapt care nu i-a permis să aibă mâna liberă pentru a scoate din teacă vreunul dintre cele trei pistoale pe care le purta mereu, chiar și în florărie³².

Pe 24 ianuarie 1925, puține luni după uciderea lui Charles O'Banion, Jonny Torrio³³ a fost victima unei tentative de asasinat. La ieșirea dintr-un restaurant, doi bărbați înarmați au tras asupra lui, răbindu-i pieptul, brațul și stomacul. Timp de cincisprezece zile, Torrio a fost în agonie într-un spital din Chicago. Recuperat de pe urma rănilor suferite și, după ce a meditat mult asupra situației, a decis să îl cheme pe Capone. Chiar în camera unde se afla în convalescență, Torrio i-a spus protejatului său: „Totul îți aparține, Al. Mă retrag”.

Al Capone era un italoamerican atipic care chiar își renega, în diferite situații, originile napolitane. „Eu nu sunt italian. M-am născut în Brooklyn”, le striga ziariștilor atunci când aceștia situau locul de naștere al gangsterului în Napoli sau Sicilia. Într-adevăr, așa era: pe 17 ianuarie 1899, în casa de la intersecția străzilor Tillary și Lawrence, în cartierul Williamsburg, în inima Brooklyn-ului, se năștea Alphonse Capone.

În 1907, familia Capone s-a mutat în comunitatea italiană din strada Navy. Pe drumul până la școala publică 113, însoțit de frații săi, Ralph și Frank, micuțul Al trecea în fiecare zi prin fața intrării în localul lui Johnny Torrio, Social Club, unde îi vedea pe bărbații duri din banda viitorului său mentor. Îi observa cu interes pe acei gangsteri care purtau costume și pantofi scumpi și aveau capul acoperit cu pălării ce le ascundeau parte din chip.

În vremurile acelea, cartierul era dominat de bande evreiești în partea de nord și de irlandezi în sud. Conflictele etnice dintre bandele de tineri erau constante și acolo viitorii gangsteri scoteau cuțitul la cea mai mică provocare. Cei trei frați Capone știau că puteau câștiga mai mulți bani și mai rapid pe străzi decât mergând la școală în fiecare zi. Fără ca părinții lor să știe, frații au început să presteze servicii fără importanță pentru Torrio, cum ar fi să încaseze banii din extorsiunea unor mici comercianți din cartier, să ducă mesaje madamelor de la bordeluri și chiar să colecteze încasările prostituatelor în fiecare noapte.

Frank, fratele cel mai mare, era genul de om care acționează fără cap; Ralph, cel mijlociu, era profitorul, mereu în umbra lui Al și a lui Frank; iar Al era un amestec de cap și scrupule puține, ceea ce îl va transforma într-o figură demnă de luat în seamă pentru Torrio.

Frații Capone practicau propriile lor tarife pentru cine voia să îi angajeze. Ca să dea un pumn ciuva, doi dolari; să-i învinețească ochii, patru dolari; să îi spargă nasul sau mandibula, zece dolari; să îi taie o ureche, cincisprezece dolari; să îi rupă un braț sau un picior, nouăsprezece dolari; să îl împuște în genunchi sau să-l înjunghie, douăzeci și cinci de dolari; „misiunea cea mare”, o sută de dolari³⁴.

În 1915, Torrio și-a mutat afacerile la Chicago, dar nu i-a uitat pe Alphonse Capone și pe ai săi. Pe 18 decembrie 1918, Al Capone se căsătorește, iar un an mai târziu i se naște primul și singurul copil, Albert Francis Capone. Johnny Torrio, nașul său, i-a înmănat copilului un plic³⁵ cu cinci mii de dolari în acțiuni.

Puțini ani mai târziu, Al Capone se muta în Chicago împreună cu soția lui, Mae, fiul și cei doi frați ai săi, Frank și Ralph. Prima sa misiune în banda Colosimo-Torrio a fost să controleze intrarea fetelor în bordeluri. Se știe că prima cercetare care i s-a făcut lui Capone³⁶ de către agenții federali a fost pentru încălcarea numitei Acta Mann, care nu era altceva decât legea aprobată de Congresul Statelor Unite în 1910 care îi condamnă la cinci ani de închisoare pe toți cei care ajută femeii să treacă frontierele interstatale cu scopuri imorale.

Între 1919 și 1921, șaptezeci și șapte de bordeluri aflate sub controlul lui Al Capone au fost închise pentru încălcarea legii Acta Mann, pierzând, în consecință, venituri importante. O fată care lucra șase zile pe săptămână într-unul dintre bordeluri încasa o medie de șaiszeci și cinci de dolari, din care cincizeci erau pentru organizație, sau altfel spus, două sute de dolari lunar. În fiecare local operau în jur de o sută de tinere, ceea ce presupunea încasări lunare totale de douăzeci de mii de dolari de bordel. Închiderea a șaptezeci și șapte dintre ele de către poliție presupunea o pierdere de aproape un milion și jumătate de dolari pe lună pentru afacerea condusă de Capone.

Unul dintre cazurile care apar în arhivele Departamentului de Poliție din Chicago³⁷ a fost cel al unei adolescente de șaisprezece ani. Tânăra a ieșit de la școală, îndreptându-se spre un birou poștal. Atunci a fost văzută ultima dată.

J. C. O. a fost sechestrată timp de două săptămâni de către Marino Modeni, unul dintre „recrutorii”³⁸ lui Capone. Fata, purtând încă uniforma școlară, a fost drogată și dusă la un bordel din zona de sud a Chicago-ului. Pentru primul serviciu cu adolescența, un om de afaceri prieten al lui Maurice Van Bever, proxenetul cel mai celebru al vremii, a plătit două sute de dolari, pentru că tânăra era virgină.

Paisprezece zile mai târziu, fata a fost găsită dezbrăcată pe jumătate, mergând fără direcție pe o șosea mărginașă, într-o suburbie a orașului.

La interogatoriul poliției, adolescența l-a identificat pe Modeni. Cadavrul mafiotului a fost găsit după puține zile într-un șanț cu un glonte tras în ceafă. Se pare că vreun agent l-a anunțat pe Capone despre identificarea pozitivă și, înainte ca Modeni să își dea drumul la gură, au hotărât să „îl trimită la plimbare”³⁹.

Torrio apela la Capone de fiecare dată când voia ca acesta să îi facă un serviciu special pentru el, în afara controlului organizației. Se crede inclusiv că Capone era singurul care cunoștea secretele cele mai intime ale șefului său, și, din ce în ce mai mult, în absența lui Johnny Torrio, Capone lua frâiele organizației, până la sfârșitul anului 1923, banda primind oficial numele Torrio-Capone.

Afacerile prosperau și whisky-ul curgea șuvoaie prin barurile clandestine, în ciuda „prohibiției”. Tentativele de violență erau stârpite de la rădăcină, iar cel care le provocase, executat automat.

Până atunci, Cicero fusese un oraș liniștit de clasă medie-înaltă, până când a fost invadat de bordelurile bandei Torrio-Capone, care au adus cu ele drogurile și delincvența minoră. În mai puțin de doi ani, zona se degradase într-atât încât stăpânii caselor mari s-au hotărât să își vândă proprietățile pentru o sumă cu cincizeci la sută mai mică decât valoarea lor. În mod curios, în momentul acela, Al, Frank și Ralph Capone au început să achiziționeze cel mai mare număr de case și clădiri comerciale⁴⁰. Cert este că membrii familiei manipulasera prețul terenului și îi izgoniseră pe toți cei care ar fi fost interesați să cumpere vreo proprietate. În ceva mai puțin de unsprezece luni, Al și frații lui erau proprietarii a douăzeci și nouă de case din Cicero. După șapte luni, orașul a fost curățat de delincvenți, iar bordelurile au fost închise. Terenurile pe care le foloseau prostituatele pentru a-și desfășura activitatea în vehicule abandonate erau acum frumoase parcuri cu arbori. Ce nu reușise poliția din Cicero în patru ani, obținuseră frații Capone în șapte luni. Nimeni în Chicago sau în domeniile învecinate nu dorea un război, ci doar să câștige bani; însă, în 1924, Al va primi o puternică lovitură personală: moartea fratelui său, Frank.

Dar frații nu numai că doreau să controleze proprietățile și pământul, ci doreau și puterea politică. Aceasta va fi o greșeală de calcul.

Cel mai mare din familia Capone, „cu mult curaj, dar puțin creier”, cum l-a definit însuși Johnny Torrio, a fost cel însărcinat să conducă asaltul politic asupra micuțului oraș. Pe 1 aprilie, în anul 1924, Partidul Democrat a decis să îl desemneze drept candidat la primărie pe William K. Pflaum, cu scopul de a-l înlătura de la puterea politică pe Joseph Z. Klenha, „paiața” bandei Torrio-Capone.

Frank, cu ajutorul a trei oameni de-ai săi, a decis să ia cu asalt cartierul general de campanie al partidului, unde se afla Pflaum și echipa sa. Fratele cel mare al lui Capone îl înșfăcă pe candidat și îl izbi de o masă, în timp ce oamenii săi distrugeau localul cu băte de baseball.

Pe 2 aprilie, zi de alegeri, Al Capone a decis să-și împrăști oamenii în colegiile electorale, să ocupe cabinele de votare. Ei îi întrebau pe toți votanții pe cine aveau de gând să voteze, iar dacă aceștia răspundeau că pe Pflaum, erau scoși din clădire. Îi lăsa să intre doar cu condiția să voteze în favoarea lui Klenha.

Această situație a degenerat într-un protest deschis din partea alegătorilor împotriva oamenilor lui Capone și a provocat confruntări între observatorii din secțiile de votare și gangsteri. Un polițist care patrula în zonă a încercat să restabilească ordinea și să îi despartă pe adversari, dar fu determinat, cu pistolul, să îngenunchieze și să tacă. Ceea ce nu știau, însă, oamenii lui Al Capone era faptul că agentul ceruse întăriri prin radio, înainte de a încerca să oprească perturbările din colegiul electoral.

Data fiind întorsătura pe care o luau întâmplările, unul dintre gangsteri își scoase din teacă arma și trase în ambii genunchi ai lui Michael Gavin, un

colaborator al Partidului Democrat. Marele Al era sigur că ar putea să contoleze cel puțin opt din cele doisprezece colegii electorale, dar nu îi luase în calcul pe cetățenii din Cicero, care erau dispuși să pună capăt carierei primarului Joseph Z. Klenha, un om politic corupt, care îl ajutase pe Capone să capete un număr mare de terenuri și proprietăți.

Ca răspuns la insistența marelui șef al crimei din Chicago, un judecător federal, numit Edmund Jarecki, a ordonat trimiterea a șaptezeci de polițiști ai statului pentru a evita presiunea lui Capone asupra alegătorilor.

Cinci patrule de poliție nemarcate, trimise de către agentul William Cusick, au fost primele care au ajuns la clădirea Western Electric Company, unde erau montate patru urne. În interior, sub amenințarea pistolului, Frank Capone și verii săi, Charles Fischetti și Dave Hedlin, le solicitau alegătorilor votul în favoarea lui Klenha. Poliția înconjurase clădirea și mașinile oamenilor lui Capone. Fischetti a fost primul care a ieșit în stradă și, gândind că mașinile de poliție camuflate aparțineau gangsterilor rivali, își scoase arma din teacă și trase într-un agent care se îndrepta spre el. Polițistul a căzut într-o băltoacă de sânge, în timp ce colegii lui deschideau focul asupra lui Fischetti, Hedlin și Frank Capone, care ieșeau din biroul electoral.

Strada s-a transformat într-un câmp de bătaie, unde gloanțele vâjâiau dintr-un capăt în altul și se izbeau în ferestre. Fratele mai mare din familia Capone a încercat să fugă cu arma în mână până în locul unde se afla una dintre patrule. Cei doi agenți îl somaseră să se oprească și să arunce armele la pământ, dar Frank, în încercarea sa de a fugi, se apropia tot mai mult de agenți, care deja îl ținteau. După câteva secunde, unul dintre polițiști deschidea focul, iar primul glonte din genunchiul stâng al gangsterului a făcut ca acesta să tremure și să cadă la pământ cu pistolul încă în mână.

Al doilea agent a strigat din nou la Frank Capone să lase arma, dar acesta, de la nivelul solului, a încercat să se poziționeze pentru a deschide focul împotriva agenților care se apropiau. Polițiștii au redeschis focul, omorându-l pe fratele mai mare al lui Al Capone. Hedlin a reușit să fugă, iar Fischetti, rănit, a fost arestat și eliberat fără acuzații la câteva ore după aceea⁴¹.

Băieții l-au onorat pe Frank Capone cu una dintre cele mai frumoase înmormântări din lume. Sicriul său argintat, ales personal de către Al, a fost însoțit de coroane mari de flori ce au costat aproximativ douăzeci de mii de dolari. De asemenea, Cicero și-a oprit activitățile comerciale timp de două ore ca semn de doliu pentru moartea lui Frank, iar coruptul Klenha urma să fie reales pentru încă trei mandate.

Alphonse Capone căpătase o putere nelimitată și dorea să și-o exercite în lunile următoare retragerii lui Torrio. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să răzbune atacul împotriva celui care îi fusese mentor și prieten.

Patru bărbați îl împușcaseră pe Torrio. Nimeni nu auzise nimic, în afară de Peter Veesaert, un adolescent, fiu de imigranți olandezi, care, în ziua aceea, era așezat pe scările din exteriorul clădirii, față în față cu locul atentatului. Detectivii Departamentului de Poliție din Chicago l-au interogat

pe tânăr timp de ore întregi, arătându-i fotografii cu membrii bandelor rivale bandei Torrio-Capone.

Veesaert i-a identificat pe cei patru bărbați. Unul dintre ei se numea Bugs Moran, iar în scurt timp va deveni principalul inamic al lui Al Capone.

Poliția îl voia pe Moran între gratii, dar Capone îl dorea în stradă. De aceea l-a trimis pe unul dintre oamenii lui de încredere să plătească cinci mii de dolari familiei lui Peter Veesaert, în schimb acesta să se răzgândească și să asigure poliția că acum nu era atât de sigur de persoana pe care o identificase. Judecătorul William Lindsay a stabilit o cauțiune de zece mii de dolari, iar apoi a ordonat eliberarea lui Moran.

În acei ani, organizația lui Al Capone era în plină activitate, încalcând „prohibiția” și obținând un profit de cinci dolari pe litru de alcool vândut⁴². Servit în cele 1385 de baruri clandestine sub controlul bandei, Trezoreria Statelor Unite calculează că în fiecare seară se consumau aproximativ două sute de litri de alcool pe club, ceea ce lui Capone îi aducea profituri nete de 277.000 de dolari pe noapte, fără a fi verificați de agenții de la Fisc.

Tehnic, reședința sa familială se afla pe bulevardul South Praire numărul 7244 din Chicago, unde locuiau fratele său Ralph, mama sa, Teresa, și soția sa, Mae, o frumusețe irlandeză cu păr brunet și niște ochi verzi profunzi, care fusese iubita lui Al Capone dintotdeauna. Mae nu a fost niciodată o figură publică; ba chiar, în cea mai bună tradiție italiană, se menținea departe de afacerile soțului ei și, bineînțeles, de actele sale de infidelitate⁴³.

De la etajul 22 al Hotelului Hawthorne din Cicero, adevărat cartier general al lui Capone, pe care presa îl cunoștea deja ca pe „Inamicul Public Numărul Unu”, cârmuia destinul organizației sale și, de asemenea, răzbunarea împotriva acelor care atentaseră împotriva lui Johnny Torrio. Suite-ul său se extindea pe aproximativ șase sute de metri pătrați, iar locuința lui Capone, pe două sute de metri pătrați.

Echipa sa personală era formată din trei majordomi, patru cameriste, doi bărbieri, doi bucătari, șase mesageri, trei secretare și patru avocați, plus un enorm număr de prostituate care, în fiecare noapte se culcau, pe rând, cu atotputernicul șef al crimei din Chicago. John Kobler, biograful lui Alphonse Capone, dă asigurări în biografia Capone. The Life and World of Al Capone că tocmai în acea epocă faimosul gangster s-a îmbolnăvit de sifilis, o boală care obținea ceea ce nu reușiseră să obțină bandele rivale, agenții FBI, inclusiv agenții Trezoreriei. Era, de asemenea, după Kobler, un mare iubitor de sporturi și plătea sume enorme de bani pentru a avea loc în tribună la meciurile echipei Chicago Cubs și a celor de la White Sox. La partide, „Inamicul Public Numărul Unu” asista mereu cu același grup de persoane: Jack Mitraliera Megurn⁴⁴ și George Foc de Armă Ziegler⁴⁵, al cărui nume adevărat era Fred Goetz, un licențiat și fost jucător de fotbal semi-profesionist a cărui inteligență și nivel cultural i-au adus porecla de Creierul în cadrul organizației lui Capone.

În 1926, marele Al a decis să-și îmbunătățească imaginea cumpărându-și o vilă imensă în Palm Island, între orașele Miami și Miami Beach. Cu

aproape o mie de metri construiți și înconjurați de două mii de metri de grădini, Capone a ordonat să se instaleze o piscină olimpică în interiorul unei grădini tropicale. În același an, asistentul procurorului de Stat, William Meswigin, de douăzeci și șase de ani, s-a decis să îi urmărească pe Capone și pe ai săi. Săptămâni la rând Meswigin făcea declarații în ziare împotriva șefului lumii interlope din Chicago acuzându-l că este cel mai mare corupător al Statului și al țării, că vinde alcool ilegal tinerilor din oraș și că implică în prostituție fete minore. Chiar încercase să facă o înțelegere cu Al Capone, astfel încât gangsterul să părăsească în mod demn statul, dar acesta i-a răspuns cu un ton batjocoritor că îi era necesară clima Chicago-ului din motive de sănătate.

Meswigin, pe care membrii lumii interlope irlandeze îl cunoșteau ca Micul Mac, era un om care a ajuns unde se află prin propriile puteri. Fiu al unui sergent de poliție din Chicago, lucrase într-o fabrică de zgură ca să își poată plăti studiile la Universitatea de Drept, pe care o absolvise cu rezultate foarte bune.

Asistentul procurorului îi cunoștea foarte bine pe gangsterii irlandezi, de vreme ce studiasc cu mulți dintre ei la colegiu și chiar se încăierase cu câțiva dintre cei care peste ani deveniseră adevărați capi ai crimei organizate în familia lui Charles Dion O'Banion.

Fără îndoială, tânărul procuror era în relații prea bune cu oamenii lui Moran, și de aceea urma să plătească cu propria viață. Capone știa că însuși Meswigin fusese ales în funcție datorită presiunilor irlandezilor asupra altor posibili candidați și le-a întors favoarea acestora trimițându-i la judecată pe Albert Anselmi și pe John Scalise, doi dintre asasinii de încredere ai lui Al Capone. Meswigin îi promisese lui Moran că îi va înlătura de pe străzi pentru o bună perioadă pe doi dintre oamenii cei mai periculoși pentru irlandezi.

Pe 27 aprilie, în mod neașteptat, William Meswigin s-a prezentat la Ponny Inn, unul dintre barurile clandestine din Cicero, însoțit de patru gangsteri din banda lui Moran: Klondike O'Donnel, Mike Medonell, Jim Doherty și Tom Red Duffy. Împreună, au intrat în barul lui Harry Madigan de pe bulevardul Roosevelt, numărul 56134. Lui Madigan nu îi venea să creadă când l-a sunat pe șeful lui, Al Capone. „Chiar aici se află următorul însoțit de urmăriti”, spuse.

Relațiile dintre italieni și banda familiei O'Donnel se înrăutățiseră când Capone a descoperit că oameni ai bandei irlandezilor încercau să controleze zone care se aflau sub conducerea sa. Până atunci relațiile dintre cele două bande erau mai mult sau mai puțin cordiale. Când Al Capone a ajuns în Cicero, în 1923, i-a acordat familiei O'Donnel dreptul de a livra alcool barurilor clandestine de pe bulevardul Roosevelt și în alte câteva zone importante din oraș. Atât timp cât irlandezii se limitau la zona lor de influență, Capone își menținea executorii departe de străzi pentru a evita un război cu membrii bandei O'Donnel⁴⁶.

Acordul a durat doi ani și jumătate, până când Klondike, cel mai mare dintre frații O'Donnel, a decis că era deja timpul să extindă granițele teritoriului său.

Deși Capone deținea putere și efective suficiente pentru a începe un război, gangsterul prefera să păstreze o stare de neutralitate armată. Pentru a evita un război deschis, oamenii lui Al Capone îl sechestraseră pe fratele mai mic al lui Klondike, ca să îi transmită un mesaj acestuia. Dacă încerca în continuare să ocupe zone care îi aparțineau lui Capone, data viitoare îi va înapoia fratele bucăți; dar banda lui O'Donnel nu a înțeles mesajul, și războiul a izbucnit. Pe Alphonse Capone deja nu îl mai împiedica nimic să dea prima lovitură.

După ce au băut, cei cinci bărbați au părăsit localul. Ploaia transformase trotuarul într-o pistă de patinaj. Deodată, clienții lui John Madigan au auzit câteva rafale de mitralieră Thompson. Câțiva au scos capul și i-au observat pe O'Donnel și pe Medonnel întinși pe jos, răniți mortal. Doherty se vedea pe jumătate ieșit din mașină, cu sânge curgându-i pe față. Pentru că a încercat să fugă în mașină, italienii deschiseseră focul asupra Lincoln-ului negru, proprietate a lui O'Donnel. Acesta a căzut mort în primele secunde de împușcături.

Duffy și Meswiggan au luat-o la fugă în josul străzii în timp ce trei dintre oamenii lui Capone îi urmăreau. Aveau ordine stricte să nu lase pe niciunul dintre cei cinci în viață.

Amândoi au alunecat după colț pe trotuarul umed, iar Duffy a mai avut timp doar să-și acopere instinctiv chipul, când primul dintre asasinii lui Capone a ajuns în fața lui. Bărbatul implora să fie lăsat în viață, în timp ce Claude Maddox, pe care toți îl cunoșteau ca Elegantul, l-a împușcat de patru ori în abdomen și de două ori în cap. Meswiggan, întins pe jos și ud learcă, a început să se smiorcăie scârbindu-l pe Capezio, unul dintre cei mai eficienți asasini ai lui Capone. Capezio i-a ordonat să se ridice și să pună mâinile pe perete. Asistentul procurorului de Stat și-a recăpătat într-un moment trufia și s-a întors să dea fața cu Tony Carpezio. „Dacă apeși trăgaciul acela vei primi treizeci de ani de închisoare sau vei ajunge pe scaunul electric”, spuse asistentul procurorului. Carpezio l-a privit rece și i-a răspuns în timp ce trăgea: „Atunci nu vom spune nimănui că te-am împușcat.”

În ziua următoare, ziarele din Chicago descriau oroarea pe prima pagină, însă, curios era că menționau doar moartea a patru dintre oamenii lui Bugs Moran. Cadavrul lui Meswiggan dispăruse, dar, deși nu existau suficiente probe care să îl indice pe Alphonse Capone, ochii opiniei publice priveau spre etajul 22 al Hotelului Hawthorne.

În jurul atotputernicului șef al Crimei Organizate din Chicago se formase un soi de uniune de asasini, compactă și absolut fidelă lui Capone, condusă de Jack Mitralieră Megurn, Fred Creierul Goetz, Claude Elegantul Maddox, Tony Carpezio și Tony Accardo⁴⁷, un tânăr de douăzeci de ani care, cu timpul, va deveni unul dintre oamenii cei mai puternici din Mafia Statelor Unite.

Sergentul poliției din Chicago, Anthony Meswiggan, îi spunea oricui voia să îl asculte: „Al Capone mi-a ucis fiul. Știu asta, dar nimeni nu vrea să o recunoască”. Cert era că, puțin timp după, cu ajutorul unor ziariști apropiați lui Capone, au început să se publice povești care îl înfățișau pe William

Meswiggin, asistentul procurorului de Stat, ca pe un om corupt care se vânduse bandelor irlandeze ale lui O'Banion, mai întâi, și alor lui Bugs Moran, după moartea primului. Campania a dat rezultate și, după puține luni, deja nimeni nu voia să își amintească de asasinatul unuia dintre oamenii care încercaseră să-i vină de hac marelui Al Capone; însă ceea ce, într-adevăr, a înțeles Guvernul de la Washington a fost că în Chicago guverna o supraputere criminală sub conducerea unui nord-american de origine napolitană din Brooklyn.

Cercetarea asasinatului lui William Meswiggin s-a prelungit până la sfârșitul anului 1925 fără vreun rezultat. Alphonse Capone, care, conform cercetărilor, era adevăratul creier al asasinatului, a fost arestat la granița cu statul Indiana de către poliția de stat și eliberat fără nici o acuzație după trei zile. Uciderea unui asistent al procurorului din Statul Crowe pusese în pericol toate afacerile regelui lumii interlope, de vreme ce procurorul, pentru a se răzbuna, a dat ordin să fie închise toate barurile clandestine, bordelurile și cazinourile de sub controlul lui Capone.

În anii următori, afacerile au început să meargă din nou ca pe roate; poliția, judecătorii și procurorii închideau ochii când era vorba despre barurile clandestine, bordelurile aveau la ușă un număr mare de clienți, iar cazinourile erau pline ochi de muncitori dispuși să piardă la jocuri câștigul lor săptămânal. Printre principalii rivali ai lui Al Capone care se vor ivi în anii aceia va fi Earl Weiss⁴⁸, unul dintre gangsterii cei mai cruzi despre care se amintește pe stăzile din Chicago.

Weiss fusese hoț de buzunare, jefuitor de bănci, hoț de mașini, răpitor și asasin până să devină unul dintre cei mai puternici șefi ai unei bande din cartierul de vest al Chicago-ului. Numele lui adevărat era Earl Wajcieckowski, dar, în Mafie, toată lumea îl cunoștea ca Micul Hymie. Weiss era jumătate polonez, jumătate nord-american și era profund religios. Gangsterul putea să împuște pe cineva în cap și în minutul următor să fie la biserică ascultând slujba.

Prima altercație cu banda lui Capone a avut loc într-o noapte a lunii iulie din anul 1926. În ziua aceea, mai mulți membri ai bandei lui Weiss au hotărât să asalteze patru camioane încărcate cu bere pentru barurile clandestine de sub conducerea lui Ralph Capone, fratele mai mic al lui Al.

Una dintre anecdotele care se povestesc despre Weiss este un fapt întâmplat într-o seară când prietenul său, Nails Morton, a murit rupându-și gâtul când calul pe care îl călărea l-a aruncat din șă. Weiss atunci a decis să se îndrepte personal spre grajdurile în care se afla animalul, l-a închiriat și l-a dus pe un câmp pustiu. Acolo a descărcat în el încărcăturile celor două pistoale pe care le purta cu sine mereu. Stăpânul grajdului a găsit cadavrul animalului cu un bilet din partea lui Weiss care spunea: „Tratez animalele la fel ca pe dușmani. Viață pentru viață. Cea a prietenului meu Morton pentru a lui”. Lui Weiss îi prisosea curajul, dar îi lipsea diplomația.

În mai multe rânduri, Al Capone îl avertizase pe Weiss asupra pericolului căruia se expunea continuând să îi invadeze teritoriul și să distrugă încărcăturile camioanelor cu alcool ale bandei, dar polonezul era

ceea ce în Crima Organizată se numea „gură spartă”. Capone încerca întotdeauna să evite să ajungă la punctul final, care nu însemna altceva decât eliminarea celui care l-ar fi ofensat. În mintea lui continua să domnească fraza celebră pe care i-o spusese Torrio într-o zi: „Doar pe pace se fac afaceri bune”. Însă Weiss nu era dispus să respecte această lege.

Pe 11 august, mașina lui Capone a fost ciuruită cu o mitralieră la intersecția străzii State cu strada 5549. Al Capone nu se afla în vehicul, însă Sylvester Barton, șoferul, a fost rănit la un umăr, în timp ce Charles Fischetti, unul dintre bodyguarzi, și Percy Haller, unul dintre mesagerii lui Capone, vor scăpa nevătămați din incident. În ziua următoare, Tony Curingione, șoferul oficial al lui Al Capone, a dispărut. După o lună, cadavrul său a fost găsit acoperit de pietre și scufundat într-un butoi cu alcool pur: avea trei găuri de glonte în cap, iar mâinile și picioarele lui erau legate cu sârmă ghimpată.

Weiss și Moran erau responsabili pentru atac și pentru răpirea ulterioară, după cum a afirmat Capone însuși, dar dușmanii șefului Crimei Organizate din Chicago nu se vor opri aici. Următoarele două atacuri vor avea loc în Landerback, unul dintre cazinourile lui Capone, și chiar în Hotelul Hawthorne, cartierul general al bandei sale.

Pe 9 octombrie, o caravană formată din nouă vehicule negre, ca și cum ar fi fost o înmormântare în cel mai pur stil mafiot, a intrat pe bulevardul pe care se afla ușa principală a clădirii.

La mai puțin de cinci metri, geamurile mașinilor s-au coborât, lăsând la vedere țevisii mitralierelor Thompson. Deodată, oamenii lui Weiss și ai lui Moran au deschis focul. O ploaie de gloanțe a inundat recepția hotelului, rănind o femeie, care a rămas întinsă pe podea. Louis Barko, una dintre gărzile de corp ale lui Capone, a încercat să deschidă, la rândul lui, focul, dar a căzut pe spate în urma impactului unui glonte primit în picior. Clyde Freeman, o femeie care se afla închisă într-o mașină cu fiul ei, a fost rănită la cap.

Capone, aflând vestea, i-a trimis propriul medic să o trateze, ceea ce l-a transformat pe gangster în victimă în ochii opiniei publice. Dacă Al Capone era priceput la un lucru, acela era că știa cum să folosească mijloacele de comunicare pentru beneficiul propriu. Conform FBI-ului, se estimează că cel puțin două sute douăzeci de ziariști se aflau în statul de plată al lui Alphonse Capone. „Le ofer numai ceea ce vor, știri bune și nimic mai mult”, afirma șeful Crimei Organizate, apărându-se de cei care îl acuzau că plătește sume enorme de bani, sau, mai bine spus, mită, diverșilor ziariști. Unul dintre aceștia era John Meclean, responsabilul cu știrile locale al ziarului Chicago Daily Tribune.

Meclean își obținea informațiile direct de la Capone însuși și era capabil chiar să scrie cronicile înainte ca evenimentele să aibă loc. Într-o bună zi, un judecător l-a citat pe ziarist, dar Meclean a afirmat că nu putea să își divulge sursele de informații. Problema era că reporterul scrisese un articol în care informa despre asasinatul a doi oameni din banda lui Bugs Moran, dar Capone uitase să îl anunțe că cei doi bărbați nu fuseseră executați pentru că nu au fost găsiți acolo unde se credea că se vor afla în noaptea aceea.

Chicago Daily Tribune publica în dimineața următoare relatarea despre cum au fost lichidați cei doi gangsteri ai lui Moran.

Pentru că a refuzat să mărturisească în fața judecătorului, Meclean a fost condamnat la trei ani de închisoare pentru sfidare și la încă patru ani pentru complicitate la tentativă de crimă.

Dar, deși războiul care izbucnise între italienii lui Capone și irlandezii lui Moran și Weiss continua să ocupe primele pagini ale ziarelor, „Inamicul Public Numărul Unu” încă mai căuta o pace stabilă pentru a putea să facă în continuare afaceri prospere, ceea ce dușmanii lui nu erau dispuși să accepte.

„Weiss niciodată nu va reuși să mă omoare cu acele atacuri nesăbuite în plină zi. E ca și cum ar umbla în urma mea cu o întreagă fanfară și ar anunța cu o săptămână înainte ce intenționează să facă”, declara Capone ziarului The Chicago Evening American⁵⁰.

Al Capone a propus organizarea unei conferințe de pace la Hotelul Sherman din Chicago. Weiss, Moran, Drucci și Frank Gusemberg au reprezentat bandele din nord; Tony Lombardo, atunci președinte a Unione Siciliana, a apărut interesele lui Capone.

Weiss nu avea încredere în poziția pacifistă pe care o arăta Capone, iar Lombardo încerca să îl convingă că e de comun interes ca pacea să domnească pe străzile din Chicago. „Poliția și judecătorii vor închide ochii la afacerile noastre cu alcool. Ei nu vor să vadă cadavre și să audă împușcături pe străzi”, asigură Lombardo.

„Voi face pace cu o singură condiție. Scalise și Anselmi l-au ucis pe O’Banion. Îi vreau pe cei doi”, răspunse Weiss.

Wiess a așteptat în salonul hotelului ca Lombardo să îl consulte pe Capone în această chestiune. După câteva minute, Tony Lombardo se întorcea clătinând capul în semn de negație. „Nu e nimic de făcut. Capone refuză să îi trădeze pe Scalise și pe Anselmi. Nu ar face-o cu un câine, cu atât mai puțin cu doi dintre oamenii lui”, spuse italianul.

„Foarte bine. Va să zică Capone vrea să continue acest război”, concluzionează Weiss. După câteva secunde, însoțit de Drucci, Moran și Gusemberg, Weiss îl privi fix pe Lombardo și îi zise: „Spune-i lui Capone că îl voi termina”.

Șeful irlandezilor își avea cartierul general pe strada State, la numărul 738, exact deasupra fostei florării a lui Charles Dion Dinnie O’Banion. La numărul 739 pe aceeași stradă era o casă cu apartamente mici administrată de o văduvă.

Pe 8 octombrie 1926, un tânăr care afirma că se numește Oscar Langsdon s-a prezentat în clădire cu intenția de a închiria unul dintre apartamentele cu vedere la stradă. Langsdon a spus că era comerciant itinerant și scriitor în scurtele lui perioade libere și că lucra în timpul nopții. În săptămâna următoare, doi italieni închiriau un local gol din fața fostei florării. Italienii, ca și Langsdon, au plătit în avans pentru trei luni.

De la ferestre se vedea nu numai ce se întâmpla în vechiul magazin al lui O’Banion, ci și la etajele superioare acum ocupate de Wiess și de oamenii lui. În seara de 11 octombrie, mașina lui Weiss s-a oprit la poarta florăriei. Din

ea au coborât cinci oameni: Weiss însuși, garda lui de corp, Pat Murray, șoferul său, Sam Peller, avocatul Nick O'Brien și un fost polițist, acum detectiv particular, numit Ben Jacobs.

În scurt timp, s-au format două grupuri care se îndreptau lent spre interiorul clădirii cu numărul 738 de pe strada State. Zgomotul traficului a fost, dintr-o dată, înecat de sunetul împușcăturilor care străbăteau strada dintr-o parte în alta.

Primul care a căzut a fost Weiss, ciuruit de alicele unei arme cu țeavile tăiate. Rănit mortal, a reușit să înainteze vreo două sute de metri până să se prăbușească peste aceeași ușă peste care căzuse cu doi ani în urmă O'Banion însuși. Murray a căzut foarte aproape de șeful său, după ce a fost nimerit de o mitralieră din clădirea din față; O'Brien a murit imediat după aceea, nimerindu-l între ochi un glonte rătăcit. Peller, rănit în zona inghinală, și Jacobs s-au refugiat într-un magazin de pălării apropiat, în timp ce trăgeau neștiind în cine.

Exact un minut a durat întreaga operațiune, lăsând în stradă trei morți și doi răniți. Când a ajuns prima patrulă de poliție, agenții s-au situat pe poziții în stradă pentru a evita ca atacanții să încerce din nou să îi ucidă pe răniți, cum era obiceiul în timpul împușcăturilor dintre gansteri. Până atunci, agresorii se evaporaseră și chiriașii localului și al apartamentului din apropiere au dispărut într-un mod atât de misterios precum cel în care apăruseră.

Ceea ce a găsit, într-adevăr, poliția în buzunarul lui Weiss a fost o listă cu numele și adresele unui mare număr de jurați care în acel moment îi judecau în diferite tribunale pe membri ai bandei lui Earl Weiss și Bugs Moran. Lângă numele fiecărui jurat era scrisă suma pe care mafioții o plățiseră drept mită.

„Acesta a fost un măcel. Weiss era un băiat bun. S-ar fi putut retrage la timp cu partea lui și ar fi fost încă viu să se bucure de ea. Eu și cu Torrio am fost cei care i-am pregătit pe Weiss și pe O'Banion, iar când au hotărât să se separe, ne-a părut bine. Apoi au început să fie avari. Le-am trimis un avertisment ca să nu depășească limitele care le fuseseră impuse. Ei au crezut că erau mai puternici decât noi și au plătit pentru asta”, va declara însuși Al Capone unui ziarist de la The Chicago Herald Examiner, afirmație care va fi inclusă într-un raport al FBI-ului⁵¹.

În luna ianuarie a anului 1927 pacea și afacerile prospere au început să domnească în lumea interlopă a Chicago-ului. În ziua de 11 a aceleiași luni, Al Capone a convocat ceea ce se va cunoaște ca fiind primul summit al Mafiei din Chicago. La Hotelul Sherman, foarte aproape de Primărie și de cartierul general al Poliției, au început să apară primele mașini negre cu șefii diferitelor bande. Însăși Al Capone, fratele lui, Ralph, Tony Lombardo, Jake Guzik și Ed Vogel; Bugs Moran și Potatoes Kaufman, din banda din partea de nord; Frank Foster, faimos importator de whisky canadian; Jack Zuta, actual șef adjunct al bandei O'Banion; Myles O'Donnel, de la banda O'Donnel; Billy Skidmore și Christian Bertche, doi gangsteri celebri care dominau cazinourile în Chicago, astăzi aliați ai lui Moran; Ralph Sheldon, membru al propriei

bande; și Maxie Eisen, care îi reprezenta pe micii gangsteri din orașe situate în împrejurimile Chicago-ului⁵².

Primul care a luat cuvântul a fost Al Capone. „Am hotărât să organizăm acest summit cu scopul de a obține pacea definitivă pe străzile din Chicago, și pentru acest motiv am redactat cinci norme clare pe care toți cei prezenți va trebui să le sprijinim unanim”.

Cele „Cinci reguli”, căci așa se numea documentul, erau un fel de norme pe care trebuiau să le respecte toate bandele din Chicago, de la cea mai puternică la cele a căror putere se extindea pe o singură stradă:

1. Toți mafioții care fuseseră răniți în altercații cu alte bande, care s-au soldat cu morți, vor fi amnistiați din acest moment. Nimeni nu va putea să ridice un deget asupra niciunuia dintre ei, indiferent de banda din care face parte.

2. Toate bandele reprezentate aici renunță la violență, în disputele lor cu alte bande. Se va stabili o autoritate formată din șefii celorlalte bande rămase în afara conflictului.

3. Se stabilește scopul „rașchetării”⁵³. Dacă B dorește să îl distrugă pe A, B îi va spune lui C că A pregătește un atac asupra lui. În mod clar C îl va ataca pe A. Într-un asemenea caz se va stabili o autoritate formată din șefii celorlalte bande rămase în afara conflictului.

4. Nu vor mai exista invazii asupra teritoriilor. În anexa acestui document sunt clar precizate zonele de influență ale fiecărei bande în parte.

5. Încălcarea uneia dintre aceste reguli de către un membru al vreunei bande reprezintă încălcarea regulii de către toți membri ei și de către șeful acesteia. Pentru restul șefilor, încălcarea comisă de vreun membru al vreunei bande este încălcarea comisă de către șef⁵⁴.

În 1927 și 1928, conflictele dintre bandele mafioate din Chicago aproape dispăruseră de pe primele pagini ale ziarelor, iar Alphonse Capone apărea doar în cazuri sociale cum ar fi deschiderea vreunei noi aripi a spitalului sau inaugurând un nou centru pentru cerșetori. De exemplu, pe 15 mai, Capone a fost membru al comitetului de primire a comandantului Francesco Di Pinedo, care, la bordul avionului său, Santa Maria II, în călătoria sa în jurul lumii, ateriza în Chicago pentru a-i oferi primarului un mesaj de bunăvoință din partea lui Benito Mussolini. Comitetul era, de asemenea, format din Italo Canini, consul italian, Ugo Galli, președinte al organizației Fasciștii din Chicago, Anthony Czarnecki, un puternic om de afaceri și judecătorul Bernard Barasa, reprezentantul primarului Thompson. Primul care i-a strâns mâna lui Di Pinedo a fost Al Capone, aceasta fiind imaginea care va apărea pe prima pagină a ziarelor în ziua următoare. Un mare număr de cetățeni au protestat în fața Primăriei, invocând că Capone nu era cel mai potrivit reprezentant al orașului pentru a primi un mesager străin.

Acest tip de întâmplări nu erau bine văzute de către Casa Albă, astfel că președintele Calvin Coolidge a decis să îl numească pe George Johnson, un avocat din Chicago, drept procuror special al Statelor Unite pentru districtul din nordul Illinois-ului, cu misiunea de a pune capăt puterii tot mai crescânde a gangsterilor din Chicago. Coolidge dorea rezultate rapide, iar Johnson era

dispus să i le dea. Președintele era constrâns de către un Congres reprezentat de opoziție. Chiar și senatorul statului Nebraska, George Morris, îi ceruse lui Coolidge retragerea marinelor din Nicaragua și deplasarea lor în Chicago spre a opri „bandele subversive care vor să destabilizeze democrația Statelor Unite”, afirma Morris. „Democrația noastră este mai amenințată în Chicago prin existența acestor bande de gangsteri, decât în Nicaragua”, concluzionează senatorul.

Noul procuror a format echipă cu un tânăr proaspăt licențiat al Universității din Illinois și în prezent șeful unui grup restrâns de agenți federali. Acest bărbat se numea Elliot Ness⁵⁵. Johnson și Ness erau dispuși să îl distrugă pe Capone cu orice preț, iar pentru aceasta vor face uz de toate armele avute la dispoziție. Una dintre acestea ar fi IRS, serviciul intern de colectare de impozite, al cărui șef era Arthur Madden⁵⁶.

Pentru Al Capone, orice om avea un preț, astfel a decis să îl trimită pe Shorty Campagna cu cinci sute de mii de dolari înfășurați într-o hârtie de ziar, cu scopul de a-l cumpăra pe Elliot Ness. Mesagerul lui Capone intră în biroul agentului federal și îi aruncă pachetul pe masă.

Ness a chemat doi agenți și i-a rugat să îl conducă pe trimisul lui Capone afară. „Ați uitat asta. E a dumneavoastră”, spuse Ness arătând înspre pachet.

Capone se confrunta acum cu unul dintre cei mai mari dușmani ai săi din care s-au văzut vreodată, nici mai mult nici mai puțin decât cu Guvernul Statelor Unite. Ness, Johnson și Madden era hotărâți să folosească forța pentru a dărâma imperiul crimei care domnise în Chicago și în suburbiile sale și pentru a-l detrona pe Alphonse Capone, în calitate de rege al plevei.

Linia de atac era formată din Madden, șeful secției de criminalistică a IRS-ului din Chicago, un geniu al numerelor și unul dintre cei mai buni experți în evaziune fiscală, Ness, de la Departamentul de Justiție, care avea drept subordonați paisprezece tineri agenți federali, pe care ziarele îi botezaseră cu pseudonimul Intangibilii datorită integrității lor și, ultimul dintre ei, procurorul Johnson, cu misiunea de a aduce acuzații împotriva lui Capone, la tribunal.

Primul reținut pentru evaziune fiscală a fost Ralph Capone⁵⁷, pe care IRS-ul îl acuza de neplata impozitelor în sumă totală de 55.000 de dolari între anii 1923-1926. Fratele mai mic din familia Capone declarase doar 4.065 de dolari în perioada menționată.

Ralph a fost reținut de către agenții lui Ness și dus la judecată de către Johnson, care a obținut o condamnare la șase ani de închisoare federală, din care va ispăși doar paisprezece luni.

Al Capone se oferise să plătească Guvernului zece dolari pentru fiecare dolar datorat de către fratele său, drept impozit. Unchiul Sam acceptă, iar Ralph fu eliberat; dar ceea ce nu știa Al era faptul că principalul obiectiv al „Triumviratului”⁵⁸ era el.

În timp ce „Inamicul Public Numărul Unu” trata cu Guvernul, Bugs Moran s-a decis să rupă acordul celor „Cinci reguli” semnat la Hotelul Sherman în ianuarie 1927.

În primele zile ale anului 1929, banda lui Moran a încălcat mai multe reguli semnate de către propriul ei șef cu doi ani în urmă. A acționat pe teritorii ce nu îi aparțineau, a asaltat mai multe bărci ale lui Capone, încărcate cu băutură, a distrus încărcături de whisky proprietate a lui Frank Foster, și a încercat să îl omoare pe Christian Bertche, unul dintre gangsterii care stăpâneau jocurile de noroc din Chicago.

Capone nu era dispus să continue să accepte abuzurile lui Moran, astfel că s-a decis să dea o lovitură decisivă bandei lui.

Pe 14 februarie în același an, de ziua Sfântului Valentin, un Cadillac negru s-a oprit pe strada North Clark, numărul 2122, în fața unei clădiri de cărămidă, cu ferestre mici și cu o ușă enormă care era mereu închisă. În partea superioară a ușii era o tablă mare, decolorată: „S. M. C. Cartage Co. Shipping, Packing, Phone Diversey 1471, Long Distance-Hauling”, care nu era nimic altceva decât cartierul general al lui Bugs Moran⁵⁹.

La ora zece dimineața, se aflau în garaj Frank și Peter Gusemberg, James Clark, Adam Hyers, John May, Alfred Weishank și doctorul Reinhard Schwimmer. Cei din familia Gusemberg erau pistolarii bandei; Clark, cumnatul lui Moran; May, expertul în furturi al bandei; Hyers, unul dintre principalii contabili și cel care era la conducerea operațiunilor jocurilor de noroc ale bandei, iar Schwimmer, un tânăr oftalmolog, prieten cu Moran și Gusemberg. Cei șapte îl așteptau pe șef, care rămăsese cu ei să le dea noi instrucțiuni.

În local erau aliniate șase camioane care trebuiau să plece spre Detroit la amiază pentru a transporta o mare încărcătură de whisky de contrabandă provenind din Canada.

Din Cadillac-ul negru fără însemnele poliției, dar cu sirenele și cu portavocile din exterior montate, au coborât patru bărbați, trei dintre ei cu uniforme ale Departamentului de Poliție din Chicago. La volan a rămas doar șoferul.

Cei patru bărbați au intrat în garaj, permițându-le celor din interior să îi vadă. Membrii bandei lui Moran nu fură surprinși când i-au văzut apărând pe cei trei agenți în uniforme, din moment ce câțiva dintre ei obișnuiau să se plimbe pe acolo, în timpul patrulării lor, ca să bea un pahar de whisky canadian.

Cel care nu purta uniformă le arată o insignă și le ordonă să se oprească și să se așeze în linie în fața peretelui. „Și dumneavoastră!”, îi spuse lui John May, care se afla sub un camion, reparându-l. May s-a ridicat fără nici un chef, ștergându-se cu o cârpă la fel de murdară ca și mâinile sale.

Frank Gusemberg se întoarse spre polițist și îl amenință: „Dumneavoastră nu știți cine este proprietarul acestui garaj. Nu știți la ce vă expuneți dacă veți continua să ne hărțuiți”⁶⁰.

Brusc, cei trei bărbați deghizați în agenți de poliție s-au descotorosit de paltoanele lor largi, lăsând la vedere mitralierele Thompson, până atunci ascunse vederii. Doctorul Schwimmer a început să murmure spunând că el se afla acolo doar în vizită și că nu avea nici o legătură cu afacerile sau cu banda lui Bugs Moran.

După câteva secunde, și fără a fi provocați, au deschis focul împotriva celor șapte oameni care se alinaseră umăr la umăr. Gloanțele au început să ricoșeze în perete și în corpurile oamenilor lui Moran. Cei șapte nu avuseseră timp nici să strige. Trupurile lor au rămas întinse pe jos, pe spate. Deși fusese împușcat cu mitraliera, Frank Gusemberg era încă viu când a sosit prima mașină a poliției, chemată de vecini.

Moran a scăpat de moarte, pe muchie de cuțit. Investigația a fost atribuită inspectorilor de poliție Sullivan și Erlanson și medicului legist al districtului Cook, doctorul Herman Bundensen.

Primul semn care le-a atras atenția celor doi ofițeri a fost faptul că în buzunarele a șase din cele șapte cadavre se afla o sumă totală de 2.640 de dolari și, în plus, o valiză cu încă aproximativ patruzeci de mii de dolari, ceea ce denota faptul că asasinatul nu a avut ca scop furtul. Se pare că acei bani urmau să fie folosiți pentru plata încărcăturii de whisky. Mai târziu, procurorul statal îi numea pe sergenții de poliție Loftus și O'Neill pentru a ajuta la anchetă.

Prima pistă pe care s-au bazat a fost o reglare de conturi cu banda din Detroit, condusă de Abe Bernstein, pentru controlul furnizării de whisky canadian în Chicago. Departamentul de Poliție din Detroit i-a asigurat pe colegii din Chicago că banda lui Bernstein nu și-ar fi permis niciodată să îl atace pe Moran, nici să se amestece în afacerile lui Al Capone, căruia îi datora un mare respect. Se spune, de asemenea, că Bernstein l-a vizitat personal pe Capone la Hotelul Hawthorne, cu scopul de a-l asigura că banda sa nu avea interese în Chicago, și că, bineînțeles, niciodată nu ar pune în pericol relația „prietenoasă” pe care o are cu marele Al Capone⁶¹.

Ceea ce nu știa încă poliția era faptul că câțiva dintre oamenii de încredere ai lui Capone începuseră să invadeze cartierul lui Loop, în zona de nord a orașului controlată de Bugs Moran, pentru a prelua afacerea de distribuție de bere și whisky în barurile clandestine. Forța invadatoare era formată din cei mai buni oameni ai lui Al Capone, cum ar fi Jack Mitraliera Megurn, Danny Valo, Claude Maddox, Tony Capezio și Tony Accardo.

Cu două zile înaintea măcelului, autostrada Detroit-Chicago s-a transformat în câmp de război. Moran capturase numeroase camioane de whisky, proprietate a lui Capone, și încercase să îl asasineze în două rânduri pe Jack Megurn, principalul executor al lui Capone. Megurn avea aproximativ douăzeci și cinci de ani, farmecul lui Rodolfo Valentino, era un balerin perfect și avea o privire rece care îi îngheța sângele. Se născuse și crescuse în inima coloniei siciliene din Chicago. Lui i se datorează uciderea lui Tony Russo și a lui Vincent Spicussa, în Saint Louis; a lui Antonio Torchio, în New York, a lui Sam Valente, în Cleveland, la care se adaugă un grup de douăzeci de asasini profesioniști neidentificați, trimiși de către Joseph Aiello, pentru a-l omorî pe Capone⁶².

În primele luni ale anului 1930, Al Capone a început să aibă puternice dureri de cap, iar medicul său personal, doctorul David V. Owens, l-a diagnosticat cu un grav tip de sifilis. Capone nu va dori niciodată să se trateze, susținând că boala va pleca de la sine. Owens îl asigură nu va scăpa

niciodată de sifilis dacă nu se tratează timp de câteva săptămâni în spital; dar pentru marele Al acesta nu era cel mai bun moment pentru a se îndepărta de străzi.

Chiar în acele luni, „Inamicul Public Numărul Unu” a apelat la serviciile lui Ivy Lee, expertul în relații publice care, după cum se spune, îi fusese recomandat de însuși John D. Rockefeller. „Există multă lume în Chicago care crede că sunt un gangster vărsător de sânge, dar eu nu omor oameni nevinovați, nici nu-mi torturez victimele, nici nu le scot ochii, nici nu le tai urechile”, îi spuse Capone lui Lee la prima lor întâlnire. „Vreau ca această opinie să se schimbe”. Însă expertul în relații publice știa că nu putea să facă minuni.

După „Măcelul din ziua Sfântului Valentin”, cea mai mare parte a membrilor cei mai periculoși din banda Moran au renunțat la arme. Moran, singur și uitat chiar și de dușmanii săi, a decis să se întoarcă la vechiul său birou, unde se ocupa cu jefuirea băncilor, de unde va ajunge în penitenciarul federal din Leavenworth, unde va săvârși o pedeapsă de zece ani pentru asasinarea unui casier. După eliberare, și-a reluat vechile obiceiuri proaste, astfel întorcându-se la Leavenworth, pentru a ispăși încă zece ani.

Dar dușmanii lui Al Capone au început să vadă că marele șef al Crimei Organizate din Chicago ar putea, cine știe, să aibă zilele numărate. Joseph Giunta, care ajunsese să conducă Unione Siciliana mulțumită sprijinului lui Capone însuși, a încercat să își detroneze mentorul cu ajutorul a doi oameni de încredere de-ai lui Capone, Albert Anselmi și John Scalise.

Al Capone știa că Giunta nu avea un sfânt în buzunar, așa că era sigur că liderul de la Unione Siciliana era o paieță mânăuită cu abilitate de Anselmi și Scalise.

Giunta, Anselmi și Scalise au fost invitați la o cină de gală în onoarea lui Capone, care tocmai fusese numit fiu favorit al Societății Italiene din Chicago. Cina s-a desfășurat fără evenimente neprevăzute, până la momentul desertului. Atunci, Capone și-a început discursul în fața auditoriului redus, format din oamenii săi de încredere. Cei trei invitați speciali aplaudau la cuvintele rostite de șeful lor, în timp ce acesta începu să înconjoare masa la care se aflau așezați. Dintr-o dată, Capone căpătă chipul unui om parcă nebun. După ce i-a insultat pe cei trei comeseni, Capone aruncă conținutul paharului său în figura lui Giunta, rămas perplex. Scalise încercă să își descarce pistolul, dar fu oprit de bodyguardii lui Giunta. Capone a apucat o bâta de baseball și, apropiindu-se de spatele lui Giunta, îl lovi cu putere în cap, umplând masa de sânge. Scalise era îngrozit, Anselmi, de asemenea. După câteva secunde, bâta pe care șeful din Chicago o avea în mână se năpusti asupra capului lui Scalise, care căzuse pe fața de masă din în. Anselmi a apucat doar să facă semnul crucii înainte de a vedea negru în fața ochilor. Cei trei gangsteri erau morți.

Capone le-a ordonat lui Accardo și lui Ziegler să facă dispărute cadavrele. După o săptămână, o patrulă de poliție era chemată după ce se găsiseră trei corpuri într-un șanț, în apropierea unui depozit de apă. Agenții ajunși acolo au găsit un cearșaf ce acoperea un dâmb mare. Înlăturându-l, au

văzut trupul unui bărbat robust căruia îi lipsea o bucată din craniu – era Albert Anselmi – așezat peste un alt trup căruia îi lipsea o parte din maxilarul inferior – Joseph Giunta. La mai puțin de douăzeci de metri au dat nas în nas și cu resturile lui John Scalise, care, după cum se pare, fusese împușcat de mai multe ori în plină figură, deși murise.

Pentru a complica anul, la sfârșitul lui 1929, republicanul Herbert Hoover a ajuns la Casa Albă în urma unor alegeri foarte strânse la care contracandidatul lui fusese Al Smith. Programul electoral al lui Hoover prevedea lupta împotriva bandelor mafioate italiene și irlandeze, ca unul dintre obiectivele importante. Prima măsură luată de noul Președinte ar fi desemnarea unei Comisii Naționale împotriva Crimei, care s-ar ocupa de studierea problemei valabilității „prohibiției”⁶³. În 1929 se estimează că s-au comis aproximativ doisprezece mii de asasinat în Statele Unite, mai mult de cincizeci la sută dintre ele având legătură într-un fel sau altul cu „prohibiția”. Președintele Hoover l-a numit șef al Comisiei recent creată pe procurorul general George Wickersham, cu o alocare suplimentară de fonduri, aprobată de către Congres.

Rezultatul final al Comisiei Wickersham, prezentat într-o sesiune specială cu ușile închise pentru congresiști, a demonstrat că majorarea indicelui de criminalitate începând cu anul 1919 era strâns legată, într-o anumită măsură, de Acta Volstead, de la schimburile de focuri stradale între bandele mafioate, până la corupția politică, judiciară și din cadrul poliției. Hoover era dispus să lovească puternic în bandele de gangsteri, iar Al Capone ar fi principalul său obiectiv.

Conform unor istorici, se pare că aceasta a fost mai mult o urmărire personală a lui Capone din partea lui Hoover, decât o chestiune de Stat. Când omul politic a câștigat alegerile, a decis să plece în concediu în Miami, înainte de a prelua funcția de Președinte al Statelor Unite. Hoover s-a mutat în casa unui puternic antreprenor local din insula Belle, foarte aproape de vila lui Al Capone. Într-o noapte, în timp ce dormea, mai multe focuri de armă și țipete de femei îl treziră. Hoover i-a trimis pe doi membri ai serviciului secret să verifice ce se întâmplase. Agenții au ajuns la casa lui Capone și au văzut mai multe femei dezbrăcate, multe dintre ele minore, urmărite de bărbați cu o vârstă înaintată. Unul dintre bodyguarzii lui Al Capone îi opri pe agenți și le recomandă să aibă asupra lor un ordin judiciar, dacă doresc să intre.

Agenții federali l-au informat pe noul lor șef, care în acel moment jură să se răzbune pe Capone. Din acel moment războiul dintre cei doi oameni puternici avea să înceapă.

Hoover era hotărât să atace primul, de aceea a pus în acțiune Trezoreria. Andrew Mellon, pe vremea aceea șef al Trezoreriei, a declarat, după câțiva ani, în Chicago Daily News: „Zilnic, Președintele mă suna ca să mă întrebe în ce stadiu se afla «cazul Capone». Eu mereu îi răspundeam că ne ocupăm de el, și așa era”⁶⁴.

Până în 1933, când a luat sfârșit mandatul lui Hoover, Trezoreria, prin intermediul IRS, nu a încetat niciodată să îl urmărească pe Al Capone din ordinul expres de la Casa Albă.

La unsprezece dimineața, pe 12 ianuarie 1931, Alphonse Capone, alias Al Capone, alias Față Tăiată, a fost condamnat la unsprezece ani de închisoare de către un mare juriu federal, pentru neplata impozitelor între anii 1924-1929 și încarcerat în închisoarea federală din Atlanta, mulțumită probelor aduse de către oamenii lui Elliot Ness și Intangibilii săi.

În 1934, după ce a condus o răscoală, Al Capone a fost mutat în închisoarea din Alcatraz, cunoscută de toți cu numele de „Roca”, o pușcărie construită într-o insulă la jumătatea golfului San Francisco și catalogată ca fiind cea mai dură din Statele Unite. Aici a rămas până la sfârșitul anului 1939, an în care a fost eliberat. În acele vremuri, Capone nu era nici măcar umbra a ceea ce fusese până atunci. În închisoare a manifestat adevărate semne de demență, provocate de sifilisul ce îi ataca creierul.

Retras de lume în vila sa din Palm Beach, Alphonse Capone murea la patruzeci și opt de ani, sâmbătă, 25 ianuarie 1947. Cu el se risipea o epocă a puternicei lumi a Crimei Organizate. Anii de măceluri stradale, de persecuții intrau în istorie. O nouă etapă de splendoare se deschidea pentru Mafia din Statele Unite, iar mii de urmași ai oamenilor precum Capone erau hotărâți să profite de aceasta.

Este vremea succesorilor, a lui Frank Nitti, Paul Ricca, a lui Tony Accardo, bărbați ce trebuiau să conducă destinele unui imperiu creat de Al Capone.

Cercetările asupra așa-numitului „Măcel din ziua de Sfântul Valentin” au continuat până la începutul anului 1936, din ordinul expres al lui J. Edgar Hoover, director al FBI-ului. Acea investigație a avut drept rezultat documentele FBI numărul 62-34299, datate la 23 ianuarie 1935 și ale Trezoreriei cu numărul 62-27268, de la data de 6 ianuarie 1936. În ambele, astăzi declasificate, se demonstrează implicarea clară a lui Alphonse Capone în asasinatul celor șase oameni ai bandei lui Bugs Moran și al oftalmologului Reinhard Schwimmer pe 14 februarie 1929, în garajul situat pe strada North Clark numărul 2122, din Chicago. Asasinii deghizați în polițiști erau Fred Burke, Claude Maddox, George Ziegler, Gus Winkler și Crane Nugent, toți aceștia membri ai bandei lui Capone.

„Războiul celor din Castellammare”, „Noaptea Vecerniei Siciliene” și ascensiunea lui Luciano.

Până în 1930, Giuseppe Masseria se transformase în atotputernicul șef și domn al Crimei Organizate din Manhattan. Nimeni și nimic nu se mișca în insulă fără ca Joe, Șeful (cum îl știau investiii), să nu știe. Principala problemă, care se va întoarce împotriva lui Masseria, va fi propria-i vanitate. El credea că ideologia ierarhiei mafioate impusă timp de secole prin tradiție ar fi în prezent valabilă în Noua Lume. Masseria credea ca un orb că putea, cu puterea tradiției, să controleze sute de oameni care doreau să se îmbogățească cât mai repede posibil, prin intermediul furtului, extorsiunii sau al asasinatului, înainte de a se supune cu respect și de a da ascultare unui Naș în care nici măcar nu credeau.

Ajuns din Palermo pe insula Ellis în 1902, Masseria a decis să emigreze după un caz murdar de asasinare a unui polițist local. Între 1910 și 1915,

mafiotul italian a servit, în cadrul Mafiei, pe post de pistolar și asasin, dar povestea sa în cadrul crimei organizate a început pe 11 august 1922, când două torpile⁶⁵ trimise de către Rocco Valenti, un gangster fără importanță, au încercat să îl omoare în biroul său de pe Bulevardul numărul 2. În acea zi, Masseria se întorcea de la strânsul banilor proveniți din jocurile de noroc ilegale și s-a oprit la un magazin de fructe din apropiere. Cu sacoșele în mână, urcă în ascensorul clădirii.

Ca întotdeauna, becul era ars, așa că a trebuit să închidă ușile glisante din metal pe întuneric și să aprecieze pe întuneric unde se afla butonul pentru etajul patru. Liftul a săltat puțin și apoi începu să urce. După câteva secunde se opri. În momentul în care a deschis ușa cu dificultate, din cauza sacoșelor și a servietei pe care le ținea în mâini, cei doi asasini au ieșit din umbră și, fără să rostească vreun cuvânt, au început să împuște în silueta ce se întrezărea în interiorul ascensorului.

Gangsterii au golit încărcătoarele pistoalelor cu calibru de 38 milimetri. În total, au fost trase mai mult de un set de douăzeci de gloanțe asupra lui Giuseppe Masseria. Ca prin miracol, și mulțumită întunericului și emoțiilor atacanților săi, Masseria a scăpat din atentat fără nici o zgârietură.

Joe Șeful, văzându-se strâmtorat în lift și neputând să își scoată arma pentru a se apăra, a decis să se arunce la pământ. Greșeala pe care au făcut-o cei doi asasini a fost să nu verifice dacă Masseria murise, printr-o împușcătură de grație în cap, acțiune tipică în execuțiile Mafiei.

Mare parte din gloanțe au intrat în peretele din interiorul liftului, făcând țândări oglinda ce se afla în spatele țintei. Două dintre gloanțele care trebuiau să îl lovească în piept pe Masseria, au nimerit servieta acestuia. Purta întotdeauna în interiorul ei o mică cutie din fier în care ținea teancurile de bancnote încasate. Acea cutie i-a salvat viața.

După atentat, Masseria, cu arma în mână, a decis să îi urmărească pe cei doi asasini care alergau pe scară, în jos. Ajuns la intrare și ieșit din întuneric, Joe Șeful avea în pălărie înfipite două gloanțe. Și felul groaznic în care arăta i-a salvat viața.

Masseria era mic de statură și pentru a părea mai înalt își făcea pălăriile de mărimi mai mici, ceea ce nu le permitea să coboare peste sprâncene. Două gloanțe au trecut prin pălăria sa peste banda de mătase. Dacă ar fi purtat pălăria cum trebuia, primul glonte l-ar fi scalpat.

Joe Șeful i-a urmărit pe cei doi asasini pe Bulevardul numărul 2, cu arma în mână. Cei doi bărbați se întoarseră și îi apăruseră din nou în față; acela a fost momentul în care Masseria și-a dat seama că arma sa nu era încărcată.

A alergat să se ascundă într-un magazin de pălării din apropiere, urmărit de cele două torpile. La intrarea în dosul prăvăliei, Masseria deja îl aștepta pe primul dintre ei. Îl împușcă în cap. Al doilea, care încerca să intre pe ușa din spate, se trezi cu Masseria în față, care-i trase un glonte în piept, omorându-l pe loc. Ambii asasini au devenit din vânători, vânați.

Rocco Valenti comise aproape treizeci de asasinate, ordonate de mafioți puternici, dar de data aceasta avea de-a face cu unul greu de distrus.

Masseria l-a trimis pe unul dintre oamenii lui pentru a negocia cu Valenti. Locul de întâlnire va fi un mic și clasic restaurant italian din strada 12, tipul de local cu fețele de masă cu pătrate roșii și cu sticlele de vin învelite în nuiele împletite.

La ora stabilită, Valenti, împreună cu doi dintre bodyguarzii săi, intră în local și se așază la o masă. În locul lui Masseria au venit patru bărbați înarmați care au început să tragă, lăsând în urma lor cadavrul lui Valenti ciuruit de gloanțe. Unul dintre asasini era cunoscut sub numele de Lucky Luciano, cel care, în câțiva ani va deveni atotputernicul șef al Crimei Organizate, indiscutabilul lider al Cosei Nostra și arhitectul așa-numitei Comisii66.

Din acea zi, Giuseppe Masseria își dobândește faima aproape mitică de invincibil, cum se considera el însuși, până în ziua morții sale.

După uciderea lui Frankie Yale67 de către oamenii lui Al Capone, tânărul Masseria a urcat foarte rapid pe cele mai înalte culmi ale puterii mafioate în orașul zgârie-norilor, dar șoca mereu prin omniprezența lui Salvatore Maranzano, un lider mafiot născut în 1868 în localitatea siciliană Castellammare din Golf, care era la conducerea unei bande cunoscută cu numele de „cei din Castellammare”. Tehnic, Maranzano era sub conducerea lui Masseria, dar Joe Șeful simțea tot mai mult presiunea lui Maranzano în operațiunile familiei. Masseria nu putea să ordone executarea lui Maranzano din cauza puterii din ce în ce mai mari a acestuia din urmă. Înainte de a-l executa, trebuia să îi mai scadă din importanță, iar pentru aceasta a ordonat reducerea zonelor de acțiune a celor din Castellammare, în cazul jocurilor de noroc și a prostituției.

Dintre oamenii lui Salvatore Maranzano făceau parte Thomas Lucchese, Gaetano Gagliano, Joseph Bonanno, Joseph Maglioco și Joseph Profaci. Garda pretoriană a lui Giuseppe Masseria era formată din Frank Costello, Carlo Gambino, Willie Moretti, Joe Adonis, Vito Genovese și, cel mai periculos dintre toți, Charles Lucky Luciano, care era secundul lui Masseria.

După câteva zile, Maranzano l-a trimis pe unul dintre „soldații” săi să vorbească cu Masseria pentru a-l informa că, începând cu acel moment, familia sa deja nu-i va mai plăti tribut lui Joe Șeful din afacerile controlate de cei din Castellammare. Pentru șeful Masseria acel fapt era mai curând o declarație de război decât o pierdere de respect a uneia dintre bandele cele mai puternice ale familiei sale.

Așa numitul Război al celor din Castellammare, care se va desfășura între anii 1930 și 1931, va trece în istorie ca una dintre cele mai importante confruntări din întreaga istorie a Mafiei și al cărei rezultat va structura Cosa Nostra, care guvernează până în zilele noastre, finanțată de Statele Unite.

Originea numelui confruntării provenea de la Castellammare din Golf, o mică și pitorească localitate de pe coastă, situată în partea nord-vestică a insulei Sicilia, și, fără nici o îndoială, cea din care provin cei mai influenți membri ai Mafiei italiene din Statele Unite. Însuși Salvatore Maranzano, Joseph Bonanno, Joseph Profaci, Stefano Magaddino, Gaspar Milazzo, Joe

Aiello sau Joseph Barbara, Sr., organizator al așa-numitului „Summit de la Apalachin”, în 1957, sunt unii dintre ei.

Primul ordin dat de Giuseppe Masseria a fost uciderea tuturor „soldaților” lui Maranzano. Mulți dintre aceștia aveau poziții importante atât în familiile din Detroit, Cleveland sau Buffalo, cât și în inima Brooklyn-ului. Masseria, în ciuda sfatului lui Luciano, era obsedat de puritatea sângelui italian printre oamenii săi, spre deosebire de părerea lui Maranzano, care le permitea accesul printre asasinii săi gangsterilor irlandezi și evrei. Prima victimă a războiului a fost Peter Morello, unul dintre marii familiei Masseria, deși asasinările au avut loc și într-o bandă și în cealaltă. În ianuarie 1931, Salvatore Maranzano se baza pe aproximativ cinci sute de oameni, în timp ce Giuseppe Masseria controla aproximativ nouă sute de „soldați”. Chiar în acea lună, Războiul celor din Castellammare provocase în jur de optzeci și cinci de victime, în ambele bande. Văzând cum se desfășurau evenimentele, doi dintre cei mai apropiați colaboratori ai șefului Masseria, Vito Genovese și Lucky Luciano, au decis că patronajul lui Joe Șeful nu se putea prelungi pentru mult timp, deși el nu era dispus să cedeze nici o fărâamă din puterea sa aflată într-o primejdie din ce în ce mai mare. În luna martie a aceluiași an, Lucky Luciano a decis să creeze o a treia grupare cu acei membri ai familiei Masseria care nu doreau să continue lupta. Lucky Luciano, ca mulți alții înaintea lui, știa că războiul nu aducea cu sine afaceri profitabile, așa că Războiul celor din Castellammare trebuia să ia sfârșit.

Cu mulți ani în urmă, Lucky Luciano stabilise excelente relații cu un capo mafiot evreu numit Meyer Lansky⁶⁸, una dintre mințile cele mai potrivite pentru afacerile din întreaga istorie a Crimei Organizate. Se povestește că, la vârsta de doar zece ani, la exact un an după ce a ajuns în Statele Unite, Luciano își petrecea timpul în cartier bătându-i pe copiii mai mici, cu scopul de a le oferi mai apoi protecția. Dacă plăteau, îi proteja; dacă nu plăteau, îi lovea până îi cereau protecție. Printre „clienții” săi se aflau mai mulți copii evrei care ajunseseră în America cu familiile lor, fugind de pogromurile⁶⁹ din Europa de Est. Într-o zi, Luciano se întâlnește cu un copil slăbănog, cu tenul alb și urechi mari și negre, care abia se mutase în cartier cu familia sa, originară din Polonia. Italianul ceru plata protecției, dar acesta refuză să i-o ofere. Luciano îl bătuse zile în șir, timp de cincisprezece zile. Ceea ce îl surprinsese pe viitorul gangster era faptul că acel copil evreu, nu numai că nu se ascundea când îl vedea, ci chiar trecea strada pentru a se întâlni cu el. Consecința era că Luciano îl lovea zi de zi până îi curgea sânge din nas și din gură.

Într-o bună zi, îl văzu pe acel copil încolțit de patru membri ai unei bande de adolescenți irlandezi. Lucky Luciano îl ajută pe copilul slăbănog să iasă din acea străduță, iar de atunci nu s-au despărțit niciodată. Acel copil se numea Maier Suchowljansky, același om pe care poliția îl va cunoaște după câțiva ani sub numele de Meyer Lansky.

În puțin timp, Lansky devenise o piesă importantă a angrenajului lui Luciano, la fel ca Frank Costello, care era cunoscut ca „primul ministru” al

Sindicatului pentru abilitatea sa de a consolida relațiile dintre Mafie și oamenii politici și poliție⁷⁰.

Lansky și Costello l-au avertizat pe Luciano că doar oamenii politici și polițiștii corupți ar accepta să îl protejeze pe Maranzano sau pe Masseria, dar niciodată pe ambii. Frank Costello l-a asigurat pe noul său Naș că oamenii politici și polițiștii ar fi dispuși să îl accepte pe vreunul dintre șefi doar dacă nu va mai curge sânge pe străzile din New York. De fapt, era indiferent care dintre cei doi ar fi fost învingător în războiul declanșat, având în vedere că Luciano își orchestra propria victorie⁷¹.

Prima acțiune a lui Lucky Luciano va fi negocierea unei soluții pacifiste cu Salvatore Maranzano, după „presupusa” retragere a lui Giuseppe Masseria. Înainte de a ajunge la vreun acord, Maranzano trebuia să-i asigure lui Luciano inviolabilitatea afacerilor de sub controlul său și a tuturor oamenilor săi. Odată atins acest punct, destinul lui Giuseppe Șeful Masseria era pecetluit.

Lucky Luciano a stabilit scenariul primului act de operetă pe care îl scrisese cu ajutorul lui Meyer Lansky. Acesta va avea loc la restaurantul Nuova Villa Tammaro, un local situat în Coney Island, unde mergeau numeroși mafioți din oraș, atrași de preparatele sale excelente.

În dimineața de 15 aprilie 1931, Lucky Luciano și-a convins șeful, Joe Masseria, să meargă să dejeneze alături de „locțiitorii” săi, Vito Genovese și Ciro Terranova. Luciano i-a indicat șoferului lui Masseria direcția în care se afla restaurantul.

La ora douăsprezece după-amiaza, cei patru se aflau așezați la o masă acoperită cu o față fină din în. Pe ea erau aliniate feluri de mâncare rafinate, ca aperitive reci și calde, supă minestrone, salată rece de calamar și creveți, lăcuste cu sos picant însoțite de linguine în salsa marinată și spaghetti milanese. Tot meniul va fi însoțit de vinuri italienești și o gamă largă de torturi cu zahăr și stafide.

Mâncarea fusese gătită de însuși Gerardo Scarpato, proprietarul restaurantului și prieten al lui Luciano. Prânzul se desfășura plăcut, cu subiecte de conversație de la baseball și femei, până la războiul care încă se ducea împotriva lui Maranzano.

Ceea ce Giuseppe Masseria nu știa era faptul că în acel moment cei trei comeseni ai săi erau simpli martori a unui act ce urma să se desfășoare în cea mai strictă tradiție a Onorabilei Societăți. Masseria nu știa că el avea să fie actorul principal.

Pe la ora trei și jumătate, Vito Genovese și Ciro Terranova și-au cerut scuze de la Masseria, pe motiv că ar trebui să se ocupe de diferite afaceri în Bronx. Luciano i-a însoțit pe ambii bărbați până la ieșire, pentru a le da instrucțiuni. Ei trebuiau să rămână ascunși împreună cu oamenii lui până în momentul în care Lucky Luciano îi va chema personal.

După ce se despărți de aceștia cu o puternică strângere de mână, Luciano s-a întors la șeful său; Masseria începea să se impacienteze, văzându-se singur în acel restaurant mare și gol. Înainte de a se așeza, Luciano îi ceru lui Scarpato un set de joc de cărți, ca să joace poker cu șeful.

După mai multe mâini, când Luciano pierduse aproximativ cinci sute de dolari, îi ceru șefului acordul să meargă la baie. „Pe mai târziu, bunul meu prieten, Lucky. Poate când te vei întoarce vei avea mai mult noroc”, spuse Masseria.

Luciano se spăla pe mâini când, deodată, au intrat patru oameni în local, înarmați cu pistoale cu calibrul de 38 de milimetri. Fără să spună vreun cuvânt, musafirii au deschis focul, ciuruindu-l pe Giuseppe Masseria. În total, douăzeci și cinci de gloanțe au intrat prin gâtul, spatele și capul lui Joe, Șeful.

Masseria se prăbuși peste masă, pătând cu roșu fața de masă cea albă, în timp ce asasinii lui ieșeau din Nuova Villa Tammaro.

Detectivii de la omucideri care investigau crima i-au interogat, fără prea mult succes, pe însuși Luciano, pe Meyer Lansky și pe un anume Benjamin Bugsy Siegel, unul dintre oamenii de încredere ai lui Lansky.

Evreu de origine, Siegel își începu cariera de delicvent la paisprezece ani, comițând mici furturi în magazinele din cartier până când l-a cunoscut pe Lansky. Împreună și-au deschis o mică afacere de livrare de alcool clandestin, pe vremea „prohibiției”. Meyer Lansky era creierul organizației, iar Bugsy mâna executoare. „Bugsy era frumos, rece, elegant și avea niște ochi care te înspăimântau, dacă te privea fix”, spunea despre gangster faimoasa actriță și fosta amantă, Jean Harlow.

Sigur era că la doar douăzeci și unu de ani, Bugsy Siegel se afla în fișele poliției cu acuzații de sechestru, asalt, extorsiune, furt, suspectat de asasinat și proxenetism. Cu trecerea anilor, Siegel devenise protejatul lui Meyer Lansky și, prin urmare, al lui Lucky Luciano însuși, ceea ce îi conferea, într-un anumit fel, imunitatea.

Luciano îl folosea pe Siegel de fiecare dată când dorea să îndeplinească o misiune „specială”, cum era lichidarea lui Giuseppe Masseria, pentru că era clar că Bugsy Siegel fusese unul dintre cei patru executori care au intrat în acea seară în restaurantul Nuova Villa Tammaro și l-au ciuruit pe cel care până atunci era șeful Mafiei în New York. Joe Adonis și redutabilul Albert Anastasia făceau și ei parte din escadronul de execuție al Sindicatului.

Altul dintre cei interogați despre asasinat ar fi Gerardo Scarpato, proprietarul restaurantului. Ca italian, știa că nu trebuia să pronunțe în fața poliției cuvintele Mafia sau Sindicat, cu atât mai puțin numele comesenilor din ziua asasinării lui Masseria. Detectivii au făcut presiuni asupra lui Scarpato, până când acesta, mai puțin experimentat decât Lansky sau Siegel, a dezvăluit numele lui Luciano, Genovese și Terranova. Din acel moment, Scarpato știa că numele lui fusese inclus în lista neagră a Sindicatului și că zilele îi erau numărate.

Luciano i-a ordonat lui Anastasia să îl lichideze pe Scarpato dacă acesta amintea fragmente din conversația care a putut fi ascultată în timp ce le servea mâncarea celor patru gangsteri. „Un bucătar trebuie să fie precum un preot. Trebuie să asculte și să-și țină gura. Scarpato nu a respectat această regulă”, va spune după câțiva ani Anastasia însuși.

Clar este că într-o noapte, în timp ce Gerardo Scarpato își închidea localul, trei bărbați într-un sedan negru s-au apropiat de el și l-au obligat să

urce în mașină. Aceasta a fost ultima dată când Scarpato a fost văzut în viață. Trupul său a fost găsit în portbagajul unei mașini abandonate în Prospect Park, în centrul Brooklynului. Detectivii de la omucideri au confirmat că proprietarul restaurantului fusese strangulat cu un cablu, și, odată mort, împușcat în gură. Cazurile asasinatelor lui Scarpato și lui Giuseppe Masseria au fost clasate fără a fi găsit sau reținut nici un vinovat.

După două luni de la lichidarea lui Joe Șeful, Salvatore Maranzano devenea oficial Capo di tutti Capi, Șeful tuturor Șefilor Mafiei, cu drepturi depline asupra familiilor din Chicago până în Cleveland, din Detroit până în Kansas City, din New York până în Los Angeles.

Pentru a sărbători evenimentul, Maranzano a organizat un mare banchet în restaurantul din Pelham Bay, în estul Bronxului. La masă ședeau oameni ca Joe Bonanno, Gaetano Gagliano, Joe Profaci, Vincent Mangano, Lucky Luciano și însuși Maranzano.

„Acest banchet este pentru a arăta cine deține puterea. Îmi amintește de Napoleon când s-a autoîncoronat”, i-a spus Meyer Lansky lui Luciano, deși acesta nu avea de gând să îl piardă din vedere pe noul Don.

„Domnia” lui Maranzano asupra Sindicatului a fost destul de scurtă. El se vedea ca un împărat în Roma antică. În biblioteca sa se aliniau sute de cărți despre împărați precum Tiberiu, Caesar Augusto, Caligula sau Nero, pe care îi analizase. Salvatore Maranzano se vedea guvernând destinele tuturor familiilor Mafiei din cuprinsul țării, de la o coastă la cealaltă a Statelor Unite.

Pentru banchet, Nașul a ordonat să se decoreze intrarea restaurantului cu crucifixe, imagini cu fecioare, statui cu sfinți și lucruri asemănătoare.

Odată adunați în fața mării mese, Maranzano se ridică și se adresează invitaților săi: „Am decis să împart New York-ul în cinci familii, sub conducerea a cinci generali romani cu puteri asupra a cinci legiuni. Toți aceștia îi vor raporta lui Caesar, iar acesta sunt eu – explică Maranzano – eu voi fi Capo di tutti Capi.”

În continuare, noul Șef a început să numească capi pentru fiecare dintre ele, șefi adjuncți și subordonați: „Gaetano Gagliano, cu Thomas Lucchese ca adjunct; Charlie Luciano, cu Vito Genovese, în calitate de capo, Joseph Profaci, cu Joseph Maglioco ca adjunct la conducere; Vincenzo Mangano, cu fratele său, Phil, în calitate de conași, cu Albert Anastasia drept capo; Joseph Bonanno cu Carmine Galante, capo”.

După numirea acestora, investiții s-au apropiat de Maranzano, i-au strâns mâna și i-au sărutat-o în timp ce murmurau cuvântul Naș în semn de respect.

Din acel moment, liderii Mafiei din toată țara au făcut un pelerinaj până în New York pentru a-l onora pe Capo di tutti Capi.

În lunile iunie și iulie, din 1931, s-au realizat restructurări ai „soldaților” pentru a încerca nivelarea forțelor între cele cinci familii. Într-adevăr, în timpul acestor luni, organizația Mâna Neagră a dispărut pentru totdeauna, și membrii ei au fost absorbiți de vreuna dintre noile familii. Maranzano i-a ordonat lui Luciano să stăvilească posibilele focare de „independenți”, care ar

fi putut să apară în timpul recentului război. „Dacă nu vor consimți să fie absorbiți, vor trebui lichidați”, ordonă noul Naș.

Perioada lunii de miere a guvernării lui Maranzano era pe cale să se termine; în puțin timp Nașul devenea propriul său inamic. Salvatore Maranzano ținea din ce în ce mai puțin cont de sfaturile alor săi capi, conduși de Luciano, devenind un autentic despot, și, asemenea împăraților pe care îi admira atât de tare, nu avea încredere în toți aceia care îi erau în preajmă, văzând „intrigi la curte”, peste tot.

Noul Caesar pierdea cu fiecare zi tot mai mulți adepți în beneficiul celui mai fidel sfătuitor, Charles Luciano. Situația s-a agravat când Meyer Lansky a descoperit că Don Salvatore Maranzano deturnase aproape cinci mii de dolari din fondurile Sindicatului pentru a cumpăra niște terenuri în Long Island. Șeful credea că are dreptul să o facă fără să consulte șefii celor cinci familii. Această mișcare va fi, poate, cea care îi va determina pe Luciano și Genovese să decidă că a sosit momentul unei schimbări în cadrul conducerii Mafiei.

Primul obiectiv pe care și l-au impus a fost să câștige adepți cauzei împotriva lui Maranzano. Luciano avea nevoie de sprijinul a cel puțin patru familii din New York pentru a da „lovitura de Stat” împotriva lui Maranzano. Mulțumită medierii lui Meyer Lansky, Luciano a câștigat sprijinul lui Bonanno și Profaci, însă Nașul știa că omul său de încredere de până atunci încerca să îi ia puterea. Pe 9 septembrie 1931, Salvatore Maranzano a decis să elaboreze un plan pentru a-i executa pe Lucky Luciano și pe Vito Genovese.

Nașul și-a dezvăluit planul celui care, încă din momentul numirii sale drept Capo di tutti Capi, a fost bodyguardul și șoferul său. Acest bărbat se numea Joseph Valachi⁷². „După lichidarea bastardului de Luciano și a lui Genovese, mă voi ocupa personal de acel Capone din Chicago, de Willie Moretti, de Frank Costello, Joe Adonis și de acel gunoi olandez pe care îl numesc Dutch Schultz”, i-a spus Maranzano lui Valachi⁷³.

Pentru a realiza „contractul”, Maranzano a apelat la serviciile unui irlandez independent pe care toți îl știau ca Vincent Coll și pe care presa îl numea Câinele Nebun Coll, un adevărat asasin psihopat.

Coll crescuse în cartierul irlandez din New York, cunoscut sub numele de Hell's Kitchen, unde se născuse în 1909. La începutul carierei sale de delicvent, Câinele Nebun fusese unul dintre executorii ordinilor faimoșilor gangsteri irlandezi ca Qwnei Madden și Legs Diamond și ale olandezului Dutch Schultz, până ce, în sfârșit, s-a decis să devină independent și să-și vândă serviciile celui mai bun ofertant.

Schultz a început să aibă probleme cu Coll când a descoperit că acesta încerca să îi extorsioneze pe perceptorii olandezului. În timp ce se desfășura așa-numitul Război al celor din Castellammare între Maranzano și Masseria, frații Coll i-au declarat război lui Dutch Schultz. Pe 30 mai, Schultz i-a luat viața lui Peter Coll, într-un colțișor al Harlemului. În iulie, 1931, Vincent a decis de unul singur și pe riscul său să îl omoare pe Joey Rao, unul dintre „căpitanii” lui Schultz, ceea ce însemna că, pentru Crima Organizată, Câinele Nebun era în afara legii și, prin urmare, era un obiectiv de eliminat. Schultz

le-a oferit oamenilor săi o recompensă de cinci sute de mii de dolari celui care va reuși să îl omoare pe irlandez.

Multe dintre omorurile provocate de războiul Coll-Schultz vor fi contabilizate de către poliție ca victime ale Războiului celor din Castellammare, fără a ști niciodată că în Harlem se desfășura un conflict secund între bandele mafiote.

În dimineața de 9 septembrie a anului 1931, Maranzano s-a întâlnit cu Vincent Coll pentru a se ocupa de asasinarea lui Luciano și a lui Genovese, iar pentru asta i-a oferit un plic galben cu douăzeci și cinci de mii de dolari. Ideea lui Maranzano era să îi cheme pe ambii lideri mafioți în biroul său, pe Park Avenue, numărul 230, la ora trei după-amiaza. În locul lui Maranzano, trebuia să apară Mad Coll, care îi va împușca; dar planul a eșuat. Luciano a aflat de planurile celui care încă era Nașul său și a decis să acționeze. De aceea a vorbit din nou cu Albert Anastasia, șeful asasinilor săi, și cu Bugsy Siegel.

Aceștia trebuiau să meargă în biroul lui Maranzano cu două ore înainte de ora indicată pentru întâlnire și să-l execute.

Don Salvatore a ajuns în clădirea de pe Park Avenue, foarte aproape de Marea Gară Centrală din New York. Ca în fiecare zi, l-a salutat pe portarul în uniformă cu o redingotă roșie și caschetă de platină, care îi deschidea ușa cu o mică reverență. În acea săptămână, biroul lui Capo di tutti Capi nu era păzit de nici un bodyguard datorită faptului că Maranzano le spusese că se zvonea o posibilă razie din partea Departamentului de Poliție din New York. Don Salvatore voia să dea un aer de legalitate afacerii sale, ce se desfășura într-o clădire unde se aflau și importante cabinete de avocați. Ceea ce Șeful dorea cel mai puțin era să aibă trei gangsteri la ușa biroului său, înarmați până în dinți și cu antecedente, în cazul unei razii a poliției.

După ce a intrat în micul birou, își agăță paltonul alb într-un cuier, bău un capuccino, se așază la masa sa de mahon și începu să citească calm ziarele din ziua aceea. Pe prima pagină a tuturor exemplarelor se anunța ocuparea Mancuriiei de către trupele Imperiului Japonez și strigătul Societății Națiunilor, cerând retragerea imediată din zonele ocupate.

Maranzano citea ziarele fără a le da prea multă importanță, în timp ce se uita la ceasul său cu lanț care se afla pe masă. La ora două după-amiaza, cu exact o oră înainte de presupusa întâlnire cu Lucky Luciano și Vito Genovese, doi bărbați au sunat la ușa biroului. Salvatore Maranzano nu își imagina că ar putea să fie asasini, ci mai degrabă polițiști de la NYPD, cerând informații, sau poate vizita unuia dintre avocații săi.

Unul dintre musafiri îl reținea pe portarul imobilului, în timp ce ceilalți urcaseră până la etajul 14 al clădirii de birouri. Maranzano se ridică din fotoliu cu dificultate, blestemând neașteptata vizită. Când deschise ușa, Don Salvatore recunoscu figurile asasinilor săi: erau oameni în subordinea lui Albert Anastasia. Abe Weinberg și Sammy Levine, înarmați cu cuțite, l-au înjunghiat pe Maranzano până când acesta a îngenunchiat pe mocheta roșie; dar obezitatea Șefului a făcut ca primele lovituri de cuțit să nu îi afecteze

imediat organele vitale. Levine își scoase din teacă arma și îl împușcă în ceafă⁷⁴.

Asasinii au abandonat clădirea în același mod în care veniseră. Pe la trei după-amiaza, Vincent Coll a ajuns la adresa indicată cu ideea de a-i executa pe Luciano și Genovese. Când a urcat la etajul al paisprezecelea, s-a îndreptat în liniște către biroul lui Maranzano. Ușa era întredeschisă. Coll își scoase arma din teacă în timp ce împingea ușa, care rămăsese blocată de piciorul unui cadavru. Executorul descoperise corpul neînsuflețit al celui care îl angajase.

Cu 25000 de dolari în buzunar și fără a-și îndeplini sarcina, Vincent Câinele Nebun Coll a plecat și el din clădirea din Park Avenue.

După câteva ore, între zilele de 11 și 12 septembrie, s-a desfășurat unul dintre cele mai mari măceluri ale membrilor de la conducerea Mafiei, pe tot cuprinsul țării. În total, șaptezeci și doi de membri investiți ai Cosei Nostra au fost executați din ordinele exprese ale lui Lucky Luciano, noul Șef al Mafiei.

Albert Anastasia, Bugsy Siegel, Louis Lepke Buchalter, Longy Zwillman și încă câțiva membri ai așa-numitei organizații Asasinii, S. A., unitatea de executori a Sindicatului, au fost trimiși în diferite puncte din Statele Unite pentru a asasina într-un termen de maximum 48 de ore, începând cu ora 14:30 din ziua de 10 septembrie, șaiszeci și doi de mafioți care reprezentau a doua și a treia linie de putere în organizația națională a crimei a lui Salvatore Maranzano și care erau neîncredători în puterea din ce în ce mai mare a lui Lucky Luciano și a alor săi⁷⁵.

Jimmy Marino a fost asasinat într-un bar din Bronx; Louis Russo într-o frizerie din Brooklyn; Sam Monaco, în timp ce-și curăța cu peria pantofii într-o cafenea din Florida, și multe alte cazuri. Acele zile de sânge și foc au fost botezate de către detectivii de la omucideri ai Departamentului de Poliție cu numele de Noaptea Vecerniei Siciliene, dar, ceea ce nu știau era faptul că însăși acele zile vor marca începutul puterii lui Charles Lucky Luciano⁷⁶.

Vincent Câinele Nebun Coll, omul care trebuia să îi fi asasinat pe Lucky Luciano și pe Vito Genovese, și-a continuat războiul personal împotriva lui Dutch Schultz în barurile din Harlem. În sfârșit, în luna ianuarie a anului 1932, marele Lucky Luciano i-a permis lui Schultz și alor lui să termine cu Coll o dată pentru totdeauna. Cu câteva săptămâni înainte să fie ucis, Coll se afla pe o șosea din Long Island, când fu oprit de un polițist pentru depășirea vitezei legale. Agentul se apropie de mașina lui Coll, pentru a-i cere actele, iar când se afla lângă el, gangsterul irlandez îl împușcă în piept. Din acel moment, comisarul șef al Poliției din New York le-a dat ordin tuturor oamenilor săi să îl prindă pe Coll, viu sau mort. Dar oamenii lui Schultz i-au luat-o înainte.

Pe 1 februarie 1932, în timp ce Coll vorbea la telefon într-un drugstore din centrul New York-ului, doi bărbați au intrat în local și au început să tragă cu mitralierele Thompson în bărbatul care se afla înăuntrul cabinei telefonice. După câteva secunde, Vincent Câinele Nebun Coll trecea pe un tărâm mai bun.

Luciano a devenit noul șef și lider al lumii interlope din Statele Unite; mintea sa strălucită și plină de idei se pune la treabă pentru a da naștere unei noi Mafii, pentru renașterea Cosei Nostra, pe scurt, pentru un nou Sindicat al Crimei, într-o formă mai mult sau mai puțin organizată. Luciano dorea să treacă în istorie ca omul care a organizat crima în America. Și poate a reușit acest lucru.

Anii de glorie ai Mafiei, anii cu mari profituri pentru Cosa Nostra se apropiau. Dintr-un somptuos suite din newyorkezul Hotel Waldorf Astoria și sub numele de Charles Rose, Lucky Luciano a transformat organizația lui Al Capone într-un joc de copii.

Louis Buchalter va fi numit responsabil cu afacerile jocurilor de noroc din New York; Longy Zwillman va controla afacerile din New Jersey⁷⁷; Albert Anastasia îi va conduce pe „soldații” Cosei Nostra, sau, altfel spus, așa-numita „forță de șoc” sau executorii; Meyer Lansky, finanțele, operațiunile, schimburile și relațiile dintre diferitele familii; Vito Genovese, adjunct șef al organizației⁷⁸; Frank Costello, responsabil al relațiilor cu sferele politice, judiciare și polițiste și Benjamin Bugsy Siegel, trimis în coasta de vest ca reprezentant al intereselor lui Luciano în industria din ce în ce mai prosperă a Hollywood-ului⁷⁹. Siegel va fi, de asemenea, vizionarul care, după câțiva ani, într-o intersecție goală din statul Nevada, pe care puțini o știau după denumirea de Las Vegas, va construi un cazino numit Flamingo. Dar aceasta e altă poveste.

Lucky Luciano, omul care a organizat crima în America.

Salvatore Lucania, numele real al lui Lucky Luciano, se născuse în Lercara Friddi, o localitate apropiată de Palermo, în 1897. La nouă ani a emigrat în Statele Unite împreună cu părinții, cei doi frați și o soră, și s-au instalat într-un mic apartament la intersecția dintre Bulevardul numărul unu și strada 14 din New York.

Micul Salvatore a fost doar timp de o lună la școala publică din apropierea căminului său, de vreme ce a descoperit că, furând și extorsionând, obținea mai mulți bani decât tatăl lui, care lucra ca zidar. Copilul câștiga aproape cinci dolari pe săptămână pentru șase ore de lucru, în timp ce tatăl încasa doar trei, pentru șaiszeci de ore de muncă pe săptămână cocoțat pe schele.

În 1907, la zece ani, Luciano era arestat pentru prima dată pentru că a furat dintr-un magazin mai multe pachete de țigări. Până în 1916, cel care va deveni peste câțiva ani cel mai puternic om din Cosa Nostra era liderul unei bande de delincvenți juvenili, în subordinea căruia deja se aflau gangsteri faimoși precum Meyer Lansky, Bugsy Siegel, Frank Costello, Joe Adonis sau Vito Genovese.

Chiar în același an, Lucky Luciano a cunoscut o tânără irlandeză care mergea zilnic la o biserică din apropierea barului în care se reunea banda. Tânărul gangster a început o relație cu fata fără să știe că aceasta era sora unui polițist de la comisariatul districtului.

Într-o zi, când Luciano se îndrepta spre un club de pariuri, a fost sechestrat de patru bărbați și dus în subsolul comisariatului. Timp de trei zile

a fost bătut și torturat. La final, a fost aruncat într-un canal cu fața distrusă de loviturile pe care i le administraseră agenții. Îl lăsasera în viață, în schimb, însă, el trebuia să se îndepărteze de tânăra irlandeză.

Luciano, respectând cel mai strict cod al Mafiei, a refuzat să îi denunțe pe cei patru agenți de poliție în fața Comisiei de Afaceri Interne a Departamentului de Poliție din New York. Din acel moment, Luciano va fi botezat de oamenii lui cu porecla Lucky80.

Prima mișcare a lui Luciano a fost să preia controlul absolut al tuturor afacerilor criminale din țară și să-i ordone lui Meyer Lansky să le facă un audit.

Rezultatul aceluia studiu, în care ieșeau la iveală niște dividende mai mari chiar decât cele ale oricărei mari corporații nord-americane din anii aceia, a provocat un val de entuziasm printre Nașii dintre cele două coaste ale Statelor Unite. Din acel moment deja nu vor mai exista jocuri ilegale, furturi pe chei sau operațiuni de extorsiune. Încălcarea uneia dintre aceste noi norme presupunea executarea imediată. Luciano trebuia să schimbe nu doar mentalitatea celor care până atunci fuseseră „soldați” ai Mafiei, ci și mentalitatea proprie.

Noul șef știa că numai prin intermediul afacerilor deschise vor putea conta pe protecția politică de care aveau nevoie. Era timpul să părăsească micile afaceri ca câștige bani cu adevărat, dar, pe cât posibil, cu sprijinul politicianilor.

Cea de-a doua mișcare a lui Luciano la conducerea Cosei Nostra a fost să găsească un candidat pe care să îl situeze în sfera politică, cu cât mai înaltă, cu atât mai bine pentru familie. Acest om va fi Albert Marinelli, un tânăr lider al organizației Tammany, organizație politică cu tentacule puternice întinse în tot orașul și cu legături strânse cu Crima Organizată. Chiar sediul ei central se afla pe străzile înguste ale Miciei Italie newyorkeze.

Candidatura lui Marinelli pentru conducerea organizației Tammany în partea de jos a orașului a fost anunțată oficial contra candidaturii lui Harry Perry. Luciano îl trimisese în diverse ocazii pe Meyer Lansky să îl informeze pe Perry că nu avea nici o șansă în fața lui Marinelli și că, dacă este posibil, să evite în campania sa orice referire la relațiile lui Marinelli cu organizația lui Lucky Luciano.

În loc să se retragă, Perry a decis să își dea și mai mult silința în campania sa electorală. În timp ce membrii partidului său încercau să țină un discurs în stradă, oamenii trimiși de Luciano și Lansky le stricau orice acțiune, sabotând-o. Îi loveau pe cei adunați, smulgeau afișele electorale, înțepau cauciucurile mașinilor de campanie.

Harry Perry s-a încăpățânat în continuare să câștige, până când a intrat din nou în joc Tony Accardo. Se pare că Perry, căsătorit, cu trei copii, fusese fotografiat în poziții oarecum ciudate cu un tânăr din înalta societate din New York.

Accardo a trebuit doar să îi arunce fotografiile, aflate într-un plic maro, pe masa din biroul său. În ziua următoare, ziarele din oraș anunțau retragerea lui Perry din campania electorală, invocând probleme de familie.

Cu ajutorul și cu fondurile Mafiei, Albert Marinelli a devenit rapid un politician în ascensiune, popular în importanta comunitate italiană din New York.

În 1932 se celebra Convenția Națională a Partidului Democrat, unde se va decide candidatul la alegerile prezidențiale. Cei doi politicieni cu posibilitățile cele mai mari de a fi aleși pentru o carieră la Casa Albă erau Al Smith și un așa zis Franklin D. Roosevelt. Jimmy Hines, care reprezenta vechea gardă a politicienilor din oraș, a hotărât să îl susțină pe FDR, în timp ce Marinelli era în favoarea lui Smith. Amândoi vor fi prezenți la Convenția Națională Democrată din Chicago în fruntea unor delegații rivale.

În vara aceea, o fervoare politică autentică își făcea simțită prezența pe holurile elegantului Hotel Drake din Chicago. Un suite cu covoare vechi și cu mobilier englezesc fusese ocupat de politicienii din organizația Tammany și de alți câțiva membri ai Cosei Nostra. Frank Costello, cu elegantele lui costume croite pe măsură, pe care toată lumea interlopă începea să îl cunoască ca „primul ministru”, da târcoale prin Drake. Se povestește chiar că Costello a ajuns să dea mâna la recepția hotelului cu cel care după câțiva ani va deveni președintele Statelor Unite. Desigur, Roosevelt a câștigat alegerile și, puțin după aceea, Casa Albă, însă acea Convenție a evidențiat corupția galopantă din diferite organizații politice, multe dintre ele aflate în mâinile mafioților locali.

Albert Marinelli a luat în puțin timp puterea supremă a organizației Tammany, dar Lucky Luciano, sfătuit de Meyer Lansky, a decis că Sindicatul va înceta operațiunile de cumpărare a candidaților politici în ciuda protestelor lui Costello. Șeful l-a calmat pe „primul ministru” al Cosei Nostra informându-l că, începând din acel moment, nu se vor mai apropia de candidații deja aleși, ci că Sindicatul se va ocupa să-și numească proprii reprezentanți.

Lucky Luciano, Șeful Crimei Organizate, care niciodată nu își exercitase dreptul de vot în țara sa adoptivă, marca acum noi reguli pentru democrație⁸¹.

În 1933, Fiorello La Guardia a fost ales primar al New York-ului. Manhattan-ul urma să înceteze a fi o moșie politică privată a lui Albert Marinelli și, drept urmare, a lui Luciano. La Guardia a condus din fotoliul lui municipal, cu sprijinul președintelui Roosevelt, o cruciadă împotriva organizațiilor mafioate care controlau orașul. Arma pe care o foloseau ambii politicieni se numea Thomas E. Dewey. Nori negri își făceau apariția pe orizontul organizației lui Lucky Luciano.

Născut în 1902, Dewey era un avocat admirabil din Wall Street când a fost numit procuror al Districtului. Primul său obiectiv va fi Arthur Flegenheimer, născut în Bronx în 1902, pe care toți îl cunoșteau ca Dutch Schulz.

Timp de doi ani, Dewey și oamenii de la procuratură i-au făcut viața imposibilă olandezului care făcea parte din numita Asasinii S. A., unitatea de executori creată de Luciano, la a cărei conducere se afla Albert Anastasia. Procuratura începea să se apropie periculos de interesele lui Schultz prin intermediul impozitelor sale. Departamentul lui Dewey voia să demonstreze

că asociatul lui Lucky Luciano evazionase impozite în valoare aproximativă de două sute nouăzeci și cinci de mii de dolari.

În sfârșit, la finalul lunii septembrie 1935, Dutch Schultz a decis să convoce consiliul Mafiei prezidat de Luciano. La întâlnire, Schultz a cerut permisiunea să îl lichideze pe procuror. El dorea să primească un singur răspuns, și acela era „lichidează-l pe procurorul Thomas E. Dewey”.

Luciano împreună cu Lansky, Siegel, Zwillman și Accardo, au decis că poate nu ar trebui să se amestece în persecutarea personală a olandezului de către procuror. „Ar trebui să-l lăsăm pe Unchiul Sam⁸² să ne facă treaba”, spuse Lansky. În ziua următoare, Luciano l-a convocat pe Dutch Schultz în Waldorf Astoria, cu Meyer Lansky și Bugsy Siegel ca martori. Luciano a luat cuvântul și i-a spus olandezului laconic: „Nu voi permite să îl atingi pe procurorul Dewey. Dacă îi faci felul, opinia publică poate să se pună împotriva noastră, iar asta ar fi periculos pentru familie și pentru bunul mers al afacerilor. Dacă îl ucizi, vei încălca normele familiei. Dacă îl omori pe Dewey, te vei afla în contra intereselor noastre”. În acest răspuns, Schultz vedea o mare oportunitate să-i declare război mândrului Luciano și alor lui. Doar Anastasia a simțit o oarecare admirație pentru ideea nesăbuită a olandezului de a-l asasina pe un mare procuror al Statelor Unite. Fără să îi spună nimic lui Luciano, șeful unității de executori a Sindicatului a decis să organizeze o urmărire a lui Thomas Dewey. La final, s-a gândit că, efectiv, ar fi o nebunie să ucidă un procuror și și-a retras sicarii din Asasinii S. A., dar Schultz nu era dispus să dea înapoi de la planul său. Dacă Lucky Luciano nu lovea primul, olandezul ar fi provocat Sindicatului grave probleme.

Pe 23 octombrie 1935, Nașul olandez se afla împreună cu creierul său în domeniul financiar, Abbadabba Berman, un profesor universitar expert în finanțe, și doi bodyguarzi, Lulu Rosenkrantz și Abe Landau, în restaurantul preferat al lui Schultz. Palace Chop House and Tavern din Newark era un local mereu plin de familii cu copii care veneau până acolo să guste faimoasele lor costițe cu sos de miere. Dutch Schultz, care îl cunoștea pe proprietar, mereu punea să fie închis localul atunci când mergea acolo.

Pe la amiază, Schultz se certa cu Berman despre câți bani ar putea strânge banda înainte de a declara război deschis cu Luciano. Abbadabba, un om educat, i-a răspuns olandezului că era mai bine să îl evite dacă doreau să mențină relații bune cu Lansky, un om care mereu le dăduse sfaturi bune. Schultz nu a fost mulțumit de răspuns și a făcut un semn depreciativ la adresa recomandării pe care i-o făcuse sfătuitorul său. În acel moment, Nașul s-a ridicat să meargă la toaleta bărbaților, care se afla la capătul unui coridor lung situat după barul restaurantului. La câteva secunde, doi bărbați intrau pe ușa din spate a localului și mergeau silențios de-a lungul coridorului.

Unul dintre ei observă după ușa toaletelor un bărbat care urina. Atunci intră și îl împușcă în ceafă.

Acest asasinat a fost o măsură de siguranță pentru a evita să se afle între două focuri în cazul în care s-ar fi dezlănțuit un schimb de focuri în interiorul localului Palace Chop House and Tavern. Ajunși la salonul principal, asasinii trimiși de Lucky Luciano au deschis focul asupra lui Berman și a lui

Rosenkrantz, care încă mai erau așezați la masă. Landau se ridicase să ajungă la bar ca să ia o sticlă de whisky. Încă o mai avea în mână când unul dintre cei doi bărbați l-a împușcat în piept de trei ori.

Ce i-a surprins pe asasinii trimiși de Luciano a fost că nu l-au întâlnit pe Dutch Schulz în local, cu atât mai mult cu cât în restaurant se aflau al său consigliere și doi bodyguarzi. Unul dintre ei și-a amintit de bărbatul pe care l-au lichidat la început ca să evite un atac din spate în cazul în care pornea un schimb de focuri cu gangsterii olandezi. Au intrat din nou în baie și au descoperit că bărbatul pe care l-au împușcat era însuși Schultz. Charles Workman, unul dintre executorii lui Albert Anastasia, a golit buzunarele olandezului și au ieșit din restaurant pe unde intraseră.

Dutch Schultz, în stare foarte gravă, a mai trăit încă câteva zile în spital, dar niciodată nu le-a spus detectivilor de poliție cine fuseseră cei care au tras în el sau despre furtul a cărui victimă a fost.

Workman sustrase din buzunarele olandezului o listă de pariuri pentru curse de cai scrisă de Schultz cu mâna lui. Într-o razie la casele de pariuri, executorul lui Luciano a fost arestat cu lista în buzunar.

Detectivii de la omucideri i-au oferit un târg lui Charles Workman în schimbul turnării autorilor și creierului asasinatului lui Dutch Schultz. Workman nu a spus un cuvânt, în principal pentru că nu știa cine îl angajase. Ulterior va fi condamnat la douăzeci și trei de ani de închisoare, chiar dacă niciodată nu a turnat pe nimeni, nici măcar pe colegul lui.

La începutul anului 1936, Luciano, renumit arhitect al Cosei Nostra, cu ajutorul valoros al lui Meyer Lansky⁸³, primea sprijinul total din partea a mii de gangsteri, care erau cunoscuți sub numele de „asociați”. Agentul special al Diviziei de Inteligență Criminală a FBI, William Dave Kane, informează cartierul general din Washington: „Organizația lui Lucky Luciano contează pe mii de asociați pe cuprinsul întregii țări, cu care menține relații comerciale. Cu irlandezii din Boston; cu mexicano-americanii din Los Angeles și Texas; cu evreii din Florida conduși de Lansky, care erau cunoscuți drept «Kosher Nostra»; cu sirienii din Philadelphia; cu polonezii din Cleveland și din Chicago și cu germanii din Saint Louis”⁸⁴. Nu încăpea nici cea mai mică îndoială că Lucky Luciano crease un adevărat organism al Națiunilor Unite ale Crimei, având un singur scop: să câștige bani.

În anii în care Luciano a condus Crima Organizată, nu a avut niciodată un sediu stabil, se muta de la un hotel la altul, mai mult din motive de eficiență decât de siguranță. Viața sa s-a adaptat, cu timpul, la mobilitatea organizației sale.

De exemplu, în New York era Charles Rose, iar biroul lui era Waldorf Astoria, sau Charles Lane în Hotel Barbizon Plaza și Albert Spinelli în Drake din Chicago. Mereu își asuma un nume specific pentru fiecare hotel în care se caza. Întâlnirile lui, să le numim „diplomatice”, le organiza totdeauna în locuri publice, de pildă restaurante, baruri sau cafenele. Villanova pe strada 46, Celano's Garden pe strada Kemmare, aproape de Mulberry, erau locuri unde era cel mai probabil să îl vezi pe Nașul Cosei Nostra.

Nici Luciano nu era adept al publicității. Credea că, atât timp cât putea să se mențină departe de prima pagină a ziarelor, va fi mai bine pentru afacerile familiei. Se povestește că în acea epocă Lucky Luciano avea un bodyguard numit Chappie Brescia, căruia îi plăcea să se laude în baruri și cluburi că lucrează în subordinea directă a lui Luciano. Între investiții se stabilise legea nescrisă să nu fie pronunțat niciodată numele lui Lucky Luciano. Pentru a face referire la el, se vorbea de „Marele Om”, „Marele Lu”, „Șeful”, sau, pur și simplu, „Omul”. În anii aceia, Nașul era deja cercetat de FBI, iar telefoanele lui erau „înțepate”.

Într-o noapte, Brescia vorbea la o masă dintr-un club cu mai mulți dansatori când a pronunțat, deodată, numele „nenumitului”. Un bărbat îmbrăcat în negru a apărut din spate, l-a apucat de umeri pe bodyguard și i-a spus: „Închide gura. Acel nume nu se pronunță”. După câteva secunde bărbatul a dispărut.

Lucky Luciano fugea de mass-media, de fotografii și discursuri. El știa că faptul că publicul nu îl cunoaște era cea mai bună deghizare când călătorea prin țară.

Poate prima mare investiție a lui Luciano fusese să îl trimită pe Longy Zwillman să controleze afacerile din New Jersey. Abner Longy Zwillman a fost, fără îndoială, al doilea cel mai cunoscut gangster evreu din istoria Mafiei, după Meyer Lansky.

Născut în 1899, Zwillman asista la toate reuniunile înaltului consiliu al Sindicatului, care era cunoscut ca Marele Șase, un soi de organism consultativ care acționa ca un consiliu de miniștri prezidat de Meyer Lansky. Marele Șase era format din trei gangsteri de origine italiană și trei de origine evreiască: Zwillman, Lansky, Greasy Guzik, Frank Costello, Joe Adonis și Accardo.

Zwillman reușise să asimileze imperiul lui Dutch Schultz după asasinarea acestuia din ordinul lui Luciano cu un an în urmă, ceea ce l-a transformat pe gangsterul evreu într-unul dintre cei mai influenți din Sindicat și l-a făcut cunoscut sub numele „Capone al New Jersey-ului”.

Prima afacere pe care omul lui Luciano a organizat-o în New Jersey a fost transportul clienților la cazinourile familiei. Zwillman îi lua pe jucători direct de la ușile fabricilor la sfârșit de săptămână, când aceștia își încasaseră salariile, și îi transporta la cazinourile clandestine în propria lui mașină. Afacerea a început să fie o activitate atât de profitabilă încât, în doar câteva săptămâni, Zwillman stabilise adevărate linii de transport de la principalele focare muncitorești din New Jersey până la cazinourile lui Luciano.

În fiecare vineri dimineața, dube de culoare neagră asemănătoare celor pe care le folosea poliția se poziționau la porțile marilor fabrici și ale cheilor până când se umpleau de muncitori cu salariile lor proaspete în buzunare. Conform poliției din New York, aproape două sute de astfel de vehicule se mișcau săptămânal dintr-o parte în cealaltă a orașului.

După puțin timp, Longy Zwillman a început să se retragă din afacerea aceasta pentru a se ocupa cu transportul cimentului, care cu trecerea anilor va deveni una dintre cele mai rentabile activități a familiei. Zwillman, prin

intermediul legăturilor politice ale lui Frank Costello, a știut că Autoritatea Portuară din New Jersey plănuia să organizeze o licitație pentru concesiunea furnizării de ciment pentru umplerea unui dig din portul principal.

Trei companii, două din New Jersey și una din Chicago, au decis să ridice caietele de sarcini pentru aprovizionare. Se pare că oferta cea mai ieftină pentru Autoritatea Portuară era cea a unei companii mici cu sediul în Chicago.

Zwillman l-a informat pe Meyer Lansky de problemele pe care le-ar putea avea afacerea dacă compania din Chicago ajungea să își prezinte documentul în mod oficial. La o reuniune a consiliului Marelui Șase într-un suite din Waldorf Astoria, Lucky Luciano i-a ordonat lui Tony Accardo să facă presiuni asupra reprezentanților companiei din Chicago, să se retragă din concurs. Afacerea trebuia să fie a familiei.

Întreprinderea de ciment care licita pentru furnizare era proprietate a trei frați de origine poloneză care reușiseră să ridice afacerea pe baza muncii grele și a costurilor mici, însă Luciano știa că relațiile lui Costello nu îi vor acorda dreptul de furnizare a cimentului lui Zwillman dacă altă companie prezenta un caiet de sarcini mai bun.

Accardo era un bărbat dur, un executor autentic, iar cuvântul său era violență. Omul lui Luciano din Chicago nu știa ce este negocierea sau diplomația; pentru asta era Costello.

Prima acțiune împotriva fraților proprietari ai fabricii de ciment a fost să dea un telefon de avertizare. „Contractul din New Jersey nu vă interesează. Este mai bine pentru voi să nu vă băgați pe acel teritoriu”, spuse vocea obscură prin telefon. În ziua următoare, fabrica anunța că intenționa în continuare să obțină contractul din New Jersey, în ciuda presiunilor mafioate din zona aceea, susținute de Mafia din Chicago.

Fără îndoială, Accardo se afla în fața a trei bărbați duri, care nu erau dispuși să cedeze nici un milimetru, dar ceea ce proprietarii fabricii nu știau era că Tony Accardo era un asasin care nu cunoștea sensul cuvântului „moderație”.

Într-o dimineață, un sedan negru se opri în fața ușii unei școli publice dintr-o suburbie a orașului Chicago. Trei bărbați au rămas în interiorul lui până când elevii au început să iasă din clădire.

Doi dintre ei s-au apropiat de un adolescent de paisprezece ani și, după ce s-au legitimat ca fiind polițiști, i-au spus că fuseseră trimiși pentru a-l însoți până la tatăl lui, care suferise un accident. Acea a fost ultima dată când tânărul a fost văzut.

În aceeași noapte, o voce și-a informat interlocutorul prin telefon: „Dacă nu vă retrageți, nu îl mai veți vedea în viață pe tinerelul pe care îl avem în posesia noastră; și, desigur, dacă anunțați poliția, vi-l vom trimite în pachete mici”.

Elevul era fiul mai mic al unuia dintre proprietarii companiei din Chicago. A doua zi, întreprinderea anunță că își retrăgea oferta.

Cel mai mare dintre frați a explicat public înaintea celor care au vrut să o audă că, fără presiuni din partea Mafiei, nu ar fi abandonat; dar nimeni nu a cercetat, sau, mai bine spus, nimeni nu a vut să cerceteze cazul. Și celelalte două companii din New Jersey și-au retras ofertele în mod misterios.

Acum, cu permisiunea lui Lucky Luciano, Longy Zwillman avea mâinile libere ca să obțină contractul de furnizare.

Noua fabrică constituită de organizația lui Luciano trebuia să furnizeze suficient ciment și nisip pentru a realiza un total de aproape douăzeci și trei de kilometri de dig, care acoperea intrarea principală spre cheiurile industriale ale portului din New Jersey.

Zwillman, la sfatul lui Lansky, a decis să nu angajeze transportatori. „E mai bine să cumperi camioanele, să treci costul lor în contractul cu Autoritatea Portuară din New Jersey și să încerci să stabilești un monopol al noii companii de transport asupra aprovizionării cheiurilor cu piese și echipamente – îi spuse Lansky lui Luciano –. Dacă Longy Zwillman face lucrurile cum trebuie, familia poate pune bazele unei mari afaceri la nivel statal”.

Autoritatea Portuară îi plătea lui Zwillman o jumătate de dolar pentru fiecare încărcătură de ciment care acoperea 914 metri de dig, măsuri realizate de inspectori oficiali pentru fiecare camion care intra în zona de construcție. Zwillman ordonă atunci să se atașeze camioanelor încărcături laterale cu funduri false, ceea ce le permitea să acopere puțin mai mult de doi kilometri de umplutură de ciment și nisip inexistenți. Controalele din port notau atunci o încărcătură netă de ciment și nisip compactă pe camion care ar fi acoperit trei kilometri și jumătate de dig, ceea ce făcea ca Zwillman să obțină un profit adițional de treizeci-patruzeci de dolari pe camion și transport. Fiecare camion făcea între șapte și opt transporturi pe zi.

La finalul lucrării din portul din New Jersey în iunie 1936, organizația lui Lucky Luciano câștigase un profit net de 184.000 de dolari, o flotă de camioane compusă din optzeci de vehicule de mare tonaj și monopolul pe care îl vor menține aproape un sfert de secol, pe lângă aprovizionarea cu piese a portului din New Jersey, care se va extinde în anii următori la statele învecinate. După această lovitură, Abner Longy Zwillman⁸⁵ a devenit o piesă importantă din conducerea organizației lui Luciano.

Dar nu totul va fi floare la ureche în afacerile din acel an. Puțin după operațiunea din New Jersey, Luciano va avea ceea ce s-a numit „Rebeliunea Vulpilor”. În lunile octombrie și noiembrie, Mafia controla prin intermediul lui Davey Betillo toată afacerea prostituției sub ordinele directe ale lui Bugsy Siegel. Organizația lui Luciano controla aproape o sută cincizeci de bordeluri în care lucrau mai mult de o mie de prostituate. În anul acela, o prostituată încasa doi dolari pentru un serviciu, din care un dolar și jumătate îi preda lui Betillo. Fiecare fată realiza o medie de șapte servicii sexuale pe zi, ceea ce îi aducea lui Luciano vreo doisprezece dolari zilnic; 72 de dolari pe săptămâna de muncă de șase zile: 2.160 dolari pe lună. Betillo încasa pe an și pe fată un profit net de puțin peste douăzeci și cinci de mii de dolari. Dacă se calculează că în bordelurile lui Luciano lucrau aproape o mie de femei, organizația

obținea profituri nete anuale apropiate de douăzeci și cinci de milioane de dolari, în 1936.

„Vulpile sunt vulpi – spuse Luciano însuși pe o linie telefonică interceptată de FBI –. Înotdeauna există o modalitate de a le manipula. Nu au coloană vertebrală”⁸⁶.

Lui Charles Luciano îi plăcea compania prostituatelor, și aceasta va fi una dintre greșelile cele mai grave pe care le va face în lunga lui carieră criminală.

Nancy Presser, Cokey Flo Brown sau Mildred Harris conduceau principalele bordeluri ale familiei, și, în diverse ocazii, își îndreptau plângerile către Bugsy Siegel pentru modul în care Davey Betillo le trata fetele.

Ultimele isprăvi ale omului lui Siegel au fost să o bată pe una dintre fetele lui Prosser și apoi să îi arunce ulei fierbinte pe corp pentru că nu a câștigat bani suficienți, sau să facă să îi sară trei dinți altei femei din subordinea lui Harris pentru că nu a vrut să se ocupe gratis de un prieten de-ai lui Betillo însuși.

Poate că Luciano scăpa din vedere o afacere care aducea organizației lui douăzeci și cinci de milioane de dolari pe an. Siegel s-a consultat cu Meyer Lansky cu privire la măsurile care se puteau lua. Sfetnicul lui Luciano i-a recomandat lui Siegel să îl „concedieze” pe Betillo în așa fel încât să nu afle nimeni, ca să le demonstreze prostituatelor că pe șeful lor îl preocupă bunăstarea lor.

Când s-au întâlnit, Siegel i-a spus lui Betillo să-și ia tălpășița din afacere, însă mafiotul a comis eroarea să îl amenințe. „La originea afacerii voastre au stat bordelurile mele și nu am de gând să mă car, nici să mă retrag din afacere fără să lupt”. Siegel l-a informat pe Luciano despre întâlnirea cu Betillo, iar acesta i-a ordonat lui Tony Accardo să se ocupe de problemă.

Proxenetul credea că faptul de a conduce una dintre afacerile cele mai profitabile ale familiei îi era de folos în fața marelui Lucky Luciano, însă, ceea ce el nu știa era că, pus în situația să aleagă între Betillo și Siegel, nu încăpea cea mai mică îndoială pe cine ar alege.

Cadavrul lui Davey Betillo a apărut cu o împușcătură în ceafă pe un mal al râului Hudson. Medicul legist a descoperit că proxenetul fusese strangulat cu un cablu și că deja era mort când l-au împușcat. Acesta era unul dintre sistemele preferate ale lui Tony Accardo.

După moartea lui Dutch Schultz, procurorul Thomas Dewey a dirijat toată forța departamentului său împotriva unui așa zis domn Rose, care locuia într-un suite luxos din Waldorf Astoria și pe care toți îl indicau ca fiind unul dintre principalii capi ai Crimei Organizate.

Asasinarea lui Betillo nu calmase spiritele printre prostituatele organizației, deși Luciano îl trimisese pe însuși Bugsy Siegel să negocieze cu ele. Problema lui Luciano era că credea că femeile care îl însoțeau de foarte multe ori erau martori muți ai operațiunilor sale. Luciano participa la întâlniri și vorbea la telefon în prezența lor.

Într-o noapte, de exemplu, Nancy Presser a putut auzi o convorbire destul de compromițătoare între Luciano și un bărbat pe care nu l-a putut identifica. Nașul o trimisese pe Presser la baie și i-a ordonat să deschidă robinetele ca să nu audă despre ce urmau să vorbească, dar femeia a decis să își apropie urechea de ușă. Lucky Luciano pregătea asaltul unei furgonete blindate.

Planul consta în asaltarea vehiculului blindat care ducea în jur de 427.950 de dolari proveniți din salariile muncitorilor de la Rubel Ice Plant, situată pe cheile Brooklyn-ului⁸⁷.

Presser fusese însoțitoarea principală a lui Luciano pentru mult timp și era plătită pentru asta. Luciano o plătea cu 20 de dolari să cineze împreună, cu 50 de dolari să meargă la teatru sau la un spectacol de muzică pe Broadway, care îi plăceau foarte mult, și 75 de dolari să fie partenera lui toată seara și o parte din noapte într-un club de noapte.

Ceea ce Luciano nu știa era că Nancy Presser împărțea apartamentul cu o altă fată numită Betty, care era iubita unui polițist. În timpul întâlnirilor colegei ei de apartament cu iubitul, aceasta îi relata toate poveștile pe care i le povestea Presser despre Lucky Luciano. La început, agentul nu a luat prea tare în seamă anecdotele pe care le înșira iubita lui, până când, într-o noapte, tânăra Betty i-a spus că gangsterul prieten al colegei sale era numit Lucky. Polițistul și-a informat superiorul, care i-a ordonat să se pună la dispoziția procurorului Thomas Dewey. Fără să fie conștientă de asta, Betty devenise martorul informator numărul 282341-6. Singura sarcină a polițistului era să adune informații și, după întâlnirea cu iubita lui, să le prezinte în formă scrisă echipei de procurori a lui Dewey.

Cercetarea și acuzarea duse la capăt personal de către procurorul Dewey s-au finalizat în arestarea și judecarea lui Charles Lucky Luciano, acuzat de promovarea prostituției și de încălcarea așa numitei Acta Mann⁸⁸. Procurorii adjuncți încercaseră să obțină judecarea lui Luciano acuzându-l de trafic de narcotice și de extorsiune, dar la final probele obținute nu erau suficient de solide ca să susțină o acuzație serioasă. Delictul traficului de femei era cel mai ușor de demonstrat.

În timpul cercetării, Dewey a interogat-o pe Nancy Presser în legătură cu cazul prostituției, dar, în patru zile de interogatoriu, prostituata a menționat chiar în trei rânduri ceea ce îl auzise pe Luciano zicând despre jaful de la Rubel Ice Plant⁸⁹, deși fără prea mult succes. Dewey și ai săi preferau să îl lovească pe Luciano cu ceva consistent, precum acuzația de încălcare a Actei Mann.

Într-o zi a anului 1936, judecătorul Phillip J. MeCook, de la Curtea Generală Penală a Districtului Manhattan, a pus să fie ridicat în picioare acuzatul. Luciano, neclintit și elegant îmbrăcat cu un costum gri, cămașă albă de mătase și o cravată albastră cu picățele albe, s-a ridicat cu grijă, sprijinându-se de masa groasă din lemn lângă cei doi avocați ai săi.

„Dumneavoastră sunteți cel mai rău criminal care a trecut prin acest tribunal. Acest tribunal vă condamnă la o pedeapsă de între treizeci și cincizeci de ani de închisoare fără posibilitatea de a obține eliberarea

condiționată, ca urmare a faptului că ați fost găsit vinovat pentru șaiszeci și două de acuzații de proxenetism demonstrat”. Fără să își schimbe expresia feței, a strâns mâna avocaților săi și apoi le-a întins brațele celor doi agenți de poliție care se îndreptau spre el să îi pună cătușele.

După câteva minute, ieșea din sală cu escortă până la furgoneta poliției care îl va conduce până la penitenciarul statal din Dannemora, închisoarea de maximă securitate a statului New York, aflată foarte aproape de frontiera canadiană, care era cunoscută între oamenii Mafiei ca „Siberia” Autorității Penitenciare.

„Din prima zi în care a fost închis la Dannemora se știa cine conducea în ea”, a declarat unul dintre gardieni. În fiecare dimineață, Lucky Luciano se așeza într-un fotoliu confortabil în centrul curții interioare, în timp ce, dinaintea lui, se formau cozi lungi de deținuți. Unul dintre ei se apropia, îi lua mâna dreaptă, i-o săruta cu aceeași reverență cu care ar fi făcut-o dacă era vorba despre însuși Papa, și îi dezvăluia rugămintea lui la ureche. După ce vorbea câteva secunde cu deținutul în chestiune, Luciano ridica mâna și bărbatul se ridica făcând câteva plecăciuni.

Într-adevăr merita văzut: acei bărbați pe care anii de închisoare i-au făcut duri transformați în oi blânde când se apropiau de Luciano, pe care toți îl numeau Stăpânul⁹⁰.

După „audiența” specială, Luciano se îndrepta lent spre celula sa unde îl aștepta prânzul pregătit special de către chefs de la Celano's, restaurantul favorit al lui Don din Mica Italie newyorkeză. În fiecare zi veneau doi chelneri de la Celano's, îmbrăcați în uniformă, cu meniul zilei în vase de porțelan acoperite cu argint. În timp ce deținuții mâncau piure de cartofi și ceva ce semăna a perișoare, Luciano gusta mâncărurile fine ale celebrului restaurant din New York, inclusiv sticle de șampanie franțuzească, caviar rusesc, pateuri franțuzești și belgiene și vinuri italiene.

În ciuda ritmului lent al vieții lui Lucky Luciano în Dannemora, Nașul continua să mențină controlul strict și absolut al organizației prin intermediul lui Meyer Lansky și al celui de-al doilea om la conducere și șef adjunct al familiei, Vito Genovese.

Așa numitul „an Genovese”, în care șeful adjunct a ocupat locul Nașului în funcție, va trece cu mai mult necaz decât glorie în istoria Cosei Nostra și a familiei Luciano, însă Thomas Dewey nu era dispus să renunțe la războiul lui personal împotriva Mafiei, odată ce avusese atâtea succese.

Genovese fusese umbra lui Lucky Luciano de la începuturile anilor douăzeci, iar după încarcerarea celui care până atunci i-a fost șef, Don Vito, căci așa îi plăcea să fie numit, s-a gândit că era momentul să ocupe locul despre care credea că ar fi trebuit să îl ocupe cu mulți ani în urmă. Lansky și Siegel, precum și alți oameni apropiați lui Luciano, au început să fie retrași din funcțiile de conducere directă, dar, din celula lui din Dannemora, fostul Șef știa că Genovese va comite o greșeală mai devreme sau mai târziu și va intra pe mâinile procurorului Dewey.

Don Vito îl ura pe Luciano, dar inteligența sa îl făcea să fie precaut. Nu era în avantajul lui să îl înfrunte direct pe Lucky Luciano; trebuia doar să aștepte ca altul să facă treaba, iar în asta Genovese era expert.

Începutul dușmăniei dintre Genovese și Luciano datează din primele luni ale anului 1932, când Don Vito s-a îndrăgostit de o frumusețe cu păr negru și ochi verzi numită Anna. Problema era că femeia avea un soț numit Gerardo Vernotico⁹¹. Pentru că erau catolici practicanți, Anna nu urma să divorțeze de soțul ei să se căsătorească cu Genovese. Situația era de o așa nesimțire încât însuși Vernotico a cerut o audiență cu Luciano.

În timpul întâlnirii la Waldorf, cu lacrimi în ochi, soțul noii amante a lui Genovese a afirmat că acesta se plimba cu soția lui agățată de braț prin Mica Italia spre dezonoarea lui, dar că nu putea să facă nimic, dată fiind puterea pe care o avea Don Vito. Luciano, în prezența lui Meyer Lansky, l-a asigurat pe Gerardo Vernotico că va vorbi cu adjunctul lui.

Se pare că întâlnirea dintre cei doi lideri mafioți a fost destul de polemică. Genovese i-a cerut lui Luciano să nu se mai amestece în viața lui particulară, la care Șeful a răspuns că viața lui înceta să fie privată dacă afecta interesele familiei.

Câteva săptămâni mai târziu, Gerardo Vernotico a fost găsit mort în casa conjugală. Certificatul de deces a fost semnat de un doctor prieten al lui Genovese, care i-a dat diagnosticul de „moarte naturală”. La șapte zile de la înmormântarea defunctului, la care văduva a vărsat lacrimi de durere, încă în doliu, s-a mutat la reședința lui Vito Genovese.

Luciano și-a anunțat șeful adjunct că, dacă se inițiază o cercetare amănunțită a morții lui Vernotico din partea autorităților, ar fi trebuit să dea explicații familiei, dar Genovese lăsase totul bine aranjat.

Într-un an de conducere a familiei Luciano, Genovese va fi acuzat de asasinat. Victima era Ferdinand Umbra Boccia, un membru al familiei în subordinea căruia se aflau jocurile de noroc. Noul Don hotărâse să dea acceptul execuției fără a se consulta cu Luciano, din două motive clare⁹².

Primul era că Boccia încercase să-i tragă pe sfoară pe Genovese însuși și pe Mike Miranda, un consigliere de-ai familiei Luciano. Ferdinand Boccia declarase că o secțiune de jocuri mecanice din subordinea lui încasase doar 65.000 de dolari, când în realitate fuseseră 150.000. Al doilea motiv a fost că Miranda descoperise că Boccia era suspectat că vânduse alcool de la alt furnizor localurilor controlate de Luciano, sporindu-și propriile profituri și reducându-le pe cele ale familiei.

Vito Genovese era supravegheat îndeaproape de FBI de la încarcerarea lui Luciano, astfel încât procurorului Dewey i-a fost ușor să îl relaționeze pe noul Don cu asasinatul lui Boccia, al cărui cadavru apăruse cu câteva săptămâni în urmă în interiorul unui butoi pentru alcool, împușcat în gură.

Avertizat de o sursă apropiată a procurorului despre viitoarea lui acuzare în cazul asasinatului lui Boccia, Vito Genovese a decis să fugă în Italia până se vor calma apele și se va putea întoarce. În mod curios, Don-ul și-a făcut rapid în țara sa natală prietenii în jurul Ducei însuși, în ciuda războiului pe care Benito Mussoni îl declarase Mafiei.

În timpul anilor prebelici, Genovese s-a dedicat afacerii bănoase a furnizării de droguri⁹³ în sferele înalte ale guvernului lui Benito Mussolini și, în special, propriului ginere al dictatorului și ministrului Afacerilor Externe, contele Galeazzo Ciano, dependent de opium.

Între timp, în New York, cu sprijinul total al lui Luciano, și al lui Lansky, Frank Costello⁹⁴ a devenit noul Naș al familiei. Primii lui ani de guvernare vor trece neobservați din cauza veștilor care veneau din Europa, unde adia vânt de război. Cancelarul german, Adolf Hitler, se pregătea să provoace unul dintre cele mai mari dezastre din istoria contemporană, al Doilea Război Mondial, iar în acest eveniment și Cosa Nostra va avea multe de spus în tabăra aliată.

Când Luciano a citit pe prima pagină a ziarului său, în curtea închisorii, că trupele lui Hitler intraseră în Polonia pe 1 septembrie 1939, nu își dăduse încă seama că Führer-ul tocmai îi oferise prima posibilitate de a ieși din pușcăria în care era închis de trei ani.

După doi ani, în aceeași situație, Lucky Luciano împlinea cinci ani de pedeapsă când, într-o dimineață însoțită de dimineață, Don-ul a auzit prin micul radio agățat de peretele celei sale un buletin special: „Avioane japoneze atacă, de la primele ore ale dimineții, baza navală a Statelor Unite din Pearl Harbor, în insulele Hawaii”.

În realitate, participarea lui Lucky Luciano la război a fost un subiect controversat pentru istoricii Crimei Organizate. Nici măcar FBI-ul, după mai mult de o jumătate de secol, nu a vrut să declassifice nici un document relaționat cu acest subiect; dar este clară participarea acestuia destul de activă la protejarea cheiurilor orașelor New York și New Jersey după „sabotarea” corabiei USS Normandie⁹⁵.

Pe 11 februarie 1942, enormul transatlantic care fusese rebotezat cu numele Lafayette se afla acostat la cheia 6 pe râul Hudson. Corabia se pregătea să plece a doua zi cu o întreagă diviziune nord-americană spre teatrul european de război, ocolind controalele temutelor submarine ale celui de-al Treilea Reich. Cu puțin înainte de ora douăsprezece noaptea, corabia a început să ardă de la prora, focul extinzându-se rapid prin vapor. La nouă dimineața în ziua următoare, coca navei semidezgolită și fumegândă apărea în cheiul newyorkez scufundată pe jumătate.

Chiar în acea zi, un grup numeros de oameni s-a reunit în cartierul general al Serviciului de Inteligență Navală, pe Church Street numărul 90, sub jurisdicția căruia se afla securitatea cheiurilor din New York, New Jersey și a celor mai importante porturi de pe coasta estică. În grup se aflau foști procurori, agenți ai unității de contraspionaj a FBI-ului, ai Trezoreriei și detectivi ai Departamentului de Poliție din New York. Scopul reuniunii secrete era să schițeze strategia pentru protejarea sutelor de kilometri de chei, avangarda operațiunilor de aprovizionare a trupelor aliate din Europa, și pentru eradicarea posibilelor focare de spionaj din Abwehr, serviciul secret militar german de sub conducerea amiralului Wilhelm Canaris.

Cercetarea desfășurată de Guvernul Statelor Unite a concluzionat că USS Normandie fusese obiect al unui posibil sabotaj din partea spionajului nazist⁹⁶.

Sus-pușii de la Inteligența Navală erau convinși că vreun comando german, prin intermediul italienilor care lucrau ca stivuitori în port, introduseseră în coca vasului USS Normandie bombe incendiare. În realitate, atacul corabiei transportatoare de trupe a fost ideea lui Albert Anastasia, ajutat de fratele lui, Tony, care în anii aceia devenise un adevărat stăpân și conducător al cheiurilor în numele familiei Luciano. Anastasia i-a prezentat planul lui Frank Costello, care era șeful familiei. Puțin timp după aceea, acesta s-a întâlnit cu Luciano la închisoarea Dannemora pentru a îi prezenta planul lui Anastasia.

Luciano se temea să nu se vadă înfruntând autoritățile militare americane în caz că planul nu reușea, într-o perioadă în care populația civilă pierdea mii de rude pe fronturile de război din Europa și din Pacific. Meyer Lansky l-a asigurat pe Lucky Luciano că, dacă lucrurile ieșeau bine, putea să părăsească închisoarea, dar dacă ieșeau prost, complotul ar fi descoperit. Luciano ar putea fi executat pentru înaltă trădare pe timp de război. Două zile mai târziu, Luciano s-a întâlnit din nou cu Costello să îi dea acordul pentru derularea planului. Marele Șef nu era dispus să petreacă încă trei ani în acea închisoare.

După întâlnirea înalților conducători, Marina, prin agentul ei Charles Haffenden, s-a apropiat de Joseph Socks Lanza, care în momentul acela era lider al piețelor de pește din Fulton. Lanza era, de fapt, un pește mic în organizație, astfel că le-a înaintat propunerea Marinei lui Costello și lui Lansky. Ei știau ce trebuiau să facă. În acel moment, ambii gangsteri și-au dat seama că Mafia tocmai câștigase războiul împotriva Guvernului Statelor Unite.

Prima condiție a fost impusă de Frank Costello, care a recomandat schimbarea închisorii din Dannemora cu una mai puțin rigidă, precum Sing Sing. Chiar în noaptea aceea, deținutul numărul 3143122-623 era transferat într-o furgonetă specială a poliției la închisoarea de securitate minimă din Great Meadow, la nord de Albany⁹⁷.

Luciano a dat atunci ordinul expres tuturor membrilor familiei să sprijine eforturile belice pe cheiurile din New York și din New Jersey. De asemenea a cerut, prin intermediul lui Frank Costello, ca Anastasia și fratele său să „evite” orice alt incident pe chei, care ar fi pedepsit cu exilul din familie.

Albert Anastasia l-a asigurat pe Costello că se va ocupa personal să execute pe oricine ar încălca ordinele lui Luciano.

Din momentul în care, chiar în acea lună, patrule formate din membri ai Mafiei și ai Marinei supravegheau cheiurile, nu s-a mai produs nici un tip de incident în porturile de pe coasta estică a Statelor Unite și, bineînțeles, în niciunul dintre vapoarele de transport militar. Ceea ce deja devenise evidentă pentru Washington era puterea relă pe care o avea Mafia în țară și mai ales

controlul pe care îl avea Lucky Luciano asupra ei din relaxata lui „retragere” la închisoarea din Great Meadow.

La un an după sfârșitul celui de-al Doilea Război Mondial, guvernatorul statului New York, Thomas Dewey, chiar acela care, procuror fiind, cu zece ani în urmă, îl trimisese pe Luciano după gratii, a decis să îi acorde eliberarea condiționată pentru serviciile sale aduse țării în timpul conflagrației recente, dar, în același timp, a semnat documentul cu ordinul de deportare a puternicului mafiot.

Într-o seară răcoroasă de februarie a anului 1946, USS Laura Kane era acostat la cheiul 8. Echipajul lui prepara nava pentru a porni spre Italia. Era o zi istorică pentru Cosa Nostra: marele Charles Lucky Luciano era expulzat din țară.

Escortat de agenți ai Departamentului de Imigrație și Naturalizare și îmbrăcat splendid, Lucky Luciano a ajuns la chei într-o mașină neagră, din insula Ellis, unde își petrecuse ultimele două nopți, același loc în care ajunsese din Italia sa natală cu patruzeci de ani în urmă, împreună cu familia sa.

Puțin câte puțin, mașini luxoase de culoare neagră veneau până în poarta cheiului și flancau zidul de protecție format din muncitorii din port care mențineau la distanță presa. Meyer Lansky, Joe Adonis, Frank Costello, Tommy Lucchese, Albert Anastasia erau unii dintre cei care s-au apropiat să își exprime respectul față de cel care fusese până atunci marele Naș al Cosei Nostra, chiar și în ultimii lui zece ani de închisoare, până la deportarea lui.

La finalul serii, a sunat fluierul mare al navei USS Laura Kane, timp în care grupul de vizitatori se înghesuia pe digul cheii. Lucky Luciano a apărut pe acoperiș ca și cum ar fi fost vorba de un șef de stat și a ridicat mâna spre oamenii care își luau la revedere pentru ultima dată.

Luciano, pe acoperiș, se gândea că, într-o bună zi, se va întoarce, dar el nu știa atunci că o va putea face abia după șaisprezece ani, într-un coșciug, pentru a ocupa în cimitirul newyorkez Saint John, în cartierul Queens, un loc în panteonul familiei Lucania, adevăratul nume al lui Don, aflat, prin mâna destinului, foarte aproape de cel al lui Salvatore Maranzano.

Oricum, Nașul va avea încă multe de spus în evenimentele următoare pe care Crima Organizată avea să le trăiască⁹⁸. Începeau anii marilor dinastii.

Conspirând cu inamicul.

Albert Anastasia, Vito Genovese, Frank Costello și nașterea Las Vegas-ului.

Deportarea lui Lucky Luciano îl transformă de facto pe Frank Costello în cel mai mare și cel mai abil corupător de oameni politici, în șef al familiei; dar ceea ce nu știa era faptul că începând cu acel moment în care își va asuma noua funcție va fi obiectul a neîncetate conspirații din partea puternicilor membri ai Mafiei, ca Vincent Mangano, fratele său Phil, Albert Anastasia și chiar însuși Vito Genovese. Costello conta pe sprijinul lui Meyer Lansky și bunele intenții ale lui Luciano, instalat în elegantul Hotel Turista din Napoli.

Vincent Mangano, șef al familiei Gambino și moștenitor al lui Giuseppe Battista Balsamo⁹⁹, avea aproximativ un sfert de secol de când se afla la conducere, cu sprijinul necondiționat al fratelui său Phil. Adevărul e că, niciunul dintre cei doi Mangano nu putea suporta prezența lui Costello, dar nu încăpea nici cel mai mic semn de întrebare că cei doi șefi ai clanului Gambino vor evita să se opună dorințelor lui Luciano, și, bineînțeles, să-și piardă sprijinul politic atacându-l pe șeful familiei Luciano¹⁰⁰.

Deși Lucky Luciano era la mii de kilometri distanță de New York, continua să controleze afacerile. Nici bine debarcat în cheiurile din Napoli, Luciano fu escortat de câțiva carabinieri la Lercara Friddi, satul natal al lui Don. Timp de câteva săptămâni, orașul sicilian a sărbătorit sosirea faimosului mafiot din America ca și cum ar fi fost vorba de un erou. Eleganta reședință, cedată de un șef mafiot local, era neîncetat păzită de oameni înarmați cu lupare și polițiști în uniforme¹⁰¹. De fapt, Lucky Luciano nu era dispus să trăiască mult timp viața de tip rural pe care voiau să i-o impună autoritățile țării sale natale.

Între timp, Vito Genovese, nu la mulți kilometri distanță de fostul său Naș, conducea operațiunile de pe piața neagră într-o Italie sub ocupația aliată și încercând să renască din propria-i cenușă.

Orange Dickey, agent al Inteligenței Militare din Italia, descoperi marea influență a lui Genovese în operațiunile de piață neagră care reduceau numărul magazinelor militare din Statele Unite în zonele ocupate, mai ales în Napoli și Nola.

Orez, făină, șosete, echipamente militare, conserve de carne, tabac, ciocolată cu stema forțelor aliate erau vândute în magazinele de pe străduțele din sudul Italiei. Dickey, la conducerea unei unități speciale împotriva pieței negre, descoperi că o parte din furturi erau comise de un grup de hamali din port; o altă parte era „sustrasă” de transportatorii dintre cheiuri și magazinele armatei. Distribuirea materialului fusese adjudecată de o companie italiană numită Transporturi Terestre Rinaldi Asociații. Rinaldi fusese colonel al serviciilor secrete ale lui Mussolini și asociat al lui Vito Genovese¹⁰².

Adevărul e că, fostul militar a fost cel care l-a introdus pe gangster în puternica orbită a ministrului de Afaceri Externe, contele Ciano. Genovese, pe lângă livrarea de droguri către marile sfere ale Ducelui, se ocupa cu aprovizionarea cu ciorapi sau cosmetice de fabricație nord-americană a soțiilor acestora.

Pe 11 februarie 1943, Galeazzo Ciano și-a obligat socrul să negocieze un acord de pace cu aliații. Benito Mussolini și-a acuzat atunci ginerele de mare trădare a patriei în timp de război. Ciano, acuzat de apropiatăii Ducelui, a trebuit să se exileze în Germania. La puțin timp după sosirea sa în Berlin, a fost reținut de Gestapo și predat autorităților fasciste ale lui Salo, care l-au judecat și executat.

Disparația protectorului său îl va plasa pe Vito Genovese într-o situație compromisă. Foarte rapid, mafiotul a reușit să țină în frâu situația, salvându-se sub protecția colonelului Rinaldi.

Împreună cu noul său asociat, Genovese se ocupa cu rechiziționarea transporturilor trupelor ce se desfășurau cu grămadă, în principal camioane, văzând că situația războiului era pe punctul de a se schimba în favoarea aliaților. Pe 10 iulie 1943, al VIII-lea Corp de Execuție britanic, condus de mareșalul Bernard Montgomery și al VII-lea al Statelor Unite, sub ordinele generalului George Patton, au debarcat pe plajele din Sicilia.

Cu aceeași viteză cu care aliații își stabiliseră tranșeele pe insulă, se va produce depășirea în cursa dintre cei doi lideri militari pentru a fi primii care să ajungă la strâmtoarea Messina și de acolo saltul spre continent.

Vito Genovese se afla într-un elegant apartament în Palermo când au ajuns primele trupe ale lui Patton la porțile orașului, fiind primite de către locuitorii Palermo-ului, care făceau cu degetele semnul victoriei. Genovese, alături de asociatul său, care își abandonase de mult timp poziția din armata italiană, deveni din furnizorul de droguri al regimului fascist, traducătorul noii autorități militare din Sicilia.

Inteligența Militară l-a reținut pe liderul hamalilor din portul din Palermo, ca responsabil pentru devierea echipamentelor spre piața neagră. „Îți pot da între cinci și șapte ani de închisoare pentru trafic cu material militar în timp de război”, îi spuse Dickey hamalului. Văzându-se constrâns, italianul mărturisi că, de fapt, lucra pentru un tip care ajunsese în America în timpul anilor dinaintea războiului, în relații bune cu Guvernul italian, și care lucra ca interpret al aliaților în Nola.

Agentul de la Inteligența Militară descoperi că interpretul fusese chiar decorat de Guvernul fascist cu Ordinul de Commedatore al Regelui pentru serviciile sale¹⁰³. Prin intermediul FBI-ului din Washington, Inteligența Militară a avut acces la raportul lui Genovese și al unui gangster ce era închis în închisoarea din Dannemora, care era cunoscut cu numele de Charles Lucky Luciano, și cu care Genovese păstra legătura în mod constant.

În sfârșit, pe 27 august 1944, Genovese fu reținut pe o stradă din Nola de către agenții locali ai Inteligenței Militare; nici un tribunal civil italian sau militar nord-american nu a vrut să se ocupe de acuzarea lui Vito Genovese, dar Dickey nu rămânea cu brațele încrucișate.

Mafiotul, mulțumită bunelor sale relații cu sferele înalte, a obținut amânarea judecării sale cu cel puțin nouă luni. În sfârșit, datorită relației dintre Orange Dickey și FBI, Inteligența Militară a știut că Genovese fusese acuzat și judecat în absența de un mare juriu pentru delictul de implicare în asasinarea lui Ferdinand Boccia. Au fost acuzați și Mike Miranda, Gus Frasca și George Smurra, toți acești oameni acționând la ordinele lui Vito Genovese.

Dickey i-a convins atunci pe superiorii săi de la Unitatea de Investigație Criminală, de faptul că, fiind imposibilă judecarea lui Genovese în Italia pentru furt de material militar și distribuirea sa ulterioară pe piața neagră, ar fi ideal ca Genovese să fie extrădat în Statele Unite pentru a fi predat poliției din New York.

Pe 14 mai 1945, Dickey și doi polițiști militari îl escortau pe Vito Genovese către o navă militară, care pleca din Italia spre Statele Unite, a doua zi. După câteva săptămâni, Genovese era predat unui procuror al

Districtului New York, Frank Hogan, care îl înlocuise pe Thomas Dewey, călăul lui Luciano.

Nici bine nu păși pe tărâmul american, că Vito Genovese dori să preia puterea familiei Luciano, dar Frank Costello nu era dispus să i-o cedeze atât de ușor. Începeau mișcările pentru controlul Celor cinci Măreți¹⁰⁴ și cunoscuții „ani ai cazinourilor”. Las Vegas se deschidea Cosei Nostra asemenea unei comori încă nedescoperite și exploatare.

Se împlineau paisprezece ani de când statul Nevada legalizase orice formă de joc de noroc precum și crearea unei autorități de control. Las Vegas, cu o populație de aproximativ opt mii de locuitori, și cazinourile, vor atrage milioane de nord-americani. Legea, aprobată de Congresul de stat, va fi adoptată la trei luni după adoptarea revoluționarei legi a divorțului, care putea avea loc, în orașul Reno, la doar șase luni de la căsătorie.

Primele localuri cu jocuri de noroc au început să apară în intersecții de străzi prăfuite, în locuri fără nume. Mese de poker și câteva rulete erau oferta pusă la dispoziția unui jucător.

Pionierul operatorilor de cazinouri va fi Bill Graham, administrator al celui de-al 21-lea cazinou din intersecția dintre Virginia Street și Commercial Row, din orașul Reno. În foarte scurt timp, acest mic oraș a devenit o destinație interesantă pentru agenții de turism și pentru marile companii de transporturi. De exemplu, Union Pacific a stabilit ruta de la San Francisco și Los Angeles, până la „Cel mai Mic Mare Oraș din Lume”, după cum indicau anunțurile publicitare din principalele medii de comunicare din țară¹⁰⁵.

Prima afacere a Cosei Nostra în stat s-a realizat prin intermediul prostituției. În 1932, se estimează că aproximativ două miliarde de prostituate au început să vină în localitățile din apropierea Reno-ului, transformându-se în autentice orașe-dormitor ale viciului; însă, în scurt timp, au descoperit că adevărata afacere se desfășura în interiorul acelor localuri, aparent obișnuite, cu miros de umezeală, unde se servea alcool clandestin ieftin, în timp ce jucătorii petreceau chiar zile întregi, pierzându-și salariile la mesele de poker.

În Nevada era un alt oraș la aproximativ 675 de kilometri la sud de Reno. Partea de jos a Las Vegas-ului, mai exact pe Freemont Street, începea să se contureze drept coloana vertebrală a jocurilor de noroc. Pe strada din sudul ieșirii din oraș, frații Cornero, Frank, Louis și Tony au construit un mic cazinou numit Meadows, dar ca să ajungi la el trebuia să schimbi autobuzul de la Union Pacific, la Salt Lake City. Cel mai mare flux turistic spre oraș s-a produs la finalul anului 1939, când Camera sa de Comerț a făcut publică vizita lui Rhea Gable, care ajunsese în oraș cu scopul de a cere în mod formal divorțul de soțul ei de până atunci, faimosul actor Clark Gable, în anul premierei filmului Pe aripile vântului.

Autoritățile locale, cu ajutorul presei de scandal, au realizat una dintre cele mai bune campanii publicitare ale orașului jocurilor de noroc, în timp ce fotografii o surprindeau pe „faimoasa” divorțată urcând pe cal, cățărându-se pe muntele Charleston, jucând golf sau înotând în lacul Mead. Foarte rapid,

Las Vegas-ul îi lua locul orașului Reno, ca oraș turistic. Divorțul, alcoolul, jocul de noroc, prostituția, totul era legal.

În primele luni ale anului 1940 a venit Tom Hull, proprietarul lanțului de hoteluri Sacramento, pentru a construi primul hotel la marginea orașului, precum și autostrada 91. Hotelul se numea Ferma Las Vegas, iar temelia sa se afla în locul numit în mod obișnuit „Fâșia”, actualul Las Vegas Boulevard, un mare bulevard plin de lumini de neon și delimitat pe o parte și pe cealaltă de enorme și elegante cazinouri. Cu Hull vor veni și Moe Sedway, pe atunci reprezentant al Serviciului Transamerican de Cablu. Acest serviciu le era necesar tuturor acelor alergători după pariuri ale căror afaceri depindeau de rapiditatea cu care aflau rezultatele de la cursele de cai de pe hipodromurile din toată țara.

Serviciul Transamerican era o companie sub controlul familiei din New York, în timp ce concurenta ei, Continental Press Service, se afla sub controlul lui James Ragen, un tip independent, care opera sub protecția familiei din Chicago¹⁰⁶. Până în acel moment, Continental oferea servicii jucătorilor din estul Chicago-ului și deținea un monopol de fier în statul Nevada. Sosirea lui Sedway, reprezentant al lui Luciano, Lansky și Siegel a schimbat panorama jocurilor de noroc și a operațiunilor Cosei Nostra în stat.

În aceeași perioadă, un tinerel născut în Hoboken (New Jersey) începea să cânte în barurile de la șosea și în mici baruri nocturne. Acest fapt îi va atrage atenția lui Willi Moretti, un important gangster din New Jersey, traficant de droguri, asasin plătit, extorsionist, ucigaș și prieten a lui Frank Costello. Datorită lui Moretti, cântărețul subțirel și cu urechi mari a fost angajat ca crooner al Marii Formații a lui Tommy Dorsey¹⁰⁷.

Tânărul înregistrează primul său mare succes, cântecul All or Nothing at All, cu formația lui Harry James, soț al actriței pin-up Betty Grable. Din acel moment, Dorsey îl amenință pe tânăr, numit Frank Sinatra, că îl va cheama în instanță dacă nu respectă contractul semnat cu el. Dorința lui Dorsey era ca, dacă Sinatra înregistra un nou disc, acest fapt să se întâmple cu trupa sa; dar cântărețul dorea altceva, și asta i-a dat de înțeles „Nașului” său, Willie Moretti.

Protectorul cântărețului a investit cincizeci de mii de dolari, în acea perioadă, în promovare pentru a atrage atenția publicului, în haine pe măsură și pentru angajarea unei orchestre care să îl sprijine pe Frank. Din coastă în coastă, vocea dulce a lui Sinatra se auzea la toate orele prin emițătoarele radioului, în timp ce reprezentațiile sale în Paramount sau Roxy, din New York, în Coconut Grove, din Los Angeles, în Aragon sau Trianon, în Chicago, erau din ce în ce mai multe.

Din nou, Tommy Dorsey vântura în fața lui Frank Sinatra contractul pe care acesta îl semnase cu orchestra sa pentru 125 de dolari pe săptămână, cu adevărat un salariu bun pentru acel an, dar de această dată Moretti a ieșit în apărarea protejatului său. După cum se povestește, mafiotul din New Jersey s-a întâlnit cu Tommy Dorsey într-un club din Chicago, unde muzicianul avea o reprezentație.

În cabină, Moretti îl apucă de guler pe Dorsey și îi puse în gură țeava pistolului său, amenințându-l că trage dacă nu semna scrisoarea prin care îi oferea libertatea cântărețului. O biografie a artistului¹⁰⁸ „povestește că Frank Sinatra și-a obținut libertatea prin intermediul negocierilor avocatului său, Henry Jaffe, reprezentant al Federației Americane a Artiștilor de Radio (AFRA), în timp ce alți¹⁰⁹„ relatează că a fugit smiorcăindu-se la protectorul său, plângându-se de Tommy Dorsey. Oricum ar fi, Frank Sinatra va nega tot timpul vieții presiunile lui Willie Moretti împotriva faimosului cântăreț de jazz, în timp ce mafioul, până în ziua uciderii sale, pe 4 octombrie 1951, se mândrea în fața oricărui dorea să îl asculte că îl ajutase pe Sinatra în ascensiunea carierei sale.

Umblă povestea cum că Lucky Luciano, aflând de presiunile lui Moretti asupra muzicianului, pe care îl admira, spuse: „Willie a fost norocos că Dorsey nu l-a omorât în acel moment”, pentru că era clar că Tommy Dorsey era cunoscut ca fiind un om destul de dificil și temperamental.

În anul 1941, când Japonia ataca baza navală a Statelor Unite în Pearl Harbor, se întâmpla boom-ul Las Vegas-ului, iar după doi ani, Bugsy Siegel era trimis de către Meyer Lansky și Lucky Luciano să se ocupe de afacerile familiei pe coasta de vest. Când japonezii se îndreptau spre generalul Douglas MacArthur, în cuirasatul Missouri, Siegel a început să construiască ceea ce aveau să fie pilonii unui imperiu.

Meyer Lansky, geniul de la finanțe, a zburat pentru prima dată către La Havana în 1933, unde s-a întâlnit cu dictatorul Fulgencio Batista. După o anevoioasă „negociere” personală cu însuși Președintele, Lansky a preluat controlul Hotelului Nacional, pentru a conduce unul dintre casinourile cele mai importante din insula din Caraibe. Experiența dobândită în Nacional l-a ajutat pe Lansky să folosească tot ce învățase despre arta de a conduce cazinouri în folosul Las Vegas-ului. Când Joe Bonanno descoperi afacerile lui Lucky Luciano și Meyer Lansky în Cuba, se apropie de aceștia și le spuse: „Am aflat că sunteți implicați în afaceri profitabile în Cuba. Voi trebuie să ne dechideți porțile spre Cuba. Dacă e o afacere profitabilă, trebuie să o împărțiți”.

Comisia¹¹⁰ s-a reunit și a sprijinit petiția, obligându-l pe Luciano să predea o mică parte din afacere lui Bonanno. Din acea zi, un om al lui Joe Bonanno va ocupa postul de director al Hotelului Nacional, din La Havana. Din acea poziție, familia Bonanno din New York putea controla fiecare dolar ce se aduna pe mesele de jocuri de noroc cubaneze. Lansky învățase cum să retragă enorme cantități de bani printre mesele de joc și din depozitele din seifuri fără ca oamenii lui Batista sau ai lui Bonanno să aibă cea mai mică bănuială, abilitate pe care și-o va perfecționa în cazinourile din Las Vegas.

În octombrie 1946, Luciano a părăsit în mod secret Italia, folosindu-și pașaportul italian, evitând controalele autorităților din acea țară, întorcându-se în capitala cubaneză. Lucky Luciano dorea să se stabilească pe insulă, datorită bunelor relații dintre Lansky și Batista¹¹¹. Atunci conducea Ramón Grau San Martín, dar de fapt el nu era decât o paiață a lui Fulgencio Batista, care și-a mutat reședința la Miami.

În noiembrie, Don a decis să organizeze, la ultimul etaj al Hotelului Nacional, un summit al Cosei Nostra, o întâlnire a marilor ierarhii ale Crimei Organizate, în cadrul căreia se decidea viitorul Mafiei pentru anii ce urmau. Marea zi a întâlnirii ar fi data de 22 decembrie, chiar cu două zile înainte de Crăciun.

Lista de participanți¹¹² va aduna spuma membrilor Mafiei din Statele Unite. Frank Costello, Tommy Lucchese, Joe Profaci, Vito Genovese¹¹³, Joe Bonanno, Albert Anastasia și alții erau cu toții invitați speciali ai summit-ului.

Nici nu au pășit bine pe tărâmul cubanez, și proaspăt veniții se îndreptau spre vila lui Luciano, într-o zonă exclusivistă din cartierul havanez Miramar, cu scopul de a-și exprima respectul și de a-l omagia pe Nașul venit din aceeași Italie.

După ce au înmânat câteva plicuri cu bani, în total aproximativ cinci sute cincizeci de mii de dolari, musafirii au fost conduși spre elegante suit-uri în Hotelul Nacional. În timpul reuniunii se vor amenaja mese mari speciale, iar fiecare invitat la întâlnire va fi mereu servit cu alcool, jetoane fără limită pentru cazinou și cinci femei frumoase pe toată perioada șederii în La Havana. Lansky fusese numit de către Luciano să se ocupe de partea administrativă, de necesitățile tuturor asistenților, ca și de întâlnirile bilaterale și de temele de discutat cu fiecare dintre ei. Însuși Frank Sinatra a fost invitatul special pentru a însufleți summit-ul.

Joseph Fischetti, cel mai atractiv și carismatic dintre cei trei frați, îi propusese lui Sinatra planul de călătorie, care prevedea ca el și soția sa, Nancy, să călătorească spre Florida cu scopul de a petrece vacanța de iarnă într-un loc înșorit și pentru a evita întâlnirea cu vreun ziarist curios. De acolo ar zbura spre La Havana, unde Joseph le promisese că le vor face cunoștință cu Lucky Luciano. „Atunci Frank Sinatra nu era conștient – sau cel puțin așa par să indice probele existente referitoare la acest aspect – că urma să asiste la o conferință a Crimei Organizate, cum nici nu părea să își fi dat seama de faptul că era folosit ca «paravan» pentru a îi conferi un soi de caracter legitim”¹¹⁴. Frank credea că mergea în Cuba pentru a-l cunoaște pe Luciano, în timp ce Șeful Crimei Organizate anunța că un grup de prieteni adunați din toată țara se vor întâlni în La Havana pentru a-l cunoaște pe Frank Sinatra.

Scriitorii Martin Gosch și Richard Hammer, în magnifica lor biografie despre Don, numită *The Last Testament of Lucky Luciano*, dau asigurări că Luciano a afirmat: „Dacă cineva puneă întrebări, exista un motiv perfect legal pentru a justifica întâlnirea: era vorba de omagierea unui tânăr italian din New Jersey numit Frank Sinatra, cântărețul care devenise idolul adolescentelor din toată țara”. Clar este că, după ce a ajuns la Nacional, cântărețul se întâlnește la intrare cu Longy Zwillman și Moe Dalitz, care au alergat, ca niște puștoaice de cincisprezece ani, să-l salute. Zwillman îi ceruse un autograf, în timp ce Dalitz îi cerea să se întâlnească mai târziu pentru a face o fotografie împreună.

Sinatra îl recunoscuse pe Zwillman din primele pagini ale ziarelor care i-au afișat chipul: „Acei oameni au ocupat mai multe pagini principale ale ziarelor și ale revistelor decât am ocupa noi în toată cariera noastră

artistică”, se spune că le-a mărturisit Sinatra prietenilor săi, Dean Martin și Peter Lawfort.

Joseph Doc Stacher, omul care controla tonomatele din Newark (New Jersey) și care a asistat la summit-ul din La Havana, a spus după câțiva ani: „Noi, italienii, eram mândri de Sinatra și lui Luciano îi plăcea mult. Era încântat de faptul că îl cunoscuse în Cuba”. Atotputernicul Șef al Crimei Organizate îi mărturisea scriitorului Martin Gosch în 1961, cu exact un an înainte de a muri: „Nu vreau ca nimeni să știe că Frank a făcut ceva ilegal la cererea mea sau a oricărei alte persoane pe care să o cunosc. Frank a vrut să le ofere o atenție unora dintre băieți, dăruindu-le o tabacheră de aur semnată, dar nimic în plus. Cât despre mine, nu am nimic să îi reproșez”.

După moartea lui Luciano în 1962, poliția italiană a găsit într-o cutie în casa sa din Napoli o tabacheră de aur care era gravată cu inscripția „Prietenului meu Lucky, de la Frank Sinatra”.

Întâlnirea dintre șefii mafioți se desfășură fără multe incidente, dar conferința din La Havana se va centra pe două teme principale: numirea oficială a lui Lucky Luciano drept Capo di tutti Capi și luarea unei decizii asupra „situației lui Bugsy Siegel”, aceasta din urmă fiind prezentată de prietenul său din copilărie, Meyer Lansky.

Decizia era destul de complicată pentru mulți dintre asistenți, din cauza prieteniei ce îi lega de Siegel; dar chestiunea discutată nu era ceva personal, era vorba doar de afaceri.

În timpul ultimilor ani de pușcărie ai lui Lucky Luciano în închisoarea din Great Meadows, cu puțin înainte de a fi deportat în Italia din ordinul guvernatorului Dewey, a fost vizitat de către Meyer Lansky și Frank Costello. Benjamin Bugsy Siegel avea nevoie de bani de la Sindicat pentru a construi un hotel-cazinou, în deșertul din Las Vegas. Luciano, sfătuit de Lansky, a văzut în afacerea ce se contura în fața lor o adevărată fabrică de făcut bani. Era anul 1943 când Bugsy a pus piatra de temelie a viitorului templu al jocurilor de noroc, care se va ridica odată cu prăfuita autostradă 91.

Locul ales de Bugsy va deveni după câteva decenii Las Vegas Boulevard.

Siegel a botezat viitorul hotel cu numele de Flamingo, după ce a văzut stolurile de păsări flamingo roșii în bălțile din Florida în timpul unei călătorii pe care a făcut-o cu Luciano și Lansky.

Acum, seducătorul gangster a renunțat la a fi afemeiatul prin viața căruia au trecut faimoase actrițe ca Jean Harlow, Lana Turner sau Rita Hayworth. Inima sa îi aparținea Virginiei Hill, o țărancă din Kentucky, care a venit în Los Angeles în 1933, la doar cincisprezece ani. Se povestește că Hill, fiind o adolescentă, a venit cu un mic bagaj fugind de abuzurile sexuale la care era supusă de tatăl ei vitreg.

În timpul Târgului Mondial din Chicago, în care Virginia Hill lucra ca ghid, l-a cunoscut pe Joe Epstein, unul dintre cei mai faimoși jucători din oraș, care o va introduce în lumea interlopă. Epstein se îndrăgosti de Hill, devenind protectorul ei.

În 1935, tânăra locuia foarte comod într-un suite a hotelului Seneca și avea șifonierele pline de haine elegante. Într-o zi din 1940, Joe Epstein și protejata sa au călătorit spre New York, unde s-au bucurat de viața de noapte. Într-o noapte, în faimosul Copacabana Club, Epstein i-a spus Virginiei Hill: „Îi vezi pe acei doi bărbați de la masa aceea? Sunt Frank Costello și Bugsy Siegel. Oameni foarte puternici”. Virginia i-a cerut jucătorului să îi facă cunoștință cu Siegel. Ea știa despre faima omului lui Luciano, acum că își amintea imaginea lui îmbrățișând-o pe strălucitoarea Jean Harmow, într-o fotografie dintr-o revistă de cinema a vremii.

După puține luni, Hill îl părăsi pe Epstein și se mută în Las Vegas pentru a-l urma pe Bugsy Siegel în aventura Flamingo-ului. Ambiția lui Hill nu avea limite și gândi că poate deveni sfătuitoarea lui Siegel, designer al noului hotel-cazinou, ba chiar vicepreședinte.

Benjamin Siegel, sau Ben, cum îl numea Hill, era hotărât ca visul său să devină una dintre cele mai mari concretizări ale luxului de pe fața pământului. Joc, întreținere, fete și belșug de primă clasă, acestea erau ceea ce jucătorii veniți din toată țara aveau să găsească aici. Problema a fost că Siegel i-a dat mână liberă lui Hill pentru a cumpăra cea mai bună băutură, cele mai bune feluri de mâncare pentru restaurantele și barurile din cazinou, cele mai bune țesături și cea mai bună mobilă pentru camerele hotelului. Virginia Hill cheltuia și cheltuia fără nici un fel de restricție sau control, dar ceea ce Siegel nu știa era faptul că, de asemenea, folosea o parte importantă din banii Sindicatului pentru a „îngrășa” două conturi secrete pe care le deschisese în Elveția.

Din senin, Bugsy începu să aibă probleme economice și cheltuielile depășeau bugetul în mod alarmant. Nu era o problemă. Luciano și Lansky au sărit în ajutorul asociatului și prietenului lor, și au acoperit deficitul din buzunarele proprii, fără să spună absolut nimic Comisiei. Bugetul inițial pentru punerea în funcțiune a hotelului Flamingo, de un milion de dolari în 1943, s-a transformat în șase milioane după trei ani, fără a fi finalizate încă lucrările.

Siegel începu să fie constrâns de Meyer Lansky, care îi spunea că, dacă nu va termina în curând lucrările și nu va pune în funcțiune acea mașină de pierdut bani, amândoi ar putea fi uciși.

Bugsy Siegel a decis atunci să inaugureze hotelul-cazinou, fără să îl fi terminat. Marea zi va fi 26 decembrie 1946, la două zile după Crăciun. Murray Humphreys, omul pe care Chicago îl trimisese să apere interesele familiei în Las Vegas, l-a informat pe Tony Accardo de presiunile la care era supus Siegel și chiar de convingerea sa că amanta acestuia, o anume Virginia Hill, storcea bani din cazinou. Nu era sigur, însă, dacă aceasta se întâmpla cu sau fără acordul lui Bugsy Siegel.

În timpul întâlnirii din La Havana, Meyer Lansky a luat cuvântul pentru a se adresa celor de față: „Cu toții cunoașteți relația de prietenie, încă din copilărie, dintre mine, Lucky și Benny, când locuiam în partea de est a orașului New York. Noi trei suntem aproape ca frații – povestea Lansky, în timp ce Luciano era posomorât și tăcut. Niciodată nu am crezut că va trebui

să spun ce voi spune în această după-amiază. Cred că Benny și amanta sa, Virginia Hill au sustras fonduri importante de la Flamingo. Încă nu știm dacă e cu voința lui Benny sau nu, dar, în orice caz, este complice pentru că a permis ca Hill să ia bani fără să fi avut vreun control asupra acestei situații”.

Tony Accardo a încercat să vorbească, dar fu întrerupt de Luciano, care a ridicat mâna pentru a impune liniștea și pentru a-i permite sfătuitorului său să continue să vorbească. Meyer Lansky a continuat să povestească faptele: „Avem dovezi că Hill a depus bani în mari cantități, în total vreo șase sute de mii de dolari, într-un cont bancar la o bancă din Los Angeles, niște bani care au fost retrași după ce aceasta a cumpărat un bilet de avion spre un loc numit Zürich, în Elveția. Știm, de asemenea, că nenorocita și-a cumpărat o proprietate în Lucerna, o elegantă suburbie în apropierea Zürich-ului”, povestea Lansky. „Eu cred ca Benny a fost profund inocent, sau cu adevărat prost să se lase tras pe sfoară de curva aia de Hill. Și acum vine partea cea mai rea – continuă să spună sfătuitorul lui Lucky Luciano – Benny este ca și fratele meu, cel mai bun prieten al meu, și nu trebuie să uităm că Benjamin Siegel a fost unul dintre cei mai buni din afacerea noastră; dar când prietenii săi, cei mai buni prieteni ai săi, nu mai pot să aibe încredere în el, cel mai bine este să se pronunțe condamnarea sa la moarte”, a concluzionat.

După povestirea faptelor, Luciano i-a predat ștafeta lui Accardo. Acesta s-a ridicat, și, privind spre Luciano, a spus: „În acest punct, să îl lăsăm pe Benny să își deschidă hotelul-cazinou cum are în plan să o facă în câteva săptămâni. Da, cum spune și Benny, este o mare reușită, un mare eveniment, propun să nu i se cedeze „contractul” lui Bugsy, ci să fie alungat din Los Angeles, până vom decide ce vom face cu el. E posibil ca Bugsy să fie un prost îndrăgostit și nu și-a dat seama de faptul că curva de Hill îl fura. În orice caz, trebuie să decidem și ce vom face cu Virginia Hill. Cât despre banii pe care deja i-am cheltuit, e mai bine să așteptăm să vedem ce-o fi115,,.

În acel moment, Bugsy Siegel nu știa că îl păștea un ordin de execuție din partea Cosei Nostra. Accardo, Nașul familiei din Chicago, tocmai îi oferea o nouă șansă lui Siegel, cu adevărat o ultimă șansă. Luciano, în sfârșit, rupse tăcerea: „Sunt de acord cu ce a spus Meyer și cu ce a propus Tony. Să așteptăm să vedem cum decurg lucrurile”.

Pe 24 decembrie s-a sărbătorit Crăciunul în hotelul Nacional, animat de Frank Sinatra, la care au asistat o sumedenie de invitați puternici de-ai lui Luciano, cu soțiile și amantele lor. Pe 26, la data inaugurării hotelului Flamingo, toți cei prezenți la conferința din La Havana au așteptat noutățile din Las Vegas.

Bugsy promisese că maestrul de ceremonie va fi George Jessel, faimosul showman al vremii, și că orchestra lui Xavier Cugat, împreună cu exploziva sa soție, Abbe Lane, cântăreață, vor asigura muzica de dans. Jimmy Durante va ține patru reprezentații pentru animarea invitaților. Actorul George Raft, faimos pentru rolurile de gangster pe marile ecrane, va merge la fiecare masă să-i salute pe musafirii iluștri ai hotelului Flamingo. Dar, în realitate, nimic din toate acestea nu s-a întâmplat.

Omul lui Lansky a sunat la ora trei dimineața, ora locală din La Havana. Nimeni nu a asistat la inaugurare, nici Jessel, nici Cugat și nici măcar Raft, prieten al lui Siegel. Doar douăzeci de persoane au fost prezente în acea zi ploioasă la Flamingo, și au intrat în enormul și înzorzonatul local gol, decorat de către Virginia Hill, pășind pe covoarele roșii așezate peste enorme băltoace care se formau în urma ploii.

La sfârșitul aceleiași luni, Meyer Lansky a vorbit la telefon cu Siegel. Mafiotul evreu i-a spus prietenului său că, dacă nu va rezolva chestiunea banilor pierduți în timpul construcției hotelului Flamingo, va intra în conflict cu familia, situație pe care toți o evitau. „Dă-mi o șansă. Dacă nu obțin profit în câteva luni, te las să mă împuști”, îi spuse Siegel lui Lansky.

În lunile următoare, Flamingo nu a înregistrat profit, iar Accardo și Luciano au început să facă presiuni asupra lui Meyer Lansky, ordonându-i să îl constrângă, la rândul său, pe Bugsy Siegel. În realitate, destinul lui Benjamin Bugsy Siegel era pecetluit, soarta sa fusese decisă de Lucky Luciano, Capo di tutti Capi, și de către Tony Accardo, șef al familiei din Chicago.

Pe 20 iunie 1947, pe la amiază, Bugsy a dejunat în unul dintre restaurantele preferate din Los Angeles. Din local a ieșit pe la ora unu după-amiaza.

În elegantul său sedan negru, Siegel a făcut o oprire la frizeria prietenului său, Harry Drucker, în Beverly Hills. Gangsterului îi făcea plăcere să meargă să-și vadă prietenul, cu care discuta despre baseball și box. Drucker fusese amateur în tinerețe, dar, sincer, îi ședea mai bine cu briceagul decât cu mânușile de box. Bugsy Siegel se așeză pe fotoliu pentru a se rade în timp ce o domnișorică îi făcea manichiura.

La sfârșit, se uită încântat în oglindă și, după ce îi dăduse un important bacșiș lui Harry Drucker, ieși spre locuința Virginiei Hill din North Linden Driven, în Beverly Hills. Îi plăcea să stea în acea casă când venea în Los Angeles pentru afaceri. Înainte, se opri la un chioșc de ziare să cumpere un exemplar din Los Angeles Times.

După ce intră în casa lui Hill, Bugsy se așeză pe una dintre canapelele confortabile din marele salon și se apucă să dea telefoane. Mai întâi, l-a sunat pe Chuck Hill, fratele Virginiei din Kentucky, care i-a spus că primise un apel telefonic din Elveția, de la sora ei. După ce puse receptorul în furcă, Bugsy se ridică să bea un whisky cu gheață. Pe la ora nouă seara ridică telefonul din furcă din nou, pentru a-l suna pe Allen Smiley, unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Siegel în Los Angeles. Bugsy stabilise să cineze cu el în ziua următoare.

La ora zece noaptea, Bugsy vorbi cu omul său din Las Vegas pentru a-l informa despre starea musafirilor hotelului Flamingo. Vocea de la celălalt capăt al firului îi spuse că doar câteva bătrâne cu păr alb se aflau în sala cu jocuri mecanice și patru bărbați cu pălării texane jucau la mesele de ruletă și zaruri. Bugsy știa că, dacă lucrurile vor evolua astfel, vor trebui să-l închidă.

Noaptea era caldă, iar Siegel deschise ferestrele care dădeau spre grădina din spatele casei. În acel moment, și după ce a mai băut un whisky,

Bugsy răsfoia exemplarul din Times, când un şuierat rapid se auzi în sală; după câteva miimi de secunde, era mort. Un glonte provenind dintr-o pușcă cu calibrul de 30/30 cu lunetă și amortizor i-a zburat ochiul stâng la aproape douăzeci de metri. După câteva momente, încă patru gloanțe i se opriră în corp, iar alte trei au rămas încrustate în peretele din fața lui Bugsy Siegel¹¹⁶. Sarcinile din agenda conclavului din La Havana au fost îndeplinite.

La aceeași oră cu executarea lui Siegel, trei oameni mergeau pe covoarele stufoase din Flamingo spre birourile hotelului-cazinou. Unul dintre ei i-a spus administratorului că, din acel moment, preluau conducerea afacerii.

Omul lui Siegel a încercat să-l sune pe acesta acasă la Virginia Hill, dar nimeni nu i-a răspuns de la celălalt capăt al liniei. Gus Greenbaum, Moe Sedway și Morrie Rosen, oameni de încredere de-ai lui Meyer Lansky, au pornit spre hotelul Flamingo.

Greenbaum și Rosen, până atunci responsabili succesului Hotelului Nacional din La Havana, au învățat tot ce știau despre conducerea hotelurilor și cazinourilor lui Bugsy Siegel. Greenbaum, care lucrase în Flamingo de când se știa, a fost trimis în La Havana, din cauza delicatei sale stări de sănătate. Prima sarcină de serviciu a noii echipe era cea de a transforma în profit cei patru milioane de dolari de deficit.

În scurt timp, Las Vegas-ul și Flamingo au înflorit și s-au transformat în adevărate afaceri rentabile pentru Cosa Nostra, dar, în ciuda acestui fapt, cazul Siegel nu era închis, cel puțin pentru Meyer Lansky, Tony Accardo și Lucky Luciano. Încă trebuiau să decidă ce să facă cu Virginia Hill. Accardo era susținător al lichidării sale, dar Luciano, mult mai pragmatic decât Nașul din Chicago, dorea banii pe care Hill îi furase de la Mafie. „Să o constrângem până ce ne dă până la ultimul dolar pe care l-a furat de la noi”, îi spuse Luciano lui Lansky.

Meyer i-a dat un telefon torpilei care l-a executat pe Bugsy Siegel pentru a-i ordona să se ocupe de recuperarea banilor pe care îi avea Hill în conturile elvețiene. „Fă ce ai de făcut, dar nu ai un «contract» pentru Virginia Hill. Recuperează doar banii. Mai apoi îți vom spune ce să faci cu ea”, îi spuse Meyer Lansky executantului său. Omul care îl împușcă pe Benjamin Bugsy Siegel se numea Carmine Galante¹¹⁷ care, după câțiva ani, va deveni șeful familiei Bonanno, în 1974, până la executarea sa în 1979.

Tony accardo i-a ordonat lui Joe Epstein, fost amant al Virginiei Hill, să îl însoțească pe Galante în căutarea femeii, cu scopul de a apăra interesele familiei din Chicago, odată ce aceasta ar fi înapoiat banii. În următoarea zi, Galante și Epstein zburau spre Europa, să o vâneze și să o captureze pe Virginia Hill.

Aceasta se ascunsese într-un hotel din Paris, sperând ca Mafia să nu o găsească, dar ce nu avuse în vedere era marea influență a lui Lansky și a lui Luciano. Într-o seară, în timp ce se plimba prin eleganta piață Vendôme, un bărbat solid o prinse cu putere de braț pe Hill, care avea mâinile ocupate cu sacoșe. Aproape luând-o pe sus, o băgă într-un restaurant din apropiere. Pe fața ei se citea teroarea față de ce putea să i se întâmple. După ce a intrat în

local, Galante a slăbit strânsoarea brațului femeii, care s-a relaxat văzând un chip prietenos. La capătul tejghelei, Joe Epstein, cu telefonul în mână, îi spuse: „Ești o adevărată proastă că ai încercat să furi familia. Cineva vrea să-ți vorbească”. Cu mâna tremurândă, Virginia Hill luă receptorul. La celălalt capăt, vocea lui Meyer Lansky fu categorică: „Înapoiază-ne ceea ce este al nostru și te lăsăm să-ți trăiești viața. Nu ni te opune. Dacă o faci, te vom găsi și te vom scoate din orice văgăună în care te ascunzi. Înmânează-i pachetul lui Joe. Dacă nu, Carmine va avea grijă să o faci”.

Hill închise și-i promisese fostului său amant din Chicago că, în trei zile, chiar în acel restaurant îi va înmâna o valiză cu banii. Epstein o avertiză atunci: „Așa să faci, în caz contrar, Carmine se va ocupa de tine”.

În loc să asculte de sfatul lui Joe Epstein, Virginia Hill a dispărut din nou din capitala franceză. După trei zile, Epstein și Galante au așteptat în restaurantul parizian, fără nici un rezultat.

Lansky s-a sfătuit din nou cu Luciano în legătură cu ce anume vor face cu acea femeie, dar Don-ul continuă să susțină că banii trebuiau recuperați. „Să n-o atingeți pe femeie până când Joe și Carmine nu vor avea banii în posesie”. Din nou, Lansky își chemă oamenii la Paris să se mobilizeze în căutarea amantei lui Siegel.

După trei săptămâni de la dispariția din capitala franceză, Virginia Hill se refugie în casa ei de la Lucerna, crezând că Mafia nu știa de existența acesteia. Într-o dimineață, în timp ce se scălda în piscină, sună telefonul. Hill alergă să ridice receptorul, iar chipul îi rămase împietrit. La capătul firului, o voce spuse: „Bună, Virginia; sunt Meyer Lansky. Nu te speria, dar dacă te uiți pe fereastră îi vei putea vedea în mașină pe Joe și pe Carmine. Te avertizez pentru ultima dată: fie înapoiezi banii pe care ni i-ai furat, fie Carmine va ieși din mașină să-ți facă o vizită”.

Lansky le dăduse instrucțiuni lui Epstein și lui Galante să nu o piardă din ochi pe Hill. Aceștia trebuiau să o însoțească la banca din Geneva și să primească banii într-o servietă. După ce o aveau în posesie, trebuiau să îl sune pe Meyer Lansky pentru a primi noi ordine.

În servieta înmănată de Hill oamenilor lui Lansky se aflau în total 720.000 de dolari, o adevărată avere în vremea aceea, din cei 810.000 furați de la Flamingo¹¹⁸.

Lansky vorbi din nou cu femeia și îi spuse: „Ne datorezi nouăzeci de mii de dolari. Va trebui să ne dai banii eşalonat. Ne e indiferent cum vei reuși, chiar dacă va trebui să te prostituezi. După ce vei fi returnat toți banii, nu vei putea să te întorci în Statele Unite. Va trebui să rămâi în Europa. Dacă te vei întoarce vreodată, Carmine îți va face o vizită”. După câteva secunde, Lansky închise. Cazul Siegel rămânea închis.

Începutul anilor '50 a fost extraordinar pentru Las Vegas, dar puterea lui Frank Costello în Cosa Nostra era din ce în ce mai discutată. Conspirațiile și obscurele alianțe au făcut trecerea la o etapă de schimbări în ierarhiile celor cinci mari familii din New York, când puterea lui Lucky Luciano scădea. Don-ul fusese din nou deportat din Cuba în Italia, cu trei ani înainte, în urma

presiunilor făcute de Guvernul Statelor Unite asupra dictatorului Fulgencio Batista.

Primele mișcări conspirative vor avea loc în familia Gambino. Albert Anastasia, atunci șef adjunct al Gambinilor, la ordinele lui Vincent Mangano, conspira cu ajutorul lui Frank Costello, șef al familiei Luciano, pentru a obține puterea maximă în familie. Fără îndoială, Mangano avea zilele numărate.

Anastasia, vechiul șef al ucigașilor din Asasinii, S. A., trebuia să îl determine pe Mangano să lase garda jos, dar trebuia mai întâi să îl elimine pe Phil, fratele mai mic al șefului și liderul „soldaților” familiei. În seara de 18 aprilie 1951, Phil Mangano fusese să joace tenis la un club exclusivist din cartierul Queens, fără nici un fel de escortă.

După două ore, fratele Don-ului a fost sechestrat de către patru bărbați, într-un sedan albastru. Pe parcursul întregii zile, Vincent Mangano a stat în apropierea telefonului, așteptând ca sechestratorii să sune, să îi ceară o recompensă. Albert Anastasia, adjunct al lui Mangano și responsabil de securitatea șefilor familiei, a emis ipoteza că e posibil ca Phil să fi fost sechestrat de vreo bandă obișnuită de delincvenți. Adevărul era că sechestratorii erau „soldați” de-ai lui Frank Costello, care au venit în ajutorul lui Albert Anastasia. „Primul ministru al Crimei Organizate” avea nevoie de aliați fideli și puternici la conducerea celorlalte familii, în fața presiunilor la care era supus de către Vito Genovese, care căuta să îl îndepărteze pe Costello de la conducerea familiei Luciano.

În ziua următoare sechestrării fratelui lui Mangano, trupul lui Phil a fost găsit într-o mlaștină din Sheepshead Bay, încă îmbrăcat în hainele sport; pe Phil Mangano îl împușcaseră de trei ori în ceafă.

Când detectivii de la secția omucideri a Departamentului de Poliție din New York au început să verifice zona în care se afla cadavrul, încă nu știau că Vincent Mangano, șef al familiei Gambino, fusese și el sechestrat. Cu câteva zile înaintea dispariției sale, Mangano apelase la Comisie să îl oprească din drum pe Anastasia, însă acesta adunase suficienți aliați pentru ca membrii Comisiei să închidă ochii. Vincent Mangano se trezi singur în războiul său personal cu Anastasia. Don-ul a căutat aliați în familia Lucchese, dar Gaetano Gagliano a preferat să se mențină neutru în acest război.

Joe Profaci, șef al familiei Colombo, a urmat același drum ca și Gagliano. Om precaut, a preferat să nu se vadă înfruntându-se cu Anastasia. Joe Bonanno, șef al familiei Bonanno, a plecat în mod foarte inspirat în „vacanță” în Florida până când s-a finalizat cazul Mangano. Trupul lui Vincent Mangano nu va fi găsit niciodată.

Odată demonstrată dispariția fraților Mangano, Comisia l-a chemat să dea declarații pe Albert Anastasia. Noul șef explică faptul că era informat despre planurile lui Vincent Mangano de a-l omorî, însă ceea ce Anastasia nu recunoscuse fu implicarea sa în dispariția celor doi frați. După două ore, șefii Comisiei îl vor recunoaște pe Albert Anastasia ca pe noul șef al familiei.

În mașina neagră în care se întorcea la Manhattan, Anastasia i-a numit șefi adjuncți pe Frank Scalise și pe Joe Adonis și caporegime pe Carlo Gambino. Având fratele la conducerea cheiurilor și pe Frank Costello ca aliat,

Anastasia vedea un drum cu mai puține obstacole spre transformarea sa, cine știe, în moștenitorul lui Lucky Luciano.

În timpul celor patru ani ce au urmat, Frank Costello și-a căutat aliați importanți, având un Vito Genovese din ce în ce mai convins că el era cel care trebuia să ocupe șefia familiei. Costello știa că zilele-i erau numărate dacă schița un singur semn de slăbiciune în fața dușmanului. Willie Moretti, gangsterul din New Jersey care conducea între cinci sute și șase sute de „soldați”, era unul dintre elementele principale de apărare ale lui Costello. Problema era că Moretti era deja foarte afectat de sifilis, ceea ce îi producea violente crize de nebunie.

Anul conclavului de la Apalachin (1957) se va transforma în marea revoluție la nivelul conducerii celor mai puternice familii din New York. În seara de 2 mai, Costello vizitase diferite localuri ale familiei în care se făceau pariuri, după ce a dejunat într-unul dintre multele restaurante italiene din Mica Italie. Don-ul citea știrile din New York Times, în timp ce comenta rezultatele sportive cu șoferul său.

Frank Costello rămăsese cu prietenul său, Philip Kennedy, pentru a cina și a bea niște păhărele. Înainte de a intra în restaurant, Costello le dăduse liber șoferului și celor două gărzii de corp: „Mă voi întoarce acasă cu un taxi”, le spuse șeful oamenilor săi.

Cu puțin înainte de ora unsprezece noaptea, Costello vorbea voios cu prietenul său în timp ce taxi-ul mergea pe străzile Manhattan-ului spre elegantul duplex al șefului în Central Park West 115, foarte aproape de Hotel Plaza. O scurtă scârțâitură a frânelor taxiului le-a dat de înțeles celor doi pasageri că au ajuns la destinație¹¹⁹.

Costello a vorbit timp de câteva minute cu prietenul său în stradă, căruia i-a strâns mâna. Kennedy a intrat din nou în taxi, pe când Don-ul se îndrepta spre intrarea în clădire. Keith, portarul de origine scoțiană, i-a deschis ușa lui Costello în timp ce își îndrepta mâna spre cozoroc în semn de salut a celui proaspăt venit.

Străbătuse luxosul hall cu intrarea de marmură albă, pentru a se îndrepta spre lifturi. Nici bine nu a apăsat butonul de chemare a liftului, că o voce din spatele său îi spuse: „Aceasta e pentru tine, Frank”. Costello nu-l observase până în acel moment pe bărbatul care coborâse dintr-o mașină parcată la colțul clădirii când el își lua rămas bun de la Philip Kennedy.

Asasinul, îmbrăcat cu o canadiană neagră de piele, și cu un pistol cu calibrul de 38 de milimetri, îl împușcă pe Don Franck Costello, care, deși avea șaiszeci și trei de ani, s-a mișcat foarte repede pentru a evita atacul, dar singurul glonte pe care îl trăsese executorul îl lovise în cap.

Costello a rămas lungit pe marmura albă sângerând din abundență din cap. În mod curios, torpila nu i-a dat lovitura de grație tipică executorilor din Mafie. În realitate, a crezut că Costello murise când părăsise locul amenințându-l pe portar cu arma. Odată ajuns în stradă, asasinul intră în luciosul Cadillac negru parcat, și fugi.

Philip Kennedy, care se afla în taxi reținut de un semafor roșu, a auzit împușcătura. Deschise portiera și începu să alerge spre clădire pe trotuarul

care se aglomerase de curioși. Kennedy împinse ușa de sticlă și își descoperi prietenul lungit la pământ, cu capul plin de sânge, în timp ce Keith, portarul, îl ținea de mână.

După câteva minute, Costello era transportat în viață, într-o ambulanță escortată de două patrule de poliție, spre spitalul Roosevelt din Manhattan. Glonteale îl atinse doar, dezlipindu-i o parte din pielea capului, ceea ce l-a făcut să piardă o mare cantitate de sânge din cap. Executorul era Vincent Gigante¹²⁰, un gangster de treizeci de ani, care obișnuia să îndeplinească misiuni speciale pentru un bărbat numit Antonio Strollo, alias Tony Bender, un extorsionist și traficant de droguri, apropiat lui Vito Genovese.

În iunie, la exact o lună după tentativa de asasinare, Costello și-a anunțat retragerea din Cosa Nostra și demisia din postul de șef al familiei Luciano. În acel moment Vito Genovese devenea unul dintre Nașii cei mai puternici ai Crimei Organizate; însă răzbunarea lui Frank Costello nu întârzia să-l atingă.

Don Vito¹²¹ se instala la putere cu o siguranță din ce în ce mai mare, în timp ce conspirațiile continuau în rândul liderilor celorlalte patru mari familii. Următorul să cadă va fi nimeni altul decât însuși Albert Anastasia.

Unul dintre motivele pentru care Vito Genovese dorea să emită „un contract” pe numele lui Albert Anastasia erau neconținutele informații pe care le primea prin intermediul lui Tommy Lucchese, șef al familiei Lucchese.

Gaetano Tommy Lucchese atinse ierarhia maximă a familiei în urmă cu patru ani. Tommy era cunoscut cu numele de Trei Degete, datorită faptului că, atunci când era un tânăr membru al unei bande stradale, un revolver îi explodă în mână, amputându-i două degete.

Lucchese i-a spus lui Genovese: „Am auzit pe stradă că Anastasia conspiră cu Costello pentru a reveni la conducerea familiei tale”. Mărturisirea șefului familiei Lucchese îl alarmă pe Vito Genovese, dar ceea ce nu știa acesta era că propriul șef adjunct al lui Anastasia, Carlo Gambino, conspira pentru a-și însuși controlul familiei.

Gambino avea aliați puternici: pe de o parte, pe însuși Lucky Luciano și pe Meyer Lansky, care încă nu-l iertaseră pe Anastasia că a închis ochii în fața atentatului de asasinare a lui Frank Costello. Don Carlo conta, de asemenea, pe sprijinul lui Tommy Lucchese, datorită strânselor lor legături familiale. Fiica lui Lucchese era căsătorită cu fiul lui Carlo Gambino.

La începutul lunii octombrie din anul 1957, Gambino a primit un bilețel ciudat, înmănat personal de către unul dintre șefii adjuncți ai lui Genovese; textul spunea: „Dragul meu Don Carlo, vreau să înțeleg o chestiune. Când Don Alberto nu va mai fi printre noi, dumneavoastră vă vor reveni toate afacerile familiei. Dacă nu se va întâmpla astfel, sunt dispus să vă înmânez o sarcină importantă în cadrul familiei Genovese. V-ar plăcea să se întâmple asta?”.

Gambino a înțeles că ceea ce făcea șeful familiei Genovese era să își arate respectul față de el. Don Vito făcea un pariu riscant, deși Don Carlo știa că ceea ce Genovese dorea era ca el să facă treaba murdară, dându-l pe Albert Anastasia la o parte. Gambino și Tommy Lucchese i-au înmănat

„contractul” unuia dintre cei mai importanți șefi ai Cosei Nostra, Joseph Profaci¹²².

Șeful familiei Colombo le-a plasat sarcina fraților Gallo, Joseph, Larry și Albert. Comisia hotărâse să sancționeze „contractul” lui Anastasia, din cauză că acesta a încălcat mai multe reguli ale Cosei Nostra.

Într-o zi, Albert Anastasia se uita la televizor, când prezentatorul știrilor a anunțat că Arnold Schuster, un tânăr vânzător la o croitorie din Brooklyn, denunțase la poliție prezența lui Willie Sutton în magazinul său, un faimos jefuitor de bănci. Când delincventul a ieșit din magazin, dădu nas în nas cu zece agenți de poliție ce-l ținteau. După câteva momente era reținut și băgat într-o furgonetă pentru deținuți. Schuster a fost decorat de către primarul orașului, iar chipul său ocupă timp de câteva zile primele pagini ale periodicelor din New York.

Don-ul, foarte indignat, a strigat: „Îi detest pe hoți!”. Anastasia a ridicat receptorul și i-a ordonat unuia dintre executorii săi să vină la el. Deja mai calm, șeful îi spuse lui Frederick Chappy Tenuto: „Termină cu acest turnător de rahat!”

După o săptămână, după ce Suchster își conduse iubita acasă, Tenuto se apropie de el și îl împușcă în ceafă. Despre asasinarea sa s-a vorbit în foarte puține rânduri în vreo pagină din interiorul vreune publicații, dar sigur era că moartea tânărului croitor va provoca o reacție imediată în cadrul Cosei Nostra.

Anastasia, ordonând executarea lui Schuster, încălca una dintre legile cele mai sfinte ale Mafiei: uciderea doar pentru afaceri, niciodată din capriciu sau chestiuni personale. Pentru membrii Mafiei, procurorii, ziariștii sau oamenii de rând erau de neatins. Constrângerile la care a fost supus de către Comisie au făcut ca Anastasia să devină din ce în ce mai singur în climaxul puterii sale. Unicul care putea să demonstreze clar implicarea sa în asasinarea lui Schuster era Tenuto.

Anastasia l-a sunat pe fratele lui, Joseph, stăpân al cheiurilor, pentru a-l ajuta să îl omoare pe Frederick Tenuto. Cadavrul său va apărea pe o străduță în apropierea unui bar, fiind înjunghiat cu insistență de douăzeci și două de ori.

Asasinarea lui Tenuto, un investit, fără să se bazeze pe sprijinul Comisiei, a făcut ca șeful familiei Gambino să încalce din nou legea de bază a Mafiei. A treia încălcare a normelor de către Albert Anastasia și de către șeful adjunct, Frank Scalise, a fost acceptarea de membri, după ce aceștia plăteau o sumă substanțială de bani.

Comisia decise să deschidă cărțile¹²³, închise din 1931, pentru a accepta noi membri. Ierarhii Cosei Nostra au descoperit că Anastasia și Scalise, liderii familiei Gambino, vânduseră mai multor persoane, cu plata în avans egală cu suma de 50.000 de dolari, dreptul de a putea fi înscrși ca investiți. Zvonurile spuneau că Anastasia a pus la pușculiță în acest fel o sumă de aproximativ cinci milioane de dolari.

La sfârșitul anului 1956, Anastasia simțea că pierde influența și puterea foarte rapid, în timp ce informatorii săi îi confirmau că Vito Genovese

avea în plan să îl înlăture de la putere. Don-ul începea să se simtă vulnerabil, odată cu pierderea celui mai bun om al său, Joe Adonis.

Timp de ani întregi, Guvernul încercase să îl relaționeze pe Adonis cu Crima Organizată, ceea ce obținuse la începutul anului 1956. În final, chiar în acea lună, oficiali ai Serviciului de Imigrații și Naturalizare din Statele Unite l-au reținut pe omul lui Albert Anastasia și l-au deportat în Italia. Încă mai rămâneau de eliminat Frank Scalise și fratele său, Joe, dacă se dorea să se ajungă la Anastasia.

În luna august a anului 1957, șeful adjunct al lui Anastasia cumpăra fructe în magazinul său preferat din Bronx, când doi bărbați i-au apărut în spate și l-au împușcat de patru ori. Unul dintre gloanțe îi intră în gât și îi provocă moartea¹²⁴. Puțin după aceasta, fratele lui, Joe, va fi invitat la o petrecere în casa lui Jimmy Jerome Squillante. Când intră, Joe Scalise observă că nu era nimeni în casă, că mobilierul fusese mutat și că pe podea era întinsă o bucată mare de plastic care acoperea covoarele orientale ale lui Squillante. Dintr-o dată, primise în zona gâtului o primă lovitură de cuțit, în timp ce Squillante îl strângea de gât pe Scalise. După câteva secunde, încă trei oameni îl înjunghiară până la moarte pe fratele celui care fusese adjunctul lui Anastasia.

Sosise momentul în care Albert Anastasia trebuia să-și plătească datoria pentru neîncetatele ofense împotriva Cosei Nostra.

În dimineața de 25 octombrie, 1957, Don-ul se trezise devreme. În timp ce dejuna, vorbi la telefon de trei ori cu noul său șef adjunct, după asasinarea lui Frank Scalise. Carlo Gambino¹²⁵ își calmă Nașul și-l asigură că „soldații” săi erau dispuși să poarte un război dacă încercau ceva împotriva lui Anastasia însuși. Ceea ce nu știa șeful era că Gambino purta legătura de câteva luni cu Vito Genovese, Lucky Luciano, Meyer Lansky, Thomas Lucchese, Joe Profaci și Joe Bonanno, cu scopul de a căuta sprijin în conspirația sa împotriva lui Anastasia.

Carlo Gambino luă telefonul, formă numărul lui Joe Profaci și-i spuse: „La zece, la frizeria din Hotel Park Sheraton”, închizând după câteva secunde. Șeful familiei Colombo sună la un bar din Brooklyn, loc unde acționau frații Gallo, conduși de cel mai mare dintre ei, Joe, pe care toți îl știau după numele de Joe Nebunul, și indică: „În Park Sheraton, pe Bulevardul numărul 7, pe strada 55. La zece. Fiți punctuali”.

La zece și un sfert, Albert Anastasia a ajuns cu un Cadillac negru la aceeași ușă a hotelului Sheraton. Portarul l-a salutat pe Don, în timp ce acesta trecea de recepție spre frizerie. În chioșcul de ziare, Larry Gallo le făcuse semn fraților săi, Joe și Al, care erau postați la ușa localului.

Înăuntru, Albert Anastasia își agăță pălăria în cuier și își dădu jos paltonul. Bărbierul așteptă ca Don-ul să se așeze pe fotoliu pentru a-i pune un șorț cu emblema hotelului Sheraton.

Anastasia îl instrui să îl radă și să îi taie puțin din păr. Bărbierul deschise un recipient metalic de unde a scos un prosop cald pe care l-a așezat în jurul feței lui Albert Anastasia. Ochii săi au rămas acoperiți de prosop, ceea ce l-a împiedicat pe Don să își dea seama de faptul că Joe și

Albert Gallo intraseră în frizerie. Purtând cagule negre, au scos fiecare câte un pistol cu calibrul de 38 de milimetri, în timp ce Joe și-a dus degetele la buze, indicându-i astfel bărbierului să tacă. După câteva momente, Joe își îndreptă arma spre chipul ascuns al lui Anastasia și trase.

Albert împușcă de patru ori corpul șefului familiei, care căzuse la pământ, amestecându-i-se sângele de pe față cu resturi din părul tuns. După câteva secunde, executorii au dispărut din frizeria din Hotel Park Sheraton.

Veștile difuzate la radio despre asasinarea lui Albert Anastasia au confirmat, în aceeași seară, cum că noul șef al celei ce va deveni în următorii ani una dintre cele mai puternice și bogate familii ale Crimei Organizate¹²⁶ era Carlo Gambino. Începea o nouă etapă de înflorire a Cosei Nostra.

Povești despre o dinastie.

Audiențele Kefauver, J. Edgar Hoover, „Fiasco-ul de la Apalachin”, Don Carlo și clanul Kennedy.

Pe 28 mai 1950, senatorul democrat al statului Tennessee, Estes Kefauver, instalat într-un suite elegant din Hotel Columbia din Miami, se pregătea să verifice notițele pe care și le luase pe parcursul întregii seri. Fusese o zi obositoare pentru președintele Comitetului de Investigare Senatorială a Crimei Organizate¹²⁷. Comitetul îi includea și pe senatorii democrați ai statelor Wyoming și Maryland, Lester Hunt și Herbert O'Connor, și pe republicanii din Wisconsin și New Hampshire, Alexander Wiley și Charles Tobey. Aproape șase sute de martori fuseseră interogați de grupul de senatori, printre care gangsteri, funcționari publici, primari, agenți ai legii și chiar guvernatori. Timp de săptămâni întregi apelarea la Amendamentul Cinci¹²⁸ era mai mult o chestiune de prestigiu decât altceva.

Jake Guzik, istoricul lider al bandei Capone din Chicago, a fost citat. După ce a depus jurământul și înainte să se așeze, gangsterul a spus: „Apelez al Cincilea Amendament”. Pe ecranele de televiziune șefii Mafiei defilau unul după celălalt, intrând în milioane de case americane, arătându-și chipurile carismatice sau, pur și simplu, mâinile decorate cu valoroase inele de aur și briliante, cum era cazul lui Frank Costello.

Primul scandal a avut loc când senatorul Kefauver l-a întrebat pe Longy Zwillman¹²⁹ despre aporturile sale financiare la campania guvernatorului republican pentru New Jersey, Harold Hoffman. Mafiotul îi dăduse lui Hoffman aproape 730.000 dolari. Se pare că Zwillman îi oferise aceeași sumă candidatului democrat Elmer Wene, în schimb cerând ca, dacă acesta era ales, Zwillman să poată decide numele procurorului Districtului. Wene a refuzat oferta și a pierdut alegerile.

În New York, Virginia Hill, fosta amantă a lui Bugsy Siegel, ajunsese în Statele Unite după ce a fost reclamată de Comitetul senatorial, abandonându-și momentan exilul din Elveția la care o condamnaseră Lucky Luciano și Meyer Lansky. Hill, jucându-se cu gulerul său din blană de bizon, s-a ridicat în fața senatorilor și a strigat: „Duce-ți-vă dracului. Sper să cadă peste voi o bombă atomică”. Dar cel mai mare interes a fost trezit de cuvântarea marelui Frank Costello.

Primele întrebări pentru Naș au venit din partea lui Kefauver însuși:

Este Frank Costello adevăratul dumneavoastră nume?

Ce legătură are asta cu Comitetul? – întreabă Costello.

Răspundeți la întrebare – ordonă Kefauver.

Francisco Castiglia – murmură Nașul New York-ului.

V-ați schimbat numele în mod legal? – întreabă senatorul.

Mi-am obținut cetățenia și mi-am schimbat numele cu cel de Frank Costello.

L-ați schimbat cu Costello prin decizie judecătorească?

Elegantul gangster s-a arătat surprins de întrebare în timp ce camerele de televiziune îi arătau mâinile emoționate jucându-se cu ochelarii.

Când ați ajuns în Statele Unite? – întreabă senatorul Hunt.

Oh, nu știu, a trecut deja prea mult timp!... Poate că în 1895 sau 1896 – spuse Costello fără prea multă convingere.

Timp de câți ani ați făcut parte din colegiu? – întreabă din nou Hunt.

Costello era tensionat, de vreme ce știa că, dacă nu îi mulțumea pe senatorii care se aflau înaintea lui, putea să fie încarcerat pentru sfidarea autorității. Deodată, senatorul Wiley l-a întrebat pe Costello:

Ce puteți să spuneți despre principiile Mafiei?

Ce este Mafia? – îl întreabă Costello pe Wiley, încruntându-se -. Nici măcar nu știu ce este.

În sfârșit, în mai 1951, la un an după începerea audiențelor înaintea Comitetului Senatului, Estes Kefauver a scris în raport, cu mâna lui¹³⁰:

În Statele Unite ale Americii există un Sindicat al Crimei care reunește toată națiunea, în ciuda protestelor numeroșilor criminali, ale politicianilor din serviciul său, ale unor orbi din naștere și ale altora care, într-adevăr, pot să se înșele afirmând că nu există o asemenea organizație.

În spatele bandelor locale care formează Sindicatul Crimei se află o organizație internațională care rămâne în umbră, cunoscută ca Mafia, atât de fantastică încât multor americani le este greu să creadă întru totul în existența ei.

Infiltrarea gangsterilor în afacerile legale a progresat într-un mod alarmant în Statele Unite. Comitetul de sub conducerea mea a descoperit câteva sute de cazuri în care gangsteri cunoscuți, mulți dintre ei prin coacțiune, se infiltraseră în mai mult de șaiszeci de afaceri legitime.

În timpul desfășurării cercetărilor de către echipa lui Kefauver, FBI-ul și directorul său, J. Edgar Hoover, continuau să nege existența unei Crime Organizate sau a unui Sindicat al Crimei ca atare. „FBI-ul a încercat să blocheze acțiunile Comitetului senatorial. Știu chiar că Hoover, sprijinit de liderul majorității Senatului, Scott Lucas, a încercat să ne împiedice să cităm mare parte din martori”, îi mărturisi Estes Kefauver jurnalistului Jack Anderson de la ziarul The New York Times¹³¹. Joseph Nellis, consilier al lui Kefauver, i-a mărturisit scriitorului Anthony Summers, în timp ce acesta redacta polemica biografie a directorului FBI-ului: „Ne-am întâlnit de mai multe ori cu Hoover pentru ca FBI-ul să acorde ajutor Comitetului, însă Hoover spunea mereu același lucru: nu știm nimic despre Mafie, nici despre familiile din New York. Nu am cercetat această problemă”.

Summers asigură că J. Edgar Hoover le-a ordonat oamenilor săi să redacteze un raport pentru a-l discredita pe Kefauver și a interzis ca agenții speciali ai FBI să asiste, împreună cu alți reprezentanți ai legii, la întâlnirile speciale pe care le organizau consilierii lui Kefauver pentru a informa despre descoperirile lor. „Cel mai rău dintre toate a fost că Hoover a refuzat protecția FBI-ului pentru martorii care făceau declarații împotriva Mafiei, iar aceștia au fost uciși puțin mai târziu”, scrie Summers.

În mod curios, la un an după finalizarea misiunii Comitetului Kefauver, Alan Belmont, directorul adjunct al FBI, a scris într-un raport: „Existența unei organizații numite maffia sic în Statele Unite este îndoielnică”. Acesta era singurul adevăr pe care voia să îl audă J. Edgar Hoover.

Oliver Revell, agent FBI, a afirmat patruzeci de ani mai târziu: „În prima parte a anilor '60 erau arestați gangsteri care, fiind presați puțin, mărturiseau că aparțin Mafiei și unei familii din cadrul ei. Consemnam informația și redactam un raport care trecea direct în biroul directorului, J. Edgar Hoover. Problema era că niciunul dintre șefii FBI nu credea nimic din ce spuneau deținuții. Pentru ei nu exista ceva numit Mafia”¹³². „Dacă descopeream ceva despre Mafia, era arhivat la secțiunea de informații generale și se dădea uitării”, mărturisea William Turner, alt fost agent federal.

Cert era că, în timp ce J. Edgar Hoover nega existența în Statele Unite a Mafiei, a Cosei Nostra, a Sindicatului sau a Crimei Organizate, agenții săi realizau rapoarte despre acest subiect, cum este cel numit „Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, Washington DE, 9 iulie 1958”, sau stufoasele monografii ale Agenției federale despre Lucky Luciano, deschise în 1935, Moe Dalitz, datată 1937, Johnny Roselli, în 1947, Meyer Lansky, în 1956, Carmine Galante și Vito Genovese, deschise în 1957, Carlo Gambino, în 1958 sau Sam Giancana, în 1960, toate aflate în posesia autorului.

„Pistele care explică comportamenul lui Hoover datează din anii treizeci, când, încurajat de cronicarul Walter Winchell, a început să călătorească la New York. Acolo a intrat într-o orbită socială periculos de apropiată de marii șefi ai Mafiei”, explică scriitorul Anthony Summers. Adevărul este că Winchell era un bun prieten de-ai lui Meyer Lansky și, mai mult, de-ai lui Frank Costello, așa cum va explica după câțiva ani văduva jurnalistului. „Locuiam în Central Park West 115, în aceeași clădire în care locuia și Costello. Știu că Walter se întâlnea des cu Frank Costello”. În timpul audierilor Comitetului Kefauver, Walter Winchell a scris: „Costello este o persoană bună și destul de neînțeleasă”.

Edgar Hoover știa să își protejeze prietenii, dar cazul cel mai important a fost cel al lui Del Webb, promotor imobiliar, stăpân de cazinouri și proprietarul clubului de baseball al echipei Yankees. „Cazinourile din Las Vegas reprezintă ce este mai rău în Cosa Nostra, mai puțin cele ale lui Webb”, va declara în anii '60 Hoover însuși.

Timp de douăzeci de ani, FBI-ul nu a instalat microfoane în niciunul dintre localurile lui Webb, în timp ce raportul Departamentului de Poliție din

New York dezvăluia că promotorul imobiliar fusese cercetat, în anii patruzeci-cincizeci pentru relațiile sale strânse cu Bugsy Siegel și Meyer Lansky.

Alta dintre cercetările paralizate de către directorul FBI-ului va fi cea a lui Clint Murchison. Între 1955 și 1965, două Comisii ale Congresului și șapte Agenții federale îl cercetau pe Murchison. De exemplu, un raport al Senatului demonstra că 20 la sută din Murchison Oil Lease Company aparținea familiei lui Vito Genovese, că unul dintre cazinourile lui Murchison avea relații cu Jimmy Hoffa, liderul corupt al Sindicatelor Camionagiilor, și demonstra în mod concludent relația dintre Clint Murchison și Carlos Marcello, șeful familiei din New Orleans¹³³.

La sfârșitul anilor cincizeci, în timp ce FBI-ul îi intercepta convorbirile lui Murray Humphreys¹³⁴, un asasin aflat în subordinea familiei din Chicago și a unui grup însărcinat cu coruperea funcționarilor publici, l-a putut auzi pe gangster lăudându-se cu strânsa lui prietenie cu J. Edgar Hoover. „Era distractiv să ne aflăm în același bar, bând un pahar cu însuși directorul dat dracului al FBI-ului”, îi spunea Humphreys unui prieten.

În orice caz, în timp ce FBI-ul continua să nege existența Cosei Nostra, în noiembrie 1957 se va întâmpla una din cele mai mari catastrofe din toată istoria Mafiei din Statele Unite, care va fi cunoscută sub numele de „fiasco-ul de la Apalachin”¹³⁵.

Pe 14 noiembrie în acel an fatidic, pe vasta proprietate situată pe frumoasele dealuri ale orașului Apalachin, în statul New York, foarte aproape de granița cu statul Pennsylvania, urma să se sărbătorească unul dintre cele mai importante conclave ale Cosei Nostra. Câțiva dintre șefii și mafioții care asistau la Marele Consiliu al Crimei Organizate veneau din California, Texas, Florida, Cuba, Chicago și Italia. Reuniunea era patronată de Joseph Barbara¹³⁶.

Barbara, născut în faimoasa localitate siciliană Castellammare din Golf, a ajuns în Statele Unite în 1921, când avea șaisprezece ani. În puțin timp s-a evidențiat ca unul dintre oamenii de acțiune din subordinea familiei Bonanno și, după cum se spune, ca unul dintre asasinii cei mai cruzi. Joseph Barbara fusese cercetat deja în 1933 pentru uciderea lui Sam Wichner, un gangster lipsit de importanță. Se pare că Wichner încercase să distribuie alcool de la familia din Chicago, ignorând avertizările lui Bonanno.

Gangsterul a fost invitat de către Joseph Barbara în casa lui să bea împreună câteva pahare. Când Wichner a intrat în casă, s-a întâlnit cu Santo Volpe și Angelo Valente, asociați ai lui Barbara. Deodată, Wichner s-a trezit cu un cablu metalic în jurul gâtului, cu care Joseph Barbara îl strangula. După acel asasinat, mafiotul devenise unul dintre cei mai bogați oameni din Cosa Nostra, pricopsindu-se cu controlul distribuției de zahăr necesar pentru fabricarea alcoolului clandestin.

Primul care a ajuns pe bogata proprietate a lui Barbara a fost Vito Genovese, însoțit de Joe Profaci și Mike Miranda. Carlo Gambino și patru dintre oamenii lui, incluzându-i pe vărul și cumnatul său, Paul Castellano, al său caporegime Carmine Lombardozi, „soldatul” Salvatore Chiri și Joe Riccobono, cel mai puternic candidat pentru poziția de consilier, s-au

deplasat din orașul New York în Crysler-ul Imperial de culoare neagră al lui Gambino.

Personajul principal al reuniunii va fi Vito Genovese și încercarea sa de a fi numit Capo di tutti Capi de către toți participanții, precum și aprobarea lui Gambino însuși pentru a ocupa funcția de șef al familiei după asasinatul lui Albert Anastasia.

Agenda evenimentului era alcătuită de Don Vito și urma să fie dezvăluită de Joseph Valachi, un „soldat” al lui Genovese care va deveni informator FBI prin declarația lui în fața Comitetului McClellan, în septembrie 1963, la șase ani după Apalachin.

Prima problemă pe care urmau să o trateze va fi violența din ultimele șase luni din timpul schimbărilor conducerii marilor familii. Genovese trebuia să-și explice implicarea în tentativa de asasinat a lui Frank Costello în mai, asasinatul lui Frank Scalise în iulie și cel al lui Anastasia în octombrie. A doua problemă va fi acceptarea de noi membri în Cosa Nostra. A treia, problemele laborale provocate de grevele continue organizate de sindicatele din New York și Pennsylvania; a patra, studiul poziției Mafiei în chestiunea drogurilor.

Cu un an înainte de conclav, Congresul aprobase Acta de Control a Narcoticelor, care a intrat în vigoare pe 1 iulie 1957, anul întâmplării de la Apalachin. Noua legislație transforma traficul de droguri în delict federal.

Noile presiuni exercitate de autoritățile federale îi obligau pe șefii Cosei Nostra să discute posibilitatea de a interzice traficul de droguri pentru toate familiile.

În clădirea principală a proprietății lui Barbara și în pavilionul din sticlă, anexă a primeia, aveau loc întâlnirile bilaterale și multilaterale. Un mic grup de vizitatori iluștri se reunea în jurul marelui grătar și al barului bine aprovizionat din grădină. Printre asistenții la summit se putea auzi vorbindu-se dialectul sicilian, italiana și engleza. Atmosfera era prielnică discuțiilor despre afaceri și Joe Barbara se asigurase ca nimeni să nu îi deranjeze pe vizitatori.

Toți cei care au ajuns la Apalachin aveau în total 279 de arestări și 83 de condamnări.

Într-un moment al reuniunii, doi „soldați” ai lui Genovese și Bonanno au intrat în fugă în marele salon al casei lui Barbara, aducând semne ale fiasco-ului. Șefii prezenți acolo s-au arătat surprinși de această întrerupere din partea „soldaților” și au considerat-o o lipsă de respect. Gâfâind din cauza alergării, „soldații” le-au strigat celor prezenți: „Patru bărbați, posibil polițiști, notează numerele de înmatriculare de la toate mașinile parcate în afara văii fermei”. Joseph Barbara a explicat atunci: „Este poliția de stat. Ne deranjează din când în când, dar este inofensivă. Vor crede că este vorba despre o întâlnire de afaceri”.

După câteva minute, alt „soldat” informă că agenții dispăruseră, ceea ce a făcut ca șefii să se calmeze și să continue conversațiile.

Carlo Gambino i-a făcut un semn lui Salvatore Chiri, șoferul și bodyguardul său, și i-a șoptit la ureche: „Adună-i pe ai noștri și pregătește mașina în caz că trebuie să ieșim de aici”. Din nou reuniunea a fost

momentan întreruptă când a apărut Bartolo Guccia, un jovial italian care îi aproviziona cu pește proaspăt pe bucătarii lui Joseph Barbara: „Poliția de stat a închis autostrăzile de acces în zonă. M-au oprit și trei agenți m-au interogat și mi-au percheziționat mașina”. Genovese a ieșit din salon și s-a îndreptat spre automobilul său, în timp ce striga la ai săi: „Opresc pe toată lumea! Sunt peste tot!”. Acele cuvinte vor fi semnalul de ieșire a tuturor participanților. De exemplu, Giovanni Montana, om de afaceri înstărit din Buffalo, cu importante relații politice și proprietar al celei mai mari companii de taxiuri din zonă, a văzut catastrofa din jurul său. Înfășurat într-o haină mare de păr de cămilă, a luat-o la fugă pe câmp prin partea din dos a casei lui Barbara în direcția pădurii dese¹³⁷. Privind în urmă, Montana a văzut o jumătate de duzină de gangsteri alergând în spatele lui.

De pe un deal care domina ferma lui Barbara din Apalachin, sergentul detectiv Edgar Crosswell zărea fuga respectivă printr-un binoclu: „Au căzut ca muștele la miere. Uite cum fug. Va fi o zi proastă pentru mulți”, îi spuse Crosswell colegului său, Vincent Vasisko, cerând întăriri prin stația radio din mașina sa.

La primul control al autostrăzii 17, poliția statală oprea un vehicul în interiorul căruia se afla Vito Genovese. După câteva minute erau arestați și Santo Trafficante, Joe Profaci, Gerardo Catena, Frank De Simone, Joe Civello, Carlo Gambino și Paul Castellano, care conducea Chrysler-ul. După razie, cincizeci și opt de membri ai Cosei Nostra fuseseră arestați, inclusiv un om de afaceri din Buffalo și un avocat din California. În buzunarele lor s-au găsit 305.200 de dolari. Printre cei care au reușit să evite cordonul de polițiști se afla Sam Giancana, șef al familiei din Chicago, și Carmine Galante. Frank Costello nu asistase la summit, nici fidelul lui aliat Carlos Marcello, șef al familiei din New Orleans, nici Meyer Lansky, care își scuzase absența invocând motive de sănătate, nici Joseph Stacher, asociat al lui Lansky în afacerile din Las Vegas.

La final, douăzeci și șapte dintre cei prezenți la summit-ul din Apalachin au fost acuzați, judecați și condamnați să petreacă în închisoare diverse perioade pentru obstrucționarea justiției, inclusiv Paul Castellano. Vreo douăzeci dintre ei au fost condamnați și pentru refuzul de a vorbi despre temele tratate la reuniunile desfășurate la reședința lui Joseph Barbara. Castellano va fi trimis pentru un an într-o închisoare federală.

Restul asistenților, incluzându-i și pe cei care au fost puși în libertate, s-au întors în orașele lor cu mâinile goale. Carlo Gambino se întorcea în mașina lui la Brooklyn fără să știe ce se întâmplase, de fapt. Vito Genovese s-a întors, de asemenea, la New York fără să poată fi numit Capo di tutti Capi, cum îi era dorința, dar în mintea lui era clar că fiasco-ul trăit la Apalachin era începutul sfârșitului puterii lui în fruntea Crimei Organizate.

La doi ani după acel conclav, existau diverse teorii despre descoperirea reuniunii șefilor Mafiei. Agentul Edgar Crosswell a declarat în 1959 înaintea Comitetului McClellan că operațiunea Apalachin a început când, din greșală, dintr-un hotel local din apropierea proprietății lui Joseph Barbara, l-au informat că Joseph Jr. rezervase trei camere pentru zilele de 13 și 14 noiembrie.

„Tânărul Barbara i-a spus recepționarului că deocamdată nu îi putea da numele oaspeților care le vor ocupa. În seara de 13 noiembrie, colegul meu și cu mine ne-am apropiat de clădire și am descoperit un vehicul de lux parcat în partea din spate a hotelului. Ford-ul îi aparținea lui John Scalise, șef al familiei din Cleveland”. Chiar în acea seară, agenți ai poliției statale l-au informat pe Croswell că detectaseră mașini luxoase, cu numere de înmatriculare din alte state, parcate în apropierea casei lui Joseph Barbara din Apalachin.

În ziua următoare, după stabilirea unei strategii de atac a fermei, Croswell le-a ordonat oamenilor săi să-i aresteze pe toți cei care participaseră la reuniune. Detectivul a declarat în fața grupului de senatori că întreruperea summit-ului de la Apalachin fusese provocată de un mare noroc.

În același fel gândea și șeful de atunci al familiei Bonanno, Joseph Bonanno, care, în autobiografia sa publicată în 1980, afirma că descoperirea reuniunii de la Apalachin de către poliție a fost o chestiune de noroc. Bonanno i-a declarat câțiva ani după aceea propriului fiu și biograf, Bill Bonanno: „Nu cred că ar fi existat o conspirație clară din partea lui Lansky, Costello și Luciano împotriva lui Vito Genovese. Dacă ar fi fost așa, aceștia i-ar fi menționat ceva lui Carlo Gambino. Iar Don Carlo se afla acolo, împreună cu noi toți, când au ajuns agenții poliției statale la casa lui Joe Barbara”¹³⁸.

Dar existau alți lideri de familie care nu erau atât de convinși. Realmente prima acțiune în vederea conspirației care s-a organizat împotriva lui Vito Genovese se întâmpla cu puțin înainte de Apalachin. Chiar cu o săptămână înainte, Don Vito se întorcea acasă însoțit de șoferul său și de cei doi bodyguarzi. În acea zi se hotărâse să se întoarcă mai devreme ca să îi facă o surpriză soției sale.

Intrând în casă, Don Vito urcă scările. În cameră a auzit-o pe soția lui care făcea nebunii în pat cu altă persoană. Don Vito, stăpânit de un atac de furie, a ridicat așternuturile și a descoperit-o pe cea care până atunci fusese iubita lui soție cu Stella Giannis, o roșcată și voluptoasă prietenă de-ale soției lui.

Nașul și-a apucat soția de părul negru și a târât-o pe scări până jos complet goală, aruncând-o la picioarele oamenilor săi care erau așezați la intrare. Anna încerca să își acopere corpul gol, în timp ce șoferul Don-ului încerca să îl liniștească ca să nu comită vreo greșeală.

După o oră, Genovese i-a ordonat soției sale să abandoneze casa doar cu ce avea pe ea, dar ceea ce nu știa era că Anna Genovese lua cu sine, în mintea ei, mii de date despre operațiuni ale familiei la care fusese martor.

În ziua următoare, dimineața, Anna Genovese și-a dat întâlnire cu Frank Costello să îi mărturisească teama ei de a fi ucisă de soț și i-a cerut „primului ministru” al Cosei Nostra să intervină pentru ea înaintea lui Don Vito. Acesta, fără prea mult chef, l-a sunat pe Genovese și l-a informat că nu era bine pentru familie ca el să pună în pericol stabilitatea afacerilor pentru simplul fapt că vrea să își ucidă soția infidelă. Vito Genovese i-a răspuns atunci lui Costello: „Eu nu îi doresc vreun rău, însă ceea ce nu sunt dispus să fac e să îi plătesc viciile acelei târfe. Nu îi voi da nici un dolar, iar, dacă îi trece prin cap

să mă amenințe, voi pune să i se închidă gura”. Chiar în acea noapte, fostul șef al familiei Luciano (acum Genovese) l-a sunat pe Lucky Luciano ca să îi explice situația. La capătul celălalt al liniei, Capo di tutti Capi i-a spus lui Costello: „Cred că s-a ivit ocazia să curmăm setea de putere a lui Don Vito. Sună-l pe Meyer Lansky. El va ști ce trebuie făcut”.

Costello a vorbit din nou cu Genovese și i-a spus: „Anna va fi liniștită și își va ține gura închisă dacă îi dai ceea ce îi aparține”. Chipul lui Don Vito a început să se înroșească de furie. „Dacă vrea război, cu mine îl va avea”.

Anna Genovese a prezentat cererea de divorț înaintea unui tribunal din New York. Funcționarul care a consemnat în registru a sunat la biroul FBI-ului să le aducă la cunoștință că soția faimosului Naș al Mafiei din New York tocmai prezentase documentele pentru cererea de divorț.

Ea cerea de la soțul ei jumătate dintre bunurile pe care le aveau în comun, care constau în:

Reședința Atlantic Highlands din New Jersey, cu o valoare între 73.000 și 125.000 de dolari.

Conținutul, valorând între 380000 și 783.000 de dolari, incluzând mobilierul casei, vesela orientală, vesela din aur și platină, covoare persane, sculpturi italiene de marmură și mobilă din tec din Orientul Îndepărtat.

Anna Genovese cerea, de asemenea, toate hainele ei, în valoare de aproximativ 90.000 de dolari, și bijuteriile ei, având o valoare de aproape 1.967.480 de dolari.

Acea declarație de bunuri a alertat IRS-ul, Unitatea de Colectare a Impozitelor. Anna Genovese a vorbit prea mult despre „afacerile” familiei, a mărturisit chiar că, în perioada șederii soțului ei în Italia, ea a fost responsabilă cu ținerea contabilității afacerilor pe care acesta le-a făcut în țara sa natală, de la loteria clandestină până la afacerile de pe piața neagră. „El câștiga aproape patruzeci de mii de dolari pe săptămână”, i-a asigurat Anna Genovese pe inspectorii IRS-ului.

Timp de doi ani, agenții Fiscului au calculat niște profituri de aproape treizeci de milioane de dolari, pentru care Genovese nu plătitese nici un dolar impozit. Ștreangul din jurul gâtului lui Don Genovese se strângea din ce în ce mai tare.

Agenții federali ai Trezoreriei pregăteau documentele pentru ca un judecător federal să ordone arestarea lui Vito Genovese pentru evaziunea impozitelor, când li s-a prezentat o ocazie mai bună¹³⁹.

Meyer Lansky știa că, dacă nu loveau ei primii, cu siguranță Genovese va ordona lichidarea lui Frank Costello, a lui Lucky Luciano și chiar a lui, de vreme ce erau singurii cu suficientă putere pentru a se opune numirii lui în funcția de Capo di tutti Capi. Și Carlo Gambino știa că nu va mai dura mult până ce Genovese va încerca ceva împotriva lui, fapt despre care l-a anunțat pe Lansky. Astfel, triumviratul Costello-Lansky-Luciano conta pe un aliat puternic în persoana lui Don Carlo. Ca să obțină un mai mare sprijin în conspirație, Meyer Lansky și Carlo Gambino i-au câștigat încrederea lui Sam Giancana. Ca răsplată pentru aceasta, Lansky i-a oferit șefului familiei din Chicago o bucată din tortul cubanez al cazinourilor.

Planul a fost dus la bun sfârșit milimetric ca să evite crearea de suspiciuni vreunui membru al familiei Genovese. Funia era pe punctul de a-l strangula pe faimosul mafiot, iar instrumentul folosit va fi un traficant de droguri portorică fără prea multă importanță numit Nelson Cantellops.

Traficantul de droguri avea cazier la poliția din New York pentru distribuție de heroină în cartierele Queens și Brooklyn, și a ispășit o pedeapsă de cinci ani în închisoarea federală Sing Sing. Cantellops era omul perfect pentru operațiunea pe care urmau să o desfășoare împotriva lui Vito Genovese.

Portoricăul fusese furnizor de heroină al lui Giuseppe Big Jim Ormento, un capo al familiei Genovese, și al lui James Jimmy Doyle Plummeri, un capo al familiei Lucchese. În timpul lunilor în care a tratat cu Ormento și cu Plummeri, Cantellops a avut contact cu modul de operare al „soldaților” lui Genovese.

La final, traficantul portoricăul făcea comisioane speciale pentru Don Vito însuși, însoțindu-i pe Rocco Mazzie și pe Natale Evola¹⁴⁰, doi dintre „loctiitorii” familiei.

După un telefon de la Meyer Lansky, Nelson Cantellops a hotărât să devină informator federal. Venind dinspre strada 23, portoricăul a intrat de bunăvoie în birourile FBI-ului din New York. Odată ajuns înăuntru, s-a adresat unui agent de pază spunându-i: „Vreau să ofer informații despre un delict grav comis de Don Vito Genovese”. Agentul a dat un telefon pe linia internă și imediat Cantellops era escortat de patru agenți speciali FBI.

În timpul celor patru ore care au urmat, traficantul de droguri le-a povestit interogatorilor săi cum Vito Genovese ordonase să intre aproape o sută de mii de dolari în heroină pură din câmpurile Turciei, pentru a fi distribuită pe teritoriul Statelor Unite. Lansky făcuse rost pentru Cantellops de toate dovezile necesare ca declarația sa în fața agenților federali să fie convingătoare.

În iulie 1958, Nelson Cantellops a depus mărturie în fața unui Mare Juriu federal din Manhattan. În luna septembrie, cu dovezile aduse de martorul principal, Vito Genovese, Rocco Mazzie, Natale Evola, Giuseppe Big Jim Ormento, James Jimmy Doyle Plummeri și alți cincisprezece membri ai familiei Genovese au fost judecați pentru conspirație pentru trafic de narcotice. Procesul s-a prelungit până în primăvara anului 1959. Într-o seară, Genovese păstra liniștea în timp ce judecătorul i se adresa spunându-i: „Marele Juriu v-a declarat vinovat la acuzația de conspirație pentru trafic de narcotice și vă condamnă la o pedeapsă de cincisprezece ani într-o închisoare federală”¹⁴¹.

Ultima decizie a lui Don Vito a fost să ordone executarea Stellei Giannis și a lui Steve Franse, un „soldat” al lui Genovese cu care Anna, soția lui Don Vito, avusese o relație în timp ce soțul ei era deportat în Italia.

Cu câteva zile înainte de Crăciun, chiar în anul acela, Giannis se pregătea să traverseze Park Avenue încărcată cu plase de cumpărături, când o mașină a intrat în ea cu viteză foarte mare. Impactul a aruncat-o pe femeie

la aproape două sute de metri, corpul ei rămânând întins pe asfaltul înzăpezit. Era moartă.

„Franse nu avea nici o grijă, știind că atingerea soției altui membru al Cosei Nostra era una dintre formele cele mai grave de încălcare a legilor Mafiei”, va declara după câțiva ani informatorul Joseph Valachi¹⁴².

Într-o zi, doi „soldați” ai familiei Genovese au intrat deodată în bucătăria restaurantului proprietate a lui Franse și au găsit-o pe soția Nașului lor îngenunchiată în fața gangsterului. Nu se știe precis cum, însă întâmplarea a ajuns la urechile lui Vito Genovese. „Singurul lucru care i-a prelungit viața lui Steve Franse a fost iubirea lui Genovese pentru soția sa, Anna”, va mărturisi Valachi.

Într-o noapte, după ce a închis restaurantul, Franse a urcat în mașina sa. Când era pe punctul de a introduce cheia în contact, a auzit un zgomot dinspre bancheta din spate în timp ce cineva îi trecea prin jurul gâtului un cablu de oțel. „Nu te mișca sau îți tai gâtul”, îi spuse vocea din spatele lui. Deodată, ușa din spate s-a deschis și Franse a avut timp să zărească doar stăluțirea pumnalului ascuțit. Bărbatul care îl mânuia și-a mișcat rapid încheietura și, în câteva secunde, globii oculari ai mafiotului i-au căzut peste picioarele îndoite. În câteva momente era mort.

„Lui Steve Franse i se aplicase pedeapsa ochilor mortului¹⁴³ pentru că a atins soția unui alt membru al Cosei Nostra”, mărturisi Valachi.

Cadavrul lui Franse a fost găsit pe bancheta din spate a mașinii sale, parcată pe un teren din Bronx. Răzbunarea lui Don Vito fusese dusă la capăt când acesta se afla în furgoneta blindată care îl transfera la o închisoare federală de unde nu va mai ieși vreodată.

Din acel moment, un Consiliu format din Tommy Eboli, Jerry Catena și Mike Miranda va fi ochii și urechile Nașului familiei Genovese pe stradă. Până în ziua morții lui, în 1969, cauzată de un stop cardiac, Vito Genovese a rămas închis fără să știe că Frank Costello, Meyer Lansky și Lucky Luciano îl trimiseseră acolo.

Fără să vrea, puterea lui Carlo Gambino a crescut după căderea lui Genovese, ocupând un post în Comisie. De atunci înainte, la cei cincizeci și șapte de ani ai săi, Gambino va fi cunoscut ca Don Carlo. Pentru a-i confirma puterea, ceilalți membri ai Comisiei s-au apropiat de el. După o îmbrățișare plină de căldură și cele două săruturi pe obraji în semn de încredere, investiții, atotputernicii șefi ai familiilor Mafiei, îi sărutau mâna lui Don Carlo, ca dovadă de respect. Carlo Gambino tocmai fusese coronat Capo di tutti Capi, o putere pe care o va exercita pe parcursul următorilor șaptesprezece ani cu o adevărată mână de fier. Curtea lui Gambino era formată din Joe Biondo, în calitate de șef adjunct, Joe Riccobono, în calitate de consigliere, și fratele său, Paul Gambino, și vărul său, Paul Castellano, cu funcția de caporegimi.

Don Carlo și-a consolidat puterea în familie când John Fitzgerald Kennedy era ales președinte al Statelor Unite. Unul dintre discursurile de campanie care i-a îngrijorat cel mai mult pe membrii Comisiei va fi cel ținut de JFK în Wisconsin, în timpul alegerilor primare din Partidul Democrat. Acolo,

un tânăr candidat la nominalizările pentru cariera prezidențială a spus, în discursul său din fața publicului, în mare parte format din agenți de poliție: „De la Casa Albă voi conduce o luptă crâncenă împotriva Crimei Organizate care devastează străzile națiunii. Un război pe care îl vom câștiga cu toții împotriva bandelor care infectează societatea Statelor Unite”¹⁴⁴. Don Carlo credea că ar fi mult mai simplu pentru afacerile Cosei Nostra dacă alesul ar fi candidatul Partidului Republican, obscurul Richard Nixon.

Deja în 1959, înaintea Comitetului Meclellan, tânărul senator Kennedy a declarat: „Dacă ei mafioții se ocupă cu comiterea delictelor sau a escrocheriilor, noi nu îi vom răni. Ceea ce vom face noi va fi să îi eradicăm pe toți”. Exact aceea va fi linia pe care o va urma JFK la intrarea în Casa Albă, în 1961.

Arma utilizată de Președinte va fi procurorul general al Statelor Unite, fratele său, Robert Kennedy. „Dacă noi nu organizăm la scară națională un atac împotriva Crimei Organizate cu arme și tehnici eficiente, ei ne vor termina pe noi”, va spune tânărul procuror general. Frații Kennedy redefiniuau cu aceste declarații noua atitudine pe care Biroul executiv al Guvernului Statelor Unite urma să o adopte față de Crima Organizată. Înainte să ajungă la putere frații Kennedy, președinții și procurorii generali nu făcuseră din lupta împotriva Mafiei o prioritate.

De exemplu, Harry Truman se opusese cercetărilor Comitetului Kefauver, iar Dwight Eisenhower nu a sprijinit suficient investigațiile Comitetului Meclellan. În realitate acestea erau doar unele dintre semnele refuzului Administrației nord-americane de a recunoaște existența unei Crime Organizate, cu o mare putere economică și chiar socială în Statele Unite. Nimic din ceea ce s-a descoperit în conclavul de la Apalachin în noiembrie 1957 nu l-a convins pe Hoover de existența Crimei Organizate. Reacția sa la știrile care veneau despre arestările de la marele summit al Cosei Nostra îi menținea directorului FBI-ului convingerea că Mafia nu exista.

După câțiva ani, rapoarte scrise de directorul adjunct al Agenției federale, William Sullivan, și asistentul lui, Charles Peck, aflate în posesia autorului, demonstau că FBI-ul avea cunoștință despre activitățile tuturor participanților la reuniunea de la reședința lui Joseph Barbara.

Douăzeci și cinci de copii ale unui raport confidențial aprobat de J. Edgar Hoover au fost distribuite tot atâtor membri importanți ai poliției și ai Agențiilor federale. În mod curios, după întâmplarea de la Apalachin, Hoover însuși i-a ordonat lui Sullivan să recupereze copiile și să le distrugă. Acest raport nu va mai fi menționat niciodată în cartierul general al Biroului Federal de Investigații¹⁴⁵.

Abia la faimoasa Audiență Valachi înaintea Senatului, în septembrie 1963, Hoover a recunoscut, în sfârșit, în mod public, că o organizație criminală precum Cosa Nostra exista de facto. Dar mereu a refuzat să o denumească folosind cuvântul Mafia.

Joseph Valachi fusese un membru cu puțină importanță în Cosa Nostra, însă anii petrecuți în ea i-au permis să stocheze o mare cantitate de date. Până în 1963, niciodată un membru al Cosei Nostra nu se hotărâse să încalce

codul omertă. După ce a făcut asta, Valachi știa că, dacă va ieși vreodată pe stradă, va fi un om mort.

În timpul anilor douăzeci, Valachi fusese un om de acțiune în organizația lui Salvatore Maranzano, până când, în 1930, a putut depune jurământul de fidelitate față de Cosa Nostra devenind un investit. După asasinatul Nașului, Valachi a aderat la forțele de acțiune ale lui Vito Genovese. Împreună cu acesta a fost martor al celor mai importante întâmplări din istoria Mafiei, la care participaseră nume precum Lucky Luciano, Meyer Lansky, Bugsy Siegel, Moe Dalitz, Longy Zwillman și alții. În 1962, Genovese, închis într-o închisoare federală, a bănuț că Valachi devenise informator federal, astfel încât i-a ordonat unuia dintre șefii lui adjuncți să îi dea așa numitul sărut al morții.

Joseph Valachi, închis pentru asasinat într-o închisoare de stat, era terorizat, fapt pe care i l-a mărturisit prietenului său, Joe Saupp. Puțin timp după aceea, cineva l-a informat că Saupp era, de fapt, Joe DiPalermo, cel trimis să ducă la capăt „contractul” împotriva lui. Valachi a luat atunci inițiativa și l-a înjunghiat în gât pe Saupp, care a murit într-o magazie a închisorii.

„În ziua următoare aceluia asasinat, Valachi a ridicat un telefon și m-a sunat – afirmă Gerald Shur, fondator și primul director al Programului Federal de Protecție a Martorilor -. Eram în biroul meu când, într-o seară, mi-a sunat telefonul pe linia directă. Nu știu cum reușise, însă cert este că la celălalt capăt al liniei era Joseph Valachi, care m-a informat despre intenția sa de a se transforma în informator federal dacă îi asiguram protecția”¹⁴⁶.

În timp ce Valachi ciripea în fața Comitetului McClellan, protejat de aproape două sute de marshals ai Statelor Unite, Comisia Cosei Nostra pune a un preț de o sută de mii de dolari pe capul mafiotului. Declarația lui Valachi a ajutat la identificarea a 317 înalți membri ai Mafiei. Procurorul general al Statelor Unite, Robert Kennedy, a declarat atunci: „Mărturia informatorului Valachi deschide o nouă pistă de cercetări cu privire la Cosa Nostra și vom ataca în acea direcție”. Cert este că dezvăluirile mafiotului căit conțineau diverse greșeli, ca de pildă atunci când susținea că Vito Genovese era Capo di tutti Capi din 1946 la ordinele lui Lucky Luciano, când, de fapt, această poziție era ocupată, prin substituie, de către Meyer Lansky.

Valachi niciodată nu a știut care era rolul organizației Kosher Nostra în alianța sa cu Cosa Nostra.

Lunga declarație a lui Valachi s-a transformat într-un raport special numit Documentele Valachi. Mai târziu, Carlo Gambino însuși susținea că declarația lui Valachi nu le-a deschis ochii numai federalilor cu privire la Cosa Nostra, ci și liderilor Mafiei înseși. „Ceea ce le spusese acel tip Valachi politicienilor arată clar ceea ce cred «soldații» noștri. Trebuie să ne apropiem mai mult de ei, și ei de șefii familiilor lor”. La sfârșitul lui 1966, un raport al Departamentului de Poliție din New York arăta că majoritatea liderilor mafioți din oraș, din New Jersey și Connecticut, numiți de Joseph Valachi în declarația lui din fața Senatului, fuseseră arestați măcar o dată în ultimii treizeci de ani. Dezvăluirile lui Valachi l-au înfundat definitiv pe Vito Genovese.

Până în 1971, Joseph Valachi a rămas sub protecția WITSEC, care îi crease o nouă viață. În luna octombrie a aceluiași an, faimosul informator a murit după ce a suferit un infarct, într-o localitate din Statele Unite.

În primii ani de la dezvăluirea „Documentelor Valachi”, mafiotul a pronunțat în fața camerelor televiziunii cuvintele Cosa Nostra. Din același moment, Hoover le-a ordonat agenților săi să clasifice informația despre Cosa Nostra cu siglele LCN147. Agenții federali își intitulau rapoartele „Șeful LCN, Carlo Gambino” sau „Reuniune LCN la Restaurantul La Stella”.

În acea vreme se desfășura cea mai mare campanie de asediu al Mafiei din partea Departamentului de Justiție, condusă de tânărul procuror general de treizeci și cinci de ani Robert Kennedy. Bobby, fratele mai mic al Președintelui, a inițiat cel mai mare și cel mai consistent atac ce se cunoaște în toată istoria luptei împotriva Crimei Organizate. El și asistenții săi din Departamentul de Justiție au stabilit o listă de patruzeci de obiective mari pe care să le doboare, printre care șefi, șefi adjuncți și lideri de sindicat. Pe primul loc apărea președintele corupt al Uniunii Sindicatelor Camionagiilor, Jimmy Hoffa; Carlos Marcello, șef al familiei din New Orleans, pe al doilea; Santo Trafficante, șef al familiei din Florida, pe al treilea; Sam Giancana, șef al familiei din Chicago, pe al patrulea; Angelo Bruno, șef al familiei din Philadelphia, pe al cincilea. Carlo Gambino apărea pe la mijlocul listei.

În timpul primilor ani de război între Kennedy și Crima Organizată, 121 de gangsteri au fost acuzați și 73 dintre ei condamnați pentru diferite crime. În 1962, 350 au fost acuzați și 138 condamnați. În 1963, 615 au fost acuzați și 288 condamnați.

În anii aceia, cu permisiunea expresă a lui Robert Kennedy, FBI-ul a început să îi supravegheze electronic pe suspectii care aparțineau Sindicatului¹⁴⁸.

Pe 2 mai 1962, doi membri ai familiei Profaci în Brooklyn, Michelino Clemente și Sal Profaci, au fost înregistrați în timp ce vorbeau despre războiul pornit de Bobby Kennedy:

Clemente: Kennedy Bobby nu vrea să se oprească până nu ne trimite după gratii. Comisia ar trebui să se reunească și să pună piciorul în prag. Tipul ăsta știe că nu ne apărăm din cauza postului pe care îl ocupă. Trebuie să facem ceva, și dacă ne hotărâm să o facem, va trebui să fie un secret.

Profaci: Nu trebuie să acționăm împotriva lui Robert Kennedy până ce Comisia nu decide ce trebuie făcut.

Pe 17 februarie 1962, altă conversație înregistrată de FBI între Angelo Bruno, șef al familiei din Philadelphia, și Peter Maggio, unul dintre ai săi caporegimi, arăta în mod clar relațiile precare dintre Bobby Kennedy și Hoover:

Maggio: Încearcă să îl determine pe Kennedy Bobby să se care, ei încearcă să îl facă pe președintele Kennedy să se îndepărteze de consilierul lui special. Kennedy Bobby supără pe multă lume din sindicate. Am auzit chiar că vrea să scape de Edgar Hoover...

Bruno: De Edgar Hoover?

Maggio: El vrea să îl scoată pe Hoover din FBI, pentru că e homosexual. Știi că Hoover e homosexual?

Bruno: Cine?

Maggio: Edgar Hoover este homosexual.

Bruno: Cine a auzit rahatul ăsta?

În mai 1963, FBI-ul a început, în sfârșit, urmărirea a diferiți membri din familia Gambino. În aprilie, în timpul funeraliilor tatălui lui Carmine Lombardozi, responsabilul cu afacerile de pe Wall Street, agenți FBI îi filmau pe cei prezenți din casele apropiate. Deodată, unul dintre „soldați”, Danny Marino¹⁴⁹, l-a lovit pe unul dintre agenți. Când acesta era la pământ în fața bisericii în care urmau să se țină rugăciunile de veșnică pomenire, alți „soldați” au început să îl lovească cu picioarele și pumnii pe agentul federal John Foley¹⁵⁰.

Atacul, fără precedent până în ziua aceea – niciodată vreun membru al Cosei Nostra nu atinsese vreun agent federal – a presupus o transformare clară a modului în care gândea și acționa J. Edgar Hoover față de Mafie. „Nimeni nu îndrăznise vreodată să pună mâna pe vreunul dintre băieții mei, cu atât mai puțin un macaronar de căcat”, se spune că a strigat influentul șef al FBI-ului¹⁵¹.

În mai 1963, FBI-ul a receptat o conversație între Pete Ferrara, capo al familiei Gambino, și Mike Scandifia, un „soldat” din aceeași familie:

Scandifia: De atunci întâmplarea cu Foley ne-au presat și mai mult. A fost o greșeală că am pus mâna pe tipul acela. Acum ne percheziționează chiar și casele, în prezența soțiilor noastre și a copiilor noștri, la miezul nopții. Nu caută nimic, doar să ne deranjeze.

Ferrara: Acum te-ar aresta până și dacă ai avea o fotografie a lui Carlo Gambino. Într-o zi, unul dintre tipii aceia de la FBI m-a întrebat: „De când îl cunoști pe Gambino?” Și i-am răspuns: „Cred că de douăzeci sau treizeci de ani”. Era un prost, deci a pus o întrebare stupidă.

Scandifia: Ei așteaptă să spunem ceva ca să ne poată aresta.

Ferrara: Tipul de la FBI mi-a spus la sfârșit: „Poți să ne spui ceva despre el Carlo Gambino?”. Iar eu le-am spus că era un om de afaceri respectabil, cu patru fii cu o educație bună. Toți patru au fost la universitate și s-au căsătorit, lucrează. Credeau că le voi spune ceva.

Scandifia: Ei vor să ne vâneze pe tine și pe mine.

Ferrara: Știi că au încercat să o interogheze pe fiica mea călugăriță într-o mănăstire, porcii. Au sunat la poartă și i-au spus micii starețe că veneau să o interogheze pe fiica mea pentru că tatăl ei era membru al Cosei Nostra.

Scandifia: Ferească Dumnezeu! Nu pot să facă așa o chestie de mizerabilă!

Ferrara: Nu.

Scandifia: Nenorociți mizerabili. Acum ei ne obligă să primim noi membri în Cosa Nostra. Trebuie să deschidem cărțile.

Ferrara: Așa cred și eu. Ar trebui să deschidem cărțile.

Pe 20 mai, FBI-ul înregistra o conversație între Angelo Bruno, șef al familiei din Philadelphia, Joe Magliocco, caporegime al familiei Profaci, și Peter și Salvatore Maggio:

Bruno: Ei FBI-ul îl vor pe Carlo și i-au chemat pe toți capii săi, inclusiv pe Joe Biondo, șeful lui adjunct, și pe Joe Riccobono, al lui consilier. FBI-ul i-a întrebat dacă familia își schimbase acum normele și le permitea să lovească agenți federali. Tipul acela i-a spus lui Biondo că dacă ei își schimbau normele și loveau un agent FBI, FBI-ul îl va aresta pe unul de-ai noștri și îi va rupe oasele. Eu chiar cred că ei pot să aresteze pe unul dintre noi și să îl ucidă fără să afle cineva.

Dacă nu ar fi avut loc incidentul de la înmormântarea tatălui lui Lombardozi, FBI-ul probabil că nu ar fi ales ca obiectiv familia Gambino. Judecând după înregistrările existente la Departamentul de Justiție și în timpul scurtului mandat al lui Robert Kennedy ca procuror general, familia Gambino, precum și membrii săi, nu fuseseră supuși unei cercetări serioase. După incidentul cu agentul federal Foley, Carlo Gambino a devenit obiectivul numărul unu al lui Bobby Kennedy.

În mod curios, procurorul general, fiu al unei notabile familii catolice, a trimis arhiepiscopiei din New York un raport al FBI-ului unde se arăta relația aproape incestuoasă a lui Carlo Gambino cu verișoara lui de sânge, Kathryn Castellano, cu care s-a căsătorit, sora lui Paul, cel care va fi numit succesor al lui Don Carlo la conducerea familiei câțiva ani mai târziu¹⁵².

O inversigație desfășurată cu câțiva ani în urmă a demonstrat că, probabil vreun prieten apropiat de-ai lui J. Edgar Hoover, poate Frank Costello, făcuse presiuni asupra lui să nu fie cercetat vechiul său prieten, Carlos Marcello. „Primul ministru” al Cosei Nostra, din vila lui opulentă, continua să conducă diferite afaceri, centrate în principal pe medierea disputei dintre gangsteri și oamenii politici, până la moartea sa, în 1973. Costello menținea și o bună relație de prietenie și vecinătate cu Harry Guggenheim, președinte al Muzeului Guggenheim și fondator al ziarului Newsday.

William Hundley, fostul șef al Secțiunii de Cercetare a Gangsterilor și a Crimei Organizate a Departamentului de Justiție din timpul mandatului lui Robert Kennedy, i-a mărturisit detectivului și scriitorului John Davis, în timpul redactării magnificei sale cărți, Mafia Dynasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, care, în timp ce se afla în New York, se caza mereu în casa prietenului și avocatului său, Edward Bennett, unul dintre principalii consilieri ai lui Costello: „Într-o zi, când luam micul-dejun, a apărut Frank Costello. În timp ce ne beam cafeaua, l-am întrebat dacă erau fondate zvonurile despre prietenia lui cu J. Edgar Hoover. Costello a râs mult la întrebarea mea și mi-a spus că el și Hoover hotărâseră să stabilească o înțelegere între FBI și familia sa. Costello îi dădea din când în când câte un ștab al unei familii rivale, iar Hoover nu se amesteca în afacerile importante”. Hundley a continuat relatându-i povestea lui Davis: „Eu l-am întrebat atunci pe Costello ce aveau în comun el și Hoover. Costello a râs din nou și mi-a

spus: «Cursele de cai! Hoover pierdea mii de dolari la curse, în timp ce noi îi finanțam pierderile, fără dobândă»,.

Presiunile asupra lui Carlo Gambino și asupra familiei sale au devenit mai evidente din partea FBI-ului în perioada Kennedy. Numai când unul dintre agenții lui Hoover a fost bătut de oamenii lui Gambino¹⁵³, directorul FBI-ului a decis să facă din războiul împotriva lui Carlo Gambino și Frank Costello o luptă personală.

Pe 22 noiembrie 1963, în timp ce caravana președintelui Kennedy traversa cu zece kilometri la oră strada Elm, în orașul Dallas, împreună cu soția sa, Jacqueline și guvernatorul John Connally, trei împușcături, aparent trase de la etajul cinci al unei clădiri din apropiere, i-au rănit pe Kennedy și pe Connally. Președintele va muri treizeci de minute mai târziu, în Parkland Memorial Hospital, fără să își fi recuperat cunoștința. Un glonte îi distrusese partea dreaptă a creierului. După o oră și jumătate, la bordul Air Force One¹⁵⁴ care îl ducea la Washington, cu sicriul predecesorului său în zona de transport și cu văduva care încă mai avea pe haine sângele soțului ei, Lyndon B. Johnson depunea jurământul pentru funcția de nou Președinte al Statelor Unite¹⁵⁵.

În capitala federală, omul care fusese cel mai apropiat consilier al Președintelui ucis trebuia să lase la o parte durerea în timp ce avionul cu noul locuitor al Casei Albe se apropia de Washington. Când a primit vestea asasinatului fratelui său, Robert Kennedy se afla în casa lui din Hickory Hill, în statul Virginia. Nu era timp pentru doliu.

„Acum trebuia să organizeze o înmormântare, să consoleze o văduvă și pe cei doi nepoți ai săi, John Jr. și Caroline, și să apere documentele confidențiale ale lui JFK”, scrie jurnalistul Seymour Hersh în cartea sa La cara oculta de J. F. Kennedy. Cel care încă mai era procuror general l-a sunat pe Megeorge Bundy, consilier în Securitate Națională, să îi ordone să protejeze arhivele private ale lui Kennedy, chiar cu prețul vieții proprii, i-a spus Bobby Kennedy. Bundy s-a consultat cu Departamentul de Stat, care i-a recomandat să schimbe codurile de acces la arhivele private, înainte ca oamenii lui Johnson să poată ajunge la ele.

Documentele prezidențiale arătau, de exemplu, că JFK și fratele lui, Bobby, erau la curent cu complotul CIA pentru asasinarea lui Fidel Castro, și chiar mai mult după eșecul de la Bahia Cochinos¹⁵⁶ în 1961. Alte documente demonstrau implicarea Președintelui asasinat în moartea lui Patrice Lumumba în Congo, a lui Rafael Leonidas Trujillo în Republica Dominicană și a lui Ngo Dinh Diem în Vietnamul de Sud¹⁵⁷. Dar mai erau și alte secrete care nu trebuiau să fie dezvăluite.

În timpul ultimelor luni ale Administrației Eisenhower și cu știința lui John Kennedy, Sam Giancana, șef al familiei din Chicago, a fost contactat de sus-puși ai Agenției Centrale de Inteligență pentru a fi implicat în complotul pentru asasinatul liderului cubanez, Fidel Castro¹⁵⁸.

Cert era că Giancana, Naș în Chicago din 1957, și „soldații” săi fuseseră deja închiși de clanul Kennedy în timpul campaniei prezidențiale din 1960 împotriva republicanului Richard Nixon. Sam Momo Giancana nu numai că

deturnase o cantitate colosală de fonduri provenite de la sindicate, prin intermediul lui Jimmy Hoffa, ci a avut și un aport esențial în triumful lui Kennedy în Illinois și în alte patru state, unde voturile democrate erau puține¹⁵⁹. Șeful familiei din Chicago fusese contactat de Frank Sinatra, care se afla în relații bune cu ambele părți. Reprezentantul viitorului Președinte al Statelor Unite în conversațiile cu Cosa Nostra din Chicago va fi nici mai mult nici mai puțin decât însuși tatăl lui JFK, Joseph Kennedy.

Fost contrabandist cu alcool de origine clandestină în timpul „prohibiției”, patriarhul clanului Kennedy, pe care Sam Giancana îl numea „Mafia irlandeză” datorită originilor familiei Președintelui, știa cum funcționează mintea italienilor din Cosa Nostra. Tatăl lui John și al lui Robert Kennedy își câștigase un statut social bun mulțumită importului de alcool în timpul „legii seci”, folosind acte pentru medicamente. În acei ani, patriarhul Kennedy i-a cunoscut pe Frank Costello, Abner Longy Zwillman și pe Al Capone. În 1930, după ce a fost numit ambasador al Londrei de către președintele Roosevelt, Joseph Kennedy s-a asociat cu James Roosevelt, fiul proaspăt numitului locuitor al Casei Albe.

În capitala britanică a obținut reprezentanța exclusivă a două faimoase mărci de whiskey și a ginului Gordon's prin intermediul unei societăți numite Somerset Importers Ltd.¹⁶⁰. În 1946 va renunța la ea pentru aproape opt milioane de dolari, aproape șaiszeci de milioane de dolari în ziua de astăzi. Jeanne Humphreys, văduva lui Murray Humphreys, mărturisi în anii nouăzeci scriitorul Seymour Hersh că a cunoscut relația lui Kennedy cu Mafia când, după o călătorie în California, soțul ei i-a spus: „Sam Giancana joacă golf cu Joe Kennedy. Au afaceri de rezolvat. Frank Sinatra a fost intermediarul pentru această întâlnire. Dacă cei din familia Kennedy obțin sprijinul lui Sam, tatăl Joe Kennedy a promis că, dacă fiul lui va fi ales Președinte al Statelor Unite, va lăsa în pace familiile”. Văduva lui Humphreys și-a amintit, de asemenea, că soțul ei îi povestise că mai multe sedii ale Sindicatului Camionagiilor, condus de Jimmy Hoffa, au primit fonduri misterioase, provenind de nu se știe unde, pentru a plăti sindicatele să voteze în favoarea lui John Kennedy. De asemenea, l-a auzit într-o zi pe Jimmy Hoffa, un susținător ferm al lui Nixon, plângându-i-se soțului ei că banii Sindicatului Camionagiilor ajutau la votarea „acelor fii de cățea de Kennedy”. „Hoffa este un bărbat dificil și familia din Chicago se cam satură de protestele lui publice. Sam Giancana mi-a dat sarcina să îl vând pe Hoffa lui Robert Kennedy. Dacă Hoffa continuă să vorbescă, poate avea probleme”, îi spuse Murray Humphreys soției sale.

În anii care au urmat, odată ce John Kennedy a ocupat vila prezidențială, Bobby Kennedy a descoperit că fratele său avea relații cu o femeie numită Judith Campbell Exner¹⁶¹, care avea relații și cu Sam Giancana¹⁶². Exner, pe care Bobby o ura, s-a transformat în mesager special între Casa Albă și Nașul Mafiei din Chicago. Însăși Exner i-a mărturisit lui Hersh că îi predase documente și două serviete pline cu bani lui Giancana din ordinul lui John Kennedy. Arhivele secrete ale președintelui Kennedy conțineau probe concludente ale relației strânse dintre Casa Albă,

Departamentul de Justiție și Cosa Nostra, iar acestea nu puteau ajunge pe mâna lui Lyndon B. Johnson.

În timp ce Air Force One se apropia de turnul de control aerian al capitalei, Robert Kennedy îi ordona lui Robert Bouck, un agent din Serviciul Secret, să retragă echipamentele de supraveghere, precum și tot materialul înregistrat¹⁶³ din Biroul Oval, Sala Cabinetului și camerele private ale Președintelui la etajul doi al Casei Albe. De asemenea, în seara aceluiași 22 noiembrie, Robert Kennedy l-a sunat pe Julius Draznin, care lucra pentru Sindicatul Camionagiilor și care era legătura cu Departamentul de Justiție, să îi ceară să cerceteze dacă Giancana și „soldații” lui erau în spatele asasinatului fratelui său. După ce a pus telefonul în furcă, Robert Kennedy s-a îndreptat, împreună cu secretarul Apărării, Robert Menamara, la baza Andrews, în Maryland, pentru a primi sicriul cu rămășițele Președintelui asasinat. În timp ce avionul ateriza, Robert Kennedy continua să dea instrucțiuni pentru retragerea, împachetarea și mutarea în birourile secrete ale Grupului Special de Contrainsurgență, un soi de gardă pretoriană a lui JFK, a documentelor Consiliului de Securitate Națională. Birourile Grupului erau situate la al treilea etaj al Executive Office Building, anexă a Casei Albe. Bobby i-a spus șefului unității: „Vreau să protejați documentele fratelui meu. Dacă trebuie să ucideți pentru asta, faceți-o. Dar nu-l lăsați nici măcar pe Johnson însuși să atingă acele dosare”. Secretele clanului Kennedy se aflau bine adăpostite când președintele Johnson a ajuns în Biroul Oval marți, 26 noiembrie.

Odată cu asasinarea lui John Fitzgerald Kennedy, în acea vineri neagră din istoria Statelor Unite, steaua norocoasă a fratelui său, Robert, ca procuror general, a început să se stingă. Când s-a întors după două luni de absență, a dat în biroul lui de dispreț pe care îl simțea pentru el președintele Johnson și de un J. Edgar Hoover care, pur și simplu, îl ignora. Războiul lui Kennedy împotriva Crimei Organizate și-a pierdut suflul.

Puțin după aceea, Robert Kennedy își dădea demisia din funcția de procuror general al Statelor Unite. Bobby devenise noul obiect al speranțelor clanului Kennedy de a recupera Casa Albă, pe care credeau că au dreptul să o dețină.

Când, ani mai târziu, FBI-ul a pătruns, în sfârșit, în Mafie, agenților care conduceau investigațiile și care aparțineau Unității Speciale împotriva Crimei Organizate nu le-a venit să creadă ce politică ducea J. Edgar Hoover față de Mafie în timpul mandatului fraților Kennedy la Casa Albă și în Departamentul de Justiție¹⁶⁴.

Charles Lucky Luciano, în exilul său italian, fusese contactat de Martin Gosch, un vechi producător și scenarist de la Hollywood, cu intenția de a duce viața gangsterului în cinematografie. Gosch plănuia ca rolul puternicului Naș să fie interpretat de Dean Martin, un actor pe care Luciano îl admira. Pe 25 ianuarie 1962, Luciano se deplasase la aeroportul Capodichino din Napoli, unde aștepta să se întâlnească cu producătorul.

Când Martin Gosch l-a văzut pe Luciano printre oameni, s-a apropiat cu brațele deschise. Cel care fusese bărbatul cel mai puternic din Crima

Organizată apărea la cei șaiszeci și patru de ani ai săi cu chipul îngălbenit, aproape ca al unui mort. „Nenorocitul ăsta mă va ucide”, îi spuse Luciano vizitatorului său. „Cine te va ucide, Charly”, întrebă Gosch. „Toți, ei toți. Spune-i lui Lansky să păstreze banii”. După ce a pronunțat această propoziție, Luciano a căzut la pământ în mijlocul terminalului din aeroport. Martin Gosch s-a apropiat de el încercând să îl reanimeze, însă de data aceasta infarctul fusese prea puternic. Doar după ce a murit, autoritățile nord-americane au permis ca Lucky Luciano să se întoarcă din exilul său, pentru a fi înmormântat în cimitirul newyorkez St. John, unde încă se mai odihnesc rămășițele lui.

Dispariția lui Luciano i-a transformat de facto pe Carlo Gambino și pe Carlos Marcello, acesta din urmă cercetat până în 1979 pentru presupusa lui implicare în asasinatul președintelui John Kennedy, în numerele unu și doi în ierarhia națională a Onorabilei Societăți. Imperiile lor criminale au devenit enorme și puternice corporații cu profituri anuale de mii de milioane de dolari. Familia Kennedy și războiul ei împotriva Mafiei au fost doar un mic obstacol în istoria Cosei Nostra.

Anii întunecați.

Sam Giancana, afacerea Marilyn, „Corporația” Gambino, războiul Gallo-Profaci și complotul Bonanno.

Primul contact al lui Sam Momo Giancana, șeful familiei din Chicago cu cel care până în acea zi întunecată de noiembrie a anului 1963 fusese omul cel mai puternic de pe pământ are loc pe data de 3 noiembrie 1956. În acea zi, Nașul din Chicago a rămas să ia masa cu Joe Kennedy, tatăl viitorului Președinte și al viitorului procuror general al Statelor Unite.

În acel an, Robert Kennedy era consilier șef al Comitetului Senatului pentru Cercetarea Activităților Ilegale în cadrul sindicatelor. Corupția și Crima Organizată își făceau de cap prin toate sindicatele din țară și mai ales în cele ale camionagiilor. Bobby dorea să-i citeze pe cei care erau obiectivele lui principale: Dave Beck, președinte al sindicatului Internațional a Camionagiilor; Jimmy Hoffa, șef al sindicatului din Detroit, și Joey Glimco, șef al sindicatului din Chicago.

Chiar din acel moment legăturile dintre familia din Chicago și familia Kennedy au fost foarte strânse, până în ziua în care John Kennedy va fi asasinat în Dallas. Lui Joe Kennedy, dar în special lui John, le plăcea modul de viață pe care îl trăia Sam Giancana și mai ales legăturile sale cu Hollywood-ul.

Timp de mai mult de treizeci de ani, familia din Chicago își impusese legile în marile studiouri cinematografice¹⁶⁵. Era foarte probabil să îi vezi pe Giancana cu Frank Sinatra în cele mai elegante cluburi din Chicago. Relația lor i-a făcut pe amândoi să piardă nopți întregi petrecând în Las Vegas, La Havana, New York sau Los Angeles.

Această legătură i-a permis lui Giancana să adere la exclusiva lume a Rat Pack¹⁶⁶-ului lui Sinatra. După biografia oficială a lui Sam Giancana, cântărețul și actorul a fost cel care s-a apropiat de Nașul din Chicago pentru a-i cere ajutorul pentru cauza democrată de la alegerile din 1960 pe care le

va câștiga John Kennedy, contra unei figuri șterse: Richard Nixon. În timpul lunilor preelectorale, Sam Giancana a înțeles în Cal-Neva, refugiul lui Sinatra lângă lacul Tahoe, și în timpul petrecerilor cu Lawford și frații Kennedy, că ceata aceea de adulteri dorea să dețină puterea.

Când Comitetul Meclellan și-a început audiențele, Sam Giancana nu a apărut pe lista sa de martori¹⁶⁷. Șeful familiei din Chicago era cufundat în afacerile din Las Vegas. În fiecare zi se deturnau mii de dolari din fondurile de pensii ale Sindicatului Camionagiilor, spre construcția impresionantului Hotel-cazinou Stardust. Giancana, prin intermediul lui Murray Humphreys și Jimmy Hoffa, autoriza personal retragerea banilor.

Aventurile financiare ale lui Giancana și ale oamenilor săi în Nevada nu erau de interes public, nici măcar pentru Comisia Jocurilor de Noroc a Statului. În luna martie, șeful din Chicago, folosind numele de Sam Flood, a reușit să obțină controlul asupra altui faimos cazinou, Desert Inn.

În timp ce Joseph Valachi se prezenta în fața Congresului să dea declarații, FBI-ul era ocupat, încercând să dea de capătul afacerilor private ale lui Sam Giancana. Una dintre Agențiile care avea cel mai mare interes să cunoască acțiunile acestuia în Mexic era CIA-ul¹⁶⁸.

Momo avea multe contacte în spionajul nord-american. Problema era că relațiile între șeful din Chicago și CIA nu erau pe înțelesul tuturor. Robert Kennedy era prea depărtat de cercurile care îi puteau permite accesul la acea informație și lui J. Edgar Hoover pur și simplu îi era frică să ceară vreo informație, de orice tip ar fi fost ea, de la CIA în plină campanie a Războiului Rece.

Pe 7 februarie 1960, în Hotelul Sands din Las Vegas, Frank Sinatra i-a prezentat lui John Kennedy o tânără cu care cântărețul avusese o relație cu câțiva ani în urmă. Frumoasa femeie se numea Judy Campbell Exner.

Giancana o va cunoaște după câteva zile, dar Sinatra îl averiză că Exner făcea parte din cercul Președintelui, și că, prin urmare, nu îi recomanda să se apropie prea tare de ea. Nașul din Chicago nu avea teamă de nimeni, și cu atât mai puțin de un tip ca John Kennedy, deși ocupa Casa Albă. Locul de întâlniri amoroase între Judy și Giancana va fi Hotelul Fontainebleau din Miami. Ciudat era că John Kennedy știa despre relația dintre Judy și gangster de la Sinatra, ceea ce îi va folosi ca armă.

În timpul mandatului lui Kennedy, Momo avusese o activitate frenetică. Colaborase cu CIA în complotul pentru asasinarea lui Fidel Castro, a ajutat la antrenarea luptătorilor care vor participa la fiasco-ul în care s-a transformat atentatul de invadare a Bahiei Cochinos, dăduse date CIA-ului pentru a realiza operațiuni sub acoperire în Asia, America Latină și Orientul Mijlociu. Chiar Sam Giancana a facilitat legătura dintre Carlo Gambino și Michele Sindona, un crai financiar ce servea Mafia siciliană, având importante relații cu sferele înalte de la Vatican. Sindona spăla banii murdari ai CIA-ului, iar în schimb inteligența nord-americană dona fonduri către opere de caritate catolice, incluzând comisionul pentru specialistul în finanțe¹⁶⁹.

O altă conexiune între Sam Giancana și Casa Albă ar fi actrița Marilyn Monroe. Primul contact a lui Marilyn cu Cosa Nostra a avut loc prin

intermediul lui Johnny Roselli și prin însuși Giancana. Roselli i-a prezentat-o pe tânăra actriță lui Joe Schenck, în acea vreme unul dintre producătorii cei mai influenți și corupți din industria cinematografică. Giancana i-a spus lui Roselli că, dacă Monroe dorea să facă filme mai bune, va trebui să se culce cu producătorul, care în acea perioadă atingea vârsta de șaptezeci de ani. După prima întâlnire dintre Marilyn și Schenck, actrița va obține unul dintre rolurile care îi vor aduce faima; filmul era Niagara. „Marilyn era chintesența victimizării”, spune Sam Giancana în biografia sa. „Marilyn a fost folosită de Mafie și de CIA. Plăcerile ei sexuale au fost folosite de CIA pentru a-și apropia liderii mondiali cum ar fi președintele Sukarno al Indoneziei. Marilyn a făcut asta, mai mult pentru a primi atenții de la cei puternici, decât din motive patriotice”, mărturisi Giancana după câțiva ani.

În timpul anului 1962, corespondența specială a lui John Kennedy a fost pusă sub observație intensivă de către CIA. Viețile lui Judy Campbell Exner, Mary Meyer, cumnata ziaristului Benjamin Bradlee și actrițele Angie Dickinson și Marilyn Monroe¹⁷⁰ au devenit proprietate a Agenției și motiv de „Securitate Națională”. În timpul Convenției Naționale Democrate, în iulie 1960, Marilyn a avut primul contact sexual cu Robert Kennedy. FBI-ul a înregistrat o conversație a lui Marilyn cu o prietenă de-ale ei în care ea mărturisea că credea că e îndrăgostită de viitorul procuror general¹⁷¹.

Însuși Bobby o va băga pe Marilyn în patul fratelui său John. Prin luna august a acelui an, cariera lui Marilyn bătea pasul pe loc. Sam Giancana a fost informat de detectivul particular Fred Otash, care lucra pentru familia din Chicago, despre starea de sănătate fizică din ce în ce mai rea a actriței, la fel ca starea sa mentală. De asemenea, că în momentele sale de luciditate îi suna mereu pe Robert Kennedy și pe președintele John Kennedy. Actrița devenise un cocktail exploziv, amestec al instabilității emoționale cu contactele sale cu cercurile înalte și cunoștințele sale despre relația dintre Mafia și CIA.

Cu o săptămână înainte de moartea lui Marilyn, actrița a călătorit spre lacul Tahoe pentru a se întâlni cu un amant secret. Giancana organizase întâlnirea cu un „prieten” de-ai lui Sinatra. În timpul cinei, la care vor asista însuși Sinatra și Peter Lawford, Marilyn a mărturisit, smiorcăindu-se, că a încercat să îl găsească pe Bobby Kennedy în casa sa din Virginia. Actrița sunase chiar de douăzeci și trei de ori la casa procurorului general, însă acesta nu putea să îi răspundă lui Marilyn Monroe. Bobby știa că imaginea sa de părinte de familie catolică, asociația numindu-l „Familistul Anului”, ar putea să fie periclitată dacă Marilyn Monroe va face publică relația lor. „În realitate, Marilyn era o bucată de carne pentru cei doi frați Kennedy”, va spune mai târziu Giancana. Chiar în acea seară, prin intermediul șefului familiei din Chicago, Marilyn a reușit să vorbească cu Bobby. După conversație, Kennedy i-a cerut lui Marilyn să îi facă legătura cu Giancana. Aceasta, fără a se opri din plâns, îi dădu receptorul lui Giancana: „Vreau să faci ceva să se termine cu asta. Fă ce vrei, dar fă-o odată. Știe prea multe despre noi toți”¹⁷². Imediat după aceasta, Robert Kennedy a închis.

În timpul nopții, Marilyn Monroe a trecut goală prin paturile lui Sinatra și Lawford. A doua zi, foarte devreme, Giancana i-a sunat la ușă, dar ea se întorsese la casa ei din Los Angeles.

După o săptămână, Marilyn Monroe a fost găsită moartă în casa ei. Actrița se sinucise după ce ingerase o cantitate considerabilă de sedative, amestecate cu câțiva litri de gin. Dar Chuck, fratele lui Sam Giancana, auzise altă poveste sinistă care a circulat printre membrii diferitelor familii ale Crimei Organizate¹⁷³. Chuck Nicoletti, un membru al familiei din Los Angeles și spion de-al lui Giancana, i-a spus acestuia că auzise un zvon de la CIA, cum că Bobby Kennedy realizase o călătorie secretă în California în acel sfârșit de săptămână tragic de 4 august. După primirea informației de la Nicoletti, Sam Giancana a călătorit spre Palm Springs, în California, pentru a participa la o petrecere în casa lui Frank Sinatra și la care va participa și Bobby Kennedy. Adevărul era că Nașul din Chicago dorea să vadă fața procurorului când acesta îl va întreba de acea călătorie misterioasă.

Momo Giancana selecționase grupul de asasini care va avea sarcina să-i ia viața actriței. Needles Gianola va fi responsabil de operațiune; Mugsy Tortorella va fi la conducerea altor doi asasini, unul venit din Kansas City și altul din Detroit. Cei patru oameni s-au îndreptat spre casa lui Marilyn Monroe, după ordinul lui Sam Giancana de a o asasina¹⁷⁴.

Asasinii erau pe punctul de a intra în casă când au auzit o mașină care se opri în spatele casei lui Monroe. Prin intermediul echipamentelor de supraveghere instalate de CIA, Gianola¹⁷⁵ l-a auzit pe Bobby Kennedy, care sosise însoțit de un alt bărbat. Monroe deveni isterică și începu să arunce obiecte în procurorul general. La un moment dat, au auzit cum Robert Kennedy îi spuse celui alt bărbat, evident, un doctor: „Împușcă-o sau dă-i un calmant, numai fă ceva să tacă”. După puțin timp se instalează liniștea.

Asasinii trimiși de Giancana au așteptat în întuneric până la miezul nopții. Întrând, au descoperit corpul gol al lui Marilyn cu fața în jos pe patul din dormitorul său. Mugsy Tortorella s-a gândit să o stranguleze, dar Gianola l-a oprit. Doctorul, prieten de-al lui Bobby Kennedy o lovide pentru a o putea imobiliza și pentru a-i injecta un calmant puternic. În mare liniște, cu o eficiență asemenea unei echipe de chirugi, bărbatii i-au acoperit gura actriței, în caz că se trezea brusc din somn și i-au administrat un supozitor de Nembutal. Fără să se miște, cei patru bărbați s-au așezat lângă cea care avea să fie unul dintre cele mai mari sex-simboluri a întregii istorii cinematografice¹⁷⁶.

Supozitorul fusese preparat de către același specialist în chimie din Chicago care preparase sub ordinele lui Giancana însuși diferite veninuri ce urmau a fi folosite împotriva lui Fidel Castro. Expertul spuse că dacă i-l vor administra pe cale orală, moartea va fi una imediată, însă dacă acesta va fi administrat prin rect, va trebui să aștepte pentru a vedea efectele.

Needles Gianola nu voia să riște, prin urmare, au așteptat să vadă ce avea să se întâmple. Mâna asasinului ținea strâns o seringă cu o doză mare de Nembutal, în caz că Marilyn Monroe se trezea. Amestecul exploziv dintre substanța supozitorului, clorhidratul injectat de către medicul prieten al lui

Kennedy și alcoolul ingerat de către actriță și-a făcut efectul, provocând moartea lui Marilyn.

Sam Giancana era horărât să îl facă să înțeleagă pe Robert Kennedy că el știa despre relația sa amoroasă cu Marilyn Monroe, la fel și despre vizita acestuia în casa actriței în aceeași noapte în care aceasta a murit.

Casetele înregistrate trădau un Bobby Kennedy în plin atac de panică, în timp ce i se confesa cumnatului său Peter Lawford că doza administrată lui Marilyn îi putuse provoca moartea. Lawford a decis atunci să-l sune pe Fred Otash, fără să știe că acesta lucra pentru familia din Chicago, și l-a rugat să găsească casetele înregistrate care demonstrau presupusa prezență a lui Kennedy în casa lui Monroe. CIA-ul investiga cazul morții actriței, când, se pare, au aflat despre strânsa relație dintre procurorul general al Statelor Unite și Marilyn. Această relație va fi descoperită de către scriitorul Norman Mailer și expusă în cartea sa, Marilyn. Din momentul apariției acesteia, scriitorul a fost pus sub urmărirea FBI-ului și a fost deschis un dosar pe numele lui¹⁷⁷.

Când au ajuns primele patrulare de poliție, niște oameni fără identitate, după câte se pare, din Agenție, au oprit accesul agenților în casă. Aceia au ieșit pe ușa din spate, cărând cutii ce conțineau mormane de hârtii personale de-ale actriței. Scrisori de dragoste trimise de către Bobby; note scrise personal de către John; fotografii semnate de către Sinatra; agenda neagră a lui Marilyn, unde apăreau notate numerele de telefon private ale lui Bobby, John, ale Biroului Oval, ale lui Peter Lawford și ale lui Sam Giancana; sau facturi de la un hotel din Nevada semnate de către un anume Donald Feshnes și o caligrafie asemănătoare cu cea a lui Robert Kennedy. Totul a dispărut în mod misterios¹⁷⁸.

După un an de la asasinarea lui Marilyn, agenți ai FBI au decis să-l interogheze pe Giancana. Interogatoriul a ținut aproape cinci ore însă, la sfârșit, agenții federali au decis să îl pună în libertate. Sam Giancana, Nașul din Chicago, a ridicat receptorul și a sunat la numărul privat al biroului lui Robert Kennedy, la Departamentul de Justiție. Fără să îi permită să vorbească, mafiotul spuse: „Dacă nu îți controlezi câinii din FBI, așa mă voi ocupa să se afle tot adevărul despre afacerea noastră cazul Marilyn Monroe. Am și niște hârtii pierdute de fratele tău într-un loc destul de compromițător în casa lui Judy Cambell Exner. Știi deja: îmi faci acest favor, iar eu mă potolesc”. Din acel moment viața lui Sam Giancana se eliberă de constrângeri, iar supravegherea de către FBI a familiei sale din ordinul Departamentului de Justiție a fost anulată.

Acum, familia din Chicago, nemaifiind constrânsă de agenții federali, putea să pună bazele unor noi afaceri, iar în acest caz, Giancana va fi sprijinit de către puternicul Carlo Gambino. Între anii 1963 și 1965, Cosa Nostra din Chicago și New York a dezvoltat un adevărat imperiu. Strategia lui Carlo Gambino, la doar șase ani de când obținuse puterea în familie, era să schimbe afacerile ilegale în afaceri legale, deși nu va fi deloc ușor.

Pe 5 martie, 1963, aproape trei mii de muncitori din cheiurile din New York s-au oprit din muncă pentru a-i aduce un omagiu lui Anthony Anastasia,

fratele lui Albert, care timp de zeci de ani a fost cel mai puternic lider sindical. Patruzeci și opt de mașini făceau parte din cortegiul funerar ce se îndrepta spre biserica St. Stephen's. În cortegiu, unsprezece mașini transportau coroanele de flori venite din toate colțurile țării. Rugăciunile de veșnică pomenire au fost citite de către Anthony Scotto, vicernia de către Anastasia, de douăzeci și nouă de ani, care în câțiva ani va deveni moștenitorul puterii în chei și caporegime în familia crimei sub conducerea lui Don Carlo Gambino.

În mod real, Don Carlo nu a primit sprijin total din partea lui Tony Anastasia, din momentul în care fratele lui, Albert, fusese asasinat în frizeria din Hotel Park Sheraton din New York. Tony mereu l-a suspectat pe Gambino ca fiind implicat în moartea fratelui său¹⁷⁹. Aceasta fiind situația, când Don Carlo preluase puterea familiei după cele întâmplare la Apalachin, primise imediat conducerea cheiurilor. Însă după preluarea puterii în chei de către Scotto, în sfârșit Carlo Gambino va putea să desfășoare una dintre cele mai profitabile afaceri ale familiei.

Anthony Scotto, la treizeci și unu de ani, licențiat în științe politice, a preluat puterea Localului¹⁸⁰ 1814 și a fost ales vicepreședinte al ILA¹⁸¹. Educația sa a făcut ca în scurt timp să se învârtă printre cei mai selecți reprezentanți ai claselor politice. Era foarte probabil ca Scotto să fie văzut în compania primarului John Lindsay, sau a președintelui Lyndon B. Johnson la Casa Albă.

Don Carlo era încântat că avea un om ca el în familie. Cheiurile din New York au reprezentat unul dintre marile trofee pe care familia Gambino le-a dobândit la începutul anilor '60. În calitate de președinte al unei mari corporații, Carlo Gambino a diversificat într-un mod extraordinar afacerile sale criminale.

Primul premiu obținut în urma acestei diversificări ar fi departamentul de încărcare al aeroportului internațional JFK¹⁸². Don Carlo știa că pe porțile sale intrau și ieșeau milioane de dolari în mărfuri de toate felurile. De la ciorapi de mătase la diamante, de la orice tip de bijuterii la haine de piele, chiar bonuri federale și acțiuni.

La mijlocul anilor '60, familia Gambino controla începând cu piețele frauduloase de acțiuni pe Wall Street, până la cele mai mari proiecte de construcții din Manhattan; de la traficul și distribuția de heroină provenind din Sicilia, până la operațiunile de împrumuturi și cămătărie în principalele districte din New York¹⁸³. Dar, fără îndoială, operațiunile se centrau în timpul anilor 1964-1965 pe oportunitățile oferite de către JFK în Queens. Aeroportul începea să substituie cheiurile în marile afaceri ale familiei Gambino. Se estimează că în 1966 au intrat pe porțile JFK-ului între douăzeci și treizeci de mii de milioane de dolari în bunuri și servicii. Încărcăturile aeriene reprezentau o mare afacere, iar Don Carlo își dorea să aibă propria felie din marele tort.

Cu experiența dobândită timp de ani de zile petrecuți pe chei, „soldații” familiei au început să facă foarte repede bani. Primul asalt al lui Gambino va fi împotriva sindicatelor personalului terestru al aeroportului și a Asociației

Naționale de Încărcătură Aeriană. De asemenea, prin Localul 295 al Frăției Internaționale a Camionagiilor, Carlo Gambino controla aproape 1500 de muncitori din aeroport. În 1968, familia avea controlul absolut asupra afacerii traficului aerian în aeroportul JFK.

Timp de ani de zile, syndicatele de camionagii fuseseră cele mai corupte din Statele Unite. De exemplu, în anii '50, Dave Beck, președintele lor, a fost condamnat pentru însușirea a 370.000 de dolari, furați din fondul de pensii al sindicatului. Jimmy Hoffa, succesorul lui Beck, a fost găsit vinovat în 1959, de către Comitetul McClellan, ca fiind un apropiat asociat al familiei Luchese și unor caporegimi de-ai acesteia, Anthony Corallo și Johnny Dioguardi. Când Robert Kennedy a ajuns la Departamentul de Justiție în 1961, l-a ales pe Jimmy Hoffa¹⁸⁴, ca prim obiectiv al său. Departamentul lui Bobby Kennedy avea suficiente dovezi pentru a-l judeca pe Hoffa pentru fraudă.

Succesorul lui Hoffa, Frank Fitzsimmons, a fost, poate, mai corupt decât acesta. Sub conducerea acestuia, Anthony Provenzano, șeful familiei din New Jersey, a fost cercetat pentru posibila lui implicare în dispariția lui Jimmy Hoffa. În timpul judecării sale pentru extorsiune, în 1966, mai mulți martori protejați au declarat că pentru toată încărcătura care trecea prin New Jersey trebuia să i se plătească o taxă specială lui Provenzano.

Primul șef al Cosei Nostra care s-a băgat în afacerile de la JFK, a fost bunul prieten al lui Carlo Gambino, Tommy Lucchese. Șeful familiei Lucchese controla până și serviciile de curățenie de la terminale prin caporegimi săi, Tony Corallo și John Dioguardi. Cu moartea lui Lucchese în 1967, după ce a suferit de o tumoare cerebrală, Carlo Gambino a preluat controlul absolut al aeroportului. La sfârșitul anilor '60, opinia publică a început să cunoască dedesubturile Cosei Nostra prin intermediul faimosului roman al scriitorului Mario Puzo, *Nașul*, apărut în 1969; ecranizarea romanului de către regizorul Francis Ford Coppola; și apariția autobiografiei șefului familiei Bonanno, Joe Bonanno, *Un om de onoare*. Dar, adevărul este că familiile Cosei Nostra erau foarte active în comerțul de droguri, începând cu sfârșitul anilor '40.

Cercetările federale au demonstrat că decedatul Lucky Luciano a reușit prin intermediul lui Gambino¹⁸⁵ să devină cel mai mare traficant de heroină din Statele Unite. Ingredientul de bază al heroinei se importa direct din Orientul Mijlociu, în principal din portul libanez din Beirut și se rafina în centre clandestine din Sicilia. Sistemul de intrare în Statele Unite era destul de simplu¹⁸⁶.

Heriona, odată rafinată, era trimisă spre diferite firme farmaceutice din nordul Italiei, care o ambalau ca morfină produsă pentru uz medicinal. Odată îmbarcată în avioane cu destinația spre zona de încărcătură a aeroportului JFK, oamenii lui Carlo Gambino deviau containerele pe drumul dintre avioane și depozitele Serviciului Vamal al Statelor Unite. Marfa nici măcar nu trecea prin verificarea încărcăturii, realizată de autorități.

Conform unui raport al Departamentului de Narcotice din Statele Unite, Agenția federală l-a detectat pe Carlo Gambino în timpul unei călătorii spre Sicilia, pe care acesta a făcut-o în anul 1948. Călătorind cu fratele lui, Paul, Carlo a luat legătura cu principalii distribuitori de heroină din Europa. După

câțiva ani, când Don Carlo se afla la șefie, l-a pus la conducerea afacerilor cu trafic de herionă pe Joseph Biondo, șeful adjunct al familiei.

O altă mare afacere a lui Carlo Gambino va fi controlul fabricării de articole de îmbrăcăminte prin intermediul sindicatelor. Fiul lui Don Carlo, Thomas, se căsătorise cu fiica lui Tommy Lucchese, Frances. Când Lucchese a preluat controlul sindicatelor sectorului textil, l-a numit pe Thomas Gambino vicepreședinte al uneia dintre companiile sale de transport, Consolidated Carrier Corporation, una dintre cele mai mari din sector¹⁸⁷.

Era o chestiune de timp până când Carlo Gambino, prin intermediul fiului său Thomas¹⁸⁸, să își extindă tentaculele spre sectorul de transporturi din New York. Afacerile Corporației Gambino, nume cu care era cunoscută familia lui Don Carlo de către ceilalți șefi, se extindeau spre New York, New Jersey și domeniile din Westchester și Nassau. Pe Wall Street, Don Carlo l-a numit pe Carmine Lombardozzi la conducerea furtului de acțiuni și manipulării prețurilor pe piață. Afacerile acopereau și distribuția de pornografie și livrarea de alcool în baruri, sub controlul familiei. O sticlă de șampanie distribuită de oamenii lui Gambino conținea o parte de vin spumant de nu o foarte bună calitate, și trei părți de apă minerală¹⁸⁹.

Printre afacerile profitabile ale lui Carlo Gambino se numără fabricarea de mobilă, prin intermediul lui Castro Convertibles Furnitures; controlul prețurilor cărnii livrate marilor supermarketuri din New York, de la Pride Meat Supermarkets, sub controlul vărului și cumnatului său, Paul Castellano, livrarea de gaz pentru încălzire; echipamente pentru restaurante italiene și, în special, vetre pentru prepararea pizzei; și fabrici pentru ambalarea cărnii.

Ba chiar, Carlo Gambino i-a convins pe doi consultanți, Harry Saltztein și George Schiller, să formeze societatea SGS Associates¹⁹⁰, un soi de societate de consultanță în sfera relațiilor sindicaliste. Don Carlo le-a dăruit patruzeci de mii de dolari asociaților săi, ca parte din primul contract.

La începutul anilor '70, aproape patru mii de oameni lucrau pentru Corporația lui Gambino, dintre care doar patru sute erau investiți ai Cosei Nostra. Carlo Gambino ar fi putut să apară pe prima pagină a unor reviste precum Fortune sau Forbes, ca Rockefeller sau Getty, dacă nu ar fi existat metodele utilizate de el pentru a face afaceri. În realitate, imperiul Gambinilor, estimat la milioane de dolari, a fost schițat și dezvoltat de către Don Carlo, un om care nici măcar nu avea școală și care a învățat să citească și să scrie în engleză în timpul unor cursuri de noapte. Nașului familiei Gambino îi plăcea să vorbească în dialect sicilian.

„Carlo era un om liniștit, curtezan, mereu cu zâmbetul pe buze, un consultant financiar magnific, un om devotat soției sale Kathryn și celor patru fii ai săi”, va scria Joe Bonanno¹⁹¹ în biografia acestuia.

Prin 1971, Carlo Gambino avea șaptezeci de ani. Mergea greu și se oprea la fiecare trei metri pentru a strânge nenumăratele mâini pe care i le întindeau vecinii din Mica Italie newyorkeză. Din când în când, chiar, putea fi văzut cu un volum de poezie clasică în mâini, în timp ce bea un capucino în vreuna dintre numeroasele cafenele din cartier, ascunzându-se după acel surâs sinistru care îl caracteriza.

„El nu era un războinic al Mafiei. Mereu acorda o șansă înainte de a recurge la violență. Când Albert Anastasia trăia, îl folosea pe Carlo Gambino la negocieri. Într-o zi, Albert, într-un atac de furie, îi trânti o palmă lui Gambino. Aceasta semnifica în Cosa Nostra moartea pentru unul dintre ei, însă Carlo Gambino a preferat să îl liniștească pe Anastasia. Don Carlo a surâs cu sânge rece și i-a spus că într-o zi îi va cere socoteală pentru acel afront. Acea era condamnarea la moarte a lui Anastasia”, a scris Bonanno în biografia sa.

Joseph Cantalupo, un vechi „sodat” al familiei Colombo, care a devenit informator al Guvernului, lucrase ca secretar al lui Carlo Gambino. „Gambino știa că deținea puterea și știa cum să o folosească. Era un om tăcut, căruia nu-i plăcea să ridice tonul. Lui Joseph Colombo, șef al familiei Colombo, nu-i plăcea Gambino”, spuse Cantalupo. „Spunea că nu avea încredere într-un om care se îmbrăca cu haine ieftine și se deplasa cu o mașină de mână a doua”. În realitate, pentru Carlo Gambino era important să treacă neobservat, iar acea simplitate îl ajuta în acest sens.

Timp de ani de zile, adevărata armă a familiei Gambino nu a fost forța „soldaților” săi, ci inteligența Nașului, iar aceasta era ceea ce admirau ceilalți șefi ai Cosei Nostra; dar acea putere fără limite nu a putut să evite războaiele ce se vor desfășura în perioada aceea.

După încarcerarea lui Vito Genovese în 1959, a urmat o perioadă caracterizată prin incomparabila incompetență a liderilor ce au preluat puterea în familia Genovese. Conducerea unificată, formată din Tommy Eboli, Jerry Catena și Mike Miranda nu a reușit să valorizeze mult în fața puternicilor capi ai familiei, care începeau să acționeze în mod independent de ordinele celor trei șefi.

Cu Genovese între gratii și Luciano mort, familia trecea printr-o perioadă neagră. Doar un șef al Cosei Nostra putea să-și impună puterea peste restul șefilor de necontrolat ai familiei Genovese, și acesta era Tommy Trei Degete Lucchese.

Șeful familiei Lucchese avea pregătirea necesară în calitate de șef al Mafiei, pentru a se ocupa de controlul Genovezilor, însă Tommy, la cei șaiszeci de ani ai săi, nu avea nici o dorință de a-și extinde puterea asupra unei alte familii, în afară de cele cinci mari familii din New York. Era mulțumit să-și conducă propriul clan, încercând să facă din afacerile ilegale, unele legale. Lucchese, care mereu a contat pe un scaun în puternicul sfat al Cosei Nostra, în cadrul Comisiei, fusese recomandat de către cuscrul său, Carlo Gambino, pentru a fi transformat în Nașul Genovezilor. Ceea ce nu știa Tommy Lucchese era faptul că Comisia îi oferise înainte postul lui Gambino, însă acesta îl refuzase.

Alți doi candidați avuți în vedere pentru a se ocupa de familia Genovese vor fi Joe Profaci și Joe Bonanno, însă aceștia aveau probleme foarte serioase, ce-i împedica să-și controleze propriile familii.

Profaci se afla la conducerea unei organizații formată din nu mai mult de două sute treizeci de oameni, ceea ce îi conferea statutul de cea mai mică familie din New York. În ochii „soldaților” celorlalte familii ale Crimei

Organizate, Joe Profaci era pur și simplu un tiran. De exemplu, deși majoritatea șefilor din Cosa Nostra au pus capăt obiceiului de a accepta tribut de la subordonații lor, Profaci continua să ceară douăzeci și cinci de dolari de la fiecare dintre oamenii săi¹⁹². În mod normal, acei bani erau pentru plata „soldaților” când aceștia erau răniți sau pentru a întreține soțiile și copiii membrilor familiei închiși pentru vreun delict.

O altă măsură nepopulară a lui Joseph Profaci era aceea de a pretinde de la oamenii săi un procent din toate operațiunile realizate pe teritoriul Brooklyn-ului. Profaci, născut în 1896, era unul dintre liderii cei mai bogați din Cosa Nostra. Vila sa se ridica pe o colină de mii de hectare, înconjurată de un teren de golf privat și un lac unde putea să practice unul dintre sporturile sale preferate, iahtingul. Șeful familiei Profaci¹⁹³ era și un devotat și înfocat catolic, care chiar a dat comanda să i se construiască un altar propriu de marmură de Carrara în biserica St. Bernadette, în inima Brooklyn-ului.

Imensele donații oferite operelor de caritate au ajuns la diferite societăți din Statele Unite și Italia pentru a-i conferi lui Joseph Profaci recunoștința papală. Visul lui Profaci era pe punctul de a se împlini când procurorul Districtului din Brooklyn, Miles Medonald a trimis o scrisoare la Vatican prin nunțul din Washington, prin care informa că Joseph Profaci era un gangster, un asasin, un extorsionist și un membru de bază al Mafiei, un șef al Cosei Nostra. Profaci nu avea nici cel mai mic spirit creștin, demonstrând asta prin întâmplările dintr-o zi din luna ianuarie.

Într-o noapte, un hoț intră în St. Bernadette și a furat podoabele imaginii din centrul bisericii. Profaci a considerat acest act nu doar ca pe o insultă împotriva lui Dumnezeu, ci și ca pe o insultă împotriva Nașului; pe scurt, ca pe o chestiune personală. Don-ul a dat ordin expres ca hoțul să fie prins în viață, pentru a-i da ocazia să returneze bijuteriile furate. Delincventul, știind că Profaci a dat un ordin împotriva lui, a decis să intre în biserică și să returneze o parte din cele furate. Coroana a fost pusă pe capul Fecioarei, însă nu și medalionul central. Aceea însemna pentru el condamnarea la moarte. Hoțul va apărea după câteva zile strangulat cu un rosariu pe o străduță din apropierea bisericii.

Însă constanta sa guvernare de fier a fost amenințată în perioada 1960-1962, după care a murit de cancer.

Cei trei frați Gallo, Joseph, Larry și Albert, vor conduce prima rebeliune serioasă a uneia dintre cele Cinci Mari Familii din New York împotriva Nașului. Joe, cel mai mare dintre toți, conducea clanul prin teroare și impunerea respectului, ajuns la putere în urma executării lui Albert Anastasia la Bath Beach, un loc din Brooklyn¹⁹⁴.

Joe Gallo se născuse în 1929 în centrul cartierului. Omul pe care îl admira cel mai tare Joe Nebunul era Meyer Lansky, unicul care – credea el – știuse să prevadă schimbările ce aveau să survină în cadrul Crimei Organizate. În scurt timp a devenit un om de acțiune și trecut în serviciul Mafiei, ciomăgindu-i și înjunghiindu-i pe negrii care îndrăzneau să treacă granițele teritoriului marcat de către italieni pentru a vinde droguri.

După ce și-a câștigat reputația după executarea lui Anastasia, în 1960, Joe și frațele lui, Larry, au fost închiși, acuzați de extorsiune, deși prima experiență a lui Gallo cu instituțiile penitenciarelor fusese când avea doar șaptesprezece ani. Joe a fost acuzat și condamnat pentru extorsiune, atac și sechestrare.

Joe și frații săi, Larry și Albert, au primit din partea lui Don Carlo Gambino sarcina de a asculta ordinele lui Joseph Profaci, șef al familiei Profaci. Joe Gallo a fost chemat să dea declarații în fața Comitetului Meehan, în 1957. În ziua înfățișării sale înaintea senatorilor Statelor Unite, un tânăr investigator, numit Robert Kennedy, l-a întrebat despre implicarea sa în livrarea de tonometre în restaurante și cârciumi. Joe Gallo, după ce recunoscuse nu numai legătura sa cu distribuția exclusivă de mașini de muzică, ci și cu crearea Localului 266 a sindicatului ce reunea mecanicii de tonometre, izbucni în râs, se ridică și îl întreabă pe Kennedy: „Aveți aici un covor drăguț. De unde l-ați cumpărat?” Frații săi, Larry și Albert pur și simplu au apelat la al Cincilea Amendament.

Într-o bună zi, cei din familia Gallo au decis să-și unească forțele cu doi „soldați”, Joe Jelly Gioelli și Carmine Șarpele Persico, cu scopul de a organiza revolta ce va pune capăt conducerii opresive a lui Joseph Profaci. Această decizie a provocat o mișcare decisivă în cadrul celor mai înalte sfere ale familiei. Unii știau că Profaci avea orele numărate, dar preferau să nu facă cunoscută această informație; alții, în schimb, au început să acționeze pentru a obține conducerea, odată ce Profaci va dispărea. Din acest ultim grup făcea parte Frank Abbatemarco, care, până în acel moment, îndeplinise funcția de bancher al lui Profaci. Joe Jelly l-a făcut să înțeleagă pe Joe Gallo că Abbatemarco încerca să cucerească maximum de aliați din familia Profaci, pentru ca, odată ce Profaci murea, să obțină puterea supremă cu sprijinul Comisiei.

Frații au așteptat destul ca să primească de la Don o felie din tortul traficului de narcotice sau al jocurilor de noroc din districtul Brooklyn, dar pentru Profaci, cei din familia Gallo reprezentau șleahta ce trebuia să fie lichidată. Aceasta a fost greșeala sa.

Biroul Central de Inteligență¹⁹⁵ al Departamentului de Poliție din New York a înregistrat o conversație în care Joe Gallo vorbea despre Profaci cu un interlocutor necunoscut:

Gallo: Trebuie să îi dăm ocazia să renunțe la familie. Dacă vrea să plece, să îl lăsăm să plece; dar dacă nu va vrea, va trebui să îl obligăm.

Necunoscutul: Ar trebui să facem ceea ce a făcut Genovese cu Costello. Să îl lăsăm să se retragă.

Gallo: Dar aceasta a fost greșeala lui Genovese. Costello a conspirat împotriva lui în umbră, până când l-a băgat la închisoare.

Frank Salerno, agent al CIB¹⁹⁶, și unul dintre cei mai mari experți în ceea ce privește Cosa Nostra în Statele Unite, a decis să se întâlnească cu Joe Gallo pe o stradă din Brooklyn. Salerno știa că „trupele” lui Profaci erau împrăștiate. Văzându-l pe Joe Nebunul mergând pe stradă, Salerno accelerează și se postă în fața sa. După ce a coborât din mașină, Gallo știa deja că se afla

față în față cu un polițist. „De ce sunt împrăștiate trupele lui Joe Profaci?”, îl întreabă pe Gallo. Gangsterul răspunde: „Un vechi camarad ajuns din Italia și-a deschis o carmangerie, însă problema e că mănâncă doar el din acea carmangerie. Niște copii încearcă să intre în carmangerie, să nu dea faliment. Ceea ce vor e să ajungă carnea la mai multă lume. Doar atât. Măcelarul Joe Profaci vrea carnea doar pentru el”.

Gallo folosisese povestea măcelarului din cauză că aceasta era profesia tatălui lui Don Joseph Profaci. Așa a înțeles Salerno.

Joseph Profaci și Joseph Maglioco, adjunctul și cumnatul său, se aflau printre cei douăzeci de participanți la conclavul de la Apalachin¹⁹⁷, care fuseseră declarați vinovați de obstrucționare a justiției de către Curtea Federală al Districtului Manhattan. Acea veste i-a bucurat pe membri familiei Gallo, crezând că poate trimiterea la o închisoare federală a lui Profaci și a lui Maglioco le va facilita accesul la puterea familiei.

Obiectivele vor fi cei cinci mari lideri ai familiei: Joe Profaci, șeful său adjunct, Joseph Maglioco, fratele lui Joe, Frank Profaci și cele două gărzi de corp, Salvatore Mussachia și John Scimone. Ideea lui Joe Gallo era să-l sechestreze pe Joe Profaci, dar acesta, anunțat despre conspirație, a decis să părăsească New York-ul și să se refugieze într-un loc din Florida.

În final, linia de comunicare între frații Gallo și Profaci s-a deschis ca o ultimă încercare de negociere. Albert și Larry erau dispuși să negocieze, dar Joe dorea doar să termine cu Profaci. „Joe știa că, dacă negocia, niciodată nu va dobândi puterea maximă în familie, ceea ce și dorea, iar pe această temă s-a confruntat cu o puternică opoziție din partea propriilor săi frați”, va spune, după câțiva ani, Frank Salerno. Comisia s-a reunit pentru a intermedia disputa și a adoptat o decizie cam nepotrivită, care ar putea să se întoarcă împotriva lor.

Membrii înaltului sfat al Cosei Nostra deschiseseră cutia Pandorei când au sprijinit sancționarea lui Joseph Profaci, ceea ce va pune în pericol stabilitatea șefilor în fața unei rebeliuni în rândul lor.

Ziua de 20 august va fi una crucială în războiul Gallo-Profaci. În acea sâmbătă, Joe Jelly Gioelli era la pescuit, una dintre pasiunile sale. Din acea zi nimeni nu l-a mai văzut pe Gioelli. Unica dovadă, găsită la sute de kilometri de locul de unde dispăruse, a fost haina sa în care se afla un pește. Dovada fusese găsită în spatele mașinii sale, parcată foarte aproape de barul folosit drept cartier general de către frații Gallo, în Brooklyn.

În aceeași zi, Profaci și-a trimis garda de corp, John Scimone, să îl contacteze pe Larry Gallo și să îl convingă de faptul că războiul dus de către fratele său, Joe, era pierdut înainte să înceapă. „Ne vom întâlni la Sahara Lounge chiar în această seară”, spuse Scimone. „Știu. Voi fi acolo”, răspunde Larry Gallo.

Fratele mai mic din familia Gallo era deja așezat la masa din spatele restaurantului, când a ajuns în local John Scimone. Lui Larry i-au fost oferite enorme bogății din partea lui Joe Profaci, în timpul negocierilor, însă tot ce a obținut a fost obligația de a plăti o notă de plată de o sută de dolari, la restaurant. „Hey! Ce naiba înseamnă asta?”, îl întreabă Larry pe Scimone, care

se pregătea să se ridice. „Scuză-mă, dar trebuie să merg la baie”, spuse omul lui Profaci. Când Scimone dispăru pe o ușă din spate, Larry Gallo a simțit cum un cablu de oțel i se înfășura în jurul gâtului. O voce cunoscută, din spatele său, îi spuse: „Vei muri”. Asasinul era Carmine Șarpele Persico, care decisese să treacă la cealaltă bandă.

În mod ciudat, pe Șarpe, Larry Gallo îl antrenase în acest sistem de asasinat cunoscut cu numele de cravata siciliană¹⁹⁸. „Cheamă-ți frații”, îl obligă Persico pe Larry, continuând să strângă cablul în jurul gâtului fratelui mai mic din familia Gallo, care făcuse în pantaloni.

Persico îl târî pe Larry Gallo în spatele tejghelei pentru a-i da lovitura de grație, când un agent de poliție care patrula a decis să intre în bar să stea la o vorbă cu barmanul. Persico și Scimone au văzut uniformă albastră și insigna poleită cu aur strălucind la intrare și au fugit spre ușa din spate urmăriți de agentul care striga cu putere după ei. Înainte de a ajunge la ușă, Persico se întoarse și trase în capul polițistului, care a rămas întins la pământ într-o mare baltă de sânge.

Sergentul care aștepta în mașina poliției a intrat în fugă în local și l-a decoperit pe Larry Gallo după tejghea. „Cine sunteți? Cine sunt acei oameni?”, îl întrebă agentul. „Nu ți-o voi spune niciodată”, răspunse Larry Gallo laconic și dregându-și vocea. Chiar la o oră după această întâmplare, un prieten de-al lui Joe Gallo a fost asasinat prin împușcare în timp ce conducea mașina lui Joe, în apropierea aeroportului Idlewood, în Queens.

Joe Nebunul a decis să-și adune toate forțele, în total treizeci de oameni, în depozitele 49 și 51 ale cheiului din Brooklyn. Paturi mizerabile, bucătării de campanie, conserve de carne și roșii și saci de făină erau depozitate într-un colț ca provizii pentru războiul împotriva „soldaților” lui Profaci. Însă întâmplările au luat alt curs cu puțin înainte de a se duce la bun sfârșit marea bătălie dintre Joe Gallo și Joseph Profaci.

Joe Nebunul a fost reținut și acuzat de conspirație și delict pentru Crima Organizată. Tribunalul i-a impus o sentință între șapte și paisprezece ani, într-o închisoare federală de maximă securitate.

La puține luni după aceasta, Joseph Profaci a început să se simtă rău. Sănătatea sa era din ce în ce mai șubredă din cauza cancerului, până când, pe 6 iunie, a murit în propriul său pat.

Joseph Maglioco, adjunct și cumnat al lui Profaci, va prelua puterea familiei Profaci, deși nu pentru mult timp. Nehotărârea noului lider nu a făcut decât să prelungească războiul. Frații Gallo nu-l vor accepta niciodată ca șef și nici „soldații” lui Profaci, acum comandați de către Carmine Persico. Aceasta fiind situația, Comisia a decis să nu-i sprijine numirea ca șef al familiei Profaci.

Luptele au continuat să se desfășoare pe străzile Brooklyn-ului, cu multe pierderi de vieți omenești printre oamenii lui Joe Gallo și Joseph Maglioco. În sfârșit, șeful Profacilor a decis să ceară ajutor de la Joe Bonanno, șef al puternicei familii Bonanno, să intervină pentru el ca să fie acceptat de către membrii Cosei Nostra ca șef al familiei. Bonanno i-a spus clar lui Maglioco că, dacă acesta va fi acceptat de către Comisie, noul șef ar trebui să

predea familiei Bonanno parte din profitul clanului Profacio în cheiurile din Brooklyn¹⁹⁹. Maglioco a acceptat înțelegerea.

Ceea ce Carlo Gambino și ceilalți șefi nu știau era că ambițiosul Joseph Bonanno pregătea un mare complot la nivel național pentru a dobândi puterea maximă în Cosa Nostra. Visul său era să fie ales Capo di tutti Capi, devenind moștenitorul miticilor Salvatore Maranzano și Lucky Luciano, chiar dacă pentru aceasta trebuia să lichideze toți liderii Mafiei.

Bonanno plănuise să asasineze toți șefii care îi încurcau planurile: Lucchese, Gambino, Magaddino, din Buffalo; Desimone, din Los Angeles. Bonanno, în schimbul sprijinului în drumul său spre conducere, i-a oferit lui Maglioco, care era plin de resentimente față de Comisie, o bună parte din afacerile familiilor Lucchese și Gambino. Maglioco l-a informat pe al său caporegime, Joseph Colombo, despre complotul care era pus la cale, însă acesta a refuzat să îl sprijine.

Colombo știa că Maglioco și Bonanno puteau să piardă totul dacă se înfruntau cu puternicele familii Gambino și Lucchese.

Aflând Carlo Gambino despre plan din câteva surse ale lui Joseph Colombo, a decis să convoce o întâlnire de urgență la Comisia Națională a Cosei Nostra, care număra noi membri ca: Tommy Lucchese, Angelo Bruno, șef al familiei din Philadelphia, și Sam Giancana, șef al familiei din Chicago, și alții.

Domnii crimei l-au chemat pe Maglioco pentru a se înfrunța cu Comisia. Joseph Maglioco, bolnav de inimă și cuprins de panică, a mărturisit că fusese convins de către Joseph Bonanno să îl ajute să obțină conducerea Sindicatului. În urma deliberării finale, i se impunea lui Maglioco o amendă de cinci sute de mii de dolari și obligația de a părăsi pentru totdeauna conducerea familiei. La sfârșitul lunii decembrie a anului 1963, în mod misterios, Joseph Maglioco s-a îmbolnăvit și a decedat.

Într-o conversație înregistrată de către FBI în biroul lui Sam Decavalcante²⁰⁰, Nașul familiei din New Jersey, între 1964-1971, confirma faptul că moartea lui Maglioco făcea, de fapt, parte dintr-un complot al lui Joe Bonanno. Șeful familiei Bonanno era indignat de mărturisirile pe care Maglioco le făcuse în fața membrilor Comisiei astfel că a decis să îi introducă, personal, o pilulă de venin în gură, ceea ce i-a provocat un atac de cord instantaneu, în urma căruia a murit.

Consiliul Național al Cosei Nostra a decis atunci să îl cheme pe Joe Bonanno să declare în fața lor, dar acesta, inteligent, își abandonase sediile din Brooklyn, Long Island, Midwest, Arizona, Canada și zone din Caraibe pentru a se refugia în California.

Bonanno a ignorat în patru rânduri apelurile Comisiei, înfuriindu-i pe șefi. Din cauza lipsei de respect din partea șefului familiei Bonanno față de instituție, liderii au decis în unanimitate să ia măsuri drastice. „Războiul Bonanno” era gata să înceapă.

În lunile următoare „fugii” din New York, Joseph Bonanno a început să conștientizeze că, în realitate, în urma deciziei pe care o luase distrugea tot ceea ce construise în ultimii trezeci de ani de când a preluat controlul

familiei, după asasinarea lui Salvatore Maranzano, în 1931²⁰¹; însă steaua sa norocoasă era din ce în ce mai aproape de stingere.

Joseph Bonanno știa că mereu putea conta pe băiețașii lui, foarte loiali, reprezentând unul dintre principalii stâlpi ai imperiului său, care i-au permis să își extindă influența în New York, Canada, Arizona și Colorado.

De exemplu, intrarea lui Joseph Bonanno în Buffalo a provocat un conflict serios cu Stefano Magaddino, șef al familiei din acea zonă. Magaddino a cerut în fața Comisiei să îl oblige pe Bonanno să se retragă dincolo de limitele așa-numitului Gran Buffalo. Însă, Joe Bonanno revendica acea zonă ca făcând parte din teritoriile sale ce includeau nordul statului New York și frontiera cu Canada. Pentru a-și asigura puterea, Bonanno a trimis oameni în orașele de sub controlul lui Magaddino, ca Albany, Rochester și Siracusa. „Fiul ăla de cățea pune granițe pe teritoriile noastre, iar când va termina cu ale mele, va începe cu cele ale celorlalți șefi ai Comisiei”, țipă Magaddino prin telefonul interceptat al lui Sam Decavalcante²⁰².

Frank Desimone, șef al familiei din Los Angeles, a declarat că oamenii săi au dat de urma oamenilor lui Bonanno în orașe apropiate de San Francisco și San José. Fără îndoială, Joseph Bonanno ofensase Mafia și trebuia să plătească pentru asta.

Bonanno și-a luat pseudonimul de Joe Santone, în timpul exilului său auto-impus, lăsând o parte din bunurile familiei în mâinile inaptului său fiu, Salvatore Bill Bonanno, care, pe atunci, era șef adjunct. Acea situație nu le-a căzut foarte bine celorlalți importanți șefi adjuncți, precum Carmine Galante, Frank Labruzzo, Gaspar Degregorio, Paul Sciacca, Natale Evola sau Philip Rastelli.

Sam Decavalcante va fi numit intermediar între șefii Comisiei și Joseph Bonanno. Din nou, acesta a ignorat apelurile Marelui Consiliu al Cosei Nostra și s-a refugiat în Canada, unde a cerut cetățenia. Autoritățile din țară au anunțat INS-ul, Serviciul de Imigrație și Naturalizare din Statele Unite, de intenția lui Joseph Bonanno de a obține naționalitatea canadiană. Agenții INS-ului le-au cerut colegilor să îl repatrieze pe Bonanno în New York, unde trebuia să se prezinte în fața unui Mare Juriu.

În seara de miercuri, 20 octombrie 1964, Bonanno a călcat din nou pământul Statelor Unite pentru a se întâlni cu avocatul său, William Maloney. Chiar în acea zi, prin intermediul fiului său, Salvatore, i se comunicase că Comisia decisese să-l expulzeze din organul suprem al Mafiei. Ziua următoare, 21 octombrie, Bonanno s-a întâlnit din nou pentru a cina cu avocatul său și pentru a pregăti pledoaria în fața Marelui Juriu. După cină, Joe Bonanno și Maloney s-au plimbat puțin și au oprit un taxi să îi ducă la apartamentul avocatului din Park Avenue, strada numărul 37 Est. Când mașina galbenă se opri, iar cei doi prieteni erau pe punctul de a coborî din taxi, doi bărbați le-au ieșit în cale. Unul dintre aceștia îi puse pistolul în dreptul capului și îi spuse: „Hai, Joe, șeful meu vrea să te vadă”. Gangsterii l-au băgat în mașină pe Joseph Bonanno, în timp ce îl amenințau pe Maloney să se îndepărteze.

Ziua următoare, principalele ziare din oraș relatau pe copertele lor faptele, însoțite de o fotografie a Nașului, zâmbind la nunta fiului său, Salvatore.

Șeful familiei Bonanno fusese sechestrat, la ordinul Comisiei, de către Stefano Magaddino. Izolat într-un refugiu din inima munților Catskill și păzit de cincisprezece bărbați din diferite familii, Magaddino încerca să îl determine pe Bonanno să îi predea de bună voie puterea lui Gaspere Di Gregorio, care fusese deja acceptat de către șefii celorlalte familii. Bonanno, pe cealaltă parte, cerea accesul în Comisia Națională, ceva de neconceput.

După șase săptămâni de la sechestrarea sa, Bonanno a capitulat. După eliberarea sa, Joseph a fost obligat să-i prezinte omagii noului Don, să restituie teritoriile ocupate celorlalte familii și să se retragă din toate activitățile din cadrul Cosei Nostra. „Dacă vei reveni într-o zi, aceasta ar însemna o nouă declarație de război împotriva Comisiei. Atunci ei vor înmâna «contractul» cuiva, să se ocupe de tine”, îi spuse Decavalcante lui Joe Bonanno.

La nouăsprezece luni de la rezolvarea conflictului așa-numitului „Complot Bonanno”, Joe a reapărut pe 17 mai 1966. Într-o frumoasă noapte de primăvară, mafiotul mergea încet pe stradă până la Curtea districtului Mahnattan din Statelor Unite, în Foley Square. Înăuntru, a cerut să vorbească cu judecătorul Marvin Frankel, căruia i-a spus: „Eu sunt Joseph Bonanno și cred că Guvernul vrea să vorbească cu mine”²⁰³. Efectiv, Departamentul de Justiție dăduse un ordin de arestare pe numele lui, pentru obstrucționare a justiției, însă Bonanno nu a știut despre acesta decât cu câteva luni în urmă, în Haiti, unde se refugiase sub mantia protectoare a dictatorului Duvalier.

Pus în libertate după ce a plătit o amendă de 150.000 de dolari, Joe Bonanno a crezut că poate ar fi bine să recupereze controlul familiei, și, dacă era necesar, să o ia cu forța de la Gaspere Digregorio, care îi ocupa și postul în Comisie. Reapariția pe scena Cosei Nostra newyorkeze a fost cu adevărat dramatică, într-un moment în care existau enorme disensiuni între ordinele date de către familia Bonanno. Acestor tensiuni li s-au adăugat presiunile Guvernului Statelor Unite, în investigațiile sale avansate asupra familiei. Șefi adjuncți, caporegimi și „soldați” ai lui Bonanno defilau prin diferite tribunale federale pentru a da declarații. Cu cinci luni înainte de întoarcerea sa în Haiti, Salvatore Bonanno, fiul lui Joe, a încercat să se apropie de „loctiitorii” lui Digregorio.

Oamenii doreau o conducere serioasă, ca cea a lui Joe Bonanno, însă nu erau dispuși să o accepte pe cea a fiului său, și cu atât mai puțin, ca transferul de putere să fie făcut prin metode violente.

Salvatore Bill Bonanno, fiul lui Joe, a organizat o întâlnire cu oameni influenți de-ai lui Digregorio, în noaptea de 28 ianuarie. Când Bill a ajuns escortat de gărzii de corp, au început să-i împuște din diferite direcții ale străzii. Bill și oamenii săi au alergat spre mașini să își ia armele să poată răspunde atacului. Timp de douăzeci de minute, aceea a devenit o adevărată luptă în câmp deschis. A doua zi, ziarele vorbeau despre altercație, însă nu menționau vreun rănit.

Bill Bonanno și-a pregătit răzbunarea împotriva Nașului. Pentru aceasta, l-a sunat pe reporterul de la The New York Times, care se ocupa de informațiile despre Mafie, în secțiunea metropolitană a ziarului.

Articolul dădea de înțeles că Nașul Digregorio încălcase un armistițiu stabilit cu fiul lui Joe Bonanno, când acesta încerca să negocieze starea de pace stabilă în familie.

Acel articol a alertat Biroul Procurorului Districtului Brooklyn și pe locotenentul detectiv al Departamentului de Poliție din New York, John Norris. Norris a descoperit că un grupuleț din familia Bonanno încerca să îl readucă la putere pe exilatul Joe Bonanno. Cu o echipă de detectivi, procurorul Districtului a decis să viziteze casa lui Digregorio. Chiar în acel moment, Comisia se întâlnea pentru a decide concedierea lui Don Gaspare.

Cea mai mare greșală a sa a fost să permită ca Joe Bonanno și fiul său, Bill, să însuflețească spiritele. Atacându-l pe Bill Bonanno în acea noapte de 28 ianuarie, reușise să atragă atenția agenților federali și poliției asupra operațiunilor desfășurate de ei. Paul Sciacca a devenit noul șef al familiei Bonanno.

Ascensiunea lui Sciacca la puterea maximă a familiei a degenerat într-un război deschis, care a provocat, în doi ani de zile, zeci de morți. Primul obiectiv al lui Paul Sciacca era Salvatore Bill Bonanno.

Bill a scăpat din atentat rănit foarte grav, dar, deși s-a recuperat, nu avea de gând să cedeze. Dorea să se răzbune pe Sciacca, iar șansa sa s-a ivit când torpilele trimise de el au atacat Cypress Restaurant, în inima cartierului Queens, și au omorât trei oameni de-ai lui Paul Sciacca.

În sfârșit, în septembrie, 1966, cei mai importanți membri ai Cosei Nostra au decis să se întâlnească la Restaurantul La Stella²⁰⁴, în cartierul Queens, pentru a hotărî ce să facă cu Joseph Bonanno. Nu a fost adoptată nici o decizie în acea noapte, având în vedere că restaurantul a fost înconjurat de poliție. După câteva zile, membrii Comisiei s-au întâlnit din nou și s-a stabilit în unanimitate că Joe Bonanno trebuia să fie eliminat.

Acesta se refugiase în casa sa din Tucson, în Arizona, când, la începutul anului 1968, a suferit un infarct. Fiul său a anunțat atunci că tatăl lui se retrage definitiv din toate afacerile, însă acele cuvinte le erau foarte cunoscute liderilor Cosei Nostra, iar Carlo Gambino nu era dispus să cadă din nou în aceeași capcană.

Gambino aranjase ca asasinii să îl omoare pe Bonanno când acesta îl va vizita pe vecinul său, Pete Licavoli, șef al familiei din Detroit²⁰⁵. Ei au montat un explozibil puternic în garajul lui Licavoli și altul în curtea casei lui Bonanno. Bombele au explodat, fără să provoace vreo victimă. Nu și-au îndeplinit obiectivul, însă l-au convins pe Joe Bonanno de faptul că Comisia nu-i va permite niciodată să se întoarcă la afacerile sale, sub amenințarea cu moartea, atât a lui, cât și a fiului său, Salvatore Bill. Carlo Gambino a ordonat ca Joe să rămână în Tucson până în ziua în care va muri, iar fiul său, Bill, în casa sa din San José, în California.

Paul Sciacca și-a păstrat puterea până în 1970, când a fost obligat să se retragă din cauza incompetenței sale. Sciacca a fost înlocuit de un grup

format din Phillip Rusty Rastelli, Joseph Zicarelli, Joseph Difillippi și Natale Evola. Problema era că cei patru aveau viziuni diferite în ceea ce privește conducerea afacerilor familiei, în așa fel încât Comisia a intervenit din nou și l-a numit de facto pe Natale Evola ca șef al celor din familia Bonanno.

După dispariția lui Joseph Maglioco, un caporegime al lui Profaci, numit Joseph Colombo, care avea mai puțin de patruzeci de ani, a preluat conducerea familiei. Colombo, cu destule calități diplomatice, a reușit să îl liniștească pe frații Gallo și pe „soldații” lui Profaci și să îi unească sub o conducere unică, el deținând puterea. Cu ajutorul lui Carlo Gambino însuși, Colombo a obținut pacea între sectoarele din familia sa aflate în război. Înainte de a fi acceptat de către Comisie, Joe Colombo a fost pus să jure că niciodată nu va încerca să obțină controlul celorlalte patru mari familii. Gambino îi spusese lui Colombo că, dacă dorea să fie numit nou lider al familiei, trebuia mai întâi să refuze să ocupe postul lăsat de Joe Profaci în Marele Consiliu al Cosei Nostra²⁰⁶.

Don Carlo numise în acea funcție pe alți șefi de familii cu aceleași interese ca ale familiei Gambino. În acest fel, Comisia Națională a Cosei Nostra își va deschide ușile ermetice și secretele către celelalte familii, însă acea măsură nu a adus pacea.

Prietenii periculoase.

Războiul Gallo-Colombo, împăratul Gambino, moartea „Don”-ului, drepturile de succesiune, sfârșitul lui Giancana.

Pe 13 iulie 1967, Tommy Lucchese cădea victimă unei tumori cerebrale. În aprilie, 1969, îi va veni rândul miticului Vito Genovese, care va muri în spitalul deținuților federali din Springfield (Missouri). Fără îndoială, ultimii reprezentanți ai unei faimoase generații; însă viața mergea înainte, la fel și afacerile.

Joseph Colombo obținuse conducerea familiei în 1963, cu deplinul sprijin al Comisiei și cu protecția specială a lui Carlo Gambino.

Născut în 1914, Colombo a crescut în tipicul ghetou newyorkez, însă, cu toate acestea, visul său a fost mereu să devină medic. În realitate, intrarea lui Joseph Colombo în Cosa Nostra a fost destul de târzie. În 1938, când Joe, la douăzeci și patru de ani, se întorcea acasă, a descoperit mașina tatălui său în dreptul unui apartament din apropiere. Joe s-a apropiat de mașină pentru a-i vedea mai bine pe oamenii care se aflau în interior. Pe locul șoferului se afla corpul fără viață al tatălui său, Anthony Colombo; de asemenea, fără viață, pe scaunul din dreapta, o tânără de douăzeci de ani, despre care Joe a presupus că ar fi amanta sa.

Femeii i-au găsit gâtul tăiat, iar tatălui său i se aplicase cravata siciliană. Poliția a declarat că bătrânul Anthony încălcase o regulă importantă a Mafiei: interzicerea de a atinge copiii altui membru al Cosei Nostra.

Se pare că tânăra era fiica unui mafiot local lipsit de importanță; însă Joseph nu era dispus să accepte această situație. Joe Colombo dorea răzbunarea.

În primul rând, i-a căutat pe cei doi bărbați care îi omorâseră tatăl. Torpila era un tip ce deținea o carmangerie și care, în timpul liber, pentru a

câștiga bani în plus, făcea câte un ciubuc de la șefii din zonă. Într-o noapte, când ieșea din carmangerie, cineva îl lovi cu o bătă de baseball în ceafă. Soția măcelarului îl găsi băgat într-o pungă, legat de mâini și picioare și cu călușul pus, să nu poată țipa. Punga o agățaseră de un cârlig de carmangerie, în congelator. Când poliția și medicii legiști au scos cadavrul, corpul părea o statuie de gheață.

Următorul obiectiv al lui Colombo va fi Mike Cuțite Slatieri, un tip care nu folosea arme de foc, doar cuțite, pe care le manevra cu multă îndemânare. Într-o seară, Joe Colombo l-a urmărit pe Slatieri până la un bordel. Acesta apelase la serviciile unei prostituate. Colombo a așteptat ca acesta să se dezbrace, până să intre în cameră. Odată intrat, Slatieri se repezi spre jacheta sa pentru a apuca una dintre armele sale, dar Joe a fost mai rapid și îl împușcă în cap.

Colombo i-a dat cincizeci de dolari femeii, cu mențiunea că, dacă va mai călca vreodată în New York, o va omorî.

Când a ajuns poliția în local, cadavrul lui Mike Slatieri era gol, așezat pe un scaun, iar două cuțite lustruite îi erau înfipite în ochi. O parte din răzbunarea fiului lui Anthony Colombo era dusă la bun sfârșit, însă mai rămânea în viață Don-ul, tatăl fetei.

Colombo și-a schimbat numele și a reușit să intre în banda mafiotului. După opt luni a reușit să se apropie foarte ușor de el, iar, înainte de a-l împușca în ceafă, i-a spus: „Asta e pentru tatăl meu, Anthony Colombo”. Răzbunarea era împlinită, însă, după acel eveniment, Joe și-a abandonat visul de a deveni medic. Se întrezărea o îndelungată și profitabilă carieră în Cosa Nostra.

Om de acțiune în cheiuri, perceptor de taxe, cămătar și sechestrator în Brooklyn, Nassau și în aeroportul JFK, mereu la ordinele familiei Profaci, Joseph Colombo a reușit să supraviețuiască războiului dintre Maglioco și Bonanno²⁰⁷, însă poate nu o va face și în războiul său personal cu cei din familia Gallo.

Mulți au discutat despre înțelegerea ca Joseph Colombo să nu ocupe postul de șef al familiei Profaci, mai ales pentru că doi dintre candidați aveau mai multă experiență: Salvatore Mineo și Joseph Giacovelli, de exemplu. Însă Colombo a știut mereu cine era, de fapt, cel care avea puterea în Comisie. Cu o zi înainte de alegerea sa, Joseph Colombo l-a vizitat pe Carlo Gambino, pentru a-și prezenta omagiile. După ce i-a sărutat mâna și a pronunțat cuvintele de rigoare în dialect sicilian, a știut imediat că Gambino, Capo di tutti Capi, îl va sprijini în lupta cu ceilalți șefi. Gambino îl folosea pe Colombo ca pe un sclav, iar din acel moment în care Joe Colombo a preluat conducerea familiei Profaci, aceasta a devenit o diviziune a familiei Gambino²⁰⁸.

O conversație înregistrată de către FBI dintre Sam Decavalcante și șeful său adjunct, Frank Majuri, confirma suspiciunile despre lipsa de experiență a lui Colombo:

Decavalcante: Ce experiență are ăla Colombo, ca să ocupe funcția de șef?

Majuri: A avut doar mici activități la sfârșit de săptămână, pe parcursul întregii sale vieți. (Râsete)

Când Joseph Colombo a fost aprobat de către Comisie, Carlo Gambino l-a sprijinit pe neofitul Don în expansiunea afacerilor și menținerea granițelor sale bine închise, pentru evitarea vreunei rebeliuni. Ceea ce nu știa Colombo era faptul că Gambino se întâlnește în secret cu principalii capi ai familiei Profaci pentru a le promite că, dacă își vor menține „soldații” liniștiți, familia Gambino le va da tuturor afaceri profitabile. În acest fel, Carlo Gambino a crezut că va putea să cumpere pacea de la familia Profaci; însă, din nou, a comis o eroare de calcul. Nu se gândise la frații Gallo.

Deocamdată, Colombo conta pe puternicul sprijin al lui Gambino, iar acesta, abia împlinind șaptezeci de ani, reprezenta o adevărată garanție. În primii ani ai deceniului, sub conducerea sa, cea care acum era cunoscută ca familia Colombo a cunoscut o perioadă de pace și afaceri profitabile, controlând jocurile de noroc din Brooklyn și Queens, furturile de mărfuri din aeroportul JFK, distribuția ilegală de țigări scutite de taxe pe toată suprafața New York-ului, și controlul cămătarilor din zona Manhattan-ului.

Însuși Joe Colombo ducea o viață de lux și extravagantă, foarte asemănătoare celei lui Al Capone²⁰⁹, un personaj pe care îl admira. Don-ul trăia într-o mare vilă, în Brooklyn, având propria-i pistă de curse de cai și un garaj pentru douăzeci de mașini. Însă un singur lucru îl deranja pe șeful familiei Colombo: puținul respect al societății nord-americane, mai ales a celei anglo-saxone, față de italieni, pe care-i priveau ca pe niște autentici mafioți. Filmul Nașul, al lui Coppola, sau cărțile lui Gay Talese și ale celor doi Bonanno nu ajutau la schimbarea acestui mod de a gândi.

Cu permisiunea Comisiei, Joseph Colombo a înființat Liga Drepturilor Civile Italo-americane, însă nu a obținut prin aceasta altceva decât să intre în vizorul Agențiilor federale, care cercetau legăturile din Crima Organizată.

De exemplu, Joe a organizat o mare manifestare a Ligii, când FBI-ul l-a reținut pe fiul său, Joseph. Acesta fusese acuzat că a emis monede de argint, dolari comemorativi cu o greutate mai mică decât trebuiau să aibă. Problema a fost că Joseph le vindea pe piața monetară internațională cu o valoare superioară celei reale.

Liga a acționat rapid și l-au pus pe tava agenților federali pe un bărbat care se ocupa cu presele, care a declarat că el a fost cel care manipulasе greutatea monedelor, fără consimțământul lui Joseph Jr. Acuzațiile împotriva lui Colombo au fost retrase. Nașul a văzut prin aceasta un triumf datorat presiunilor din partea Ligii, deși eliberarea sa a fost obținută în cel mai pur stil mafiot.

Oamenii lui Colombo i-au dat o sumă enormă de bani celui ce se ocupa cu presele, odată cu promisiunea că familia va avea grijă de soția și de cei trei copii ai bărbatului. „Dacă îți ții gura în timpul celor patru ani de detenție, familia va avea grijă de ai tăi. Fiii tăi nu vor avea niciodată probleme”, îi spuseră.

Sigur este că Liga creată de Joseph Colombo începea să apară în titlurile diferitelor mijloace de comunicare, însă acest fapt nu le pica foarte bine membrilor Comisiei.

Încă purtau amintirea acelei Federații Democratice a Organizațiilor Italo-americe, FIADO210, care a avut în perioada anilor '60 o mare popularitate în rândul comunității italiene, când a organizat o campanie națională împotriva imaginii pe care o afișa despre ei popularul serial Intangibilii lui Elliot Ness. FIADO a inițiat un boicot împotriva firmei de țigarete Chesterfield, principal sponsor al serialului. După trei luni de boicotare din partea italienilor din Statele Unite, firma proprietară a Chesterfield a decis să își retragă anunțurile.

De exemplu, printre reușitele Ligii create de către Colombo, se număra faptul că a reușit să obțină ca în scenariul filmului Nașul să nu apară niciodată cuvintele „Mafia” sau „Cosa Nostra”. În schimbul acestui fapt, Colombo i-a asigurat pe producătorul și pe regizorul filmului că, în timpul rulării, nu vor avea nici o problemă cu sindicatele industriei cinematografice.

Au reușit, de asemenea, ca directorul FBI-ului, J. Edgar Hoover, să accepte protestele împotriva imaginii italienilor ce reieșea din seria de televiziune FBI. Hoover nu reuși să obțină acest lucru, însă, cel puțin, i-a obligat pe producătorii seriei să elimine stema oficială a Agenției federale din toate episoadele. O altă izbândă a fost determinarea unei firme ce producea sos de tomate să elimine jargonul italian folosit în reclama acesteia difuzată la televizor. De fapt, ceea ce voia Joseph Colombo să obțină prin Liga sa Italo-americană, era să schimbe proasta impresie a anglosaxonilor și a nord-americanilor despre ei. Activitatea bătrânului Joe în Ligă l-a făcut să negligeze afacerile familiei sale, iar aceasta putea fi o chestiune periculoasă, ca și faptul că atrăgea atenția mass-mediei asupra diferiților șefi ai Cosei Nostra.

Pe 28 iunie 1971, de Ziua Unității Italiene, Joseph Colombo a fost eroul; însă nu a fost singurul. Pe neașteptate, Carlo Gambino a apărut printre oamenii care celebrau acea zi specială pe străzile Miciei Italii. Acela trebuia să fie un mesaj pentru Colombo, care transmitea clar faptul că șefii Cosei Nostra nu vedeau cu ochi buni atracția pe care o simțea șeful familiei Colombo pentru mass-media. Joseph Decicco și-a dat demisia de la conducerea Ligii, invocând motive de sănătate. Tony Scotto, responsabil de cheile familiei Gambino, a respins postul pe motiv că avea prea mult de muncă. Acesta era semnul cel mai evident că șefii Comisiei își retrăgeau sprijinul față de Ligă și, implicit, față de Joseph Colombo.

În aceleași zile, unul dintre cei mai periculoși inamici ai lui Colombo era pus în libertate după ce a executat o îndelungată condamnare într-o închisoare federală de maximă securitate. Joe Nebunul Gallo era în stradă, iar dorința sa de putere nu scăzuse deloc în acea celulă strâmtă, în care își petrecuse câțiva ani. Când Joe a ajuns cu un taxi în vechiul său cartier din Brooklyn, lucrurile se schimbaseră. Larry Gallo murise de cancer în 1968, iar celălalt frate al său, Albert, a făcut ca familia sa să piardă destul de multă putere. Albert nu avea același spirit dur ca fratelui său, Joe, însă situația se va schimba.

Colombo, suspectat din ce în ce mai mult de către șefii familiilor din țară, pierdea sprijinul lui Carlo Gambino și al Comisiei. Cu Joe Nebunul pe străzi, tensiunile dintre „soldații” lui Colombo și cei din familia Gallo își făceau prezența din ce în ce mai mult pe străzile din New York. Joseph Colombo știa ce îl așteaptă, de aceea a decis să se retragă în mod strategic, pentru a căuta sprijinul mai multor șefi din Cosa Nostra. După puține săptămâni, „soldații” săi au început să invadeze teritoriile celor din familia Gallo și ale altor familii, purtând afișe ale Ligii de la o petrecere organizată de către Colombo pentru sărbătorirea Zilei Unității Italiene. Oamenii lui Joe Gallo și ai celorlalte bande au intrat în magazinele italiene și au smuls afișele. Doar magazinele din cartierele ce se aflau sub controlul familiei Gambino și-au exprimat deschis refuzul acelor afișe. Mulți dintre „soldații” familiei Colombo l-au informat pe Naș despre ce se întâmplase cu oamenii lui Gallo.

În sfârșit, luni, 28 iunie 1971, evenimentele au luat o întorsătură radicală. În acea zi, zeci de mii de italo-americani mergeau printre indicatoarele stradale instalate pe Columbus Circle din New York. Entuziasmul datorat petrecerii inunda toate colțișoarele străzilor decorate cu mari pancarte care sugerau mândria de a fi italieni, pe muzica Corul Sclavilor, din opera lui Giuseppe Verdi, Nabucco. Trăiască Italia! Facem parte din Statele Unite! Italia și Mândrie! și alte sloganuri asemănătoare erau cel mai des auzite.

Pe la 11:30 în acea dimineață însorită, Joseph Colombo a ajuns la locul unde avea loc festivitatea, însoțit de bodyguardii săi. Cei mai apropiați sfătuitori ai șefului au încercat să îl convingă să nu participe la petrecere. Prea multă lume, ceea ce va îngreuna protejarea lui Joseph Colombo, dacă cineva încerca să îl atace.

„Soldații” lui s-au împrăștiat în toată piața pentru a anihila orice atentat care ar putea pune în pericol viața Nașului. Apariția lui Joe Colombo în Columbus Circle a fost apoteotică. Sute de persoane l-au înconjurat în câteva secunde pe șeful familiei Colombo, în timp ce acesta strângea mâinile, săruta copiii mici și îi îmbrățișa pe oamenii cei mai de încredere.

Dintr-o dată, mai mulți ziariști autorizați s-au apropiat, cu scopul de a obține declarații de la Joe Colombo. Unul dintre ei, un tânăr de culoare, care avea un Bolex de 16 milimetri, își mută camera și îl filmă pe Colombo vorbind cu alți reporteri. Tânărul își coborî camera, și scoase din geanta pe care o purta de-a curmezișul pieptului un pistol automat de 7,65 milimetri. Fără să fie văzut de către bodyguardii, falsul ziarist puse pistolul în dreptul capului lui Joseph Colombo și trase de trei ori. Colombo se prăbuși la pământ cu părți din creier împrăștiate în jurul său. Unul dintre „soldații” familiei și-a scos arma și a tras în atacant, care fugea înspre el, uitându-se în urmă. Prima împușcătură, care l-a nimerit în picior, îl doborî; a doua, între ochi, l-a omorât.

Bătrânul Joseph Colombo a fost transportat la apropiatul spital Roosevelt, unde a fost resuscitat timp de cinci ore. Chiar în acea noapte, un membru al echipei de chirurgi a transmis presei că Joseph Colombo era în afara pericolului, însă că pierderea masei encefalice l-a lăsat pe Don complet

paralizat, fără a putea vorbi, auzi sau merge. Nașul va trăi în stare vegetativă timp de șapte ani, până când s-a stins, în sfârșit, în 1978.

Cercetările Departamentului de Poliție din New York duceau spre un singur suspect, Joe Nebunul Gallo. Detectivii de la omucideri au descoperit că atacantul, Jerome A. Johnson, de douăzeci și cinci de ani și de rasă neagră, fusese închis în aceeași închisoare federală în care fusese închis și Joe Gallo. Mai mulți gangsteri din Harlem au fost interogați, dar niciunul dintre ei nu a putut să garanteze că l-a văzut pe Johnson în compania lui Gallo sau a vreunui dintre oamenii săi.

Detectivii au aprofundat cercetările și au descoperit că „Johnson a avut contact doar cu un gangster de culoare albă”. Se pare că Jerome A. Johnson era un client fidel al unui local de homosexuali de pe strada Christopher, în Village. Localul îl avea ca proprietar pe Paul Dibella, un „soldat” al familiei Gambino, și era administrat de Michael Umbers, un cunoscut traficant de pornografie și asociat al familiei Gambino²¹¹. Umbers și Johnson au fost văzuți împreună în timpul săptămânii anterioare atacului împotriva lui Joseph Colombo.

Poliția nu a putut găsi probe suficiente ale implicării lui Carlo Gambino în atentatul de asasinare a șefului familiei Colombo, deși erau convinși că fusese Don Carlo cel care ordonase executarea lui Colombo. La sfârșitul anului 1971, șeful familiei Gambino ocupa deja cea mai înaltă ierarhie în cadrul Comisiei Naționale a Cosei Nostra.

În conclavul de șefi s-a decis în unanimitate că succesorul la conducerea familiei Colombo trebuia să fie pe placul lui Don Carlo²¹². Candidatul era Vincent Aloï, un băiat bun de trezeci și opt de ani, fiul unui bun prieten al lui Gambino și prieten al lui Tommy însuși, fiul mai mic al lui Don Carlo. Șeful familiei Gambino a reușit să-l convingă pe Joseph Colombo să-l accepte pe Vincent drept caporegime al familiei sale.

Acum, tânărul Aloï avea maxima putere a familiei, cu ajutorul lui Gambino. Liga Italo-americană de Depturi Civile a dispărut din comunitățile italiene. Cu Colombo și Liga sa supuși la tăcere, Carlo Gambino a domnit peste crima Organizată din New York, deși mereu a refuzat să fie numit în mod oficial Capo di tutti Capi. El nu avea nevoie de asta, din moment ce cuvântul său în cadrul Comisiei, în Cosa Nostra și în cadrul Mafiei era, pur și simplu, lege²¹³.

Joe Gallo s-a mutat într-un apartament cu soția sa pe strada numărul 14, în Manhattan, și s-a încojurat cu trupele rebele, ca un soi de gardă pretoriană. Imaginea sa în fața celorlalți „sodați” era a adevăratului învingător al războiului Gallo-Colombo, însă el știa în adâncul sufletului că nu câștigase nimic.

La jumătatea lunii ianuarie a anului 1972, Joe Nebunul s-a întors din exilul său și și-a petrecut timpul plimbându-se prin barurile și restaurantele cele mai faimoase ale orașului zgârie-norilor. Era foarte probabil să fie văzut alături de fratele său, Albert, stând la masa 10 din Sardi's, în plin Times Square. În scurt timp, figura lui Joe devenise populară și a început să se amestece cu lumea din Broadway. La masa sa stăteau personaje cum ar fi

producătorul și regizorul Neil Simon, actrița Joan Hackett, sau actorul Jerry Orbach. Dar, în pofida popularității sale, Carlo Gambino nu era la fel de prost ca Joseph Colombo și nu avea de gând să permită ca Joe Gallo să treacă de linia impusă de către atotputenicul șef al Cosei Nostra.

La mijlocul lunii martie, Gallo a fost convocat de către Carlo Gambino, care i-a recomandat să fie un băiat bun. „Vreau străzi pașnice pentru a putea face afaceri profitabile. Dacă le tulburi, vei provoca așa o situație, încât nu vom mai putea face afaceri profitabile; atunci te voi obliga să plătești pentru asta”, îi spuse Don Carlo.

„Ce treabă dată dracului vreți să fac, Nașule?”, întrebă Gallo. Gambino, cu acel surâs ce îl caracteriza, îi spuse: „În primul rând, vreau să nu mai intervii în operațiunile mele din estul Harlem-ului. Vreau să-ți iei mâinile murdare de pe afacerile mele și de pe droguri. Acela este acum teritoriul meu”. Însă cuvintele acelea nu au avut efect asupra lui Joe Gallo.

Incidentul va fi relatat de revista Time, cu un titlu simbolic, care spunea: „Gallo îl scuipă pe puternicul Gambino”. Fără îndoială, Joe Gallo se îndrepta spre moarte, înfruntându-l pe Carlo Gambino.

Pe 12 martie, Joe a decis să invadeze cu „soldații” săi Harlem-ul lui Gambino și să ocupe mai multe localuri cu jocuri de noroc controlate de către Carmine Șarpele Persico, îndepărtat de afaceri din cauza faptului că îndeplinea o sentință de paisprezece ani pentru sechestrare, într-o închisoare federală din Atlanta. În ziua de 17, Gallo, divorțat de soția sa, s-a căsătorit cu o asistentă medicală numită Sina Essary și a adoptat-o pe fiica acesteia de zece ani, ca pe propria sa fiică.

Pe 7 aprilie, Joe, Sina, Carmela Gallo și garda sa de corp, Pete Grecul Dipioulis, s-au întâlnit pentru a sărbători cei patruzeci și trei de ani ai lui Joe Gallo. Pe la ora trei după-amiaza, Joe și însoțitorii lui s-au îndreptat spre restaurantul lui preferat, Umberto's Clam House, pe strada Mulberry, în Mica Italie. După o oră, patru bărbați înarmați cu pistoale au intrat în local. Doi dintre ei au început să caute masa unde era așezat Joe Gallo.

Gangsterul nu și-a dat seama de descinderea torpilelor în local, însă Sina, soția lui Joe, și Carmela Gallo, da. Joe a privit chipurile celor două femei și a văzut în ochii lor un amestec de surprindere și teroare. În acel moment, Gallo și Dipioulis s-au întors spre locul în care se uitau femeile.

Garda de corp era pe punctul de a se ridica în picioare, să încerce să își scoată din teacă arma, când o voce îi spuse: „Tu, fiu de cățea!”. În câteva secunde, magazinul de fructe de mare s-a transformat în câmp deătălie, cu ceilalți comeseni lungiți la pământ, sub mese²¹⁴.

Două gloanțe îl atinseseră pe Pete Grecul Dipioulis, unul dintre ele în cap. Altele două l-au nimerit pe Gallo, unul dintre ele în genunchi, ceea ce l-a făcut să cadă la podea, iar al doilea în stomac. De durere, a pierdut arma. Joe Nebunul striga la soția lui, paralizată de panică, să îi arunce un pistol, în același moment în care unul dintre executori s-a apropiat de la spate și l-a împușcat în cap. Gallo era mort când cei patru au fugit afară, au urcat într-un Ford negru și au dispărut²¹⁵.

Din cartierul său general, Albert Gallo, moștenitorul bandei de rebeli, a decis să contraatace. Primele obiective ar fi importanții capi ai mai multor familii: Alphonse Persico, fratele lui Carmine și Joe Yacovelli, din familia Colombo; Nick Bianco, un mafiot sub conducerea lui Raymond Patriarca, șef al familiei din Noua Anglie care participase la medierile din timpul războiului Gallo-Profaci²¹⁶, cu aproape un deceniu în urmă.

Micile bătălii dintre cei din familiile Gallo, respectiv Colombo, au continuat să aibă loc în următoarele luni cu consimțământul lui Carlo Gambino. Ideea machiavelicului Don Carlo era că, cu cât sunt mai mulți morți în ambele bande, cu atât mai mult s-ar destabiliza familiile, ceea ce le-ar face să piardă puterea în diferite sectoare. Gambino era mereu atent la aceste situații, pentru a le anexa familiei sale.

Pe 1 iulie 1972, Thomas Eboli, unul dintre membri Consiliului care conducea familia Genovese, a fost asasinat prin împușcare pe o stradă din Brooklyn. În acea zi, Eboli, de șaptezeci și unu de ani, ieșea din casa sa din Crown Heights, Brooklyn. Șoferul și bodyguardul său, Joseph Sternfeld, deschidea portiera Cadillac-ului când un bărbat dintr-o furgonetă vopsită cu roșu și galben a tras de cinci ori în fața și în ceafa Don-ului. Carlo Gambino finanțase cu patru milioane de dolari o operațiune de trafic de narcotice a lui Eboli. Agenții federali au descoperit afacerea și Gambino a pierdut banii. Acela a fost motivul pentru care a ordonat uciderea șefului familiei Genovese.

Cu Eboli eliminat din bătălie, Gerardo Catena în închisoare și Mike Miranda, la șaptezeci și opt de ani, destul de înaintat în vârstă pentru a putea acționa în vreun fel, Gambino a dobândit controlul asupra familiei Genovese. Începuseră asasinatele selective ale liderilor mafioți. În total, douăzeci și doi de membri ai Cosei Nostra au fost executați. Singura mare câștigătoare a tuturor acelor conflicte va fi, fără îndoială, familia Gambino.

Frank Funzi Tieri, noul șef al familiei Genovese, Carmine Tramunti, șef al familiei Lucchese și Natale Evola, șef al familiei Bonanno, au decis să îi aducă omagii lui Don Carlo Gambino.

După câteva luni de la asasinatul lui Joseph Colombo, soția lui Don Carlo, Kathryn, va muri de cancer în casa sa din Brooklyn²¹⁷.

Kathryn Castellano Gambino, nepoata mamei lui Don Carlo și sora lui Paul Castellano, sosise în Statele Unite cu puțin înaintea soțului ei. Ea, liniștită și politicoasă, trăise, conform celor din familie și prietenilor, o viață exemplară. Agenți ai FBI își amintesc că au vizitat casa lui Gambino pentru a-l interoga pe Don: „În timp ce așteptam, doamna Gambino ne-a invitat în salon și ne-a oferit ceai și fursecuri. Era amabilitatea întruchipată”, își amintește unul dintre agenții federali.

În ziua înmormântării sale, mii de persoane s-au adunat în fața bisericii Sfintei Fecioare Maria, unde soția lui Gambino mergea în fiecare duminică din viața sa. Fiind vorba despre un eveniment privat, „soldații” familiei și agenți ai poliției din New York îi îndepărtau pe curioși și pe ziariștii care încercau să se apropie să facă vreo fotografie cu puternicii capi ai Crimei Organizate.

În vara anului 1972 puternicul Don începu să fie cuprins de boală. Deplasările sale s-au redus, iar când mergea, era mereu ajutat de doi dintre

„soldații” lui. Una dintre ultimile sale apariții în public va fi acel 4 iulie, la sărbătoarea națională a Statelor Unite, pe străzile Miciei Italii. Don Carlo, cu numeroase escorte, mergea încet pe Mulberrys Street, salutând și ducându-și mâna la pălărie. Din când în când, se oprea la vreo cafenea, în timp ce patru dintre gărzile sale de corp îi restricționau intrarea acesteia.

Era permis accesul la masa lui Don Carlo doar pentru cei care veneau cu petiții exprese pentru Nașul lor. Un bătrân s-a apropiat de Gambino și i-a spus că soția sa era foarte bolnavă, însă pentru că nu avea fonduri, nu putea să îi cumpere tratamentul de care avea nevoie. Don Carlo i-a ordonat secretarului său să îi trimită acelui bărbat banii necesari pentru tratamentul soției sale.

Un alt bărbat îi povestise că, niște tineri cu care ieșea fiica lui de șaisprezece ani, au violat-o și lovit-o în interiorul unei mașini. Acel tată nu a apelat la poliție, în căutarea dreptății; îl prefera pe Don Carlo.

Săptămâna următoare, cei doi adolescenți au fost sechestrați de către „soldații” familiei Gambino. Unuia dintre ei i-au tăiate testiculele, iar celuilalt, două degete de la mâna dreaptă. După aceea, oamenii lui Don Gambino i-au transportat pe cei doi la secția de urgențe a unui spital, unde i-au abandonat. Aceasta era dreptatea pe care o făcea Don Carlo Gambino. Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Aceste audiențe informale în cartierele italiene îi aduceau lui Don Carlo mai mulți adepți, dar și viitori „soldați” pentru cauza Cosei Nostra.

Din ce în ce mai bolnav și slăbit, Gambino s-a refugiat în fortăreața din Bay Ridge, în Staten Island, înconjurată non-stop de gărzi foarte bine înarmate. Unicul musafir care era acceptat în casă era părintele Logatto, care făcuse parte din Comisia de Drepturi Umane, în timpul mandatului primarului John Lindsay. Poate că sănătatea sa s-a deteriorat puternic când agenții federali l-au reținut în luna martie a anului 1970, suspectat că a condus asaltul asupra unei firme de mașini blindate din Bronx și a cărui captură se estima la aproximativ treizeci de milioane de dolari, bani gheață. De atunci, Nașul a suferit patru atacuri cerebrale.

În 1974, sănătatea lui Carlo Gambino s-a înrăutățit grav. De la casa sa și cu ajutorul a doi dintre ai săi consiglieri, conducea cu o mână de fier puternica sa organizație, în timp ce bea supă fierbinte. Era înconjurat doar de către membrii cei mai apropiați din familia sa de sânge, cum ar fi frații săi, Joe și Paul, fiii săi, Tommy, Carl și Joe și verii lui, Peter și Paul Castellano.

În ianuarie 1975, inima Don-ului zvâcnea pentru ultima dată. Acel om puternic, care nici măcar nu se ridica din pat, începu să se gândească la succesiune. Cel mai portivit candidat pentru a ocupa postul de șef al familiei Gambino era șeful adjunct, Aniello Dellacroce, care, de la cartierul său general din Ravenite Social Club, din Mica Italie, conducea miile de „soldați” ai familiei.

O altă variantă la succesiune ar fi Carmine Fatico, la conducerea importantelor operațiuni ale familiei, începând cu Bergin Hunt and Fish Club, din cartierul Queens.

Însă, alesul va fi vărul lui Don Carlo, Paul Castellano, fiul surorii mamei sale. Paul, sau Marele Paul, cum era cunoscut, petrecuse un an în închisoare după cele întâmplare la Apalachin, pentru că a refuzat să dezvăluie în fața Marelui Juriu motivele organizării conclavului. Paul era un om cu același sânge, „sânge da suo sânge”, va spune însuși Gambino în agonia sa. De asemenea, Paul a dat dovadă de o fidelitate fără limite față de familie timp de aproape mai mult de jumătate de secol. Pe patul de moarte, Carlo Gambino l-a numit pe Paul Castellano succesor al său la conducerea atotputerniceii familii Gambino.

Aniello Dellacroce va fi premiat cu controlul absolut al tuturor afacerilor familiei din zona Manhattan-ului. În sfârșit, pe 15 octombrie, 1976, în casa sa din Massapequa, în Long Island, Carlo Gambino murea, la șaptezeci și patru de ani. Don Carlo era înconjurat de fiii lui Tommy, Carl și Joe și de soțiile lor; de fiica sa, Phyllis și soțul ei; de frații săi Paul și Joe; de verii săi, Peter și Paul Castellano, noul șef al familiei; și de Providencia Villano, cumnata sa.

După ce a verificat dacă Don murise, fiul său, Tommy, l-a sunat pe reverendul Dominick Sclafani, care i-a făcut ultima sfântă împărtășanie. „A murit cu conștiința împăcată”, va spune după câteva zile sacerdotul. Carlo Gambino, unul dintre cei mai mari criminali ai istoriei Cosei Nostra, murise în patul său, ceva cu adevărat foarte ciudat pentru un Naș.

Lungul șir de mașini funerare, aproape o sută, după cronică din The New York Post, escortau sicriul lui Don Carlo. Însoțind cortegiul, mii de vecini din Brooklyn pe care Gambino îi ajutase mergeau încet kilometri întregi, în semn de respect.

În prima mașină, Paul Castellano, îmbrăcat cu un elegant costum negru și cravată de aceeași culoare, se lăsa zărit, în timp ce înalți conducători ai familiei se apropiau de el pentru a-i săruta mâna, și a-și prezenta condoleanțele. Era destul de clar cine era moștenitorul.

Deși fusese unul dintre criminalii cei mai faimoși din istorie, de la Al Capone sau Lucky Luciano, Carlo Gambino era al treilea dintre faimoșii bărbați a căror viață s-a stins în acel an, chiar după milionarii Howard Hughes și Paul Getty. „Carlo Gambino construisese în douăzeci de ani una dintre cele mai mari corporații din America, ce avea la bază scurgeri de sânge, corupție și extorsiune”, va declara după câțiva ani Bruce Mouw, șef al Escadronului Gambino, al FBI.

Cu câteva luni înainte era, de asemenea, asasinat unul dintre cei mai cunoscuți gangsteri din Statele Unite și poate unul dintre cei care păstrau cele mai multe secrete. În 1966, Paul Ricca și Tony Accardo decisese să-l elimine din afaceri pe Sam Giancana, din cauza popularității sale, puțin recomandabilă pentru afaceri, pe care o căpătase în anii cât a fost șef al familiei din Chicago. Giancana fusese substituit de către trei șefi interimari, Sam Battaglia, Phil Alderisio și Jackie Cerone, până la numirea definitivă a lui Joseph Aiuppa, ceea ce nu i-a plăcut lui Giancana. Pentru dorința sa de celebritate, l-au eliminat.

Legăturile cu cei din familia Kennedy, în special cu Președintele asasinat; relațiile sale cu stelele de la Hollywood, ca Frank Sinatra și Rat

Pack-ul său; implicarea sa în „presupusul” asasinat al lui Marilyn Monroe; misterioasa sa relație cu CIA-ul, cu intenția de-al asasina pe Fidel Castro sau invazia de la Bahía Cochinos, cu cardinalul Paul Marcinkus, Michele Sindona și finanțele Vaticanului, îi confereau statutul de frumoasă încărcătură explozibilă, pe care nimeni nu voia să o aibă în preajmă.

Încă din acea zi a eliberării sale forțate din funcție, Sam Giancana, însoțit de fidelul său consilier și frate, Chuck Giancana, a decis să se stabilească în Mexic, sub protecția lui Jorge Castillo, puternicul sfătuitor al președintelui Luis Echeverría. De acolo, a început să opereze sprijinit de către Richard Cain, un fost polițist din Chicago, devenit gangster. Ideea lui Sam era să stabilească o rețea de control a jocurilor de noroc în principalele orașe de la coasta țărilor latino-americane. Cu ajutorul familiei din Chicago, Giancana a început o etapă teribilă de călătorii în Peru, Venezuela, Bolivia, Panamá, Chile, Brazilia, Columbia, Honduras, Guatemala, Nicaragua și Costa Rica, în căutarea de asociați.

FBI-ul crede că în timpul acestei etape Momo Giancana a colaborat cu o echipă de asasini ai CIA, care se ocupau cu impunerea ordinilor acestuia în acele regiuni, executându-i pe insuportabilii lideri sindicali, lideri studențești sau ai partidelor de stânga²¹⁸.

Cu interpretul său alături, Richard Cain, fostul Naș al Chicago-ului, mergea din țară în țară, întărindu-și alianțele politice. Se pare că ei îi ajutau pe diverși lideri politici să scape de insuportabilii opozanți, iar, ca răsplată, primeau o concesiune a jocurilor de noroc într-unul dintre orașele de la coastă.

Unul dintre punctele forte ale noilor afaceri ale lui Giancana ar fi relațiile acestora cu Biserica Catolică, pe care însuși fostul șef al familiei din Chicago o definea în bigrafia sa: „Acei preoți sunt mai periculoși decât oricare dintre puștani din Chicago. Nu trebuie să le întorci niciodată spatele, că altfel rămân ei cu toți banii”²¹⁹.

Din 1958, gangsterul a menținut relații cu ierarhii eclesiastici. Cardinalul Cody, înlocuitorul cardinalului Strich, care fusese chemat la Roma să ocupe o funcție importantă, a fost primul „asociat” al lui Giancana. Memo spunea despre el că, deși era un om bolnăvicios, a știut mereu să tragă foarte bine sforile pentru a menține o relație strânsă cu familia din Chicago. În timpul șederii lui Cody în Statele Unite, milioane de dolari, nu se știe de unde, au apărut în conturi speciale ale băncii Continental Illinois, o instituție financiară cu importante legături în Finibank, o bancă elvețiană, proprietate a Vaticanului și condusă de procurorul Michele Sindona, omul de contact pe care Giancana i l-a oferit lui Carlo Gambino²²⁰.

Timp de trei ani, Giancana a trimis corespondență specială, din Chicago în Washington, pentru a schimba bani gheață în bonuri, care erau mai apoi depozitați în Finibank și alte instituții financiare controlate de către Sindona, în Roma, Londra și Atena. Cu ajutorul cardinalului Cody, Sam Giancana transfera milioane de dolari lunar Băncii Vaticane, care, la rândul ei, îi transfera la Finibank, iar de acolo la diferite bănci, mai ales în Panamá.

Operațiunile lui Sindona erau „binecuvântate” de către puternicul cardinal Paul Marcinkus.

Din Mexic, Sam Giancana a țesut o plasă de putere și alianțe, care i-au atras atenția familiei din Chicago, în special, iar lui Tony Accardo, în particular. Bătrânul gangster s-a decis să-l supravegheze îndeaproape pe vechiul Naș. „Cred că ar trebui să nu-l pierdem din vedere pe Momo Giancana”, îi spuse Accardo lui Aiuppa.

Într-o zi, Giancana a luat legătura cu Sam Battaglia, aflat la conducerea familiei în absența lui Joey Aiuppa, pentru a-i comunica faptul că vrea să facă o călătorie-fulger în oraș. În aceeași dimineață în care Giancana trebuia să plece în călătorie, a primit un telefon de la Accardo, care îl informa că familia îi permitea să meargă doar până în aeroportul O'Hare din Chicago. Giancana a acceptat, și a decis să se întâlnească într-o sală a terminalului aeroportului cu Accardo și cu Paul Ricca. Sam îl respecta pe Ricca, însă nu și pe Accardo, pe care-l definea ca „un măcelar îmbrăcat în haine scumpe”²²¹.

În vara lui 1967, FBI-ul a aflat de prezența lui Sam Giancana în Mexic, prin intermediul numărului din septembrie al revistei Life. Reporterul publicației în Chicago, Sandy Smith, închiriasse chiar un elicopter pentru a putea fotografia zone ale luxoasei reședințe a mafiotului, din Cuernavaca. Textul care însoțea fotografiile relata vasta carieră a lui Giancana, ca și strânsele relații cu importanți membri ai Guvernului din Mexic.

De la cartierul general al FBI-ului, din Washington, biroul din Chicago a primit ordine să intensifice supravegherea lui Giancana și a asociaților săi, în special a lui Richard Cain. Din nefericire pentru el, consilierul lui Momo a fost condamnat, împreună cu alți douăzeci și patru de membri ai familiei din Chicago, de către un tribunal federal.

În nesfârșitele sale deplasări, Momo a călătorit la Rio de Janeiro, unde se va întâlni cu Meyer Lansky; la Roma, pentru a fi primit în audiență specială de către papa Paul al VI-lea; și la Acapulco, pentru a o vizita pe noua sa iubită, Phyllis McGuire.

Ordinele date de către FBI au fost foarte explicite, iar agentul federal David Hale, de la biroul din Tucson, le-a luat ca atare. Ideea lui Hale era să-i închidă pe cei din familia lui Giancana și pe prietenii săi, pentru a-l obliga pe acesta să se întoarcă în statele Unite și astfel să îl poată aresta.

Primul obiectiv al agentului era casa lui Bonnie Giancana, fiica lui Momo, și a soțului ei, Tony Tisci, în Tucson, un oraș aflat sub controlul familiei Bonanno, din New York.

Într-o seară, în timp ce Bonnie era în salonul casei împreună cu cei doi copilași, cineva trase în ferestre, la nimereală. După două săptămâni, casa lui Bonanno din oraș și a altor conducători din familia din Tucson au fost asediate. Explozibile puternice au fost detonate în grădini, garaje și la intrările în casele gangsterilor.

După câțiva ani, o cercetare din interior va demonstra că agentul federal David Hale era în spatele tuturor acelor atacuri. Hale a fost obligat să își dea demisia din FBI. Unicul martor care putea să îl relaționeze cu asaltarea casei lui Bonnie Giancana a fost găsit cu gâtul tăiat într-un motel din

apropierea Tucson-ului. După acel eveniment, Hale a fost pus în libertate, fără acuzații, iar cazul a fost închis.

În acel an, 1968, Sam Giancana s-a mutat în San Cristóbal, un elegant oraș din zona Las Quintas, în Cuernavaca. Momo petrecea ore întregi jucând golf și făcând plimbări îndelungate. Într-o zi, în timp ce juca cu prietenul său, Chuck Nicoletti, au auzit la radio vestea asasinării lui Bobby Kennedy în Hotelul Ambassador din Los Angeles, după un miting din timpul campaniei de alegere a democraților pentru prezidențiale. Asasinul fusese un anume Sirhan Bishata Sirhan, un imigrant iordanian ajuns în Statele Unite în 1957, care își căuta minutul de glorie.

În următorii ani, Momo s-a îndepărtat treptat de afacerile sale clandestine și s-a ocupat cu jocul de golf. Din când în când, vorbea la telefon cu vechii săi prieteni, cum ar fi Joseph Bonanno, stabilit acum în Tucson, după exilul care i-a fost impus de către Comisie, și chiar cu Carlo Gambino, pentru a se interesa de sănătatea sa.

Pe 19 iunie 1975, membrii Comitetului de Inteligență a Senatului au ajuns la Chicago cu intenția de a-l supune unui interogatoriu pe Sam Giancana. Momo fusese deportat în Mexic, chiar cu un an înainte. Intenția senatorilor era de a aranja mutarea în siguranță a lui Giancana din confortabila sa reședință din Oak Park, în sala de audiențe a Senatului din Washington. Senatorii și agenții federali credeau chiar că Giancana ar putea deveni un PCI222, un criminal cu posibilități de a deveni un informator al Guvernului.

Primul interogatoriu al lui Sam Giancana era pregătit pentru seara de 24. Senatorul Frank Church și colegii săi erau extrem de interesați de relațiile lui Giancana cu CIA-ul și cu tentativa de asasinare a lui Fidel Castro.

În seara de 19, Sam se afla singur în casă. Relația sa cu Phyllis McGuire se deteriorase destul de tare, din momentul în care fostul șef al familiei din Chicago fusese reținut de către autoritățile de la Imigrație, din Mexic, și trecut de frontiera cu Statele Unite, la mijlocul anului 1974.

Sam era în bucătărie, pregătindu-și o omletă, când auzi soneria de la ușă. Gangsterul a întrebat cine era la capătul celălalt al interfonului. Vocea îi era cunoscută, astfel că apăsă butonul roșu pentru a permite accesul musafirului. Nu era necesar să ia pistolul din cutia aflată pe masă, lângă patul său. Musafirul era de încredere maximă.

Îmbrăcat într-o cămașă, pantaloni negri și niște pantofi, Momo l-a invitat pe musafir să îl însoțească în bucătărie, unde își pregătea cina. În timp ce ținea cu o mână tigaia, iar cu cealaltă furculița, celălalt scoase arma de 22 de milimetri calibru, cu amortizator și, după ce pronunță cuvintele: „Sam, nu e nimic personal, doar afaceri”, trase în capul lui Giancana²²³.

Faimosul gangster, care păstra cel mai mare număr de secrete dintre toți, a căzut pe podeaua rece din bucătărie. Un fir de sânge continuu îi curgea din spatele capului. Încă cu ochelarii pe ochi, Momo încerca să se întoarcă ca să poată respira și să nu se înece cu propriul sânge.

Torpila trimisă își ținti din nou cu arma în dreptul frunții lui Giancana și trase din nou, chiar de două ori.

După aflarea despre asasinarea lui Sam Momo Giancana, William Colby, director al CIA, a declarat în mod oficial: „Noi nu am avut nimic de-a face cu moartea sa. Nu știm nimic despre asta”.

Puțin câte puțin, ițele afacerilor murdare ale lui Giancana și ale CIA-ului au început să se descurce, după ani de cufundare în mizeria cloacelor Guvernului nord-american. De exemplu, una dintre chestiunile descoperite de către ziariștii de la Chicago Tribune va fi relația fostului Naș al Cosei Nostra din Chicago cu șahul Mohamed Reza Pahlevi. La începutul anilor '70, Momo vizita neconținut orașul Beirut. Acolo a reușit să facă parte din exclusivistul Club Campo, unde l-a cunoscut pe împăratul Iranului. „Prin Sam Giancana, CIA a operat în țară liber și și-a antrenat temuta Savak, poliția secretă a regimului”, au scris reporterii publicației din Chicago.

Investigațiile făcute de către Unitatea de Inteligență a Departamentului de Poliție din Chicago (CPD), sub conducerea lui Jerry Gladden, prezentau mai multe piste diferite depre cine ar fi putut să organizeze sau să ordone asasinarea lui Giancana. Prima dintre ele lua în considerare posibilitatea de a fi fost asasinat la ordinul lui Tony Accardo. Puternicul șef din Chicago era sătul de neîncetatele intervenții ale lui Giancana în afacerile familiei, conduse de către Joseph Aiuppa.

A doua posibilitate era ca el să fi fost asasinat de vreun executor, la ordinele CIA-ului. Agenția era în acel moment cea mai puțin interesată de faptul că Giancana putea să dezvăluie în fața Comisiei de Inteligență a Senatului ceea ce știa despre relațiile de spionaj nord-american, în complotul de asasinare a liderului cubanez.

A treia opțiune ar fi aceea cum că Sam Momo Giancana ar fi putut fi asasinat la ordinele lui Carlos Marcello, șeful familiei din New Orleans. Marcello făcuse publică, în mai multe ocazii, necesitatea lichidării lui Giancana, din cauză că știa despre operațiunile de trafic de droguri în est, între Costa Rica și Panamá, spre Statele Unite.

A patra opțiune dată de către cercetători ar fi cea a implicării în asasinat a lui Santo Trafficante Jr., șeful familiei din Florida. Trafficante Jr.224 moștenise de la tatăl său, Santo Trafficante Sr., primele rețele de trafic de narcotice spre Statele Unite.

Don-ul din Florida colaborase foarte strâns cu inteligența militară a Statelor Unite, în cazul operațiunilor sale din Laos, Vietnam și Cambodgia, prin asociații mafiotului traficant de narcotice din Hong Kong și Thailanda. Se pare că Sam Giancana stabilise primele legături între militari, CIA și Santo Trafficante.

A cincea supoziție din mâinile lui Gladden ar fi posibilitatea ca Momo Giancana să fi fost asasinat la ordinul lui Carlo Gambino. Vechiul șef al familiei din Chicago cunoștea legăturile șefului familiei Gambino cu traficul de heroină.

După câțiva ani se vor cunoaște și relațiile lui Sam Giancana cu cardinalul Paul Marcinkus și cu bancherul Michele Sindona225. Omul de legătură al acestor operațiuni, fostul polițist Richard Cain, apăruse în mașina sa, asasinat, pe data de 20 decembrie 1973, împușcat în gură.

Bancherul Sindona a fost un apropiat consilier financiar al Papei Paul al VI-lea și „unul dintre cei mai periculoși criminali ai societății italiene”, după cum va relata un procuror din țara aceea. De exemplu, consilierul a apelat la un „soldat” dintr-o familie mafiotă din Sicilia pentru a-l asasina pe un auditor angajat de către Guvernul Italiei pentru a lichida societățile financiare ale lui Sindona. Auditorul era găsit spânzurat chiar în vestibulul casei sale.

Analistul financiar știa, de asemenea, că autoritățile nord-americane erau pe urmele sale, astfel că a decis să ia legătura prin telefon cu un asasin pe nume Luigi Ronsisvalle. Obiectivul lui Michele Sindona era John Kenney, asistentul procurorului general al Statelor Unite. Kenney conducea de câțiva ani buni o extinsă investigație a afacerilor murdare ale lui Sindona în Statele Unite.

Analistul financiar i-a ordonat lui Ronsisvalle ca, odată mort Kenney, să i se introducă în corp heroină sau cocaină, pentru ca poliția să considere că moartea sa ar avea legătură cu drogurile.

Într-un final, asasinul s-a retras când a descoperit că, probabil, Sindona îl înregistrase când i-a dat ordinul să se ocupe de Kenney. În sfârșit, Michele Sindona a fost condamnat de către un tribunal al Statelor Unite la douăzeci și cinci de ani de închisoare pentru conspirație, și a fost cerută extrădarea sa în Italia, unde avea de îndeplinit o condamnare de ani de zile pentru delapidare de fonduri publice, falsificare de documente publice și conspirație pentru a duce la faliment mai multe instituții financiare. În 1986, cu câteva luni înainte de a fi extrădat și în timp ce bea o ceașcă de cafea în celula sa, Sindona a murit. Legistul descoperise că fusese înveninat pentru a nu dezvălui secretele pe care le știa.

Cazul asasinării analistului financiar încă nu a fost rezolvat, la fel ca și cazul lui Sam Momo Giancana. Ambii au dus cu ei în mormânt mii de secrete, pe care doar ei le știau.

Chuck Nicoletti, confidentul lui Momo, va fi asasinat în 1977, imediat după ce un Comitet de Cercetare Special al Congresului îl citase pentru a da declarații.

George De Morhenschildt, un alt asociat al lui Giancana, s-a „sinucis” în același an, chiar cu o zi înainte de a fi chemat de către același Comitet să dea declarații. Lui îi vor urma Jack Ruby, asasinul lui Lee Harvey Oswald; David Ferrie, Guy Banister și mulți alții.

Urmau ani prosperi, o etapă de mari afaceri pe care Cosa Nostra nu era dispusă să le piardă. Anii conspirațiilor făceau loc altora, de glorie.

Ora afacerilor.

Jimmy Fratianno, Johnny Roselli, Tony Spilatro și sângerosul oraș al jocurilor.

Time Magazine²²⁶ publica în anii aceia un mare reportaj despre lumea Crimei Organizate, făcând publice cele mai întunecate secrete ale Cosei Nostra. Acel articol scris de Sandy Smith, care ocupa prima pagină, încerca la modul serios să pună pe masa nord-americanilor, în timp ce dejunau, ceea ce săvârșise Mafia în Statele Unite de la sfârșitul secolului al XIX-lea și până în prezent. Articolul era însoțit de fotografiile „cinstiților” oameni de afaceri și

de „adorabile” chipuri de bunici care, după Smith, aparțineau celui mai înalt Consiliu al Cosei Nostra.

Paginile includeau imagini cu Tony Accardio, Aniello Dellacroce, Carmine Galante, Funzi Tieri, Tony Corallo, Dominik de Bella, Angelo Bruno, Carlos Marcello sau Joe Bonanno. De asemenea, reporterul de la Time explica că un așa zis Tony Spilotro controla Las Vegas-ul și Jimmy Nevăstica Fratianno domina San Francisco-ul sub ordinele lui Mike Rizzitello, un capo al familiei din Los Angeles. Atlantic City se afla sub dominația familiei din New York, în timp ce Las Vegas și Miami se transformaseră, la sfârșitul anilor șazeci și începutul anilor șaptezeci în orașe „deschise”.

Articolul estima că Cosa Nostra câștiga aproape patruzeci și opt de mii de milioane de dolari profit brut, aproape douăzeci și cinci de mii de milioane de dolari, sumă netă, pe an. Corporația Exxon, cea mai mare din Statele Unite, obținuse în același an cincizeci și unu de mii de milioane de dolari bruți și două mii șase sute de milioane de dolari neți. Mafia câștiga cu douăzeci și două de mii de milioane de dolari mai mult decât cea mai mare întreprindere din țară.

În 1976, autoritățile Trezoreriei estimau că fiecare cetățean american plătea Cosei Nostra doi cenți în oricare operațiune zilnică pe care ar realiza-o. De la a schimba o simplă fereastră, afacere aflată sub controlul familiei Gambino, a cumpăra o pâine, familia Lucchese controlând distribuția cuptoarelor și familia Bonanno pe cea a făinii, a merge la cinema și a plăti un bilet, familia din Los Angeles controlând syndicatele cinematografice, precum și cea mai mare parte a sălilor de cinema, a bea un pahar în orice bar din Statele Unite, familiile din Chicago, Denver și Cleveland controlând cea mai mare parte a distribuției băuturilor alcoolice care se livrau în toată țara, a încărca mașina cu combustibil, familia din Detroit controla aprovizionarea cu piese de schimb pentru automobile și cu mâna de lucru, familia din Dallas distribuția de combustibili, la a mânca un simplu filé, familia Gambino și familia Colombo dominând distribuția de carne în marile spații comerciale.

Unul dintre membrii cei mai activi ai Mafiei în acei ani a fost Jimmy Fratianno. Născut în 1917, Fratianno a devenit membrul Cosei Nostra cu cel mai înalt rang, după Joseph Valachi și Vinnie Teresa, care va deveni informator federal până la sosirea lui Sammy Taurul Gravano²²⁷, consilier al familiei Gambino în prima parte a anilor nouăzeci.

Fratianno, pe care toți îl știau drept Nevăstuica, își câștigase porecla în timpul anilor adolescenței sale pe străzile dure ale cartierului italian din Cleveland. Poliția a încercat să îl captureze de șapte ori, însă tânărul Jimmy reușea mereu să scape utilizând sistemul de canalizare al străzii pe care locuia mama lui. După aceea, prietenii au început să îl numească Nevăstuica, nume care îl va însoți până la moartea sa, din cauze naturale, în 1993.

Jimmy Fratianno era, fără îndoială, un autodidact, un asasin cu sânge rece pe care nu îl deranja să execute un gangster rival dacă i-o ordona Nașul său. În luna noiembrie a anului 1947, gangsterul a început să opereze în Miami Beach, un oraș de bogătași în care era ușor să faci afaceri. În anii aceia

era o zonă deschisă, în ciuda protestelor constante în fața Comisiei din partea lui Santo Trafficante Jr., șeful familiei din Florida.

Fratianno s-a cazat la exclusivistul Jockey Club, unde se aflau și personalități precum Perry Como, Pierre Dupont sau Fess Parker²²⁸. Dar pentru Jimmy să facă afaceri în Miami era și o bună ocazie să își salute vechiul prieten, Johnny Roselli. Acesta se mutase în Florida împreună cu familia sa, după ce a ieșit dintr-un penitenciar federal.

Tehnic vorbind, el era un „soldat” al familiei din Chicago. Fusese reprezentantul lui Sam Giancana în Las Vegas, până când a devenit adevăratul creier al finanțelor familiei. Nu exista afacere pe care să o facă Mafia din Chicago fără să ia în considerare părerea lui.

Roselli, al cărui nume real era Filippo Sacco, se născuse în orașul italian Esteria, în 1905 și ajunsese în America, împreună cu mama lui, după șase ani. S-au stabilit într-un mic cartier italian din estul Boston-ului, unde mama a cunoscut un agent de pariuri care, în scurt timp, a devenit tatăl vitreg al lui Roselli. De fapt acesta a fost cel care l-a introdus pe Johnny Roselli în lumea crimei.

La început, făcea doar pe mesagerul ducând și aducând dintr-o parte a orașului pariurile zilei. La cincisprezece ani a început să câștige bani din asta. Roselli a abandonat școala în clasa a șaptea și s-a înrolat în liniile lui Al Capone, până la căderea acestuia la începutul anilor treizeci. A început să își facă un nume rapid în cadrul puternicii familii din Chicago, ceea ce l-a făcut să se transforme în reprezentantul ei în afacerile de la Hollywood. Prima condamnare de trei ani i-a fost impusă după ce a extorsionat diferite sectoare ale industriei cinematografice din California, pentru care a câștigat mai mult de un milion de dolari în vremea aceea²²⁹.

Roselli adora Hollywood-ul, iar Hollywood-ul îl adora pe Roselli. Exclusivul Friars Club a devenit în puțin timp cel mai mare centru de pariuri al clasei conducătoare a meciurilor cinematografice. De exemplu, în 1968, în timpul unei partide de poker, Roselli a câștigat pentru familie aproape patru sute de mii de dolari. Oponenții lui erau cântărețul Tony Martin și actorii Phil Silver și Zeppo Marx, fratele mai puțin popular din Groucho, Harpo și Chico.

Roselli a ghicit rapid în Zeppo Marx, unul dintre cei mai faimoși jucători din industria cinematografică, un asociat bun pentru a atrage lumea cinematografiei cu milioane de dolari în buzunar, pe care i-ar fi ușor să o exploateze.

Prima afacere pe care amândoi au înființat-o a fost aceea de a-i trage pe sfoară pe agenții de pariuri din Santa Anita, în California. Ideea era să poziționeze spioni în zone strategice ale hipodromului. Când caii intrau pe ultima linie, spionii îi informau pe Roselli și pe Zeppo Marx prin stații asemănătoare cu cele folosite de armată.

Aceștia își contactau agenții de pariuri pe coasta estică pentru ca ei să parieze pe calul care era pe cale să câștige. Până în anii șaiszeci, comunicarea pariurilor se făcea printr-un complicat sistem de telegrafuri, dar Roselli și Marx descoperiseră că în transmiterea de informații dintre coasta de vest și

cea de est era un timp mort de jumătate de minut, de care ei profitau pentru a paria în New York pe calul care intra primul pe ultima linie dreaptă.

Prin acest sistem, Johnny Roselli și Zeppo Marx au obținut un profit de aproape optezci și patru de mii de dolari pe vremea aceea, până când familia din Los Angeles a aflat de operațiune. Frank Desimone, șeful Cosei Nostra din California, l-a chemat pe Roselli și i-a spus că, dacă va mai repeta „experimentul” în hipodromurile controlate de familie, se va ocupa personal de el. Astfel și-a găsit sfârșitul asocierea dintre faimosul gangster și unul dintre frații Marx²³⁰.

Când Fratianno și Roselli s-au revăzut, acesta din urmă îmbătrânise. Acel Roselli cu un aspect impunător, cu costumele lui croite pe măsură, apărea acum cu părul complet alb, încovoiat, târându-și picioarele vârate în pantofi de trei sute de dolari perechea. Îndepărtat de afaceri, trăia o viață bună și tihnită, în parte mulțumită comisioanelor pe care le primea pentru intrarea milionarului Howard Hughes în Las Vegas²³¹.

În acea zi de grație din 1966, sosirea milionarului în Las Vegas a fost ca un soi de miracol. Hughes ajungea în orașul jocurilor cu buzunarele pline de bani gheață²³².

Obligat de o rezoluție a unui Tribunal federal, Hughes a vândut TWA (Trans World Airlines), ceea ce i-a adus un profit net de 470 de milioane de dolari. Milionarul știa că, dacă lăsa în bancă banii obținuți în urma tranzacției, Fiscul îl va obliga să plătească așa numitul Impozit de Utilități Nedistribuite. Era absolut necesar ca Huges să reinvestească profitul în termen de doi ani. Altă dispoziție cu privire la impozite cerea ca veniturile pasive, precum rate, dividende, câștiguri de capital sau dobânzi, să nu fie niciodată mai mari de douăzeci la sută din capitalul brut. Excentricul milionar știa că nici o altă afacere nu ar genera în timp minim un profit mai mare decât jocurile de noroc. Huges știa, de asemenea, că în Nevada nu se plăteau impozite speciale.

Nu a fost un oarecare cel care l-a condus direct la poarta hotelului Desert Inn, ci Johnny Roselli. „Pentru Hughes, a cumpăra hoteluri sau cazinouri era doar o chestiune de moment. Nu știa nimic despre ele, nici cum să le administreze. Avea, însă, bani, mulți bani. Eu nu am făcut altceva decât să îl ajut să îi cheltuiască”, va spune după câțiva ani Roselli însuși²³³.

Etajul nouă al hotelului Desert Inn a devenit cartierul lui general din Las Vegas, folosindu-l pe Johnny Roselli ca mesager. Sub protecția perdelelor groase și a ușilor de oțel păzite de oameni înarmați, „spectrul capitalismului nord-american”, așa cum îl definea presa economică a țării, era pe punctul de a se alătura uneia dintre cele mai mari operațiuni de cumpărare de hoteluri și cazinouri din toată istoria. Pentru Las Vegas aceasta a însemnat o transfuzie cu sânge proaspăt.

În anii aceia, prețul terenului în oraș intrase în picaj, iar sute de afaceri falimentaseră. Interesul familiilor pentru cazinouri scăzuse din cauza presiunii constante la care le supuneau agenții FBI trimiși de J. Edgar Hoover și de Comisia Jocurilor de noroc a statului Nevada²³⁴.

Cu sosirea lui Howard Hughes în Las Vegas s-a pus în mișcare un întreg aparat de propagandă în favoarea magnatului. În jurul lui s-a constituit un triumvirat prin care treceau toate problemele înainte să ajungă în mâinile lui. Responsabilii erau Johnny Roselli, Robert Maheu, omul lui Hughes în Las Vegas, fost agent FBI, specialist în spionaj, și Edward P. Morgan, avocat din New York și expert în „relații publice” între milionari și membri ai Mafiei. Maheu îl va acuza câțiva ani mai târziu pe Roselli înaintea unui Comitet senatorial pentru implicarea sa în complotul CIA-ului pentru asasinarea lui Fidel Castro.

Howard Hughes spusese foarte clar în discursul său că venirea lui va presupune eradicarea oamenilor Cosei Nostra din afacerile din Las Vegas, în timp ce se înconjură de membri ai Mafiei care să-l ajute să le realizeze. Johnny Roselli știa că Las Vegas avea nevoie de bani și aceștia puteau să fie ai lui Howard Hughes. La urma urmei, sosirea magnatului fusese o mișcare pregătită de el însuși și executată de Maheu, Morgan și Hank Greenspun, editor al ziarului The Sun în Las Vegas²³⁵.

Fiecare dintre cei patru exercita o funcție diferită. Greenspun, un bărbat care era cunoscut în Las Vegas ca un ziarist integru, a devenit șeful de presă de facto al lui Howard Hughes. Nimeni și nimic nu se mișca în Las Vegas fără să citească articolul lui Greenspun. Prin el, ziaristul spunea de unde să se cumpere, cine să fie votat sau cine să fie urât. „Ceea ce cititorii nu știau era că The Sun al lui Hank Greenspun avea grave probleme financiare și avea nevoie rapid de bani lichizi dacă nu voia să-și închidă porțile”, îi mărturisise Johnny Roselli lui Jimmy Fratianno. Mulțumită amestecării Mafiei, care a făcut anumite „presiuni”, și la sfatul expres al lui Robert Maheu, Howard Hughes a cumpărat cea mai mare parte din mass-media din Las Vegas. Maheu îi spusese lui Hughes că, dacă voia să controleze fiecare rând care era transmis prin mijloacele de comunicare în masă, cel mai bine era să le cumpere.

Într-o săptămână, magnatul era proprietar al ziarului Review-Journal, unul dintre cele care combăteau cel mai mult expansiunea lui Hughes în Las Vegas, și al postului de televiziune KORK-TV, asociat al NBC-ului. The Sun și KLAS-TV erau proprietatea lui Greenspun, așa că acestea nu puneau nici o problemă. În realitate, și după spusele scriitorului Michael Drosnin, autor al magnificei biografii a magnatului intitulată Citizen Hughes, pe milionar nu îl interesa să controleze o parte din mass-media pur și simplu pentru că nu dădea un ban pe ce ar putea spune presa despre el. „El era enorm de bogat și asta îți permite să te distanțezi de orice ar spune sau scrie ziariștii despre tine”, va spune câțiva ani mai târziu scriitorul Michael Drosnin. Maheu s-a văzut obligat să îl convingă că mediile de comunicare în chestiune erau scoase la vânzare și că aceasta ar putea constitui o piedică în expansiunea sa. Hughes, în politica sa de a cumpăra tot ce stătea în calea lui sau a intereselor lui, a decis să le achiziționeze. Comisia Federală a Comunicațiilor, FCC, nu a stat în cale câtuși de puțin intrării lui Hughes în mass-media din Las Vegas.

Bob Maheu, un bărbat obez, pe jumătate chel, cu ochi neastâmpărați și mereu asudat, era un simplu responsabil cu relațiile publice până să intre în scenă Howard Hughes. Chiar din acel moment, Maheu va trece în funcția de șef executiv al Operațiunilor Navada Howard Hughes. La început, pe Roselli, Maheu, Morgan și Greenspun nu îi deranjau presiunile din partea familiei din Los Angeles și din partea altor șefi ai Hughes Tool Company, care nu vedeau cu ochi buni amestecul lui Roselli, mafirot condamnat, în afacerile multimilionarului.

Ca să evite primele presiuni, Roselli și-a sunat Nașul, Joey Aiuppa, șef al familiei din Chicago, să îl scape de oamenii din Los Angeles de sub conducerea lui Nick Licata, care l-a înlocuit pe șeful familiei lui Frank Desimone, după asasinatul acestuia. Johnny Roselli știa cum să scape de șefii de la Hughes Tool Company. Pentru asta l-a sunat pe prietenul lui, Jimmy Fratianno. El știa cum să îi trateze pe tipii aceia.

William Kessner era unul dintre șefii afacerilor lui Hughes, cel care făcuse cele mai dure presiuni în consiliul administrativ al Hughes Tool Company. Aceasta companie din Houston era cea care primea toate cererile de finanțare, nu pentru aprobare, ci pentru predarea imediată cu scopul realizării operațiunilor din Las Vegas.

În acea dimineață, în timp ce se îndrepta spre mașină pentru a ajunge la biroul lui din centrul Houston-ului, s-a apropiat de el Fratianno împreună cu un bărbat identificat ca Bomp.

De fapt, era Frank Bompensiero²³⁶, un executor cu sânge rece al Mafiei. Bompensiero s-a apropiat de Kessner și, strângându-l cu forță de braț, i-a spus: „Un prieten de-ai mei vrea să vorbească cu tine. E mai bine să îl asculți cu atenție”. Șefului nu i-a fost frică, ba chiar afișa o oarecare înfumurare înaintea acelor oameni fără educație cu nume ciudate italiene.

Kessner l-a întrebat pe Fratianno ce anume voia să vorbească cu el. Jimmy Fratianno i-a răspuns: „Un prieten de-ai mei vrea să nu îl mai prezezi, să nu-l mai freci la cap. Dacă continui să îi spui lui Hughes ce rău este prietenul meu, nu va mai avea de ales decât să vină să vorbească cu voi, și asta nu e deloc bine – îi spunea mafirotul lui Kessner cu voce înceată. Putem să facem afaceri bune cu toții, dar dacă cineva se opune, există riscul să se retragă iminent”.

Fără să spună vreun cuvânt, șeful s-a întors fără să își privească interlocutorul și s-a urcat în mașină. După câteva minute avea o discuție cu un agent de poliție în fața căruia îl denunța pe Fratianno pentru amenințări. În seara aceea, la o reuniune specială a consiliului administrativ al Hughes Tool Company, Kessner a ordonat să fie trimiși la Las Vegas William Marhard, un fost bodyguard al milionarului, și James Ballard, un american de origine franceză. Ballard era, de fapt, un soi de asasin plătit, șef și trimis special, la ordinele lui William Kessner.

Misiunea lui era să ocolească rândul de consilieri care îl înconjurau pe Hughes în refugiul său de la etajul nouă al hotelului Desert Inn și să îi explice că, în ciuda discursurilor lui împotriva Crimei Organizate, Mafia era aceea care îi controla investițiile în orașul jocurilor de noroc, dar Johnny Roselli nu

va permite ca nimeni să se apropie de Hughes câtuși de puțin, chiar dacă ar trebui să omoare pentru asta.

Roselli avea propriile lui preocupări. După o etapă înfloritoare de afaceri prospere, Las Vegas începea să se desumfle și multe familii ale Crimei Organizate se retrăgeau din poziții strategice. Nu vor aștepta dezastrul care se apropia de afacerile cu cazinouri. De exemplu, Moe Dalitz își îndeplinea sentința într-o închisoare federală pentru fraudă fiscală, Allard Roen, din familia din Chicago, se declarase vinovat într-un caz de fraudă de acțiuni ale hotelului Flamingo, iar Johnny Drew, de la Stardust, era, de asemenea, închis pentru evaziune fiscală. Roselli nu mai voia probleme, cu atât mai puțin provocate de un tip din Houston care nu făcea altceva decât să pună bețe în roate ideii sale de a stoarce bani de la Howard Hughes.

Pentru aceasta, Johnny Roselli a contactat un executor al Mafiei numit Israel Spărgătorul de Gheață Alderman, un asasin căruia îi plăcea să își ucidă victimele introducându-le un spărgător de gheață prin urechi.

Într-o dimineață, o femeie care se ocupa cu curățenia în motelul Clayton din Las Vegas, a descoperit trupul lipsit de viață al lui William Marhard, unul dintre trimișii lui Kessner. Cadavrul încă mai avea înfiptă în urechea stângă dalta cu mâner de lemn. După puține zile, James Ballard va apărea mort într-o mașină cu un alt spărgător de gheață înfipt în ureche.

Aproape în același timp, William Kessner, șeful de la Hughes Tool Company din Houston, în mod misterios, își trăgea un glonte în cap în propriul lui birou, lăsând în urmă o văduvă și patru copii mici. În acea dimineață, cineva l-a văzut pe Frank Bompensiero în aeroportul din Houston cu o servietă mică în mână²³⁷.

„L-am convins pe Hughes să cumpere Desert Inn – îi spuse Roselli lui Fratianno – acum avem probleme. Am vorbit cu Joey Aiuppa, șef al familiei din Chicago să încerce să îl convingă pe John Scalise, șef al familiei din Cleveland să îi vândă partea sa din Desert Inn lui Hughes”. În anii aceia, puternicul șef al Cosei Nostra din Ohio se afla sub presiunea supravegherii din partea FBI-ului²³⁸.

„Scalise voia să se retragă, voia să lase totul și să se retragă în Florida. Ceea ce nu voia John Scalise era să ajungă în Leaveanworth”²³⁹, relatează Fratianno federalilor, când acesta devenise informator²⁴⁰.

Într-o zi, Johnny Roselli lua prânzul în restaurantul din Flamingo, când un bărbat îmbrăcat cu un costum gri croit prost s-a apropiat de masa lui. Gangsterul și-a dat seama imediat că era vorba de un fbi²⁴¹. Agentul era Jack Barron și își petrecuse câțiva ani încercând să îi vâneze pe Johnny Roselli și pe Jimmy Fratianno.

FBI-ul încerca să îl determine pe Roselli să devină informator. Pentru Barron, mafiotul era un potențial PCI, și, dacă reușea, putea trăi liniștit numai din prăzile pe care acesta i le-ar fi dat, cum făcea agentul federal Jack Armstrong cu informatorul lui, Frank Bomp Bompensiero.

Să ai un informator de nivel înalt din Cosa Nostra presupunea să înlocuiești lungile ore de pază, într-o mașină, sorbind cafea rece cu apă, cu un birou confortabil în sediul local al FBI-ului. Barron s-a așezat la aceeași

masă la care se afla Roselli și l-a înștiințat deschis că fie cooperează, fie va face tot posibilul să fie deportat în Italia, care era mai rău ca moartea pentru Roselli.

Timp de mai multe săptămâni, Barron se plimbase prin elegantul cazinou urmărindu-l pe mafiot fără să se apropie de el. Agentul federal știa că nu trebuia să-l ardă²⁴², dacă vreun asociat de-ai lui Roselli ar descoperi că se află sub supraveghere.

Johnny Roselli i-a cerut sfatul prietenului său, Joseph Shimon, veche legătură între CIA și poliția din Washington. Shimon lucra acum ca detectiv particular, iar printre clienții săi se afla Robert Maheu. „Eu în locul tău le-aș spune un rahat fibi-lor. Dacă le dai informații, te poți da drept mort”, îl sfătui detectivul.

Ieșind din biroul lui Shimon din Washington, Johnny Roselli a hotărât să îi viziteze pe James O’Connel, fost șef al CIA în operațiunea „Mangusta”²⁴³, și pe William King Harvey, oficialul sub a cărei conducere se afla „dosarul Roselli”. Mafiotul voia ca Harvey, fost agent al FBI și fost șef al Departamentului German al OSS²⁴⁴ în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, să intervină în favoarea lui înaintea federalilor. Pe scurt, ceea ce Roselli voia era ca Harvey și O’Connel să îl scape de fibi.

James O’Connel reușise să evite o declarație din partea lui Bob Maheu înaintea unui Comitet de Investigații al Senatului, numai spunându-i președintelui acestuia, senatorul Edward Long, că Maheu fusese implicat în operațiuni secrete ale CIA. În cazul lui Johnny Roselli, agentul CIA a vorbit cu șeful securității în operațiunile secrete ale Agenției, Sheffield Edwards, să îi comunice FBI-ului că Roselli voia să devină informator al federalilor, însă că, în același timp, îi era teamă să nu fie ucis de vreo torpilă a Mafiei, dacă aceasta descoperea că Roselli renunțase la a fi un PCI pentru a se transforma în informator.

În anii aceia, relațiile dintre cele două Agenții nu erau chiar bune. FBI-ul acuza în mod constant CIA-ul de amestec în investigațiile federale sau că trebuia să înghețe altele pentru că suspectii erau implicați în operațiuni ale spionajului nord-american.

Jimmy Fratianno și-a anunțat prietenul că se afla într-o poziție periculoasă dacă hotăra să devină informator federal. Roselli fusese implicat în cele mai ascunse secrete ale Mafiei în ultimii treizeci de ani, în operațiunile ciudate ale CIA-ului cu Cosa Nostra în timpul anilor șaizeci, în afacerile obscure cu Giancana și clanul Kennedy și într-o mulțime de alte lucruri. Dacă Roselli vorbea, cădeau multe persoane influente²⁴⁵.

În ultimii ani, Howard Hughes investise aproape două sute de milioane de dolari în Nevada încercând să obțină controlul absolut asupra jocurilor de noroc în stat. Magnatul voia să instituie un soi de monopol.

După Desert Inn, Hughes a achiziționat hotelurile-cazinouri Sands, Frontier, Castaways și Landmark Tower și cazinourile Silver Slipper din Las Vegas și Harolds Club din Reno. De asemenea, a achiziționat două aeroporturi, compania aeriană Airwest, cu flota ei de șaizeci de avioane care deserveau șaptezeci și trei de orașe din Statele Unite, Canada și Mexic, și

aproape toate terenurile mari din jurul principalului bulevard din Las Vegas. Ideea lui nu era să ridice construcții pe acestea, ci să îi mențină la distanță pe eventualii competitori.

Primul obstacol din drumul lui Howard Hughes va fi Stardust. Magnatul, prin intermediul lui Maheu și al lui Roselli, oferise pentru acesta aproape treizeci de milioane de dolari, dar în acel moment Departamentul de Justiție a anunțat că va iniția o investigație din partea diviziei sale anti-monopol împotriva lui Howard Hughes. Aceea era o lovitură puternică pentru milionar. Guvernul Statelor Unite era singurul lucru care îi provoca o adevărată teroare magnatului, și ceea ce își dorea cel mai puțin era să îl înfrunte.

Puțin câte puțin, interesul lui Howard Hughes pentru Las Vegas a început să scadă când pierderile deja atingeau zece milioane de dolari. În sfârșit, cu același mister cu care sosise, magnatul s-a evaporat. La finalul șederii sale în orașul jocurilor, Howard Hughes nu construise nimic, fusese doar un titlu într-un ziar, după cum va afirma ani mai târziu, din refugiul său, Jimmy Fratianno, păzit prin Programul Federal de Protecție a Martorilor, cunoscut cu siglele WITSEC.

În decembrie 1975, un nou eveniment venea să agite și mai mult spiritele în lumea obscură a Las Vegas-ului și în sinistra afacere a cazinourilor și a jocurilor de noroc. Asasinatul Tamarei Rand va figura ca o întâmplare întunecată în istoria Mafiei.

Allen Glick era în acel moment șeful suprem al Argent Corporation, proprietară a hotelurilor-cazinouri Stardust, La Hacienda, Fremont și Marina. Argent le finanța operațiunile în mod ilegal prin deturnarea unor mari sume de bani provenite din puternicul fond de pensii al Sindicatelor Camionagiilor din Statele Centrale. Glick deturnase în mai puțin de nouă ani aproape șazececi și două de milioane de dolari, dar cazinourile erau un puț fără fund și aveau nevoie de mai mulți bani în fiecare zi.

Allen Glick a decis atunci să îi propună Tamarei Rand, o proprietăreasă a unor terenuri din San Diego, să investească două milioane în Argent Corporation. Contractul semnat între cei doi stabilea ca, în afara unui profit net calculat la cinci milioane de dolari pe an, Rand să primescă lunar o sumă de aproape o sută de mii de dolari și funcția de consultant al hotelului-cazino La Hacienda.

În timpul anului 1974, doamna Rand a primit profiturile investiției sale, dar la sfârșitul anului 1975, Glick a decis că nu era necesar să plătească în continuare suma pe care o fixase cu ea. Tamara Rand l-a sunat pe Glick și l-a amenințat că, dacă nu îndeplinea prevederile contractului, îl va duce la tribunal.

Omul familiei din Chicago în Las Vegas l-a sunat pe Joey Aiuppa și i-a explicat problema cu Tamara Rand. Răspunsul Nașului a fost: „Rezolvă cum vrei, dar să nu permiți ca nebuna aceea să ajungă prin tribunale”.

Glick și-a sunat asociata și i-a dat întâlnire în luxosul lui birou de la Stardust. Femeia de cincezi și patru de ani a ajuns cu avocatul ei și cu o servietă plină de documente pe care le adunase despre operațiunile desfășurate de Glick în cazinouri. Șeful suprem al Argent Company a încercat

să o convingă să nu lase situația să ajungă în tribunale. Glick a spus, adresându-se avocatului Tamarei Rand, chiar că ar fi periculos dacă asta ajungea să se întâmple.

Femeia s-a ridicat și a spus doar: „Ne vedem în tribunal”.

După discuție, Allen Glick a ridicat din nou receptorul și l-a sunat din nou pe Aiuppa să îl informeze de rezultatul întâlnirii. Șeful Cosei Nostra din Chicago i-a spus atunci omului său din Las Vegas: „Ai făcut ceea ce trebuia. Ești un tip bun. Acum e rândul meu. Voi vorbi cu Tony Spilotro să se ocupe de asta”.

Tony Furnica Spilotro²⁴⁶ se născuse în 1938 și de la o vârstă foarte fragedă deja realizase misiuni speciale pentru Mafie în Las Vegas, sub ordinele lui Johnny Roselli. „El era un artist în munca lui – va declara Fratiano FBI-ului – niciodată nu rata un «contract»... Spilotro, la numai optsprezece ani, a fost „adoptat”, profesional vorbind, de Sam Nebunul Destefano, unul dintre cei mai teribili asasini și torționari din toată istoria Cosei Nostra.

Destefano era un torționar sadic și Spilotro, elevul lui cel mai avantajat din subordinea lui Tony Accardo, Joey Aiuppa și Jackie Cerone.

În noaptea de 9 noiembrie 1975, Tony Spilotro a ajuns cu mașina chiar până la porțile vilei elegante pe care o avea Tamara Rand în cartierul exclusiv Mission Hills, în împrejurimile San Diego-ului. Executorul și-a parcat mașina pe o stradă depărtată de poarta principală. A trebuit doar să o escaladeze ca să ajungă în grădina vastă plină de tufe de trandafiri.

Din spatele unei ferestre a putut observa cum Tamara Rand își aplica o mască verde pe față în fața unei măsuțe de toaletă roz pline de sticlute. Spilotro a intrat în vilă prin ușa din spate care dădea în bucătărie.

Executorul a urcat scările acoperite de covoare și a intrat în dormitor. Doamna Rand nu a avut timp să strige: Tony Spilotro i-a tras cinci gloanțe în cap cu pistolul lui de calibrul 22. La câteva secunde după execuție, Spilotro dispărea de la locul crimei în același fel în care ajunsese acolo²⁴⁷.

Chiar din acea zi, Tony Spilotro a devenit un om indispensabil pentru câțiva dintre cei mai importanți Nași ai Mafiei care se foloseau de nemaipomenitele lui calități de asasin fără excepție.

Spilotro și Destefano au devenit adevărata forță de șoc a Cosei Nostra în Nevada și în statele învecinate. Vor obține acest statut mulțumită retragerii lui Marshall Caifano, care trebuia să părăsească Las Vegas-ul din cauza atenției pe care o atrăsese asupra sa.

Tony Spilotro și mentorul lui teribil au devenit stăpânii orașului jocurilor de noroc, transformând-ul în foarte scurt timp într-o autentică zonă de război, între 1971, an în care a călcat în Las Vegas pentru prima dată, și 1986, an în care Michael a fost asasinat împreună cu fratele lui. Viața lui Spilotro, a frumoasei lui soții, Nancy, și a lui Lefty Roshental, un jucător expert aflat sub ordinele familiei din Chicago, au reprezentat modelul autorului Nicolas Pillegi pentru scrierea cărții sale, *Cazino*, care va fi ecranizată după câțiva ani de regizorul Martin Scorsese.

Cel care era unul dintre cei mai faimoși asasini ai Mafiei a ignorat rapid edictele care veneau din Chicago, Florida, Cleveland, Los Angeles sau New

York. Spilotro și Destefano ucideau fără nici un „contract”²⁴⁸, iar aceasta a reprezentat începutul sfârșitului carierei promițătoare a lui Spilotro în Cosa Nostra.

Într-o zi a ajuns în orașul jocurilor de noroc un investit aflat la ordinele lui Santo Trafficante Jr., șeful familiei din Florida. Intenția acestuia era să îi facă loc familiei în aprovizionarea cu băuturi alcoolice a barurilor din marilor cazinouri. Într-o noapte, oamenii lui Trafficante au decis să atace o încărcătură de whisky care se afla sub controlul lui Michael Spilotro.

Ca în cei mai buni ani ai „prohibiției”, oamenii din Florida i-au bătut pe șoferii camioanelor și au distrus încărcătura, în valoare de mii de dolari. Michael l-a sunat atunci pe fratele lui, Tony.

Acesta, furios, a decis, însoțit de Sam Destefano, să bată străzile iluminate ale Las Vegas-ului în căutarea trimisului lui Trafficante. Într-un magazin din împrejurimile orașului, Spilotro și Destefano l-au găsit pe Jack Dapezzio, un vechi contabil al familiei din Florida și fost bodyguard al lui Santo Trafficante.

Sam Destefano „lichidase” duzine de persoane din ordinul lui Sam Giancana, Paul Ricca, Jackie Cerone, Joey Aiuppa și acum al lui Tony Spilotro.

Cazierul lui cuprindea toate tipurile de delict, de la simplul furt până la extorsiune, trafic de narcotice, torturi, violuri, pedofilie sau exhibiționism. Se povestește chiar că în timpul unei cine din 1955 la care asistau Sam Giancana, atunci șef al familiei din Chicago, Sam și Michael Destefano, Don-ul i-a ordonat lui Sam să își execute fratele chiar acolo. Michael era dependent de heroină și, ca să își plătească doza, fura de ceva timp bani din câștigurile familiei din pariuri. Surprins, la început, Sam Destefano și-a scos arma, a proptit-o în capul fratelui său sigur pe sine, și a tras. După aceea a continuat să mănânce.

Altă anecdotă care se povestește despre pățaniile Nebunului Destefano este cea întâmplată în 1969, când Peter Cappelletti a încercat să îl asasineze aruncând mai multe grenade prin fereastra casei sale. Problema lui Cappelletti a fost că, exact în acel moment, Destefano ieșise pe ușa din spate a casei să arunce gunoiul, când grenadele au explodat.

Să se răzbune, Sam Destefano a intrat într-o noapte în casa lui Cappelletti, care locuia cu soția și cu fiica lui adolescentă. Torpila l-a apucat pe gangster și l-a legat de un radiator din casă. În fața ochilor soției și fiicei sale, Destefano l-a torturat pe Cappelletti și chiar a urinat pe el. Înainte să îl omoare cu o împușcătură în ceafă, Sam Destefano le-a dezbrăcat și le-a violat pe soția și pe fiica lui Cappelletti. „Eu vă las în viață, dar dacă scoateți un cuvânt, mă voi întoarce”, le spuse asasinul femeilor.

Acum, însoțit de Tony Spilotro, l-au răpit pe trimisul lui Trafficante și l-au transportat într-un atelier abandonat. Spilotro voia să știe unde înmagazinau alcoolul care venea din Florida, dar gangsterul nu era dispus să le dezvăluie această informație.

Tony Spilotro i-a ordonat lui Destefano să îl facă să vorbească pe tipul acela prin orice mijloc. Sam Nebunul le-a spus oamenilor săi să îl răstoarne pe trimisul lui Trafficante și să îi așeze capul pe o roată care se afla pe masă.

Sam Destefano a început să întoarcă manivela în timp ce roata se închidea presând capul victimei. La final, presiunea a făcut să îi sară ochii. „A avut mult curaj – spuse Destefano – a preferat să moară decât să spună ceva. Era un om demn de respect, un investit”²⁴⁹. Acea asasinare a altui membru al Cosei Nostra fără permisiunea Comisiei a însemnat o ruptură definitivă între Tony Spilotro și familia din Chicago.

În februarie 1973, Sam Destefano făcea o masă din lemn în garajul frumoasei sale rezidențe din vestul Chicago-ului când s-au auzit două împușcături. Prima i-a nimerit un umăr, făcându-l pe Destefano să se întoarcă. A doua l-a lovit în inimă, omorându-l pe loc.

„Contractul” îi fusese acordat lui Tony Spilotro din ordinul lui Giancana, ca formă de a plăti datoria pe care o avea față de familia din Florida pentru că îl omorâse pe omul lui Trafficante. Spilotro și-a făcut bine treaba, așa cum îl învățase mentorul său, Sam Destefano.

Cu trecerea timpului, relațiile lui Tony Spilotro cu soția lui, Nancy, au devenit de domeniu public, la fel ca și discuțiile lor aprinse care se treminau cu vreun obiect zburând. Într-o noapte, Nancy, ca să îl facă gelos pe soțul ei, a decis să intre într-un bar unde se consuma marijuana. Când Tony și fratele lui, Michael, au ajuns în local, însoțiți de câțiva „soldați” ai familiei, Nancy era pe teigheaua acelei taverne, complet drogată și pe jumătate dezbrăcată, în timp ce mai mulți membri ai unei bande din Los Angeles din Infern²⁵⁰ vărsau whisky pe ea.

Spilotro a decis să dea ordinul de atac oamenilor săi. După bătălie, paisprezece îngeri ai infernului au fost grav răniți cu bâte de baseball și cuțite. Unora dintre ei le-au tăiat chiar și degetele în timpul bătăii. La sfârșit, localul a fost incendiat cu tot cu câteva motociclete înăuntru.

În dimineața următoare, fotografia lui Tony Spilotro apărea în toate ziarele din Las Vegas sub titluri mari precum: „Spilotro face să izbucnească războiul în Las Vegas” sau „Război între italieni și îngerii infernului”. Aceea a fost, fără îndoială, picătura care a umplut paharul răbdării lui Joey Aiuppa, șeful familiei din Chicago.

În anii aceia, Spilotro își conducea afacerile particulare dintr-un mic birou din hotelul-cazinou Dunes, unde se mutase după ce și-a vândut magazinele de suveniruri din Casino Circus-Circus.

Pe 16 martie 1978, Tony a fost chemat de către Nașul Joey Aiuppa, după o întâlnire de mai mult de două ore într-un restaurant din Palm Springs. Numele lui Spilotro apăruse de mai multe ori în timpul interceptărilor la care unitatea specială a FBI-ului, la ordinele agentului special William Roemer, peste câțiva ani autor a diverse cărți despre Crima Organizată, i-a supus pe câțiva dintre gangsterii din Las Vegas. În vremea aceea, afacerile lui Tony Spilotro se estindeau prin statele Nevada, Illinois și California.

Puțin câte puțin, oamenii familiei Spilotro au început să ocupe poziții în zone controlate de alte familii. Phil Alderisio în Tucson, Chris Petti în San Diego, Joey Hansen în Los Angeles și Paul Schiro în Phoenix. În 1979, Joe Bonanno a prezentat un protest formal înaintea Comisiei pentru a denunța invaziile continue ale oamenilor lui Spilotro într-o zonă pe care Bonanno o

controla de când a trebuit să se retragă acolo după ce a fost învins în numitul „Război al clanului Bonanno”²⁵¹.

Comisia i-a răspuns vechiului șef al familiei Bonanno din New York că ar trebui să fie el cel care negociază cu Tony Spilotro și că poate nu era atât de rău ca bătrânul Bonanno să cedeze parte din teritoriul lui. Pentru Joe Bonanno, Spilotro era un „rahat fără clasă și cu mult tupeu care trebuia curmat. Un asasin fără scrupule, care se credea deasupra binelui și a răului”²⁵².

Vechiul șef nu era dispus să cedeze nici un dram de putere, nici teritoriu, acelui tip venit din Las Vegas. Deja intervenise în „dispariția” lui Johnny Roselli, un pește din Cosa Nostra cu o greutate mai mare decât a lui Spilotro.

În anul 1975 Roselli decisese să depună mărturie înaintea audienței speciale a Comitetului de Inteligență a Senatului, chiar la cinci zile după asasinarea lui Sam Giancana. După trei ore de declarații despre relațiile obscure dintre CIA și Mafie, avocatul lui Johnny Roselli i-a recomandat să se înconjoare de bodyguarzi, dar vechiul reprezentant al familiei din Chicago în Las Vegas nu credea că este convenabil²⁵³. „De fapt, Johnny nu se gândea că moartea lui ar putea să intereseze pe cineva, însă s-a înșelat”, va afirma Jimmy Fratianno în fața FBI-ului.

După ce Mike Rizzi, un „soldat” al familiei din Chicago, a fost investit ca membru al Cosei Nostra, i-a invitat la cină pe Louis Dragna și pe Johnny Roselli. Pentru Fratianno era clar că moartea lui Roselli îi interesa pe Tony Accardo și pe Joey Aiuppa. Rizzi, Dragna și Roselli s-au întâlnit să ceneze în restaurantul Trader Vic’s al hotelului Beverly Hilton. Mike Rizzi era încântat să cunoască o legendă vie precum Johnny Roselli.

Noul investit știa că exista un „contract” al cărui obiectiv era Roselli, emis de Joe Bonanno și de Santo Trafficante, dar Rizzi mai știa și că, dacă îi spunea asta, Roselli ar vrea să știe care este sursa acestei informații. După cină, Rizzi i-a zis lui Johnny Roselli doar: „Ai grijă. Cineva este pe urmele tale. Ai grijă cu cine umbli”.

Jimmy Fratianno, care avea mai multă putere decât Rizzi în cadrul Cosei Nostra, și-a permis chiar luxul de a-i recomanda lui Roselli să aibă grijă cu Aiuppa, Accardo, Trafficante și Bonanno. Vechiul reprezentant al familiei din Chicago în Las Vegas era mai mult intrigat decât agitat. Poate pentru că nu se gândise niciodată că cineva din Cosa Nostra ar putea să emită un „contract” pe numele lui.

Pe 16 iulie 1976, Johnny a fost văzut într-un elegant costum alb de în cinând cu Santo Trafficante în restaurantul Landing din Fort Lauderdale. Pe 28 a aceleiași luni, a ieșit din casa surorii lui ca să cumpere ziarele din ziua aceea. Atunci a fost ultima dată când a fost văzut în viață.

Mașina sa a fost găsită abandonată în garajul aeroportului internațional din Miami. Jimmy Fratianno știa că „contractul” care îl avea ca țintă pe bunul lui prieten, Johnny, fusese respectat, însă mai știa și că niciodată, nimeni nu va afla de el. Fratianno era sigur că niciodată nu va apărea cadavrul, însă s-a înșelat.

În zorii zilei de 6 august²⁵⁴, niște pescari care navigau pe apele din Cayo Vizcaino au văzut un corp străin plutind. Au dus barca mai aproape, lăsând obiectul la tribord. Ceea ce plutea nu era altceva decât un butoi de ulei de vreo două sute de litri găurit și înconjurat cu un lanț gros care să îl mențină sub apă, dar fără să se știe cum, și în ciuda balastului, acel butoi plutea.

Pescarii, cu ajutorul cârligelor, au urcat obiectul la bord, luând legătura cu garda de coastă. Imediat ce au acostat, agenți ai poliției din Miami și ai gărzii de coastă au coborât butoiul din orificiile căruia ieșea un miros oribil.

Ajutați de un sudor au reușit să îl deschidă. În interiorul lui se afla un cadavru căruia îi fuseseră tăiate cu un fierăstrău picioarele, care se aflau, de asemenea, în butoi. Divizia de omucideri a Departamentului de Poliție din Miami a obținut o amprentă clară a degetului mic al mâinii drepte. Restul dispăruse prin descompunere.

Raportul medicului legist a confirmat că trupul găsit îi aparținea lui Johnny Roselli. Același document arăta că fusese asfixiat punându-i-se o pungă de plastic pe cap, ceea ce i-a provocat moartea și că apoi a fost înjunghiat de douăzeci și două de ori. Se pare că asasinii au așteptat prea mult să îl introducă pe Roselli în butoi și, când au vrut să o facă, rigor mortis deja se instalase. Unul dintre asasinii trimiși a încercat să îi rupă picioarele lui Roselli ca să poată îndoi corpul și să îl introducă înăuntru, dar, nefiind posibil, au hotărât să îi taie picioarele cu un fierăstrău în zona inghinală. „Treaba pe care au făcut-o cu Johnny a fost un dezastru absolut, o treabă executată de un novice, tocmai ceea ce se putea aștepta de la o familie condusă de cretinul și ineptul Joey Aiuppa. Au fost atât de proști încât nu au luat în calcul faptul că, descompunându-se, cadavrul se va umfla și că asta însemna că butoiul va urca la suprafață – va explica Fratianno în lungile sale conversații din închisoare cu scriitorul Ovid Demaris, autor al biografiei sale –; nu știau nici cum se folosește un butoi: în loc să îi taie picioarele trebuiau să îi scoată măruntaiele sărmanului Johnny înainte să îl scufunde”²⁵⁵.

Pe 28 octombrie 1976, Dominik Brooklier, puternicul șef al familiei din Los Angeles, a ieșit din închisoare după ce a ispășit o sentință lungă pentru conspirație. Prima lui măsură a fost să se întâlnească cu acela care era pe atunci adjunctul lui, Jimmy Fratianno. „Ce mai face Frank Bompensiero? – îl întrebă Brooklier. Mai are gura la fel de mare?”.

„Acum e mult mai liniștit. În fiecare zi ajunge acasă la patru după-amiaza și nu mai iese decât dacă îl sun eu”, răspunse Fratianno. „Cu cine altcineva mai ia legătura?”, întrebă din nou Nașul din Los Angeles. „Numai cu vreo doi tipi. Cu Spilotro Tony și cu Chris Petti, un prieten de-ai lui”, spuse șeful adjunct.

„Am motive să cred că Thomas Marson, Jimmy Fratianno, Irving Shapiro, Tony Spilotro și alții au comis și încă mai comit delikte în detrimentul Statelor Unite, adică, în calitate de angajați sau asociați ai... Alfa Chemical Corporation din Nevada,... desfășoară... un soi de activitate de extorsiune”²⁵⁶. Raportul FBI spunea în continuare: „O sursă confidențială, care în această declarație sub jurământ va fi menționată cu denumirea Sursa

Unu257, l-a informat pe agentul special J. A.... că o mică fabrică de detergent pentru comerț era pe punctul de a fi instalată în Las Vegas pentru furnizarea de detergenți la hotelurile din Las Vegas. Spilotro i-a spus Sursei Unu că parte din fonduri vor fi sustrate din fondul de pensii al Sindicatului Camionagiilor din Statele Centrale”.

În timpul deceniului în care Frank Bompensiero, Sursa Unu, a fost informatorul lui Jack Armstrong, mafiotul s-a bucurat de ce era mai bun din ambele părți. În timp ce oferea informații FBI-ului despre ce făceau asociații lui, federalii îl lăsau în pace să poată face afaceri. Pentru Armstrong și șefii lui era mai bine să pescuiască pești mai mari decât unul mic precum Bompensiero.

Pe 31 ianuarie 1977 s-a descoperit cine era cu adevărat Frank Bompensiero. În acea dimineață, Jimmy Fratianno a primit un telefon de la Mike Rizzi. Acesta i-a comunicat lui Fratianno că afacerea cu pornografia, Forex, în care se amestecaseră, era un paravan pentru FBI și pentru cei doi agenți responsabili de ea.

Ești sigur de asta? – întrebă Fratianno.

Absolut. Tipii aceia s-au apropiat de mine și, după ce mi-au arătat legitimațiile lor, mi-au înmănat o citație federală să depun mărturie înaintea unui Mare Juriu – răspunse Rizzi.

Jack Armstrong și Jack Barron erau atât de nerăbdători să îl aresteze pe Jimmy Fratianno, încât erau dispuși chiar să îl sacrifice pe Bompensiero.

Vreau să știu: cine ți-a vorbit de Forex? – întrebă furios Fratianno.

La ce te referi? spuse Bompensiero.

Nenorocita de Forex era un paravan pentru FBI. Ce joc crezi că joci? – strigă Fratianno de la celălalt capăt al liniei.

S-a lăsat o liniște mortală, iar Bompensiero, după ce l-a asigurat pe Fratianno că va cerceta sursa informației, a închis.

Pe 2 februarie, Frank Bompensiero l-a sunat din nou pe Jimmy Fratianno să îi spună că tipul care îi dăduse informația era Adio Pasăre Neagră258. Acest comentariu a făcut ca Fratianno să relizeze ce îi spusese de atâtea ori Roselli și Brooklier: Bompensiero era informator FBI.

Cum se numea tipul? – întrebă Fratianno.

Lasă-l, e sub pământ – răspunse emoționat Bompensiero.

Jimmy Fratianno știa că era imposibil să se „ocupe” de cineva într-un timp atât de scurt, în două zile, cu atât mai mult cu cât acesta era informator federal.

În dimineața aceea, Fratianno a intrat într-un garaj ca șef interimar și a ieșit ca un simplu „soldat”. Așezat pe o mașinuță de golf fără roți, Dominik Brooklier, șef al familiei din Los Angeles, i-a spus lui Fratianno: „Apreciem ce ai făcut pentru noi, dar acum, că sunt bine, preiau din nou controlul familiei”.

Joi, 10 februarie, dimineața, Brooklier a vorbit din nou cu Fratianno și i-a indicat să îl sune pe Bompensiero la ora șase chiar în seara aceea. La ora prevăzută, a sunat telefonul cabinei din fața casei lui Frank Bompensiero. A ridicat receptorul și a auzit vocea prietenului său:

Bună, Jimmy – spuse Bompensiero.

Ce faci? – întrebă.

Mi-au spus că rahatul ăsta de Brooklier preia șefia familiei. Cu noi cum rămâne? – întrebă Bompensiero.

Eu sunt ușurat că am scăpat de funcția de șef interimar. Despre tine nu știu – spuse Fratianno.

Bine, te las, Jimmy, pentru ca e frig aici.

Jimmy Fratianno știa că aceea era ultimă dată când vorbea cu cel care fusese prietenul lui în ultimii patruzeci de ani, deși îl turnase FBI-ului. Fostul șef al familiei din Los Angeles s-a îndreptat spre restaurantul Montefusco să ia cina. În timp ce savura niște spaghete vongole, un „soldat” din Los Angeles a intrat în fugă în localul Sal Amarena. „L-au ucis pe Bompensiero – spuse Amarena. Ce părere ai, Jimmy?”. Fratianno îl privi și, fără să spună un cuvânt, a continuat atacul asupra farfuriei cu paste.

După ce a pus în furcă telefonul din cabină, Frank Bompensiero, de șaiszeci și unu de ani, încă în papuci, se pregătea să traverseze din nou strada îndreptându-se spre casă, când un Cadillac Sevilla de culoare argintie s-a oprit în fața lui. Tommy Ricciardi și Jack Locicero, care erau în interiorul ei, au început să tragă asupra lui. După câteva secunde, șoferul a coborât din vehicul, s-a apropiat de Bompensiero, care era încă în viață, la pământ, și, după ce i-a spus: „Ești un rahat și un trădător”, i-a băgat țeava în gură și a tras.

Pe 16 mai 1977, revista Time a publicat un reportaj de mari dimensiuni despre lumea Cosei Nostra. În primul paragraf, Jimmy Fratianno era citat chiar de două ori. Textul era presărat cu mici fragmente precum: „Aniello Dellacroce folosește o sosie să îl reprezinte când merge la evenimente cu multă lume”, „Fratianno este mereu înconjurat de patru gărzi de corp” sau „Carlos Marcello, din familia din New Orleans, își pornește mașina cu o telecomandă ca nu cumva să îi fi pus cineva explozibil”. „De la moartea lui Carlo Gambino, doi șefi au concurat pentru coroana Crimei Organizate din New York: Carmine Galante, șef al familiei Bonanno, și Aniello Dellacroce, descris ca fiind noul șef al familiei Gambino”, comunica articolul din Times.

Publicitatea adusă de prestigioasa publicație îi complica și mai mult viața lui Fratianno. Dominik Brooklier era pur și simplu gelos că numele său nu apărea între marile nume ale Cosei Nostra din Statele Unite. Chiar din acel moment șeful familiei din Los Angeles și-a început campania de hărțuire și distrugere împotriva lui Jimmy Fratianno.

Primele semne care arătau că Brooklier ar putea să emită un „contract” care să îl aibă ca țintă pe Fratianno au apărut în primele săptămâni ale lunii iunie 1977. Timp de mai multe zile, Fratianno încercase să îl contacteze pe șeful din Los Angeles prin fiul lui, Tony Brooklier, avocat în oraș. Jimmy îl cunoștea pe tânărul Brooklier de când era în scutece, dar, când a vorbit cu el la telefon, i-a părut un străin.

Acela va fi primul semnal că moartea îl păștea. Atunci, Fratianno l-a contactat pe Larry Lawrence, un fost agent FBI și prieten al său. De la un telefon public, mafiotul i-a spus fostului membru al Unității Speciale împotriva Crimei Organizate a Agenției federale: „James Licavoli șef al familiei din

Cleveland are un om infiltrat în biroul vostru local al FBI-ului. Este vorba despre o femeie, iar aceasta le oferă informații foarte valoroase despre mișcările voastre. Ei știu, mulțumită spioanei, că Tony Hughes și Curly Montana sunt informatori federali”. Fratianno știa că, dacă într-un viitor foarte îndepărtat ar avea nevoie de protecția FBI-ului, înainte va trebui să le ofere ceva grozav, iar informatoarea de la biroul din Cleveland era așa ceva.

Mișcarea următoare a lui Dominik Brooklier a fost să ceară o întrevedere cu Joey Aiuppa și cu Tony Accardo. Acolo, șeful familiei din Los Angeles a recomandat un „contract” împotriva lui Jimmy Fratianno.

„Sunt sigură că Brooklier încearcă să convingă LCN259 din Chicago să emită un «contract» pe numele meu – îi spuse Fratianno lui Jim Ahearn, al doilea om la conducerea FBI-ului din San Francisco. Dacă cineva îl va duce la capăt, acela va trebui să fie un investit al LCN din Chicago, de vreme ce Los Angeles nu mai are pe nimeni cu suficientă experiență să îl poată executa. Sunt un pește gras și un câine bătrân, iar ei știu asta”.

Cel însărcinat să îi facă felul lui Fratianno va fi Marshall Caifano. „Trebuie să vii în Chicago să discutăm câte ceva. Joey Aiuppa vrea să vorbească cu tine”, spuse Caifano. „Despre ce vreți să vorbim? Și, dacă vreți să vorbiți cu mine, de ce nu veniți aici?”, răspunse Fratianno. El era sigur că, dacă mergea la Chicago, aceea va fi ultima dată când se urcă în avion260.

„Contractul” lui Jimmy Fratianno a trecut atunci la Tony Spilotro cu ordinul să ajute familia din Los Angeles să rezolve „problema”. Jimmy era hotărât să devină informator federal. „Dacă ei vor să mă lichideze, sunt deștepți. Vor sfârși toți în închisoare de pe urma a tot ce știu despre fiecare dintre ei”, gândi Fratianno.

„Am petrecut câteva luni încercând să îl convingem pe Fratianno că era necesar să îl includem în WITSEC Programul Federal de Protecție a Martorilor”, îi spuse Gerald Shur autorului261. „A trecut destul de mult timp până s-a hotărât să facă pasul. Fratianno era mai preocupat să se răzbune pe Brooklier decât să îl protejăm”. Torpilele angajate să îl execute pe Jimmmy erau Mike Rizzitello, un „soldat” liber care îndeplinea misiuni pentru diferite familii, precum cele din Los Angeles, Chicago, Detroit sau Cleveland, și Joey Hansen, un „soldat” din subordinea lui Tony Spilotro.

La sfârșitul anului 1977, Jim Ahearn i-a înmănat lui Jimmy Fratianno un ordin de detenție ca suspect pentru două asasinate în Cleveland. În acel moment, mafiotul a devenit oficial informator al Guvernului. Doi ani mai târziu, cu informații furnizate de Fratianno FBI-ului, judecătorii federali au emis un total de 217 ordine de detenție. O sută nouăzeci și cinci de membri ai Cosei Nostra au fost judecați și condamnați la diferite perioade de închisoare, inclusiv Dominik Brooklier, șef al familiei din Los Angeles, Samuel Sciortino, șef adjunct al aceleiași familii, Tom Dragna, Thomas Ricciardi, Jack Locicero, Mike Rizzitello, Funzi Tieri, Angelo Marino, Russel Bufalino, șef al familiei din nord-estul Pensylvanniei, Marshall Caifano, și lista continua. Altul dintre cei cercetați de FBI după dezvăluirile lui Fratianno va fi Tony Spilotro262.

Reprezentantul familiei din Chicago în Las Vegas continua să calce pe teren minat operând de fiecare dată în mod din ce în ce mai independent de directivele date de familie. Spilotro scotea în mod constant bani de la Stardust, în parte ca să mențină nivelul înalt de viață la care îl obliga soția lui, Nancy.

Chiar în acea epocă, oameni apropiați lui Tony și fratelui său, Michael, au devenit informatori FBI, fapt care a trimis la închisoare un număr important de personalități din Cosa Nostra a familiilor din Milwaukee, Kansas City și Chicago.

Rătăcirile lui Tony Spilotro au fost discutate de Comisie, care a decis să emită un „contract” pentru el și pentru fratele lui. Exact din acel moment pentru ei începea numărătoarea inversă. Pentru Joey Aiuppa, decizia Înalțului Consiliu al Crimei Organizate însemna unda verde.

Într-o dimineață din 1986, șase agenți FBI au intrat în rezidența lui Joey Aiuppa din Chicago cu un mandat federal de arestare, acuzându-l că a furat milioane de dolari din diferite cazinouri din Las Vegas. După intrarea lui în închisoare, Joe Ferriola și-a asumat interimar controlul familiei din Chicago.

Noul șef i-a sunat pe Tony Spilotro și pe fratele lui să se prezinte în fața Consiliului familiei din Chicago. Spilotro știa că îi sosise clipa, la cei patruzeci și opt de ani ai săi, după ce a făcut atâtea pentru familie. Era sigur că va fi numit șef al puternicei familii din Chicago.

În acea dimineață de 16 iunie 1986 a călătorit împreună cu Michael din Las Vegas, dar, înainte de a pleca, Spilotro a lăsat ordin să se organizeze o mare petrecere în onoarea celui care va fi numit noul șef. Acea va fi ultima zi din viața sa.

Ambilor gangsteri li se va da întâlnire în împrejurimile orașului Enos, în statul Indiana. Acolo, din ordinele lui Joey Aiuppa, au fost bătuți brutal cu băte de baseball. Prima lovitură îi va rupe mandibula lui Tony. Sângele care îi curgea din cap l-a lăsat aproape orb pe Michael²⁶³.

Amândoi, încă în viață, au fost aruncați într-o groapă săpată în mijlocul unui lan de porumb și îngropați de vii cu ajutorul unui excavator. Tony încă mai tușea înecându-se cu propriul sânge, iar Michael plângea, în timp ce tone de pământ îi acopereau complet²⁶⁴. Unul dintre cei mai faimoși executori ai Mafiei, același care trimisese personal în mormânt aproape treizeci de persoane, era ucis la rândul său de oamenii cu care lucrase în timpul ultimilor treizeci de ani.

În timp ce în vestul Statelor Unite și în Chicago aveau loc schimbări în ierarhia diferitelor familii, în parte din cauza valului provocat de „problema Spilotro”, New York-ul trăia ani de pace, chiar dacă conspirațiile din jurul noului șef nu încetau să existe.

Carmine Galante și Aniello Dellacroce tocmai ieșiseră din închisoare, dar revista Time, în articolul publicat pe 16 mai 1977, a comis o greșală de calcul. Aniello Dellacroce era, de fapt, șeful adjunct al familiei Gambino sub conducerea lui Paul Castellano. Oricum, deși noul șef al familiei Gambino nu urma să îl piardă din vedere pe Dellacroce, lovitura de stat împotriva lui nu

va veni din partea adjunctului său, ci din linia de caporegimi conduși de un bărbat numit John Gotti. Cineva conspira să îi cânte un recviem Nașului.

Dominik Brooklier a murit în urma unui infarct în iulie 1984, în celula lui din Centrul Federal Metropolitan de Corecție din Tucson.

Joey Aiuppa a fost condamnat la o perioadă lungă într-o închisoare federală pentru furt, extorsiune și conspirație pentru jefuirea mai multor cazinouri din Las Vegas. Aiuppa ordonase personal executarea lui Jimmy Fratianno, Johnny Roselli, Tony Spilotro, Michael Spilotro și Frank Bompensiero, deși niciodată nu s-a putut dovedi asta și, drept urmare, nu a putut fi judecat. Când a fost pus în libertate, Aiuppa pierduse controlul absolut al familiei din Chicago.

Jimmy Fratianno a murit din cauze naturale în octombrie 1993. Ultimii șaisprezece ani de viață și i-a petrecut sub manta protectoare a numitului Program Federal de Protecție a Martorilor (WITSEC).

Cadavrele lui Tony și Michael Spilotro au fost dezgropate și trimise la departamentul de medicină legală al Universității din Indiana. Biroul Șerifului Districtului Newtown a trimis factura cu toate cheltuielile biroului local al FBI-ului din Indianapolis. Aceștia au refuzat să o deconteze. Pentru a suporta costurile, Biroul Șerifului Districtului Newtown a pus la vânzare niște tricouri imprimate cu cuvintele: „Frații Spilotro, Firmă de Îngrășămintă”.

Recviem pentru un Naș.

Marele Paul Castellano, „Ofensiva Giuliani”, proces la Comisie și violentul an de tranziție.

Paul Castellano fusese, fără îndoială, Nașul Mafiei cel mai bogat din toată istoria Cosei Nostra. Din bucătăria vilei sale, cunoscută ca și „Casa Albă”, de trei milioane și jumătate de dolari și șaptesprezece camere, situată în State Island, conducea destinele a mii de oameni și afaceri, estimate la mii de milioane de dolari.

Însă, Castellano nu era doar șeful a sute de sedii de sindicate, atotputernic șef al altor familii din Cosa Nostra, ci și președintele corporațiilor milionare și proprietarul unui pachet de acțiuni pe Wall Street, ale căror valoare este inestimabilă. Putea să provoace o grevă în chei doar printr-un apel telefonic, să oprească construirea unui mare zgârie-nori, dându-le ordinul sindicatelor din sector și, desigur, să decidă viața sau moartea oricărui dintre oamenii săi sau a celor care făceau afaceri cu el sau cu familia Gambino. Big Paul, născut în Brooklyn, în 1915, căpătase puterea în 1976, după moartea vărului său, Carlo Gambino. După ce a fost numit șef al familiei, consilierul ei, Joe N. Gallo și doi dintre cei mai puternici caporegimi ai săi, James Failla și Ettore Zappi, și-au prezentat respectul și loialitatea în fața noului Don. Dellacroce, unicul care putea să pună frâu dorințelor lui Gambino de a-l numi pe Castellano noul lider al familiei, se afla în închisoare, ispășind o pedeapsă scurtă.

Aniello Dellacroce era informat de fiecare mișcare pe care o făceau membrii familiei Gambino, mulțumită protejatului său, John Gotti. Paul Castellano știa că avea nevoie de un semn de respect din partea lui Dellacroce, dacă dorea să fie confirmat ca nou șef al familiei.

Pentru aceasta, va aștepta până în ziua Acțiunii de Grațiere, când Dellacroce va fi eliberat. Întâlnirea va avea loc pe 24 noiembrie, în modesta casă a unuia dintre capi din familia Gambino, Anthony Nino Gaggi. În casa din cartierul Bensonhurts s-au așezat la masă Aniello Dellacroce, Gallo, Failla, Zappi, Lombardozi și câțiva dintre capi din cel mai înalt rang, ca John Gotti. Șeful imediat al lui Gotti, Carmine Fatico, nu a fost convocat, ceea ce însemna că el va fi avansat, într-un mod sau altul.

Prima sarcină a lui Castellano va fi să domolească dorințele de putere ale lui Dellacroce, care se arătase vădit ofensat de decizia lui Carlo Gambino de a nu-l numi succesor. Paul Castellano a luat cuvântul pentru a confirma că, din acel moment, Aniello Dellacroce se va ocupa cu coordonarea celor mai profitabile afaceri ale familiei în Queens și Manhattan, incluzând și operațiunile din zona sub controlul lui John Gotti și Carmine Fatico, din Ozone Park.

La aceeași întâlnire, Castellano a lăsat să se vadă clar de către oamenii săi cănu va accepta în timpul mandatului său asasinarea polițiștilor sau traficul de droguri, pedepsindu-le cu moartea. Dorea o domnie ferită de supravegherea agenților federali. În sfârșit, Aniello Dellacroce a decis să se ridice și să-și prezinte respectele față de noul Don. Lui Paul Castellano i-a luat mai puțin de jumătate de oră ca să obțină sprijinul lui Dellacroce. Doar el știa că îl cumpăraseră, acordându-i o putere economică neuzitată. Din acel moment, Dellacroce, la cei șaizci și doi de ani, știa că soarta sa până în ziua în care va muri va fi de a se supune și de a-și prezenta respectul față de diferiți Nași care vor trece prin viața sa, cum i se întâmplase deja cu Vincent Mangano, Albert Anastasia și Carlo Gambino.

Castellano va dovedi aceleași semne de nepotism ca și șeful anterior, la fel și favoruri preferențiale pentru cei trei fii sau față de Tommy, fiul lui Carlo Gambino. Acest fapt îi va mânia pe capi și „sodați” și, în mod special, pe un tânăr, John Gotti, cu reale obiective de a accede la puterea familiei. Castellano dorea oameni de afaceri, avocați și economiști în jurul său. John Gotti dorea o familie de modă veche, în cel mai adevărat sens al tradiției siciliene, investiți dispuși să omoare și să moară pentru onoarea familiei. Acea teorie va fi primul semn al rebeliunii ce avea să izbucnească.

Castellano se vedea pe sine mai mult ca pe un om de afaceri, decât ca pe un lider al Cosa Nostra. Ura violența cu care-și tratau Dellacroce sau Gotti victimele. Ba chiar, mulți „soldați” din familie îl acuzau că nu a folosit un pistol în viața lui, și, cu atât mai puțin, că nu a omorât pe nimeni. Paul Castellano prefera să-și folosească puterea prin amenințare, decât să folosească violența gratuită.

Acea poziție i-a conferit poreclele de Unchiului Paul, Pauli, sau, simplu, Papa; acesta din urmă era preferata lui. El însuși se vedea ca un papă de pe vremea Renașterii, ca un autentic Borgia. „Acel fiu de măcelar se credea cu sânge albastru”, spuse într-o zi însuși Gotti, într-o conversație cu al său consilier Sammy Gravano, înregistrată de către FBI. Chiar poziția sa trufașă a provocat anumite suspiciuni printre membrii celorlalte patru familii din New York ce formau Comisia. Frank Funzi Tieri, șef al Genovezilor, Anthony Tony

Ducks Corallo, șef al familiei Lucchese, Carmine Șarpele Persico, al celor din Colombo și Carmine Galante al familiei Bonanno simțeau că Castellano îi trata ca pe niște gunoaie. Acei învestiți doreau un semn de respect de la noul șef, al cărui unic merit a fost de a fi vărul drept și cumnat al puternicului Carlo Gambino. În realitate, Paul Castellano îi disprețuia pe acei oameni care îngenunchiaseră la picioarele lui Gambino, iar ei știau asta.

Șeful familiei Gambino se simțea mai liniștit și în siguranță printre directori, decât printre gangsteri. Castellano era fericit atunci când se întâlnea cu corpul său directiv, format din Ira Waldbaum, de la Waldbaum's Supermarkets; Pasquale Conte, de la Key Foods Corp; Julie Miron, președinte la Miron Lumber Co. din Brooklyn; Robert Mathews, de la Mathews Industrial Piping, și cu Frank Perdue, care era cunoscut ca Regele Puiului. În cazul tuturor acestor companii, familia Gambino avea o mare influență.

Castellano intrase în consiliile lor de administrație prin mituire sau prin contracte speciale. De exemplu, în Waldbaum a intrat după ce a fost timp de doi ani „protector” și „sfătuitor” special al proprietarului, Ira Waldbaum. În firma Mathews s-a implicat după ce a strâns timp de trei ani de zile o plată lunară de o sută de mii de dolari, pentru a menține pacea în syndicate și a elimina tentativele de grevă din companie. Robert Mathews i-a plătit familiei Gambino un comision de zece milioane de dolari, după acordul ca firma sa să reconstruiască marele conducte de furnizare a petrolului în Port Mobil, din Staten Island. Frank Perdue s-a asociat cu Castellano când a avut nevoie de ajutorul lui pentru a livra pui în marile centre comerciale, în restaurantele din Manhattan și să pună capăt unei dure greve care pune în pericol supraviețuirea proiectului de procesare pe care Perdue îl avea în statul Virginia.

Castellano a trimis doi „soldați” comandați de Gotti, să încerce să îl „convingă” pe liderul de sindicat local să contramandeze greva. A doua zi, lucrătorii s-au întors la muncă, după trei luni de proteste²⁶⁵. „Cred că aş putea deveni cel mai bun intermediar al muncii din Statele Unite. Dă-mi o bătă de baseball și cei care sunt împotriva intereselor familiei se vor întoarce la muncă”, va spune într-o zi Gotti către consilierul său, Sammy Gravano.

Pe 28 iulie 1977, John Gotti era eliberat din închisoarea din Green Haven. Ispășise doar doi ani de închisoare, complice la moartea lui James Mebratney²⁶⁶. În 1972, Emanuele Manny Gambino, nepot al lui Don Carlo, a fost sechestrat când ieșea din casa sa, într-o dimineață. Trupul lui Manny va fi descoperit într-un canal de scurgere, în anul următor, cu clare semne că fusese torturat. Ungھیile de la mâini îi fuseseră smulse, ca și toți dinții din gură, iar amprentele îi fuseseră șterse cu acid sulfuric.

Familia Gambino a stabilit că asasinatul fusese opera Mafiei irlandeze, care încerca să controleze partea de vest a Manhattan-ului. Cel mai puternic dintre irlandezi era un gangster numit James Mebratney. Carlo Gambino a decis să emită un „contract” pentru asasinarea irlandezului. Don-ul îi ordonă lui Aniello Dellacroce să se ocupe de această chestiune, care, la rândul său, i-a angajat pe trei dintre cei mai violenți executori din familia Gambino. Într-o noapte, John Gotti, Angelo Ruggiero și Ralph Galione au fost informați de

faptul că Mebratney fusese văzut într-un bar din Brooklyn, fără nici un fel de protecție.

Planul pus la cale de către Gotti și ai lui era să se prefacă că sunt polițiști și să-l aresteze pe Mebratney pentru acuzația de asalt armat. Problema a fost că irlandezul, chiar beat fiind, nu avea chef să fie reținut de către trei detectivi de la divizia de furturi a Departamentului de Poliție din New York. Galione, prieten al asasinatului Manny Gambino, a încercat să-i pună cătușele, în timp ce l-a apucat de o mână. În acel moment, Mebratney și-a băgat mâna lăsată liberă în buzunarul canadienei sale negre, și a scos un pumnal. Cu cătușele prinse de o mână și agitând cuțitul în cealaltă, irlandezul s-a îndreptat spre Galione, care era pe podea, să i-l înfigă în gât. Ralph Galione și-a scos arma și l-a împușcat de trei ori. James Mebratney a căzut mort.

Detectivii de la omucideri au decis să urmărească pista lăsată de către „soldații” familiei Gambino către însuși Don Carlo. Într-o după-masă, patru polițiști au decis să-i facă o vizită Nașului pentru a-l interoga. Puternicul șef al Cosei Nostra era umilit de incompetența de care a dat dovadă unul dintre „soldații” lui.

A doua zi, Ralph Galione a fost găsit omorât de un glonte în ceafă, într-un container de gunoi în locul cel mai ascuns din cartierul Queens. Don-ul fusese umilit și cineva trebuia să plătească pentru asta.

Poliția a continuat să sape până când a dat peste cineva care i-a informat că îl văzuse pe Gotti și pe Ruggiero așteptându-l pe Galione la ieșirea din bar. În final, FBI-ul a ordonat punerea informatorului sub protecția WITSEC. Martorul a declarat din nou în procesul asasinării lui James Mebratney că îi văzuse pe Gotti și pe Ruggiero. Cu Galione mort, ambii bărbați din familia Gambino au fost declarați vonovați, însă pedepsele lor au fost reduse.

Don Carlo angajase un faimos și ambițios avocat, Roy Cohn, fiul unui judecător din New York, care se licențiasse în Drept în Columbia Law School, la doar optsprezece ani. Lista sa de clienți îi includea pe Tony Fat Salerno, șeful Genovezilor; Carmine Galante, șef al familiei Bonanno, și mai mulți membri ai familiei Gambino, cum ar fi Carmine Fatico, Aniello Dellacroce, Tommy și Joe Gambino, Angelo Ruggiero și, bineînțeles, John Gotti. Lui Cohn i-a venit ideea ca Gotti să se declare vinovat de acuzațiile de colaborare în încercarea de sechestrare și atacare a lui James Mebratney, în schimbul unei sentințe neînsemnate într-o închisoare federală. Procurorul Districtului Staten Island a acceptat pactul și Gotti a fost condamnat la patru ani de închisoare, fără posibilitatea de a fi eliberat condiționat.

În vara anului 1977, Gotti, devenit un om important în cadrul familiei Gambino, s-a refugiat, din nou, înconjurat de ai săi, soția sa și cei patru copii, în casa sa din Howard Beach și în cartierul său general din Bergin Hunt and Fish Club din Ozone Park. După cinci luni de la eliberarea sa, John Gotti și alți opt dintre ai săi goombati²⁶⁷ au depus un jurământ sfânt față de Cosa Nostra. La sfârșitul ceremoniei, John Gotti, la treizeci și șapte de ani, a fost numit capo în locul lui Carmine Fatico, care se confrunta cu un proces, în care

era acuzat de evaziune fiscală. La ordinele lui Dellacroce, Gotti și oamenii săi au devenit o puternică forță de șoc.

Alianța dintre Aniello Dellacroce și John Gotti va deveni o adevărată problemă pentru Naș. De fiecare dată mai des, Castellano se refugia în vila268 sa, înconjurat de capi și „soldați” de maximă încredere ca James Failla, protejatul acestuia, Frank Decicco și Thomas Bilotti, care făcea câteodată pe bodyguardul și șoferul lui Don. O altă prezență constantă la „Casa Albă” era inteligentul și filosoficul consigliere al familiei Gambino, Joe N. Gallo.

Omul de încredere al lui Castellano era cu adevărat independent, mulțumită puterii pe care o dobândise după atâția ani în serviciul familiei Gambino. Din bucătăria casei lui, Paul Castellano conducea un imperiu care manevra în fiecare zi mii de milioane de dolari.

FBI-ul reușise să instaleze mai multe microfoane în diferite locuri din rezidența Nașului. În analele cercetărilor Agenției federale cu privire la Crima Organizată vor deveni istorie conversațiile amoroase dintre Paul Castellano și servitoarea lui, columbiana Gloria Olarte, de care se îndrăgostise iremediabil. Cum Olarte nu vorbea engleză, Castellano a cumpărat un joc infantil, care putea fi achiziționat din orice magazin cu jucării, care, la introducerea unui cuvânt în limba engleză, oferea automat traducerea în spaniolă.

„Era de-a dreptul ridicol să asculți declarațiile de amor ale unui tip de șaizeci de ani către servitoarea lui de treizeci și șapte, care conversează prin intremediul jucăriei aceleia”, va declara un agent federal269. Dar microfoanele instalate dezvăluiau și că șeful familiei Gambino nu îl situase în fruntea Asociației Internaționale a Stivuitorilor pe unul dintre ai lui capi, Anthony Scotto. „Puterea noastră crește în Internaționala Stivuitorilor. Urcăm, urcăm spre conducere. Când președintele va fi de-ai noștri, deja nimeni nu va mai putea să ne țină piept pe sutele de kilometri de chei din acest oraș”, îi va spune Paul Castellano unui vizitator.

În mod curios, microfoanele fuseseră plasate de doi experți agenți federali care se dăduseră drept reporteri ai revistei Casa și Grădina. Cu pretextul de a fotografia una dintre cele mai frumoase vile din zonă, agenții FBI au pătruns în casa lui Paul Castellano și au plantat aproape unsprezece microfoane. Altă conversație înregistrată de FBI în Bergin Hunt and Fish Club arăta cum John Gotti îl califica pe Paul Castellano drept Papa, dar ceea ce viitorul Naș al familiei Gambino nu știa era că federalii se făcuseră cu doi informatori din interiorul propriului său cartier general din Ozone Park. Informatorii, cu codurile BQ11766-OC și BQ 5558-TE270, acesta din urmă cunoscut ca Wahoo, furnizau date despre activitățile lui Gotti începând cu 1966. Practic, tot ceea ce spunea John Gotti în Bergin era interceptat de federali. Drept consecință a acestei urmăriri, FBI-ul a decis să inițieze o operațiune de informații împotriva mentorului lui Gotti, Aniello Dellacroce. BQ 5558-TE a declarat că, în fiecare săptămână, acela îl vizita pe acesta în cartierul lui general de la Ravenite Social Club, pe Mulberry Street, numărul 247, în inima Miciei Italii newyorkeze. Ravenite a fost supus supravegherii douăzeci și patru de ore din zi271.

„Gotti era un adevărat animal. Când un subordonat nu îi returna apelurile, îl trimitea pe Ruggiero Angelo să îi incendieze casa sau să îi arunce o grenadă în interiorul ei, fără să îi pese dacă înăuntru erau și copiii acestuia”, afirma un membru al Escadronului Gambino din FBI. Dar abia în 1980 Gotti a demonstrat ce era el cu adevărat.

În primăvara aceluia an, Frank Gotti, fiul de doisprezece ani al lui John, a fost lovit de un camion când circula pe stradă cu bicicleta. Copilul a murit pe loc sub greutatea roților vehiculului. John Favara, șoferul de cincizeci și unu de ani, era un tehnician care monta mobilă. Frank fusese oaia albă dintre copiii lui Gotti, tatăl ținea la el ca la ochii din cap. Moartea lui le-a provocat un adevărat shock tuturor membrilor familiei, și, mai ales, soției lui Gotti, Victoria. După înmormântare, Favara a început să primească amenințări telefonice și de alt tip.

Un apel anonim l-a informat pe inspectorul Poliției din Brooklyn că „șoferul care l-a asasinat pe Frank Gotti va fi executat în zilele următoare”; mașina lui John Favara a fost furată și făcută bucăți pe un teren apropiat de casa lui. În altă zi, când Favara și-a deschis căsuța poștală, a găsit în interiorul ei un anunț mortuar și o fotografie a micuțului Frank.

Un „soldat” al lui Gotti, care îl cunoștea pe șofer, i-a recomandat să se mute din cartier dacă nu voia să sufere un accident grav, astfel încât, în plină noapte, John Favara, soția lui și cei cinci copii ai săi au dispărut. Lucrurile păreau să revină la normal când lui Favara i-a trecut prin minte să o viziteze pe Victoria Gotti, mama copilului, să își exprime regretul pentru neplăcuta și nenorocita moarte a fiului ei. Soția lui Gotti, văzându-l pe Favara venind pe stradă, a alegrat înaintea lui cu o bâtă de baseball în mână. Loviturile pe care i le-a aplicat l-au trimis la spital cu o arcadă spartă și cu capul spart.

Chiar în acea noapte, Favara a dispărut din nou, până când, zece zile mi târziu, când ieșea de la serviciu, a fost sechestrat de trei bărbați care l-au lăsat inconștient folosind o bară de fier. Un martor al scenei a denunțat răpirea la poliție în timp ce, în aceeași zi, soția lui Favara denunța dispariția lui.

Detectivii NYPD i-au arătat fotografia lui Favara lui Leon Papon, proprietarul unui restaurant situat chiar în fața locului în care l-au sechestrat pe șoferul de camion. Poliția și-a continuat investigațiile până când, într-o noapte, trei oameni de-ai lui John Gotti au intrat în locuința lui Papon și i-au recomandat să își închidă afacerea și să se care. După cinci zile, în localul gol se afla un afiș pe care se putea citi „De închiriat”. Papon primise și pricepuse mesajul din partea lui Gotti.

John Favara nu a fost găsit niciodată, iar după șase luni va fi declarat mort în mod oficial. Peste ani, Wahoo va declara că a fost martor la ordonarea executării lui Favara de către John Gotti însuși. Alt informator va declara că John Favara fusese introdus viu într-o mașină și băgat într-o presă de fiare vechi sub ochii lui Gotti. Cubul metalic a fost imbarcat, cu cadavrul lui Favara înăuntru, pe un mic iaht și aruncat în apele Hudson-ului. Două versiuni ulterioare vor afirma că asasinii fuseseră Angelo Ruggiero, Tony

Rampino, Willie Boy Johnson și Roy Demeo, responsabilul familiei Gambino cu furturile de mașini, toți aceștia aflați în subordinea lui John Gotti.

Acel asasinat va marca un înainte și un după în figura din ce în ce mai marcantă a „căpitanului” familiei Gambino. Membrii cei mai relevanți ai familiei prinseseră mesajul, ceea ce Paul Castellano nu făcuse.

Big Paul se simțea din ce în ce mai bine fiind un lider invizibil al Cosei Nostra. Acel reportaj apărut în mai 1977 în revista Time despre lumea Crimei Organizate în Statele Unite nici măcar nu îl pomenea. Reporterul publicației îl califica pe Aniello Dellacroce ca șef al familiei Gambino, și asta nu l-a deranjat deloc pe Paul Castellano.

La sfârșitul anilor șaiszeci, a apărut în scenă Jimmy Coonan, un tip de origine irlandeză care, din Hell’s Kitchen, își extinsese puterea de la strada 34 Vest la strada 57 Est, și de la bulevardul numărul opt până la râul Hudson. Coonan și oamenii lui, la ordinele a trei asasini numiți Mickey Featherstone, Jimmy Meelroy și Kevin Kelly, se ocupau cu sechestrarea, asasinarea și tranșarea tuturor acelor membri ai altor bande care se opuneau politicii lui de expansiune. Timp de douăzeci de ani, Coonan și ai săi au implementat o politică de teroare pe care nici poliția nu a putut să o spulbere de vreme ce, dacă nu exista cadavru, nu exista crimă. Destinația finală a celei mai mari părți a cadavrelor victimelor bandei de irlandezi era uzina de tratare a reziduurilor din Ward’s Island. Cu colaborarea unor operatori, Coonan reușea să deschidă cazanele uriașe și să arunce acolo resturile celor care, cu câteva ore mai devreme, le cauzaseră vreo problemă.

Cu trecerea timpului, loviturile lui Jimmy Coonan au început să fie de fiecare dată mai îndrăznețe. Jafuri, atacuri, răpiri, extorsiuni și chiar asasinări ale unor membri ai Cosei Nostra treceau prin fața ochilor unui Paul Castellano mai preocupat de coterarea acțiunilor sale decât de puterea familiei Gambino. Castellano nu a schițat nici un gest nici măcar când a aflat că Coonan asasinase un perceptor al familiei. Poate că Castellano spera ca acesta să își vină în fire după ce s-ar fi întâlnit cu el, dar irlandezii aveau faima că sunt mai răzbunători decât italienii.

Castellano i-a trimis atunci un mesaj lui Coonan să stabilească o întâlnire la restaurantul Tommaso, în Bay Ridge, în Brooklyn²⁷². Localul era situat chiar la intrarea unuia dintre cluburile sociale ale familiei Gambino, condus de puternicul capo Jimmy Failla²⁷³.

La reuniune au asistat Roy Demeo, Paul Castellano, adjunctul său, Aniello Dellacroce, al său consigliere, Joe N. Gallo, caporegimi Carmine Lombardozzi și Anthony Nino Gaggi și Funzi Tieri, șef adjunct al familiei Genovese. Din partea irlandezilor au asistat Coonan și Featherstone.

După ce au luat masa, Tieri i-a șoptit ceva la ureche lui Castellano și, imediat, șeful clanului Gambino l-a întrebat pe Coonan despre asasinatul unor oameni ai Cosei Nostra. Jimmy Coonan a pledat nevinovat, asigurându-l că nu avea nici o legătură cu asta. Castellano s-a ridicat și, arătând cu un deget spre fețele irlandezilor, le spuse: „Acum sunteți aliații noștri. Nu ne plac cowboii și nici sălbatecii. Dacă mai comiteți vreo greșeală, veți înfrunta puterea celor Cinci Familii”. De atunci înainte, dacă Coonan voia să facă vreo

afacere, legală sau nu, trebuia să se consulte mai întâi cu Nino Gaggi sau cu Roy Demeo. Castellano plănuia să se folosească de oamenii lui Coonan ca forță de șoc în posibilele lui înfruntări cu alte bande sau chiar cu alte familii. Eddie Măcelarul Cumiskey a fost pus sub ordinele unor caporegimi ai familiei ca să îi învețe pe „soldați” cum să dezmembreze cadavrul victimei și să îl facă să dispară.

„Soldații” lui Gambino, selectați de însuși Paul Castellano, trebuiau să îi supravegheze pe oamenii lui Coonan și să strângă banii încasați de aceștia pentru familie. În fiecare miercuri, Demeo mergea din Brooklyn până în partea de vest a orașului să se întâlnească cu un „soldat” de-ai lui Coonan, numit Tommy Collins, să vorbească despre afacerile în desfășurare.

A doua pace instituită de Paul Castellano va avea loc pe 6 aprilie 1979, la magazinul de fructe de mare Martini's Seafood, tot în Bay Ridge. Sicilienii, sau zips²⁷⁴ începuseră să opereze pe teritorii ale familiei cu heroină siciliană, fără să ceară permisiunea Don-ului. Agențiile federale detectaseră fluxul constant de heroină provenită din Italia prin portul francez din Marsilia, aflat sub controlul din ce în ce mai puternicelor carteluri siciliene. Pentru Paul Castellano aceea era o formă stupidă de a atrage atenția, ceva ce nu își dorea în nici un caz.

Traficul de narcotice era un delict federal grav pentru care puteai să fii condamnat la aproape patruzeci de ani de închisoare într-o pușcărie de maximă securitate, dar profiturile erau atât de mari încât chiar și familiile cele mai conservatoare când venea vorba de a pune mâna pe droguri decideau să cedeze; dar nu și familia Gambino. Unul dintre cei prezenți la summit-ul de la Palermo²⁷⁵ fusese Carmine Galante²⁷⁶, acum șef al familiei Bonanno. Galante, un asasin nemilos, deja ispășise o pedeapsă de doisprezece ani pentru trafic de narcotice în închisoarea federală din Lewisburg, în statul Pennsylvania, dar acea condamnare lungă nu a reușit să îl convingă că ar trebui să abandoneze periculoasa afacere cu droguri²⁷⁷.

Șeful clanului Bonanno hotărâse să treacă peste deciziile Comisiei și să desfășoare negocieri directe cu Salvatore Toto Catalano, reprezentantul acelor zips în New York.

Carmine Galante încerca să îi determine pe ceilalți șefi de familii, care refuzau să se amestece în afaceri atât de periculoase precum traficul de droguri, să se răzgândească. Din ordinul său, mai mulți dintre „soldații” familiilor Genovese și Gambino au fost ciuruiți în plină stradă. Motivul era că șeful clanului Bonanno voia să obțină monopolul asupra drogurilor în Manhattan, New Jersey, Brooklyn și Queens.

În sfârșit, setea de putere a lui Galante a început să deranjeze alți șefi din Comisie. În prima zi a lunii iulie din 1979 s-au întâlnit Santo Trafficante, șeful familiei din Florida, Frank Funzi Tieri, șef al familiei Genovese, Jerry Catena, șef adjunct al familiei Genovese, Paul Castellano, șef al familiei Gambino și Aniello Dellacroce, șef adjunct al clanului Gambino. La acea întâlnire, de nu mai mult de treizeci de minute, s-a hotărât emiterea unui „contract” pe numele lui Carmine Galante. Votul final l-a dat Joseph Bonanno din rezidența sa din Tucson, în favoarea executării lui Galante.

În ziua de 12, la unsprezece zile de la întâlnire, șeful clanului Bonanno lua prânzul pe terasa în aer liber a restaurantului Joey and Mary's, din Bushwick, o zonă din Brooklyn. Afacerea îi aparținea lui Joseph Turano, un văr al lui Galante, care, în ziua aceea, se afla în vacanță în Italia cu soția sa. În timpul mesei, constând în paste și perișoare, șeful clanului Bonanno a dat mai multe telefoane. După ce a terminat, având încă o ceașcă de cafea pe masă, a decis să își aprindă o țigară, moment în care trei bărbați mascați au intrat în zona în care se afla el. Unul dintre ei, în poziție de tragere, i-a spus: „Acesta e pentru tine, Carmine”, și, după câteva secunde, deschidea focul asupra puternicului șef al Cosei Nostra. Primul foc l-a nimerit pe Carmine în gât, răsturnându-l din scaun; cel de-al doilea, în umărul drept, iar al treilea în gură. Șeful familiei Bonanno a murit pe loc cu trabucul încă arzând în gura sa²⁷⁸.

Cu Galante scos din circulație, Paul Castellano avea intenția să rămână cu întreg tortul obținut din urma profiturilor traficului de droguri. Prima mișcare a clanului Gambino va fi să stabilească o întâlnire cu Catalano și cu ai lui zips la restaurantul Martini's din Bay Ridge. Ideea lui Castellano era ca sicilienii să plătească franciza ca să poată vinde droguri în zonele de sub controlul familiei Gambino. Pentru Don, aceea însemna să obțină un mare profit fără vreo dificultate. „Dacă sicilienii erau arestați pentru traficul de narcotice, membrii familiei Gambino se aflau la adăpost, de vreme ce încasau bani numai pentru a permite traficul în zonele lor de influență”, va declara Louis Freeh²⁷⁹, asistentul procurorului din Districtul de Sud din New York. „Noi știam că sicilienii voiau să le plătească acelor westies²⁸⁰ ca să le permită să își distribuie heroina în zonele de sub controlul celor Cinci Mari Familii”, asigură Freeh.

Acum, avându-i la mână pe sicilienii și pe irlandezi, Paul Castellano îi avea în subordine pe cei mai violenți asasini din toată istoria New York-ului; dar, de fapt, nu avea prea multă nevoie de ei, putând conta pe Roy Demeo. Acesta, un cunoscut asasin din subordinea familiei Gambino, era, de asemenea, un faimos extorsionist, cămătar, traficant de droguri, responsabil pentru furtul de mașini de lux în familie și autor al cel puțin treizeci și șapte de asasinate comise între luna ianuarie a anului 1975 și iunie, 1982. Din luxoasa lui casă din Massapequa Park, Demeo își plănuia asasinatele ca și cum ar fi fost un general înaintea unei bătălii. Se știe chiar că executorul clanului Gambino a ordonat să fie construită o pivniță bine iluminată unde își ducea unele dintre victime. „Odată ce intrai la subsol, nu mai ieșeai cu viață de acolo”, va declara Sammy Gravano, fost consigliere al lui John Gotti. „Roy răspundea direct în fața «căpitanului» familiei, Nino Gaggi, iar acesta în fața lui Paul Castellano. Roy și trupele sale Joey Testa, Ronnie Ustica, Paul Dordal, Henry Borelli, Anthony Senter, Ronald Turekian și Edward Rendini acționau ca executori la ordinele lui Castellano – relatează Gravano²⁸¹ într-o înfățișare înaintea tribunalului din New York. Activitatea lor principală era furtul de vehicule de lux de pe străzi, din parcuri, reprezentanțe și restaurante și, folosind acte false, transportul lor în țări din Orientul mijlociu și Kuweit”.

Roy Demeo nu accepta obstacole în calea sa. Potențiali martori, competitori, membri ai propriei sale bande, sau pur și simplu oameni care treceau pe stradă, erau executați fără milă. Un distribuitor de douăzeci de ani care a fost martor la unul dintre asasinatelor lui Demeo a fost lovit cu mașina de către acesta și ucis cu un glonte tras în cap, pe aceeași stradă. Altă tânără de nouăsprezece ani a primit o împușcătură în frunte pentru simplul fapt că era iubita unui concurent al lui Roy Demeo.

Dar unul dintre asasinatelor care le-au atras atenția cel mai mult membrilor Cosei Nostra din Statele Unite a fost acela al lui Frank Amato. „Soldat” al familiei Gambino, Amato se căsătorise cu Constance, fiica lui Castellano. Don-ul primise rapoarte care arătau că Frank Amato fusese văzut cu diferite femei și că îndrăznise chiar să îi lovească fiica, atunci când era însărcinată.

Într-o seară a sunat telefonul de la „Casa Albă”. De cealaltă parte a liniei, Connie Castellano își suna tatăl plângând și îi povestea că soțul ei, Frank, tocmai o lovise cu bestialitate și că îi rupsesse buza, care sângera abundant. Paul Castellano a pus telefonul în furcă și a pus să fie chemat Roy Demeo.

„Vreau să îl duci la o plimbare pe Frank”, ordonă Nașul clanului Gambino. Pe 20 septembrie 1980, Demeo, Nino Gaggi și Joey Testa l-au cules pe Amato de la ușa casei sale. Aceea a fost ultima zi în care a fost văzut cu viață ginerele lui Paul Castellano.

Dominik Montiglio, „soldat” al clanului Gambino care a devenit informator FBI, asigură că, în acea dimineață, Demeo, Gaggi și Testa l-au dus pe Amato într-un apartament gol din Brooklyn pe care Roy Demeo îl folosea ca și cameră de tortură. „Imediat ce au intrat în cameră, ginerele lui Castellano a întrebat cine urma să fie ucis. În acel moment, Gaggi și Testa l-au imobilizat pe Amato și, dintr-o singură lovitură de secure, Demeo i-a tăiat degetele de la ambele mâini – relatează Montiglio. Curgându-i sângele șiroaie din mâini, Amato le cerea călăilor lui să aibă milă și îi implora să îl împuște; însă Demeo voia să se distreze. Gaggi și Testa i-au scos pantalonii lui Frank Amato și Roy i-a tăiat testiculele chiar acolo. După aceea, l-au ucis cu lovituri de cuțit, l-au tranșat și i-au împrăștiat membrele prin diferite locuri din oraș, așa cum îi învățase Eddie Măcelarul Cumiskey, specialistul irlandez al lui Jimmy Coonan.”

La sfârșitul anului 1982, excesele lui Roy Demeo și alor lui în materie de asasinat și trafic de droguri au făcut ca Paul Castellano să trebuiască să ia situația în propriile mâini. FBI-ul a înregistrat o conversație în vila Don-ului, în care Castellano îi comunica lui John Gotti că trebuia să îl lichideze pe Roy Demeo. Gotti știa de la fratele lui, Gene, că Demeo era responsabil pentru moartea a mai mult de treizeci de persoane, și ceea ce îl interesa cel mai puțin pe John era să înfrunte o asemenea forță de șoc. Văzând că acel „contract” nu se îndeplinea, Castellano a decis să i-l încredințeze lui Nino Gaggi, superiorul direct al lui Roy Demeo. „Îngrijește-te de el, Nino”, îi spuse Castellano lui Gaggi într-o dimineață, ordin care va rămâne înregistrat de către FBI.

Pe 10 ianuarie 1983, la fel ca în fiecare dimineață, Gaggi a ajuns la apartamentul lui Demeo, însoțit de Testa, ca să meargă împreună spre Brooklyn. La un moment dat din călătoria lor, Gaggi era așezat în spatele lui, și-a scos arma, a spijinit-o de ceafa lui Demeo și a tras. Corpul executorului Cosei Nostra va apărea după cinci zile în portbagajul mașinii sale. Chiar în momentul în care Demeo era executat, procurorul Districtului de Sud al New York-ului începea să pună cap la cap puzzle-ul care va permite acuzarea legală a mai multor membri ai familiei Gambino, inclusiv Paul Castellano, Nino Gaggi și douăzeci și nouă de investiți ai Cosei Nostra. La începutul anului 1984, procurorul Rudolph Giuliani obținea condamnarea fermă a douăzeci dintre ei pentru cincizeci și una de acuzații. Acela va fi doar începutul așa numitei „Ofensive Giuliani” împotriva Crimei Organizate²⁸². La cei treizeci și patru de ani ai săi, Giuliani, care ocupa al treilea post în ierarhia Departamentului de Justiție, a convins noua administrație a președintelui Ronald Reagan să lanseze cea mai mare ofensivă cunoscută împotriva Cosei Nostra. „În timpul unei reuniuni a Cabinetului președintelui Reagan la Casa Albă m-am ridicat și le-am spus Președintelui și membrilor Cabinetului său că trebuia să dea o lovitură puternică Crimei Organizate și traficului de narcotice controlat de aceasta”, declară Giuliani. Viitorul primar al New York-ului asistase la reuniune însoțindu-l pe procurorul general, William French Smith.

Pe 14 octombrie 1982 în timpul unei vizite la sediul Departamentului de Justiție, președintele Ronald Reagan a anunțat alocarea unei părți suplimentare de cinci milioane de dolari din venituri pentru combaterea Crimei Organizate și a traficului de droguri. Reagan a lansat anunțul în fața unei audiențe formate din agenți FBI, INS, ATF, DEA, ai Serviciului Secret al Departamentului de Justiție, însoțit de procurorul general Smith, directorul FBI-ului, William Webster, și procurorul general asociat, Rudolph Giuliani.

În primăvara lui 1984, postul de procuror al Districtului de Sud din New York a rămas vacant, iar Giuliani a crezut că era o bună platformă politică să se transfere în orașul zgârie-norilor, în care își așezau tabăra după bunul lor plac membrii celor Cinci Familii. Din biroul lui din One Saint Andrew Plaza din Manhattan, Rudolph Giuliani va deveni unul dintre cei mai mari biciuitori ai Mafiei din toată istoria New York-ului. El era primul italo-american care ocupa funcția aceea, iar presiunea lui asupra Mafiei va fi văzută nu doar ca un act de răzbunare, ci, mai curând, ca un act de justiție. Giuliani încă își mai amintea cum, copil fiind, bunicii săi, proveniți din Lucca, în regiunea Toscana, îi povesteau istoriile întunecate ale Mâinii Negre și ale unor oameni precum Giuseppe Balsamo²⁸³, care își extorsionau propriii compatrioți. „Încă îmi mai aduc aminte că, atunci când eram copil, părinții mei mă amenințau spunându-mi că, dacă eram obraznic, Mâna Neagră va veni să mă caute”, afirma Giuliani însuși.

Prima lui lecție i-a dat-o lui Ronald Goldstock, adjunctul procurorului general al statului New York aflat la conducerea Forței Speciale Colective împotriva Crimei Organizate²⁸⁴. Agenții lui reușiseră să instaleze un microfon în elegantul Jaguar cu care Anthony Corallo, șef al familiei Lucchese, se deplasa prin oraș. Înregistrările obținute din mașina lui Corallo, precum și

descoperirile diferitelor escadroane ale FBI-ului care investigau activitatea celor Cinci Familii, au fost suficiente pentru Giuliani. Prima lui lovitură în calitate de procuror al Districtului Sudic al New York-ului trebuia să fie răsunătoare. Rudolph Giuliani era decis să lovească în plin conducerea Cosei Nostra, chiar în centrul Comisiei.

Paul Castellano a fost primul Naș care a apărut pe lista de acuzați în cazul deschis de Giuliani. Dosarul final includea acuzarea a douăzeci și unu de membri ai familiei Gambino, inclusiv Castellano și a unsprezece membri ai familiei Lucchese, inclusiv șeful ei, Anthony Corallo. În februarie 1985, acuzațiile se extindeau la șefii și adjuncții celor Cinci Familii ale Cosei Nostra din New York, acuzați pentru conspirație și pentru că fac parte din Comisie.

Numele celor care apăreau în document erau: Paul Castellano și Aniello Dellacroce din familia Gambino, Anthony Tony Salerno din familia Genovese, Carmine Șarpele Persico din familia Colombo, Anthony Corallo din familia Lucchese și Phillip Rusty Rastelli din familia Bonanno și însuși Joe Bonanno, retras în Arizona. Puțin după aceea, Giuliani l-a acuzat formal și pe Paul Castellano de conspirare pentru asasinatul lui Carmine Galante cu șase ani în urmă.

Ofensiva lui Rudolph Giuliani cuprindea, de asemenea, acuzarea formală pentru așa numita Pizza Connection²⁸⁵ a douăzeci și doi de membri ai familiei Bonanno, incluzând diverși lideri de zips sicilieni, pe consilier al familiei Gambino, Joe N. Gallo, și pe caporegime Joseph Armone. Acuzațiile și citațiile nu au întârziat să ajungă în mâinile lui John Gotti, Angelo Ruggiero și ale altor zece membri ai bandei lor acuzați de trafic de narcotice, și ale lui Paul Castellano și Aniello Dellacroce, pentru complicitate la delict și pentru conspirație.

Înarmat cu mii de pagini de transcrieri²⁸⁶ ale înregistrărilor realizate de FBI diferiților membri ai Cosei Nostra, Rudolph Giuliani a devenit cel mai mare coșmar al Crimei Organizate. Atacul său asupra Comisiei era pe cale să izbucnească.

Din aprilie 1982, FBI-ul înregistrase toate conversațiile care au avut loc în casa lui Angelo Ruggiero în Cedarhurst (Long Island). Federalii instalaseră microfoane în dormitoare, în sufrageria și în bucătăria omului de încredere al lui John Gotti.

Într-o conversație interceptată, Ruggiero vorbea deschis cu John Carneglia, un „soldat” al clanului Gambino, despre poziția lui Castellano față de droguri:

Ruggiero: Castellano nu știe că facem trafic cu babania²⁸⁷ de la zips.

Carneglia: Cred că el vrea să facă trafic, dar menținându-și mâinile curate. Preferă Paul Castellano ca treaba murdară să o facă alții.

Ruggiero: Mereu a fost așa. El Castellano niciodată nu s-a mântit cu nimic. Îi preferă pe alții să facă treaba murdară.

FBI-ul avea, cu înregistrările realizate în casa lui Ruggiero, suficiente probe pentru a-i trimite la judecată sub acuzare federală pe omul de încredere al lui John Gotti, pe Gene Gotti și pe alți unsprezece membri ai familiei Gambino. Angelo Ruggiero credea că federalii nu aveau suficiente

dovezi împotriva lui, și de aici imaginile cu gangsterul zâmbind în fața judecătorului, însă el nu conta pe mărturia unuia dintre cei mai vechi informatori ai FBI-ului din Bergin Hunt and Fish Club, cartierul general al lui Gotti.

Informatorul federal era Willie Boy Johnson, „soldatul” familiei Gambino care ajutase la lichidarea lui John Favara, șoferul care l-a ucis pe Frank, fiul lui John Gotti. În timpul procesului, Johnson a dezvăluit că Ruggiero și vechii lui goombati distribuiseră o mare cantitate de heroină în zone din Michigan, Wisconsin și în provinciile canadiene Manitoba și Ontario.

La o reuniune a lui Paul Castellano cu Aniello Dellacroce și John Gotti, a spus că suspecta că unul dintre „soldații” lui, Pete Tambone, făcea trafic cu babania, și că, poate, era necesară emiterea unui „contract”.

O conversație înregistrată între Ruggiero și traficanțul Eddie Lino făcea referire la întâlnirea dintre Castellano, Dellacroce și Gotti:

Ruggiero: John este foarte nervos.

Lino: De ce? Ce i-a spus Castellano?

Ruggiero: Rău, rău. Paul Castellano vrea ca John Gotti să se ocupe de lichidarea tuturor celor care pun mâna pe babania.

Lino: Serios?

Ruggiero: El Castellano i-a spus lui John Gotti că trebuie să ne supravegheze pentru că poate noi știm despre operațiunile lui Pete Tambone. Ce crezi că mi-a zis Pete Tambone ieri? Asta rămâne între noi doi.

Lino: Tu crezi că aș fi în stare să vorbesc?

Ruggiero: Suntem protejați de John Gotti deocamdată.

Paul Castellano l-a informat pe John Gotti că convocase Comisia cu scopul ca acesta să aprobe emiterea unui „contract” pe numele lui Pete Tambone. „Dacă îl lichidăm pe Tambone pentru trafic de droguri, va fi învățătură de minte pentru restul membrilor familiei dacă le trece prin cap să pună mâna pe babania”, îi spuse Castellano lui Gotti. Angelo Ruggiero și frații Gotti aveau probleme serioase din cauza apropierii lor de Tambone. Tensiunea dintre grupurile din familie a crescut când Angelo Ruggiero, Gene Gotti, John Carneglia și alți unsprezece membri ai bandei lor au primit în mână citații federale pentru trafic de droguri.

O conversație dintre Ruggiero și Aniello Dellacroce dezvăluia ostilități clare în cadrul familiei Gambino:

Dellacroce: Încercăm să vedem ce conțin casetele înregistrate la tine acasă. Eu nu-l pot opri pe tipul ăsta Paul Castellano. Acum trebuie să fim prudenți. Eu prefer să nu știu ce ați făcut.

Ruggiero: Eu nu vreau asta.

Dellacroce: Știu că nu vrei, dar spune-le alor tăi să nu facă nimic.

Ruggiero: Trebuie doar să așteptăm. Ia-o cu calm. Dacă vorbești, de ce, ce vei obține cu asta? Fii calm până când îți va spune ceva sau până îți va trimite un mesaj prin John Gotti²⁸⁸.

Benzile înregistrate de FBI demonstrau doar că Ruggiero încălcase codul Cosei Nostra și normele impuse de Nașul ei. Ruggiero știa că numele său și cel al lui Eddie Lino vor fi pronunțate în Comisie, și aceea însemna doar

că puteau decide eliminarea lor. Dacă Paul Castellano ajungea să asculte benzile înregistrate de FBI, însemna pedeapsa cu moartea imediată pentru cei doi „soldați” din Bergin Hunt and Fish Club. Indiscrețiile lui Angelo Ruggiero îi plasaseră la strâmtoare pe protectorul său, Aniello Dellacroce, și pe John Gotti.

Agenții federali Andris Kurins și Joseph O’Brien, membri ai Escadronului Gambino și autori ai cărții Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, au inițiat așa numita „Operațiune a Ravagiilor”, care consta în a-i presa la maximum pe capii familiei Gambino. „Ideea era ca, din cauza presiunilor la care îi supuneam pe membrii familiei Gambino, șeful ei, Paul Castellano, să își vadă activitatea redusă. De când ieșea din casă și până se întorcea seara, îl supuneam unei urmăriri intense și evidente, pentru ca Paul Castellano să știe că îl supravegheam”, declara agentul special Kurins în cartea sa.

O nouă perspectivă de cercetare a lui Castellano s-a ivit atunci când FBI-ul a descoperit că cineva emise un „contract” de jumătate de milion de dolari pentru cine reușea să-l asasineze pe agentul special FBI numit Joseph Pistone, care fusese infiltrat timp de șase ani în familia Bonanno, cu numele de Donnie Brasco²⁸⁹.

Brasco, sau, mai bine spus, Pistone, a reușit să închidă, mulțumită informațiilor furnizate, mai mult de o sută de membri relevanți ai Cosei Nostra, dar agentul infiltrat nu a găsit nicăieri ceea ce italienii numeau Onorabila Societate. Sub ordinele unui capo numit Sonny Black, un asasin căruia îi plăcea să le smulgă apendicele nazal victimelor sale, și protejat de Lefty Ruggiero, Joseph Pistone a reușit să urce în ierarhia Cosei Nostra, ceea ce i-a permis să stabilească bune relații comerciale cu familia Trafficante din Florida, cu familia Balistrieri din Milwaukee și cu familia din Chicago²⁹⁰.

În parte din cauza presiunilor exercitate de Brasco însuși, Lefty Ruggiero a fost închis pentru o lungă perioadă, protejându-l astfel de brațul lung al lui Black, care îl considera vinovat pentru aducerea în familie a unui agent FBI. În 1989, Ruggiero, la șaiszeci și șapte de ani, a fost pus în libertate din cauza stadiului avansat de cancer de care suferea și care îi va provoca moartea la scurt timp. Timp de cinci ani, Joseph Pistone a trecut, în calitate de martor, prin diverse tribunale, până când, în 1977, după douăzeci de ani în FBI, a decis să se retragă împreună cu familia lui și să se înscrie în Programul Federal pentru Protecția Martorilor.

Emiterea unui „contract” pe numele unui agent federal era ceva intolerabil, astfel încât agenții Kurins și O’Brien l-au contactat pe însuși Paul Castellano. Agenții FBI știau foarte bine că singurul care putea să anuleze „contractul” împotriva colegului lor, Joseph Pistone, era șeful familiei Gambino, care controla toate deciziile Comisiei Cosei Nostra.

O’Brien i-a explicat lui Castellano că FBI-ul primise informații care indicau că fusese șeful familiei Gambino cel care emisese „contractul” pe numele lui Pistone. Nu era adevărat; adevărul este că sursele îi indicau pe Santo Trafficante și pe Joe Ferriola, șef al familiei din Chicago, însă Paul Castellano nu avea de ce să știe asta.

La sfârșitul conversației, Paul Castellano i-a spus agentului că îi dă cuvântul său că acel „contract” împotriva lui Joseph Pistone va fi revocat. O'Brien a cerut mai multe garanții din partea lui Castellano. Acesta a ridicat atunci mâna și i-a spus agentului FBI: „Dumneavoastră știți bine cine sunt eu. Ceea ce spun eu este lege în anumite cercuri. Nimeni nu îl va atinge pe colegul vostru. V-o garantez”.

Pe 25 martie 1985, șase agenți federali au sunat la ușa rezidenței lui Castellano cu un mandat federal de arestare pentru implicarea lui în cazul Comisiei. Un tânăr agent i s-a adresat lui Castellano într-un mod disprețuitor când acesta le-a cerut să îi permită să se îmbrace.

O'Brien și Kurins l-au dat pe novice la o parte și, îndreptându-se spre Naș, l-au invitat să urce la etaj ca să se poată îmbrăca. Paul Castellano era în ochii celor doi agenți un delincvent, dar și un om de onoare.

Diverse unități federale au început să îi rețină, în același timp, pe Tony Salerno, șeful familiei Genovese, Tony Corello, șeful clanului Lucchese, Carmine Persico, șeful clanului Colombo, Aniello Dellacroce, șef adjunct al clanului Gambino, și Joseph Bonanno, de optzeci și doi de ani, aflat în refugiu la Tucson.

În mașina Guvernului care îl transfera la închisoare, Castellano i-a întrebat pe cei doi agenți doar despre conversațiile lui cu Gloria Olarte, servitoarea și amanta lui: „Nu ascultăm conversații private. Dacă nu au legătură cu cazul, le ștergem”, îi spuse Joseph O'Brien ca să îl liniștească.

În timpul procesului, Castellano a apărut îmbrăcat impecabil și însoțit în permanență de avocatul său, James La Rosa, cu Tony Salerno și avocatul lui, Roy Cohn așezați foarte aproape de ei. În public se afla soția lui, Nina Castellano, fiica lui, Connie, și cei trei fii ai acesteia, Joe, Phil și Paul Jr. După două ore și jumătate de audiențe, șefii adjuncți au fost puși în libertate condiționată, fiind nevoiți să plătească o cauțiune de un milion de dolari fiecare, iar șefii, două milioane de dolari de persoană. În ultimele patruzeci și opt de ore, viața lui Paul se schimbase total. Poziția lui de șef al Comisiei îl situa pe primul loc în lista procurorului federal.

În timpul lunilor iunie și iulie ale anului 1985, tensiunile din familie erau pe cale să provoace o ruptură definitivă. În primele săptămâni din iunie, Paul Castellano a aflat că doi caporegimi ai lui Dellacroce făceau trafic cu heroină și că, probabil, trebuia să pună să fie executați. Dar șeful adjunct nu era de acord. Dacă Aniello Dellacroce își asasina cei doi caporegimi, dispărea o mare sursă de venituri provenite de la „soldații” Gambino din Cherry Hill, baza de operațiuni a celor doi oameni de încredere ai săi. Oricum, deja știa că, dacă o făcea, trebuia să pună să fie lichidați și Gene Gotti, Angelo Ruggiero, John Carneglia și, desigur, creierul tuturor, John Gotti. Informatorul FBI din banda lui Gotti, cunoscut ca Wahoo, le-a spus federalilor că descoperise în Our Friends Social Club din Ozone Park că John și Gene Gotti, Ruggiero și Carneglia erau siguri că, mai devreme sau mai târziu, Paul Castellano va emite un „contract” pe numele lor. Era adevărat; Paul Castellano descoperise trădarea oamenilor lui și aceea însemna moartea imediată, precum și că John Gotti clevea să devină succesorul lui. Wahoo le-a spus celor de la FBI că

Castellano voia să-l numească drept consigliere, și mai târziu succesor la conducerea familiei Gambino, pe omul lui de încredere, Tommy Bilotti. Acela era începutul conspirației din partea oamenilor lui Gotti împotriva Papei.

La sfârșitul lunii iunie, familia Gambino a decretat stare de război. Război împotriva agenților Guvernului și război între diferite grupări mafioate. „Războiul civil” a devenit evident pentru FBI când aceștia au interceptat o conversație în casa lui Dellacroce între acesta, Ruggiero și Gotti:

Dellacroce: Ce vreți să îmi spuneți despre el? Eu nu pot să evit ca Paul să asculte benzile înregistrate la tine acasă la Ruggiero. Acum că tu nu ți-ai ținut gura închisă, e mai bine să o faci înainte ca cineva să decidă ce trebuie făcut. Tu, John Gotti, e mai bine să te menții un timp departe de Paul.

Pe 12 iunie, Paul Castellano a început să se gândească, în singurătatea celulei sale, la retragerea sa din poziția de șef al familiei Gambino. Greșeala lui a fost că a vrut să finalizeze toate problemele rămase nerezolvate înainte să plece, inclusiv „problema Gotti”. Pentru asta, după ce a fost pus în libertate, l-a convocat pe John Gotti la o întâlnire la „Casa Albă”. Castellano voia o tranziție pașnică și controlată, așa cum făcuse cu ani în urmă vărul lui, Carlo Gambino, cu el și cu Aniello Dellacroce.

Nașul i-a spus lui Gotti că, în timpul anilor săi de închisoare, afacerile familiei vor fi conduse de un triumvirat format din Tommy Gambino, Tommy Bilotti și el însuși. Dellacroce era deja prea bolnav, cu un cancer la stomac în stare foarte avansată, pentru a fi luat în calcul.

Gotti i-a spus Nașului că îi părea bună alegerea lui Gambino, însă că aceea a lui Bilotti era o decizie mai puțin nimerită. John Gotti știa că „soldații” nu vor accepta niciodată un om pe care îl numeau „sugeciorapi”, pentru că își petrecuse toată cariera în familie după pantalonii lui Castellano.

Ideea lui Castellano era să îl numească pe Tommy Bilotti șef adjunct în locul lui Dellacroce, fără ca Gotti să știe asta; la urma urmei, era o decizie pe care nu era obligat să o discute cu nimeni²⁹¹.

În august, tensiunile din clanul Gambino își făceau simțită prezența din ce în ce mai mult, în parte din cauza celor patru acuzații federale cu care trebuiau să se confrunte diferiți șefi ai familiei. Castellano petrecea din ce în ce mai mult timp cu avocații săi, conduși de James Larossa, din cauza cercetărilor pentru „cazul Demeo și Comisia”. Ruggiero și Gene Gotti nu își abandonaseră afacerile cu heroină în ciuda avertismentelor lui Aniello Dellacroce.

Șeful adjunct nu ieșea din casa lui și, în unele zile, nici măcar nu cobora din pat, ceea ce a făcut ca John Gotti să își asume conducerea unora dintre cele mai importante operațiuni ale familiei fără permisiunea Don-ului²⁹².

Mișcările au început să aibă loc când FBI-ul și agenții OCTF au descoperi că oamenii lui Gotti își abandonau pozițiile din Ozone Park și se mutau la Ravenite Social Club pe strada Mulberry a Miciei Italie. FBI-ul a înregistrat o conversație în care Gotti dansa de fericire strigând: „Toți membrii Comisiei sunt de partea mea. Ei vor ca eu să preiau conducerea. Prietenii noștri vor veni din toate colțurile țării să își exprime respectul față de mine”.

La începutul lunii septembrie, Gotti a primit un nou semn de respect, când Tommy Gambino însuși i-a mărturisit: „Paul Castellano își pregătește retragerea și mi-a spus că dorește să mă numească succesorul său și pe Tommy Bilotti șef adjunct. Înainte să o facă, vrea să îi prezint o garanție”²⁹³. În următoarele trei luni întâmplările s-au succedat iremediabil pe calea tragediei.

În luna octombrie, Paul Castellano petrecea mai multe ore cu avocații săi și cu amanta sa decât cu diferiți șefi ai familiei. Singura lui dorință era să-și rezolve problemele cu justiția și să se retragă în Florida să se odihnească împreună cu Gloria Olarte.

În zorii zilei de 2 decembrie, a sunat telefonul din rezidența Don-ului. De celălalt capăt al liniei, o voce l-a informat că Aniello Dellacroce, de șaptezeci și unu de ani, tocmai a decedat înconjurat de ai săi. Pe bancheta din spate a Lincoln-ului Town negru al său, condus de Tommy Bilotti, șeful lui adjunct, încerca să își amintească prima dată când îl văzuse. Dellacroce era un pistolar din subordinea lui Albert Anastasia, și Don-ul și-l amintea cu părul vâlvoi, îmbrăcat cu un costum ieftin și purtând o cravată portocalie.

Ajuns la rezidență, mai mulți oameni din familie s-au apropiat repede de el să îi sărute mâna și să îl îmbrățișeze și să îl sărute de două ori pe obraji, cei care erau de mai mare încredere. John Gotti și ai săi au preferat să se mențină la distanță, într-un plan secund, dar, ceea ce au putut să observe, într-adevăr, era că cei mai fideli „soldați” și capi ai lui Castellano îi acordau o mai mare atenție lui Bilotti, ca și cum ar ști că acesta urma să ocupe oficial funcția de adjunct la conducerea familiei Gambino.

Gotti încă își mai amintea conversația înfierbântată cu Dellacroce în care acesta îi strigase: „Tu nu poți da o lovitură împotriva șefului. Șeful este șeful, iar tu nu poți să schimbi asta. Dacă o faci, te vei pune împotriva Comisiei; atunci puterea ta nu va fi reală dacă nu obții sprijinul ei. Ca să fii șef trebuie să fii aprobat de toți membrii – îi spuse istoricul șef adjunct. Dacă îl ataci pe șef, afacerile și stabilitatea familiei vor fi în pericol”.

FBI-ul a descoperit sentimentele lui Tommy Gambino într-o înregistrare interceptată în bucătăria lui Castellano:

Gambino: Mie niciodată nu mi-au dat o șansă când o meritam, dar acum, la cei cincizeci de ani ai mei, am o familie, niște copii care nu au nimic de-a face cu familia. Trebuie să le asigur o existență, propria lor existență, și dacă accept postul de șef al familiei, nu voi putea să le-o ofer. Înțelege-mă, Paul, nu vreau să te simți înșelat. Pentru mine este un privilegiu ca te-ai gândit la mine ca la succesorul tău, dar cred că sunt alții mai dispuși și cu mai puține lucruri personale de pierdut.

Fiul mai mare al lui Carlo Gambino își dorea o viață departe de atenția presei și a poliției. Tatăl lui își dorise pentru ei o carieră în lumea afacerilor legale, dar numele lui în lumea Cosei Nostra cântărea mai mult decât orice. Acum era momentul să le acorde o șansă fiilor lui. Toate acestea le cunoștea bine John Gotti, și pentru el era o bună ocazie să obțină sprijinul fiului lui Don Carlo Gambino în demersul lui pentru a deține puterea supremă a familiei. Până nu decidea momentul loviturii finale era mai bine să își mențină în

continuare masca de fidel al lui Gambino și Bilotti. Înainte trebuia să mai obțină sprijinul unor oameni, credincioși lui Paul Castellano.

Pe 12 decembrie, evenimentele s-au succedat cu rapiditate când Paul Castellano l-a informat pe John Gotti despre decizia pe care tocmai o luase. Don-ul le-a spus oamenilor săi de maximă încredere, Frank Decicco și Jimmy Failla, că plănuia să dizolve banda lui John Gotti și să îi transfere pe membrii acesteia la alte bande, sub ordinele a diferiți caporegimi ai familiei. Pentru aceasta, Nașul i-a cerut lui Decicco să stabilească o întâlnire cu Gotti pe 16 decembrie, să ia cina la restaurantul Spark Steak House, în Manhattan.

Decicco și Failla deja îi comunicaseră oficial lui John Gotti că niciodată nu vor accepta ordine de la o paiață ca Bilotti, ceea ce semnifica sprijinul tacit al celor doi pentru planurile lui Gotti de a obține puterea familiei Gambino.

În seara precedentă, Gotti se asigurase de sprijinul Comisiei după o conversație cu Vincent Gigante, puternicul șef al familiei Genovese.

Un escadron format din opt trăgători va fi cel însărcinat cu atacul împotriva Nașului și a șefului său adjunct. Împărțiți în două echipe, prima era formată din John Carneglia, Eddie Lino, Salvatore Scala și Vinnie Artuso. Cea de-a doua, din Anthony Rampino, Iggy Alogna, Joe Watts și Angelo Ruggiero²⁹⁴.

Ziua era foarte rece, ca oricare alta din iarna newyorkeză. Paul Castellano avea agenda plină cu destule întâlniri. La unsprezece și jumătate dimineața, Tommy Bilotti a ajuns la poarta „Casei Albe” să îl ia pe Paul Castellano. Când strălucitorul Lincoln Town negru s-a oprit la ușă, Bilotti a putut vedea cum șeful își lua rămas bun de la Gloria Olarte cu un sărut pe obraz.

Prima lui întâlnire va fi prânzul cu al lui capo Jimmy Failla și cu John Riggi, șef al familiei din New Jersey, cu scopul de a rezolva un conflict de muncă de pe chei. După întâlnire, pe la două și jumătate după-amiaza, Tommy Bilotti l-a condus până la Manhattan unde avea o întrevvedere la biroul avocatului său, James Larossa, pe Madison Avenue numărul 41. Castellano voia să termine cât mai repede ca să poată alocă timp cumpărăturilor de Crăciun înainte de reuniunea de la Sparks Steak House. Bilotti rezervase o masă pentru cinci persoane pentru ora cinci seara, pe numele domnului Boll.

Castellano era mulțumit de veștile pe care i le dăduse Larossa despre posibilitatea de a face recurs la sentință, însă setea de putere a lui John Gotti făcea să nu se poată simți liniștit. Moartea recentă a lui Aniello Dellacroce îi dăduse aripi lui Gotti, care dorea puterea familiei cât mai curând. Castellano credea că niciodată nu va îndrăzni să îl atace personal, deși pe Tommy Bilotti da. „Ai grijă cu Gotti, Gravano și Ruggiero. Ei nu vor îndrăzni să mă atace deschis pe mine fără permisiunea Comisiei, deși tu ești, într-adevăr, un obiectiv la care pot să ajungă”, i-a mărturisit cu îngrijorare Don-ul adjunctului său.

La ora patru seara, Bilotti și Castellano s-au îndreptat spre diverse magazine să cumpere sticlute de parfum, una dintre ele pentru Gloria și

celelalte pentru secretarele avocatului său. În timp ce Nașul își făcea cumpărăturile, cele două echipe de executori luau poziții în împrejurimile străzii 46 Est, numărul 210, unde se afla Sparks Steak House. La puține minute după ora cinci, Frank Decicco, Jimmy Failla și Armond Dellacroce, fiul lui Aniello, intrau în restaurant să își ocupe locurile la masa rezervată.

Virând pe Third Avenue, din Lincoln-ul lui Castellano s-a putut zări un brad mare la intrarea în Sparks. Nașul se simțea comod în ziua aceea, în ciuda temei pe care urma să o trateze în doar câteva minute.

Paul Castellano, de șaptezeci de ani, era așezat pe partea dreaptă a banchetei din spate a Lincoln-ului. Tommy Bilotti, de patruzeci și unu, conducea mașina. La ora cinci și jumătate, vehiculul s-a oprit chiar în fața ușii restaurantului. În acel moment, Bilotti, care, în mod curios, nu era înarmat, a zărit trei bărbați cu haine negre care se apropiau cu pas rapid de mașina Don-ului. Alți trei veneau din partea din spate, dar aceștia nu au fost observați de bodyguardul inefficient al șefului familiei Gambino.

Castellano și Bilotti și-au recunoscut atacatorii când aceștia s-au apropiat cu pistoalele într-o mână și cu walkie-talkies în cealaltă. Bilotti și-a deschis portiera când una dintre torpilele care veneau din spate l-a împușcat de trei ori. Șeful adjunct a avut timp numai să strige la Nașul său înainte de a cădea mort în plină stradă, dar deja era prea târziu. Altă torpilă se situase în picioare în fața ușii din spate și trăgea în interior. Patru gloanțe au străpuns corpul lui Paul Castellano, deși Don-ul a avut timp să-și deschidă portiera. Un al doilea executor îl aștepta pe trotuar și l-a împușcat în gât²⁹⁵. Don-ul a căzut mort întins pe trotuar cu capul sprijinit pe treapta Lincoln-ului. Urmele asasinilor erau șterse de fulgii de zăpadă care începeau să cadă peste orașul zgârie-norilor²⁹⁶.

Ronald Goldstock, director al Forței Speciale Colective împotriva Crimei Organizate, OCTF, se afla la un cocktail când a primit apelul de la Secțiunea de Omucideri a Departamentului de Poliție din New York. „Tocmai l-au asasinat pe Paul Castellano în centrul Manhattan-ului”, îi spuse detectivul care se ocupa cu investigația. Pagerele agenților de la petrecere au început să sune, provocând o mare zarvă.

Goldstock a ajuns la intrarea în Sparks Steak House la trei sferturi de oră de la asasinat. Cadavrele lui Bilotti și Castellano, încă întinse pe jos, acoperite cu două fețe de masă din restaurant, aveau în buzunarele lor 3.300 de dolari, în cazul lui Don, și 6.300 de dolari, în al adjunctului. Sticluța de parfum pentru Gloria Olarte încă se afla pe bancheta din spate, împachetată într-o delicată hârtie roz pentru cadouri.

Paul Castellano va fi îngropat la trei zile de la uciderea sa în vechiul cimitir Moravo din Dongan Hill, în Staten Island. Nici John Gotti, nici altul dintre oamenii lui nu au asistat la ceremonie sau la înmormântare. Acela era un semn clar că în moartea lui Castellano nu era nimic personal, ci doar afaceri.

La începutul anului 1986 au început să se facă publice verdictele pentru „cazul Comisiei”, șefii celor Cinci Familii, între care se aflau Tony Fat Salerno din clanul Genovese, Tony Corallo de la Lucchese și restul șefilor,

care au fost condamnați la o sută de ani de închisoare fiecare și la plata a 250.000 de dolari amendă. Dacă Castellano nu ar fi fost asasinat, sigur ar fi primit aceeași sentință, dar cel puțin continua să trăiască.

Pe 20 decembrie 1985, John Gotti prelua puterea familiei Gambino. Anii întreprinderilor și ai șefilor lăsau loc unei noi etape de acțiune și de executori. Cosa Nostra se întorcea la originile sale, cu noul Don.

Ultimii ani.

John Gotti, ascensiunea, domnia și căderea ultimului „Don”. Bătălia din tribunale și fuga lui Sammy Gravano „Nimic nu-i era superior sau inferior... El însuși se expulzase de pe pământ... Gândirea sa era absolut lucidă, deși, adevărul e că, închis în el însuși cu o intensitate înfiorătoare; dar lucid... Însă spiritul său era bolnav... Totul îi aparținea; dar aceasta nu avea nici o importanță. Ceea ce era cu adevărat important era că știa cine era, cui îi aparținea, câte puteri ale întunericului îl revendicau ca fiind al lor”. Acest citat, extras din romanul lui Joseph Conrad, Inima întunericului, era preferatul lui John Gotti. După noul Naș al familiei Gambino, textul reflecta cu perfecțiune ceea ce el însuși era, ceea ce el însuși simțea.

Gotti a preluat puterea maximă a familiei după asasinatele lui Castellano și a lui Bilotti. A doua zi după atac, FBI-ul i-au fotografiat pe noul Don și pe oamenii lui surâzând și îmbrățișându-se la ușile lui Ravenite Social Club, în Mica Italie, în New York. John Gotti și Frank Decicco vorbeau veseli pe stradă, acoperindu-și buzele cu palmele. Gangsterii știau că FBI-ul foloseau surdo-muți ca să le citească pe buze.

Agenții federali au observat, de asemenea, cum capi din familia Gambino și cei care au sosit din alte zone din apropiere, cum ar fi New Jersey, intrau în Ravenite ca să vorbească cu Gotti.

La două zile de la asasinatul lui Paul Castellano, „căpitani” familiei Gambino s-au întâlnit la o conferință specială la restaurantul Cesar's East, pe strada 58, pe Third Avenue, pentru a discuta despre numirea noului Don. Joe N. Gallo, în calitate de consilier, era în fruntea mesei.

În zilele următoare, detectivii de la Diviziunea de Omucideri și din FBI l-au pus sub atentă urmărire pe John Gotti. Între 22 și 31 decembrie 1985 au fost depistate mai multe întâlniri ale lui Gotti cu Jimmy Failla și Frank Decicco, în restaurantul Tommaso. „Era clar că Gotti simțea nevoia să caute ajutoare sigure pentru a fi numit șef al familiei”, va spune un agent federal, care l-a urmărit pe Gotti în acele zile.

Pe 24 decembrie, spre seară, un șir lung de mașini Cadillac a început să se plimbe prin fața clubului Ravenite, de-a lungul străzii Mulberry. Stând în ușă, cu mâinile în șolduri, acel nou Duce al Crimei Organizate, John Gotti, i-a spus lui Decicco: „Uite cum vin la mine. Ei știu cine este noul șef”²⁹⁷.

Departamentul de Poliție din New York, în doar patru zile, a fotografiat aproape două sute de investiți, ajungând la noul cartier general al lui John Gotti, în Manhattan. În sfârșit, ziua cea mai așteptată a sosit când, pe 30 decembrie, Joe N. Gallo și-a convocat toți „căpitani”, inclusiv pe Angelo Ruggiero, Sammy Gravano, Gene Gotti și George Decicco pentru a participa la o reuniune de urgență în apartamentul său, în partea de jos a Manhattan-

ului. „Trebuie să votăm și să alegem un nou Don”, spuse Gallo. În continuare, toți investiții prezenți au început să pronunțe numele lui John Gotti, transformându-l în cel de-al șaselea șef al puternicei familii Gambino, de la înființarea acesteia, în 1897.

Moartea lui Anastasia a fost un adevărat shock pentru Gotti, pe care tânărul îl vedea ca pe un autentic idol, ca pe adevăratul său erou.

„Contractul” împotriva lui Paul Castellano propus de către Angelo Ruggiero a fost aprobat doar de cincizeci la sută dintre cei prezenți. „Ceilalți cincizeci la sută s-au abținut”, va asigura după câțiva ani Sammy Gravano, ex consilier și informator federal în fața tribunalului în procesul împotriva lui John Gotti²⁹⁸.

După ce a fost aprobat, noului șef îi rămânea doar să-i aleagă pe oamenii care vor face parte din garda sa pretoriană. Frank Decicco va fi numit șef adjunct. În acest fel, Gotti își plătea o datorie restantă gangsterului care se prefăcea că este om de încredere al lui Castellano și al lui Bilotti, însă, în același timp, îl informa pe acesta despre fiecare mișcare a lor.

A doua decizie luată de către John Gotti a fost de a-l îndepărta de afacerile familiei pe Tommy Gambino, aceeași persoană care refuzase postul de șef oferit de către propriul său unchi, Paul, când încă se afla în viață.

Pentru Gotti, Tommy reprezenta mai mult modalitatea de a face afaceri a lui Paul Castellano, decât aceea a propriului său tată, Carlo Gambino. John Gotti voia să facă afaceri în maniera sa, și era mai aproape, în acest sens, de Vito Genovese sau Albert Anastasia. La urma urmei, acesta din urmă era eroul lui Gotti.

La mai puțin de un an după asasinarea lui Vincent și a lui Phil Mangano²⁹⁹, John Joseph Gotti s-a mutat cu familia sa, formată din soția sa, Fannie, și cei cinci copii, John Jr., Carmine, Vincent, Gene și Richard, din sudul Bronxului într-un apartament din Brownsville, o zonă din Brooklyn. Tatăl lui John Gotti, care lucra pentru Departamentul de Sănătate, a ajuns într-un cartier în care majoritatea locuitorilor erau italieni sau evrei, controlat de violenții oameni ai lui Albert Anastasia.

John Gotti, născut pe 27 octombrie, 1940, avea doisprezece ani când a ajuns în Brooklyn, ținut de mână de către mama lui. La colegiul public, Jerry Capeci și Gene Mustain scriu în cartea lor, Gotti, Rise and Fall, că John Gotti i-a impresionat pe profesorii săi prin inteligența sa, dar și prin temperamentul său puternic. Se povestește că băiatul, la cincisprezece ani, a fost exmatriculat pentru că a lovit un profesor cu care s-a conștrâns în legătură cu rezultatul unui examen. Johnny Gotti susținea că lucrarea sa nu are nici o greșeală, ceea ce, însă, profesorul nu credea.

Pe străzi, a avut contact foarte repede cu amici, iar în gașcă îi vedeau pe acei oameni demni de respect care conduceau enorme Cadillac-uri, și care se întâlneau în cluburi sociale, purtând inele cu diamante, ceasuri de aur și lanțuri groase în jurul gâtului. Alături de frații săi, cobora din Bronx în Mica Italie pentru a hoinări pe străzi. Noul șef al familiei Gambino avea șaptesprezece ani când Albert Anastasia fusese asasinat în Hotelul Park Sheraton, din New York. Adolescentul se afla la intrarea în East Social Club,

unde se întâlneau oamenii lui Anastasia, când s-a primit vestea asasinării Don-ului. Printre oamenii loiali care cereau răzbunarea se aflau Aniello Dellacroce, Paul Castellano sau Joe Biondo.

Eroii lui John Gotti erau bărbați ca Lucky Luciano și Albert Anastasia; de asemenea, era un împătimit cercetător al legendelor despre aceștia. Printre goombati se vorbea despre cazinouri, despre peripețiile lui Meyer Lansky, Bugsy Siegel sau ale lui Frank Costello. În 1957, Gotti era percepător de taxe pentru familia condusă de Carlo Gambino. Într-o seară, când se afla la intrarea unui bar din Mica Italie, o patrulă de poliție s-a oprit pentru a le cere actele de identitate. Mai mulți dintre prietenii lui Gotti au refuzat, până când întâmplarea a luat o întorsătură personală, între italieni și polițiști. Unul dintre agenți a lovit cu intenție piciorul scaunului pe care era așezat Gotti, cu spătarul rezemat de perete.

Viitorul Naș al familiei Gambino s-a ridicat, atunci, și fără să spună vreun cuvânt, l-a lovit cu putere pe polițist în bărbie. Gotti a fost reținut pentru încălcarea ordinii publice, însă întâmplarea nu va trece neobservată de către Angelo Bruno, un „sodat” al lui Gambino. Bruno a văzut imediat posibilitățile acelui violent adolescent, însoțit de gașca ce nu îl părăsea niciodată. Gotti avea deja caracteristicile unui conducător.

A fost capo al lui Anastasia, apoi a lui Carlo Gambino, Carmine Fatico³⁰⁰, cel care l-a adoptat pe puștan și l-a condus cu severitate pe durele căi ale Cosei Nostra, prin meandrele obscure ale Crimei Organizate. John Gotti admira abilitatea lui Don Carlo de a folosi în același timp violența și diplomația. „Fără una dintre ele, nu este posibilă cealaltă. Dacă pierzi una, le pierzi pe ambele și, prin urmare, puterea. Doar prin intermediul fricii poți evita violența. Nimeni nu te va provoca dacă știe că ai o mare doză de violență la îndemână”, spunea însuși Carlo Gambino.

În 1966, John Gotti era deja un „soldat” la ordinele lui Fatico, unul dintre cei douăzeci și patru de caporegimi ai familiei Gambino. Carmine Fatico conducea o forță ce depășea o sută de oameni și soarta Crimei Organizate în zona de est a New York-ului. Șeful adjunct al lui Gotti era chemat să ocupe funcții importante în cadrul familiei; la urma urmei, oamenii săi aduceau aproape treizeci de milioane de dolari pe an în vistieria Nașului Carlo Gambino³⁰¹. De asemenea, Fatico avea faima de a fi unul dintre asasinii cei mai eficace din Cosa Nostra. „Treaba sa nu era făcută ca din topor. Era curată, iar șefii familiilor apreciau felul său de a acționa”, va declara Sammy Gravano³⁰².

În aceeași perioadă, Gotti o cunoaște pe Victoria Digorgio, o frumusețe brunetă, fiica unui fermier italian de origine evreiască. La un an de căsătorie, Gotti și Victoria au avut primul copil, Angela, născută în aprilie 1961.

În acea perioadă, John Gotti și colegul său, Salvatore Ruggiero, fuseseră prinși în timp ce încercau să fure mașini din depozitul firmei de închiriat automobile, Avis. Amândoi vor fi condamnați la șase luni de închisoare. Totuși, nu a fost această întâmplare cea care a provocat criza matrimonială, ci puținul sprijin pe care Victoria i l-a dat soțului ei în timpul procesului, ceva de nepermis în familia unui viitor membru al Mafiei. Soția lui

John Gotti era prea independentă și nu era dispusă să petreacă toată ziua închisă în bucătărie, gătind paste cu perișoare și sos de tomate.

Când a ieșit Gotti din închisoare, Fatico i-a ordonat să-și concentreze forțele în aeroportul JFK, cu scopul de a face mai mulți bani pentru familie. Pentru John, acesta a fost un mare noroc și a fost prima lui mare ocazie de când a devenit membrul familiei. Ordinul mutării sale fusese dat în mod expres de către însuși Carlo Gambino. Urcați în două camioane și purtând asupra lor doar declarația de bagaje, John Gotti și mai mulți dintre oamenii săi s-au prezentat la terminalul de bagaje de la United Airlines, într-o zi a anului 1969. Într-o singură zi au scos prin instalațiile aeroportului aproape două sute de haine pentru femei, de firmă franțuzească, cât și un mare număr de articole electronice japoneze și două sute de ceasuri de diferite modele, marca Rolex. Acea operațiune a fost atât de simplă, încât peste două săptămâni, cu același camion, și-au reluat atacul asupra aceluiași terminal al United Airlines. De data aceasta, John Gotti, fratele său, Gene și Angelo Ruggiero au fost prinși cu mâța-n sac. În momentul în care agenții federali au intrat în terminalul de bagaje, Ruggiero încerca să încarce un container cu siglele UA pictate pe laturi.

Condamnați de către un judecător federal, cei trei au fost trimiși timp de patru ani la penitenciarul din Lewisburg. Coridoarele sale lungi, galeriile sale obscure și strâmtele sale celule fuseseră căminul altor istorici membri ai Crimei Organizate, cum ar fi Carmine Galante, șef al familiei Bonanno sau Jimmy Hoffa, faimosul lider al Sindicatelor Camionagiilor. În timpul îndelungatelor plimbări prin curtea mică a închisorii, John Gotti și Angelo Ruggiero l-au cunoscut pe Tony Rampino, traficant de heroină, și pe Tony Roach, care peste câțiva ani va deveni șoferul și asistentul personal al lui Gotti, când acesta a fost numit șef al familiei Gambino.

„Pentru John Gotti, trecerea pe la Lewisburg a fost ca și cum ar fi trecut pe la universitate”, spune Gravano. „John își petrecea timpul adresând întrebări celor aproximativ cinci sute de membri ai Cosei Nostra, de diferite ranguri, care erau închiși în aceeași închisoare cu el”³⁰³.

Ba chiar, John Gotti a fost protejat timp de doi ani, cât a fost închis, de către Carmine Galante, care i-a oferit postul de capo al familiei Bonanno odată ce acesta a fost pus în libertate. Gotti a refuzat oferta, însă Galante nu s-a supărat și au continuat să aibă o relație bună, până în ziua asasinării Nașului familiei Bonanno, pe data de 12 iulie, 1979³⁰⁴.

În semn de respect, de primul Crăciun petrecut de către Gotti ca șef al familiei Gambino, a primit zece mii de dolari din partea fiecăruia dintre cele douăzeci și patru de bande care compuneau familia. La mijlocul anului 1986, FBI-ul a înregistrat o conversație dintre Gotti și George Remini, unul dintre capii familiei, despre necesitatea ca noul Don să îl aprobe pe Joe N. Gallo drept consigliere, în caz contrar să caute un altul pentru acel post:

Gotti: Și spui că vor să vorbească cu mine despre al meu consigliere. Permite-mi să-ți spun ceva: eu nu sunt Pauli Castellano. Eu sunt John Gotti. Ei au un nou șef și așa trebuie să înțeleagă. Iar dacă nu o vor face, va fi mai rău pentru ei. Eu voi decide când trebuie să numesc un nou consigliere.

Remini: Dar se spune că vrei să îl suspenzi pe Joe Gallo din funcția de consigliere.

Gotti: Joe era consigliere al lui, iar eu nu sunt Paul Castellano. În orice fel, dacă vor să fie „căpitani” care să voteze demiterea lui Joe Gallo, așa vom face. Chiar mâine plănuiesc să-i avansez la gradul de „căpitani” pe Georgie, Louie, Freddie și Tom. Ei vor fi cei care vor vota pentru a-i lua locul de consigliere lui Joe Gallo.

În septembrie 1986, situația avea să se schimbe pentru John Gotti și câțiva dintre „soldații” lui, pornind de la o simplă discuții în legătură cu traficul. Într-o zi, un mecanic de frigidere de treizeci și cinci de ani, pe nume Romual Piecyk, circula cu camionul său pe o stradă din Queens, când se trezi blocat de un Cadillac negru, în două rânduri.

Mașina era parcată prost în fața barului Crazy Corner, un local al cărui proprietar era Frank Coletta, un „soldat” al familiei Gambino. Într-un atac de furie, Piecyk îl învinui țipând pe Coletta că-și lăsase prost parcată mașina. Omul lui Gotti a ieșit din bar și-l lovi în față pe șoferul camionului. Acesta apucă atunci o bară de fier, pe care o purta sub scaun, se îndreptă spre Cadillac-ul lui Coletta și o izbi în geamuri. Din cauza tărăboiului, „soldații” familiei Gambino, inclusiv șeful ei, John Gotti, au ieșit în stradă și l-au văzut pe Piecyk, încercând să ajungă la Frank Coletta, care se închisese în mașina sa. Gotti îl apucă pe camionagiul de braț, îl aruncă la pământ și începu să-l calce în picioare, până când a venit poliția³⁰⁵.

Romual Piecyk a depus o plângere împotriva lui Coletta și lui Gotti pentru asalt și furtul a 350 de dolari, care camionagiul susține că i-au fost luați când stătea lungit, călcat în picioare. Ambii mafioți au fost reținuți și închiși.

Când avea să înceapă procesul, Romual și soția sa au urcat pe scara juraților și s-au întâlnit cu un John Gotti înconjurat de fotografi și camere de luat vederi. Camionagiul l-a întrebat pe unul dintre reporteri cine era acel tip. „Este un pește mare al Mafiei. Se spune că este marele Naș al Cosei Nostra”, răspunse ziaristul. Dintr-o dată, îl cuprinse frica pe acel imigrant polonez. Când i-a venit rândul să declare, Piecyk nu își amintea absolut nimic și în realitate, nu știa bine care dintre cei doi acuzați a fost cel care l-a lovit.

Procesul lui Piecyk a fost relativ insignifiant în palmaresul de delikte al lui John Gotti, însă, cu trecerea timpului, rezultatul a avut un efect mult mai devastator pentru Don. Procesul a făcut ca șeful Cosei Nostrasă atragă atenția mass-mediei din ce în ce mai mult. Mai multe articole au început să fie publicate în ziarele din New York, unde apărea un Naș cu o tunsoare impecabilă, costume de mii de dolari, cămăși de mătase și pânză de în albă și cu pantofi italieni de trei sute de dolari. Chiar ziarul The New York Post făcea comparații între elegantul Gotti și vulgarii Tony Salerno sau Anthony Corallo, cu toții membri ai Comisiei³⁰⁶.

John Gotti a devenit cunoscut în toată țara, când a trebuit să se înfrunte cu o acuzație federală, care îi includea pe Aniello Dellacroce și pe jumătate din marii conducători ai familiei Gambino. Procesul a început pe 7 aprilie 1986, cu trei lui și jumătate după asasinarea lui Castellano. Milioane de nord-

americani au putut să-l urmărească la televizor, la fel cum îl văzuseră pe Frank Costello cu aproape jumătate de secol înainte, declarând în fața Comitetului Kefauver³⁰⁷.

În aceeași săptămână, Gotti era entuziasmat de construirea restaurantului său, Bankers Brokers, foarte aproape de Battery Park. John O'Connor, unul dintre inspectorii Sindicatului Tâmplarilor, a primit un telefon anonim care indica faptul că, la noul restaurant care se construia în Battery Park, lucrau oameni care nu făceau parte din sindicat. O'Connor l-a avertizat pe constructor că ar putea avea probleme cu celelalte construcții ale sale, dacă nu îi concedia pe lucrătorii care munceau la construcția restaurantului lui John Gotti. După ce a plătit cinci mii de dolari amendă, O'Connor a promis că se va întoarce.

Ziua următoare, fără a ști cine era stăpânul restaurantului, un pichet al sindicatului a decis să intre în acțiune, provocând daune de 35.000 de dolari. Gotti l-a trimis pe caporegime al său, Angelo Ruggiero, și pe unul dintre oamenii lui Jimmy Coonan³⁰⁸ să-i dea o lecție lui O'Connor.

„Contractul” a fost amânat, când pe 7 aprilie a început procesul de la Curtea Federală din Brooklyn. Procurorul Diane Giacalone îl urmărea de partu ani pe John Gotti, care în mod automat a trecut pe primul loc în lista ei, după moartea lui Dellacroce și a lui Castellano. Gotti a garantat cu un milion de dolari cautiune până la încheierea procesului, însă, o nouă lovitură va fi dată asupra liniei de plutire a familiei. Șeful ei adjunct, Frank Decicco va fi omorât de o bombă cu ceas, montată în mașina sa, când ieșea de la micul dejun, din Restaurantul Tommaso, din Brooklyn.

Explozia a făcut ca trupul lui Decicco să sară prin plafonul mașinii și să cadă la două sute de metri depărtare. Moartea sa complica mai mult alcătuirea juriului care trebuia să dea verdictul de nevinovăție sau de vinovăție membrilor familiei Gambino. Pentru a-l înlocui pe Decicco, John Gotti l-a numit pe Joseph Armone, un caporegime care lucra pentru familie de aproape treizeci și cinci de ani. Giacalone știa cu siguranță că asasinatul lui Decicco îi va intimida pe posibii jurați, cum se întâmplase cu Romual Peicky. În sfârșit, pe 13 mai, procurorul a obținut un ordin federal pentru a revoca eliberarea lui Gotti. Șeful familiei Gambino s-a predat și a fost închis în Centrul Corecțional Metropolitan, din Manhattan, până când juriul se va reuni după trei luni.

Din celula sa, Gotti i-a trimis un mesaj lui Coonan, să ducă la capăt „contractul” împotriva lui John O'Connor. Într-o noapte, când acesta ieșea din sediul sindicatului, un bărbat l-a împușcat de patru ori în fese și în coapse. Gotti nu știa că acest asalt se va întoarce împotriva sa după doi ani și jumătate.

În sfârșit, pe 18 august, după trei luni de întreruperi, începea drama Statele Unite vs. John Gotti și aliații. Actorii primului act al căderii lui Gotti vor fi judecătorul Eugene Nickerson, procurorul Diane Giancalone, avocatul apărării Bruce Cutler și, bineînțeles, juriul³⁰⁹.

Cel mai mare dușman cu care avea să se înfrunte Gotti, în toată cariera sa de criminal, va fi o tânără de treizeci și șase de ani, asistentă a

procurorului Statelor Unite. Giacalone, de ascendență italiană, era renumită pentru irascibilitatea sa și spiritul său libertin, însă nimeni nu-i pune la îndoială profesionalismul și înaltele concepte morale. Născută în Ozone Park, domeniul lui John Gotti, Giacalone, a crescut într-o familie catolică din pătură de mijloc. Procurorul se va licenția magna cum laude la Queens College Law School. Nici bine nu a început să lucreze la Procuratură, că Diane Giacalone a dezvoltat o antipatie specială pentru acei tipi care se plimbau prin jurul localului Bergin Hunt and Fish Club, ca și cum cartierul ar fi fost al lor. „Încă îmi amintesc că îi vedeam pe acei tipi cu ceasuri de aur plimbându-se de parcă legile în această țară nu ar fi existat, parcându-și Cadillacurile negre pe trotuare”, afirma într-un interviu procurorul Giacalone.

Cercetarea acesteia asupra lui John Gotti a început în septembrie 1981, și s-a sfârșit în februarie, 1986. Grosul dosar va fi arma pe care o va folosi Giacalone pentru a-l învinge pe atotputernicul John Gotti.

Pe 16 septembrie, un juriu compus din șase bărbați și șase femei a fost selectat din treizeci și cinci de persoane. Cei doisprezece membri vor fi protejați, iar adevăratele lor identități vor fi menținute secrete. Unicul lucru care se știa despre ei era că doi erau italo-americieni, doi erau negri și alții doi foști membri ai Corpului Marinei. Ceea ce îi unea era faptul că toți știau cine era acel tip bine îmbrăcat, pe care urmau să-l judece.

Procesul deschis pe 25 septembrie a fost transmis la nivel național de către principalele medii de comunicare, ceea ce a avut un impact foarte mare asupra manifestațiilor cetățenilor din Ozone Park, Bensonhurst și Howard Beach, care cereau libertatea Nașului. Discursul lui Giacalone, îmbrăcată cu un costum al cărui sacou avea culoarea roșie, ce i-a conferit porecla Dama în Roșu, a durat aproape nouăzeci de minute. Discursul său detaliat se întorcea în anul 1973, anul asasinării lui James Mebratney. După ce a descris atacul asupra gangsterului irlandez, Giacalone a insistat asupra poziției lui John Gotti în organigrama Crimei Organizate din toată țara. Înainte de a cere ca șeful familiei Gambino să fie declarat vinovat, procurorul s-a așezat în scaunul său, pentru a-i oferi cuvântul avocatului apărării.

„În tot acest discurs atât de lung al acuzării, nu se află nici o dovadă care să facă legătura dintre clientul meu și familia Gambino”, spuse Cutler, adresându-se juriului. Giacalone făcuse un rezumat al tipului de persoane care intrau în Bergin, deși avocatul apărării lui Gotti spuse că era vorba de un club social deschis tuturor locuitorilor din zonă.

James Cardinali, traficant de heroină, condamnat de cinci ori pentru asasinat; Salvatore Polizzi, traficant de heroină și jefuitor de bănci; Dominick Lofaro, traficant de heroină, jucător, cămătar și asasin, care și-a mărturisit vina; Mathew Traynor, traficant de heroină, jefuitor de bănci, condamnat pentru sperjur și informator al Guvernului, erau unii dintre oamenii din familie, care apăreau în lista lui Diane Giacalone. Însă intrarea lui Polizzi în Programul de Protecție a Martorilor va da peste cap juriul, pentru prima dată. „Soldatul” Gambinilor fusese eliberat fără acuzații, în schimbul mărturiei sale împotriva vechiului său Don.

Mărturia lui Polizzi împotriva lui John Gotti va fi dezastruoasă și îl va implica pe șeful familiei Gambino în multiple crime, cămătărie, jocuri ilegale, sechestru și furt de mașini. Giacalone dorea de la Polizzi o declarație acuzatoare care să demonstreze faptul că acesta practicase traficul de heroină și cocaină, sub ordinele exprese ale lui John Gotti. Interogatoriul lui Bruce Cutler a fost verosimil, cel puțin în ochii membrilor juriului:

Cutler: La câte afaceri murdare ați participat dumneavoastră?

Polizzi: Nu sunt sigur.

Cutler: Câte doze de droguri ați vândut?

Polizzi: Nu aș putea să fac un calcul.

Cutler: Câți bani ați furat de-a lungul vieții?

Polizzi: Poate milioane de dolari.

Cutler: Pe câți oameni i-ai constrâns?

Polizzi: Pe destui.

Cutler: Nu ați avut două persoane minore de cincisprezece ani lucrând pentru dumneavoastră ca prostituate și le făceați rost de clientelă bogată, pentru a întreține relații cu copilele îmbrăcate ca elevele de liceu?

Polizzi: Nu este adevărat.

Cutler: Nu este adevărat că ați obligat-o pe una dintre fete, Barbara, să întrețină relații sexuale cu dumneavoastră, în schimbul drogurilor?

Polizzi: Nu este adevărat.

Cutler: Nu a fost soția dumneavoastră implicată în traficul de droguri?

Polizzi: Nu.

Cutler: Nu este adevărat că ați fotografiat-o pe soția dumneavoastră și pe cele două fete făcând sex explicit, iar mai apoi ați vândut materialul unui cunoscut pornograf?

Polizzi: Nu este adevărat.

Interogatoriul lui Polizzi³¹⁰ din partea avocatului apărării a avut efectul scontat, având în vedere că i-a determinat pe membrii juriului să nu îi dea mult credit declarației sale împotriva lui John Gotti. Însă, surprizele acuzării împotriva lui Gotti vor continua de-a lungul întregului proces.

James Cardinali, care împlinea o sentință de zece ani pentru tentativă de omor, va deveni martorul cheie al acuzării. Cardinali a făcut legătura dintre Gotti și diverse crime și ordonarea asasinării a trei gangsteri rivali.

Avocatul lui Tony Rampino, alt inculpat, a încercat aceeași strategie pe care a folosit-o Bruce Cutler cu Salvatore Polizzi, dar, de data aceasta, nu a mers. David Depetris, avocatul lui Rampino, îi răspunse fostului „soldat” al lui Gambino³¹¹.

Depetris: Nu este adevărat că dumneavoastră ați făcut o înțelegere cu procurorul Giacalone dacă îl veți acuza pe domnul Rampino și pe domnul Gotti?

Cardinali: Așa este.

Depetris: Nu este adevărat că aveți de îndeplinit o sentință în închisoare, pentru asasinat?

Cardinali: Lucrul acesta e știut de toată lumea. A apărut și în ziare.

Comentariul a stârnit râsul participanților la proces, ba chiar a lui John Gotti însuși.

Depetris: Câți oameni ați ucis?

Cardinali: Trei tipuri neimportante. Erau traficanți de droguri în Florida. Însă cred că unul a rămas în viață. Nu am reușit să îi dau lovitura de grație pentru că în acel moment a intrat un agent de securitate în parking și nu am putut să-l lichidez.

Depetris: Nu este așa că i-ați omorât pe cei trei traficanți după ce ați ajuns la o înțelegere cu doamna Giacalone?

Cardinali: Da, dar trebuia să muncesc. Dacă guvernul nu mă voia ca informator, eu nu aveam de gând să pierd vreo misiune. Nu-mi puteam permite ca treaba mea să devină un talmeș-balmeș.

Tonul rece folosit de către James Cardinali i-a făcut pe unii din public să surâdă din nou, dar, în mod curios, cei doisprezece membri din juriu au păstrat liniștea. La sfârșitul interogatoriului, avocatul Depetris s-a adresat juraților și a comentat: „Doamna Giacalone este complice la asasinat, cum am demonstrat prin mărturia domnului Cardinali. Ea preferă să se omoare oameni, chiar și traficanți de droguri, eliberându-și asasinul cu scopul de a-i acuza pe clienții noștri, domnii Gotti și Rampino”. Comentariul a făcut ca judecătorul Nickerson să îl pună la punct pe avocat.

La sfârșitul lui decembrie, credibilitatea lui James Cardinali ca martor nu mai era valabilă, ceea ce a putut confirma însăși procurorul Diane Giacalone. Însă aceasta avea o listă de aproximativ șaptezeci și opt de martori pentru a-l înfrunta pe marele șef al Gambinilor.

Unul dintre martorii Procuraturii era Matthew Traynor, un jefuitor de bănci care era condamnat pentru prădarea unei case de economii. Giacalone știa că Traynor acționase de mai multe ori pentru familia Gambino, însă, când era pe punctul de a-l cita pentru a depune mărturie împotriva lui John Gotti, jefuitorul de bănci se răzgândise. Traynor s-a gândit atunci să devină martorul apărării.

În timpul mărturiei lui Matthew Traynor, acesta a afirmat că procurorul cazului i-a oferit ca plată pentru a declara împotriva lui John Gotti, droguri și o micșorare a pedepsei sale. Giacalone i-a răspuns lui Traynor că nu ea fusese cea care i-a oferit droguri, ci un agent al DEA, numit Edward Magnuson, căci Agenția anti-drog dorea să îl folosească drept martor într-un caz de trafic de heroină, în statul Florida.

În sfârșit, judecătorul Nickerson a intervenit și a declarat că procesul se transforma într-un adevărat circ, în care avocații apărării se ocupă cu discreditaarea procurorului Diane Giacalone în loc să se ocupe de apărarea clienților lor. Nickerson a interzis în acel moment includerea mărturiei lui Traynor în raportul final al cazului. Pe 11 februarie, Giacalone a prezentat șaptesprezece martori care au demonstrat necredibilitatea lui Matthew Traynor, ca martor al apărării.

Pe 6 martie 1987, după patru ore de ședință, juriul l-a declarat pe John Gotti, șef al familiei Gambino, „nevinovat” în acuzațiile care i se aduceau³¹².

Chiar în aceeași zi, presa newyorkeză îl va boteza pe Don cu porecla de Don Teflon, pentru abilitatea mafiotului de a de aluneca din lanțurile legii.

Victoria sa în tribunale i-a conferit lui John Gotti o notorietate fără precedent în istoria Cosei Nostra. În timpul anilor 1987 și 1988, era foarte probabil să îl vezi pe Naș la volanul mașinii sale Mercedes Benz negre, captând atenția mass-mediei, continuând să fie șeful neînduplecat al Crimei Organizate.

Prima sa decizie după ce a ajuns acasă, după eliberarea sa, va fi ordonarea asasinării lui Salvatore Polizzi, martor al procurorului Diane Giacalone. Polizzi fusese eliberat după reducerea cu cinci ani a pedepsei sale pentru trafic de droguri, însă el era conștient că, din momentul în care va păși pe stradă, oamenii lui Gotti îl vor aștepta.

Asasinatul lui Salvatore Polizzi va fi folosit ca exemplu pentru restul „soldaților” familiei Gambino, pentru mulți dintre cei care și-au dat drumul la gură în fața agenților federali. Gotti știa că, dacă va dori să mențină disciplina, nu putea permite ca Polizzi să rămână viu, însă problema a fost că acesta intrase în Programul de Protecție a Martorilor, sub controlul Departamentului lui Marshals, iar uciderea sa era prea riscantă³¹³.

După două săptămâni de la eliberarea sa, Gotti a primit o lovitură dură atunci când fratele său, Gene, Angelo Ruggiero și Joseph Carneglia au fost acuzați de trafic de heroină. Cei trei au fost prinși din cauza gurei sparte a lui Ruggiero, care a fost înregistrat de către FBI, vorbind despre afacerile cu trafic de narcotice. Înregistrările care i-au fost făcute lui Angelo Ruggiero erau suficiente pentru a-i trimite după gratii pe cei trei bărbați din familia Gambino.

Când procesul era pe punctul de a începe, Angelo Ruggiero murea de cancer de stomac într-un spital newyorkez. Anthony Rampino, un alt om de încredere al lui John Gotti în Bergin Hunt and Fish Club, era și el reținut pentru trafic de droguri. Încarcerarea veteranului șef adjunct Joseph Armone l-a obligat pe Gotti să restructureze ierarhia familiei Gambino, numindu-l pe Frank Locascio ca șef adjunct și pe Sammy Taurul Gravano, consigliere. Armone și Gallo³¹⁴, dezamăgiți de direcția în care mergea familia după ordinele lui Gotti, și-au abandonat în mod voluntar posturile din cadrul Crimei Organizate. După câțiva ani, ambii vor muri în închisoare.

Procuratura i-a dat lui Armone posibilitatea de a fi eliberat, dacă va declara împotriva vechilor săi goombati, însă, mafiotul, respectând codul pentru care trăise și pentru care era dispus chiar să moară, a decis să nu-și vândă șeful. Joseph Armone a fost condamnat la zece ani de închisoare.

La sfârșitul anului 1988, oamenii care îl ajutaseră pe Gotti să urce la conducerea Cosei Nostra la doi ani de la asasinarea lui Paul Castellano, erau morți sau se aflau în închisoare: Decicco, Cardinali, Ruggiero, Carneglia, Rampino, Armone, Gallo și propriul său frate, Gene.

Pe 25 ianuarie 1989, FBI-ul a interceptat o conversație între Vincent Gigante, excentricul șef al familiei Genovese și cel care va încerca să îl omoare pe Frank Costello, în 1957³¹⁵. Gigante organiza un complot pentru asasinarea lui Gotti. Din fericire pentru șeful familiei Gambino, FBI-ul a putut

să înregistreze în Restaurantul Casella din Hoboken (New Jersey), unul dintre localurile preferate ale „soldaților” lui Genovese, cum se organiza conspirația împotriva lui.

FBI-ul l-a avertizat pe Gotti. Ba chiar i-a fost oferită acestuia protecție federală, însă adevărul era că Nașul știa bine cum să-și poarte singur de grijă. În săptămânile de după advertisment, trei „soldați” ai familiei Genovese au fost găsiți morți în diferite puncte ale orașului, inclusiv șeful adjunct al lui Gigante. La sfârșitul aceleiași luni, când John Gotti se pregătea să intre în localul Dean Deluca, pentru a savura una dintre extraordinarele și faimoasele sale gustări, șase agenți federali l-au înconjurat și l-au încătușat. Gotti era reținut pentru conspirație în tentativa de asasinare a sindicalistului John O'Connor.

Acuzarea, bazată pe casetele înregistrate în februarie 1986 de către federali, arăta cum Gotti îi ordona lui Ruggiero să ia legătura cu irlandezii lui Coonan să îi dea o lecție lui O'Connor. Nașul irlandez i-a angajat pe Kevin Kelly, Kenneth Shannon, James Meelroy și Joseph Schlereth.

În luna martie a aceluiași an, va cădea și Peter Gotti, fratele mai mare a Don-ului, acuzat de fraudarea a milioane de dolari ai Departamentului de Imobile din New York. Peter a reușit, prin extorsiune, să devină furnizorul exclusiv al geamurilor pentru ferestrele clădirilor publice protejate. Ceea ce Departamentul de Imobile nu știa, era faptul că însuși Peter Gotti plătea găști de adolescenți să arunce cu pietre în aceleași ferestre pe care le furniza el. Fratele Don-ului câștiga aproape cincizeci de cenți pentru fiecare fereastră care era înlocuită.

FBI-ul și Forța Specială Statală Colectivă împotriva Crimei Organizate, au început să-i țeasă o capcană lui John Gotti.

Pe 11 mai, 1989, Phillip Leonetti, șef adjunct al familiei din Philadelphia și Atlantic City, sub conducerea șefului vărsător de sânge Nicky Scarfo, a fost închis pentru complicitate la delict și conspirație pentru fraudă și asasinat. Leonetti va fi condamnat să petreacă patruzeci și cinci de ani într-o închisoare federală. Pentru a-și vedea pedeapsa redusă, Phillip Leonetti a decis să devină informatorul FBI-ului, sub protecția WITSEC. Șeful adjunct, datorită poziției sale de rang înalt în Cosa Nostra, va avea multe de mărturisit despre afacerile fostului său șef și Don al familiei Gambino, John Gotti.

Trei ore a durat înfățișarea lui Phillip Leonetti înaintea unui Mare Juriu federal din Manhattan, pe 30 noiembrie 1989. Fostul adjunct al familiei din Philadelphia a vorbit despre legătura șefului Gambinilor cu asasinarea lui Paul Castellano și a șoferului acestuia, Thomas Billoti. Se pare că Sammy Gravano, pe atunci „căpitan” al familiei, a avut o întâlnire cu Nick Scarfo, într-un restaurant din Trenton. Gravano căuta sprijinul lui Scarfo pentru noul șef al familiei, John Gotti. Leonetti a spus în fața Marelui Juriu că Scarfo se întâlnise în casa lui Edward Garofalo, un „sodată” al Gambinilor, cu însuși Gotti, Decicco, Gallo, Ruggiero și Corrao. Înainte de a se așeza, Leonetti a amintit faptul că Gotti i-a spus lui Scarfo: „Am OK-ul Comisiei pentru asasinarea lui Paul Castellano”³¹⁶.

Conform lui Leonetti, Scarfo s-a întâlnit cu un consilier al familiei Genovese, Bobby Manna, și l-a întrebat dacă într-adevăr Marele Sfat al Cosei Nostra îi oferise lui Gotti „contractul” pentru lichidarea lui Castellano. Manna a răspuns: „Da, îl are. A fost unanim”. În fața Marelui Juriu federal, Phillip Leonetti a afirmat că, pentru a duce la bun sfârșit asasinarea lui Paul Castellano, John Gotti a contat pe neprețuitul sprijin al lui Joseph Messina, șeful familiei Bonanno, pe care-l admira. Cu ajutorul lui Nicky Scarfo, Gotti a obținut sprijinul șefilor familiilor Lucchese și Colombo.

Walter Mack, procuror special împotriva Crimei Organizate, l-a întrebat pe Leonetti de ce depunea mărturie împotriva lui Gotti, întrebare la care fostul șef adjunct al familiei din Philadelphia a răspuns: „Paul Castellano era un cavaler și un om de afaceri. John Gotti este un gangster căruia îi place să omoare oameni. Dacă ai vreo problemă cu el sau cu vreunul dintre oamenii lui, ai dat de dracul. Poți să începi din timp să îți sapi groapa de mormânt, pentru că mai devreme sau mai târziu vei ajunge în ea”.

Diane Giacalone avea o nouă piesă de artilerie de lansat împotriva lui Gotti. Cu mărturia lui Phillip Leonetti, Guvernul avea acum probe consistente pentru a duce la bun sfârșit acuzarea formală împotriva lui John Gotti, pentru conspirația la asasinarea lui Paul Castellano și a lui Thomas Billoti. O nouă etapă întunecată va începe pentru Don.

În cartierul său general din Ravenite Social Club, Gotti încerca să se ocupe de afacerile familiei, în timp ce, la o distanță de câțiva kilometri, într-un birou al Procurorului Districtului Sudic al Manhattan-ului, se forma o echipă de elită ce-i pregătea lovitura de grație șefului familiei Gambino. De această dată, procurorul Robert Morgenthau nu voia greșeli. În preajma procurorului se aflau Michael Cherkasky, șef al Diviziei Speciale împotriva Crimei Organizate; Barbara Ditata, asistentă procurorului Forței Speciale Colective; și Jeffrey Schlanger, asistent al procurorului Districtului. Pe 8 ianuarie 1990, prima apariție a lui John Gotti în fața curții va fi transmisă de peste două sute de medii de comunicație, chiar și străine³¹⁷.

Șeful Cosei Nostra a sosit cu un surâs larg și îmbrăcat impecabil, strângând mâinile unor reporteri pe care-i cunoștea personal. Șapte femei și cinci bărbați vor face parte din juriu. Din nou, tactica lui Bruce Cutler, avocatul lui John Gotti, era să centreze atenția spre fostul șef adjunct, Frank Decicco. La urma urmei, era mort, iar acesta putea fi ultimul serviciu făcut familiei Gambino.

Zilele procesului au fost monotone, cu atacuri și contraatacuri din partea procurorului și a apărării, până în a douăzeci și doua zi, când procurorul l-a chemat să declare pe Vincent Peștele Cafaro. La cei cincizeci și șase de ani ai săi, Cafaro fusese un „soldat” al familiei Genovese, de la vârsta de optsprezece ani și acționase la ordinele directe ale lui Anthony Fat Salerno. Cafaro spuse că-l auzise pe Gotti vorbind despre alianța stabilită între Paul Castellano și James Coonan. Acea întâlnire îi va transforma pe irlandezi în forța de șoc a familiei Gambino³¹⁸.

Cele două zile de mărturii s-au sfârșit cu o întrebare adresată lui Cafaro de către Michael Cherkasky:

Cherkasky: Credeți că John Gotti este un puternic șef al Cosei Nostra?

Cafaro: Da.

Cherkasky: Credeți că este un om puternic, în cadrul Crimei Organizate?

Cafaro: Gotti este șeful familiei Gambino. Este un om foarte puternic, cu destinele a mii de vieți în mâini. El poate decide soarta unui om, dacă trăiește ori moare, doar dând un telefon.

Cherkasky: Credeți că John Gotti și-a exercitat această putere?

Cafaro: Sunt sigur de asta. John Gotti este un om care nu cunoaște mila pentru cei care au trădat familia. Dacă-l înfrunți, mori.

Al doilea martor al Guvernului împotriva lui Gotti va fi James Patrick Meelroy, unul dintre gangsterii lui Coonan. Procurorul dorea ca Meelroy să dezvăluie legăturile șefului familiei Gambino cu atentatul împotriva lui John O'Connor. Presa newyorkeză îl prezenta pe martorul zilei, de patruzeci și cinci de ani, ca pe un asasin vărsător de sânge și un tortionar inuman. Adevărul este că mărturia lui Meelroy a fost una dintre cele mai terifiante mărturii din câte s-au auzit în vreo curte de judecată, împotriva unui membru al Cosei Nostra. Sam Nebunul Destefano, mentorul lui Tony Spilotro, era, cu adevărat un novice, pe lângă Meelroy: „Eu voiam să fiu decorator de interioare, însă părinții mei m-au educat să repar pantofi”, spuse gangsterul irlandez.

După ce a lucrat într-o fabrică de cabluri, a fost ospătar, portar, bodyguard, comisionar la hotel, măturător, până la sfârșitul anilor '70, când a aderat la banda lui James Coonan.

Procurorul Cherkasky l-a întrebat pe Meelroy cum îl cunoscuse pe Coonan. „L-am cunoscut în închisoare. Coonan controla banda irlandezilor, și, ai lui, pe toți locuitorii din Hell's Kitchen. Acolo i-am cunoscut și pe Mickey Featherstone, Kevin Kelly, Tommy Collins, Kenny Shannon și pe Joe Schlereth”³¹⁹, a răspuns Meelroy. Mărturia irlandezului le-a făcut pielea de găină membrilor juriului și publicului ce asista la proces:

Cherkasky: Mai aveți procese pe rol?

Meelroy: Da. Mai multe.

Cherkasky: Ați negociat vreun acord cu procurorul acestui caz pentru a beneficia de o reducere a pedepsei dumneavoastră?

Meelroy: Nu. Însă, am decis să vorbesc din proprie inițiativă.

Cherkasky: De ce?

Meelroy: Pentru că niciodată în viața mea nu am spus adevărul și acum vreau să o fac. Acum nu am nici un motiv să mint.

Cherkasky: Care era legătura dintre banda lui Coonan și familia Gambino?

Meelroy: Erau asociați, prieteni. Chiar și noi făceam multe treburi murdare pentru familia Gambino. Eu, de exemplu, am omorât multe persoane, în urma indicațiilor lui Danny Marino, un capo din familia Gambino.

Cherkasky: Ați omorât pe cineva?

Meelroy: Da, pe câțiva. Dacă Jimmy Coonan îmi spunea: omoară, eu omoram. Am asasinat un număr considerabil de tipi pentru Coonan. El mi-i arăta, iar eu îi lichidam.

Cherkasky: Îi știai pe nume?

Meelroy: Nu pe toți. L-am omorât pe William Walker, pentru că m-a insultat. L-am împușcat în gură. L-am omorât pe Vincent Leone, pe care îl știam de zeci de ani de zile. L-am strangulat cu un cablu de oțel. L-am omorât pe un tip pe care nu-l cunoșteam pentru că s-a pus cu mine. L-am înfipt un cuțit în față. Mi-am omorât un prieten pentru că mi-a spus că într-o zi va trebui să mă lichideze. Am făcut-o înaintea lui și l-am împușcat în ceafă. Am omorât un vânzător dintr-un magazin de animale de companie, pentru că nu m-a servit. Voiam doar o zgardă anti-purici. L-am împușcat în ceafă. Cred că nu se aștepta la asta.

Cherkasky: Ce nume poartă profesia ta în lumea crimei?

Meelroy: Este simplu. Sunt un asasin profesionist. Un curățitor, un lichidator, un executor.

Cherkasky: Ați ucis mai multă lume la ordinele familiei Gambino?

Meelroy: Aproape un sindicalist al Localului 817 pe săptămână. Îi lichidam la ordinele Gambinilor pentru că făceau afaceri în afara Sindicatului Camionagiilor.

Rândul la interogatoriu i-a venit lui Bruce Cutler, avocatul lui John Gotti:

Cutler: Dacă am înțeles bine, dumneavoastră nu vă e rușine de nimic din ce ați făcut. Omorâți un tip înfingându-i de mai multe ori cuțitul în față, și nu vă e rușine cu asta. Omorâți un om nevinovat într-un magazin de animale de companie, și nu vă e rușine cu asta. Cred că, dacă vi s-ar cere, ne-ați omorî până și pe toți cei prezenți în această sală.

Meelroy: Dacă mi s-ar ordona, aș face-o. La optsprezece ani rupeam mandibule pentru cincizeci de dolari.

Cutler: Ați afirmat că ați fost cu John Gotti și Frank Decicco în seara precedentă atacului împotriva domnului John O'Connor. Însă aceasta era cu adevărat imposibil, pentru că domnul Gotti era cu soția sa în Florida. V-a promis Guvernul că vă va pune sub protecția WITSEC?

Meelroy: Da.

Cutler: Nu erați dumneavoastră asociatul lui Michael Featherstone? Cu ce vă ocupați?

Meelroy: Da, îl cunoșteam. Mickey Featherstone³²⁰ este un maestru. A ucis aproximativ treizeci de persoane, pe care le ciopârțea personal, ca să le facă pierdută urma.

Cutler: V-a spus vreodată dacă John Gotti, apăratorul meu, sau vreun membru al familiei Gambino, îi ordonase vreunul dintre acele asasinate?

Meelroy: Nu era nevoie. Știam că lucram pentru familia Gambino, ca forță de șoc. Unele dintre asasinatele acelea le-am făcut pentru Gambini, iar altele pentru Jimmy Coonan.

Clar era că benzile înregistrate în Ravenite Social Club de către FBI demonstrau legătura dintre John Gotti și oamenii lui James Coonan, implicarea lor în noile afaceri ale familiei, ca și în asaltarea lui John O'Connor.

Pe 30 ianuarie, echipa acuzării a folosit caseta înregistrată pe data de 7 februarie 1986, în care vorbeau cei doi acuzați, John Gotti și Anthony Guerrieri³²¹.

Gotti: Tu știi că îl putem găsi pe John O'Connor?

Guerrieri: Sunt sigur, însă ceea ce nu știu e dacă putem să-l găsim chiar în noaptea asta.

Gotti: Vezi dacă poți să-l găsești înainte de sfârșitul săptămânii. Tu știi.

Guerrieri: Nu-ți face griji. Care este Localul Sindicatului?

Gotti: 608. Numele lui este John O'Connor, John O'Connor. Cred că e 16 și ceva, foarte aproape de Broadway. 1694 pe Broadway, ceva de genul. E Sindicatul Tâmplarilor.

Guerrieri: Cu alte cuvinte, vrei să-l vezi.

Gotti: El este un om de afaceri.

Guerrieri: Vrei să vorbesc cu el, sau așa ceva?

Gotti: Nu. Vrem ca tu să observi cum umblă, cu cine umblă.

Guerrieri: Oh! Oh!

Gotti: Unde merge. Vreau să știu dacă se poate ajunge la el.

Înregistrările demonstau clar implicarea lui John Gotti și a lui James Coonan în atacarea lui John O'Connor. După nouă zile de la întâmplarea cu sindicalistul, Mickey Featherstone l-a vizitat pe Kevin Kelly, membru al bandei lui Coonan, în închisoarea din Rikers Island. Autoritățile statale și federale au înregistrat conversația din sala de vizite în care ambii irlandezi vorbeau despre atacul asupra lui John O'Connor și relația sa cu John Gotti. Acea casetă va fi ascultată în sala de tribunal din Manhattan.

În realitate, Gotti se înșelase cu privire la obiectivul său. O'Connor, în dimineața cu pricina, acceptase o mită de la italieni pentru a trece cu vederea peste construirea Restaurantului Bankers Brokers. Sindicalistul primise acei douăzeci și cinci de mii de dolari, fără să știe șeful său, Pascal Meguinness, președinte al Uniunii Sindicatelor Tâmplarilor din America și principalul rival al lui O'Connor însuși. Meguinness a fost cel care a dat ordin să fie distrus restaurantul familiei Gambino. După câțiva ani, John O'Connor a fost acuzat, judecat și condamnat pentru o sută douăzeci și șapte de cazuri de extorsiune, constrângere și delikte relaționate cu Sindicatul. Acuzațiile propriului lider de sindicat împotriva familiei Gambino au servit drept bază pentru Forța Statală Colectivă împotriva Crimei Organizate, pentru a prezenta probe împotriva acestuia.

Mărturia lui Meelroy împotriva lui John Gotti va fi în mod clar coroborată cu casetele înregistrate de către FBI, cu Michael Featherstone, Kevin Kelly, Anthony Guerrieri și cu Gotti însuși.

Juriului i-a luat trei zile să decidă „nevinovăția” acuzațiilor în cazul John O'Connor. Când purtătorul de cuvânt al juriului a citit sentința, John Gotti a țipat de bucurie și s-a aplecat asupra avocatului său pentru a-l săruta pe ambii obraji. Din nou, Don Teflon scăpa din ghiarele legii. Acea a fost o zi de sărbătoare pe străzile Micii Italii, însă acuzarea nu avea să rămână atât de liniștită.

După șapte zile de la punerea sa în libertate, John Gotti l-a numit șef adjunct pe Frank Locascio, înlocuindu-l pe încarceratul Joseph Armone. Între luna mai a anului 1989 și ianuarie 1990, mai multe dintre înaltele ierarhii ale familiei Gambino au fost condamnate la diferite pedepse la închisoare, dintre

care chiar frații Don-ului. Peter a fost condamnat la cincisprezece ani pentru furt de mașini, iar Gene, la cincizeci de ani, pentru trafic de heroină.

Pe 22 aprilie 1990, John Gotti va apărea din nou pe copertele revistelor, cu ocazia căsătoriei fiului său, John Jr., pe care tatăl său îl pregătea pentru ca, într-o zi, să preia controlul familiei. Logodnica era Kim Albanese, o tânără frumoasă de douăzeci și doi de ani, fiica unui instalator de mochete din Long Island. Martorii mirelui: John Ruggiero, fiul lui Angelo și Vincent Corrao, capo al familiei și unul dintre cei mai buni prieteni de-ai lui John Jr.

Locul ales pentru petrecere va fi exclusivistul Helmsley Palace Hotel, din Manhattan, la a cărui poartă flutura steagul tricolor al Italiei, un semn de distincție rezervat doar pentru situațiile în care localul găzduia un înalt demnitar din țara europeană. Însă, Leona Helmsley îi era datoare lui John Gotti; la urma urmei, șeful familiei Gambino păstrase la distanță fantoma grevelor hotelierilor.

În timp ce John Gotti ciocnea în cinstea căsătoriei fiului său, doi dintre oamenii săi cei mai fideli erau reținuți pentru acuzația de conspirație și obstrucționare a justiției, în cercetarea asasinării lui Paul Castellano și a șoferului său, Thomas Bilotti.

Pe 4 iulie, proaspeții căsătoriți au anunțat nașterea primului nepot al lui Gotti, iar presa scotea în relief acest eveniment cu titluri ca: „Il bambino di tutti bambini”, însoțind știrea cu fotografiile asasinaților Louis Dibono și Eddie Lino, doi oameni din Familia Gambino. Dibono a fost găsit strangulat în portbagajul mașinii sale, parcate la World Trade Center. Lino a fost găsit împușcat în ceafă într-un canal de scurgere a gunoaielor din Brooklyn.

Miercuri, 12 decembrie, cincisprezece agenți federali i-au arestat pe John Gotti, pe șeful adjunct Frank Locascio și pe consilierul Sammy Gravano, în Ravenite Social Club. Acum acuzarea era de complicitate la comiterea unui delict, conspirație pentru asasinat, extorsiune, fraudă în plata de impozite, obstrucționare a justiției și trafic de droguri. Acuzarea acoperea chiar și vinovăția de a fi conspirat pentru asasinarea lui Castellano și a lui Bilotti³²². De această dată steaua norocoasă a lui Gotti începea să-și piardă din strălucire.

Amplul dosar judiciar, care însuma aproximativ două mii patru sute de pagini de acuzare, la care a avut acces autorul, relatează în detaliu viața și minunile lui John Gotti și ale asociaților săi, începând cu anul 1985, până în ziua arestării sale, în 1990.

În cinci pagini, agenții FBI și cei de la OCTF enumerau cu nume și prenume persoanele ucise din ordinul expres al lui John Gotti. În listă apăreau Paul Castellano, Tommy Bilotti, Liborio Milito, Robert Dibernardo, Gaetano Vastola, din familia din New Jersey, Louis Dibono și mulți alții, până la un număr total de șaptezeci și nouă³²³.

De această dată, procurorul Districtului de Est din New York, Andrew Maloney, știa că avea un caz de necombătut împotriva puternicului șef al familiei Gambino. Până când a început procesul, operațiunile familiei au rămas sub controlul lui Vincent Corrao, capo al familiei Gambino în Mica Italie; al lui John D'Amico și Jimmy Failla, capi în Queens și Brooklyn. John

Gotti Jr. va avea rolul de legătură între tatăl lui, închis în Centrul Corecțional Metropolitan (MCC) din Manhattan, și asociații lui aflați în libertate.

Gotti, Gravano și Locascio lăncezeau în celulele lor, în timp ce mass-media își centra atenția pe războiul din Golf, provocat după invazia din partea Irakului a învecinatului emirat Kuweit. În acele momente, presa era mai interesată de puțurile petrolifere dintr-o mică țară arabă decât de chestiunile legate de Cosa Nostra.

Pe 13 aprilie, Bartholomew Bobby Borriello, șofer și gardă de corp a lui John Gotti, a fost găsit mort, împușcat de trei ori în cap, în casa sa din Brooklyn. Veștea morții sale a ocupat primele pagini ale tuturor ziarelor. După FBI, Barriello era suspectat că ar fi participat la asasinarea lui Castellano, iar John Gotti apărea ca principalul creier al executării sale. Zvonurile spuneau că Bobby Borriello era pe punctul de a negocia un acord cu FBI-ul, în schimb ei să închidă ochii în fața posibilelor acuzații de trafic cu heroină cu care avea să se confrunte.

În ziua înmormântării sale, John Gotti Jr., ca și cum ar fi vorba despre noul Naș al Gambinilor, și-a prezentat condoleanțele văduvei și celor patru fii ai lui Borriello. Tânărul John trebuia să-și mențină capul sus și onoarea familiei intactă, în timp ce Don-ul, șeful adjunct și consilier vor rămâne în închisoare până la începerea procesului.

Cei din familia Gambino doreau să răzbune moartea „soldatului”, iar, într-adevăr, nu John Gotti ordonase asasinarea sa, cum credea FBI-ul, ci fusese o reglare de conturi între membrii cu funcții mai puțin importante din familie.

Pentru a justifica detenția lui Gotti, Gravano, Locascio și a lui Gambino, înainte de proces, procuratura a declarat că deținuții erau „oameni violenți și periculoși și că lăsați în libertate, ar putea distruge dovezi incriminatoare necesare pentru a duce la bun sfârșit acuzarea”. Pentru a-și exemplifica afirmațiile, procurorul Maloney i-a permis judecătorului Glasser să asculte o casetă în care Gotti, Locascio și Gravano puneau la cale asasinările lui Robert Dibernardo, respectiv Louis Dibono.

Pe 7 august 1991, John Gotti, Sammy Gravano și restul, au intrat în sala de audiențe, din celulele din MCC, pentru a asculta deciziile judecătorului Leo Glasser: „Având în vedere probele aduse de către Procuratură, am decis să accept demersurile procesului împotriva inculpaților John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio și Thomas Gambino, care va începe, ca întrevvedere preliminară, pe 23 septembrie a anului în curs”. În ziua în care trebuia să înceapă procesul, din pricina, în mare parte, a faptului că mai mulți dintre acuzați nu își găseau avocat care să-i apere, Glessner a decis să dea o nouă dată. Aceasta va fi ziua de 15 ianuarie 1992. Până atunci, Gotti, Locascio și Gravano vor petrece trei luni după gratii.

Aproape ca un cadou, marea surpriză va apărea la biroul procurorului Maloney. Imediat după, acesta a convocat o conferință de presă pentru a anunța în fața surprinșilor reporteri de tribunale că Procuratura Districtului de Est din Manhattan va chema un martor care-l văzuse pe John Gotti în apropierea lui Sparks Steak House în ziua asasinării lui Paul Castellano și a lui

Thomas Bilotti, pe 16 decembrie 1985. „Cine-ar putea fi nenorocitul de martor despre care vorbesc?”, a fost auzit Gotti spunând în închisoare. Martorul, nu doar că îl văzuse pe John Gotti la locul faptelor, ba chiar i-a identificat pe cei opt membri ai echipei care i-a executat pe Castellano și Bilotti.

După unsprezece zile, John Gotti a știut că consiglierul său, Sammy Taurul Gravano luase decizia de a deveni informatorul Guvernului și de a se înscrie în Programul Federal de Protecție a Martorilor, cu scopul de a-și vedea redusă posibila și aproape sigura sa lungă condamnare. Pentru prima dată în îndelungata sa viață, încă șef al familiei Gambino, John Gotti a simțit frica³²⁴. Sammy Gravano era cel care știa cele mai mari secrete ale șefului său, cunoștințe adunate în cei patruzeci de ani de strânsă colaborare.

Gravano devenea, astfel, investitul în cel mai mare rang al Cosei Nostra care va depune mărturie într-un proces împotriva Mafiei. În ziua următoare, va apărea pe prima pagină a The New York Post, un mare portret al acestui consiglier, sub titulatura de „Regele Șobolan”³²⁵.

Consiglieri mărturisi cum Gotti îl însărcina cu asasinarea capului familiei Robert Dibernardo; a lui Liborio Milito, asasinat pe 8 martie 1988; a lui Louis Dibono, asasinat pe 4 octombrie 1990 și lista continuă. Pe lângă valoroasa mărturie a lui Gravano, procurorul Maloney îi avea pe martorii CS-1, CS-2, CS-3, CS-4 și CS-6326, care au transmis informații despre familia Gambino, începând cu doi ani în urmă, iar CS-5 și CS-7, în ultimele șase luni.

CS-1 și CS-6 au confirmat că Gravano îi omorâse pe Dibono și pe Garafola. Pe 12 decembrie, lista de acuzații s-a extins la William Piest, fost detectiv al Departamentului de Poliție din New York, și la capi ai familiei, Vincent Corrao și George Helbig, pentru complicitate la delict și conspirație. Piest, făcând parte din Divizia de Informații a NYPD, îi transmitea informații suspecte lui John Gotti despre chestiuni relaționate cu cercetările membrilor familiei Gambino. Fostul polițist fusese numit să îi protejeze pe membrii juriului care i-au declarat nevinovați pe Gotti și pe Anthony Guerrieri, în procesul din 1990. Sammy Gravano va declara după câteva luni că el însuși îl plătea pe Piest cu două mii de dolari pe săptămână ca să vorbească cu membrii juriului și să îi convingă să nu-l declare vinovat pe Gotti. Phil Leonetti, din familia din Philadelphia, a declarat FBI-ului că John Gotti îi înmânase „contractul” pentru a-l lichida pe Frank Decicco, montându-i o bombă în mașină.

Puternicele mărturii ale lui Gravano, respectiv Leonetti, la care se adaugă orele de conversații înregistrate de către FBI și OCTF în Ravenite Social Club, aduceau suficiente probe pentru a-l trimite pe John Gotti în închisoare, pentru tot restul zilelor sale.

În luna februarie a anului 1992, a început procesul, devenit unul dintre cele mai mari evenimente informative ale anului. Marile posturi de televiziune vor filma totul non-stop, de pe platourile montate în apropierea clădirii tribunalului, protejat de către Serviciul Marshals al Statelor Unite. Chiar Mary Murphy, de la ABC News, a calificat procesul în prima sa cronică ca pe: „o adevărată competiție de box între cei mai importanți oameni din

categoria grea a Procuraturii Statelor Unite și ai Crimei Organizate”. Nu încăpea cea mai mică îndoială că cercul era deja montat și pregătit să-și înceapă reprezentația.

Vedeta va fi, fără îndoială, Sammy Gravano, când a mărturisit, într-o zi, în fața juraților cu gura căscată că el însuși a omorât nouăsprezece oameni, la ordinul lui John Gotti.

La un moment dat, în timpul procesului, procurorul Maloney l-a întrebat pe Gravano dacă regreta ceea ce făcuse, întrebare la care consilierul a răspuns rece: „De ce ar trebui să regret? Oamenii pe care i-am omorât nu erau nevinovați. Mulți dintre ei o meritau. Pentru americani e mai bine ca ei să fie morți, și nu în închisoare, unde cheltuie o parte din impozitele plătite de oamenii cinstiți”³²⁷. A doua zi, ziarele vor apărea cu titlul „19!”, făcând referire la tipii asasinați de către Sammy Gravano.

Patru casete înregistrate arătau clar conversații dintre John Gotti și Frank Locascio, cu melodii în fundal, ca O Sole Mio sau Mona Lisa, unde Don-ul ordona executarea neloialului Robert Dibernardo³²⁸.

„John era șeful, iar eu, mâna sa executivă, brațul său al legii”, spuse Gravano în mărturia sa de la tribunal. „John spunea doar: acel tip mă deranjează. Eu îi luam urma și îl împușcam în ceafă. Era simplu. Ordinele sale erau concrete, iar acțiunile mele, reflexe”. Însă, cel care până atunci era câinele fidel și consilier al lui Gotti, s-a transformat în informator, după ce a ascultat o conversație înregistrată de către agenții FBI, unde Gotti și Locascio vorbeau despre posibilitatea ca Gravano să fi complotat împotriva Don-ului cu diferiți capi și „soldați” ai familiei. Într-un moment al conversației, Frank Locascio îi recomandă lui John Gotti să emită un „contract” împotriva lui Gravano, consilier al său. „Lasă-mă să mă gândesc”, atât spuse Gotti.

Atmosfera era tensionată când Sammy Gravano a intrat în sală, pe 2 martie 1992. Fostul consilier, îmbrăcat într-un costum gri și cravată roșie, și-a ridicat mâna dreaptă și a jurat pe Dumnezeu că va spune „adevărul, și nimic altceva decât adevărul”. Declarația sa a avut efectul dorit de către echipa acuzării, având în vedere că a arătat ororile și a descris cu lux de amănunte asasinatele ordonate de către John Gotti. În total, Sammy Gravano asasinase cu sânge rece nouăsprezece persoane. Într-un moment al declarației sale, o bătrână a intrat în sală, țipând: „asasinule! asasinule!”. Patru marshals au reușit să o facă pe femeie să tacă și să o scoată din sală. Un ziarist de la The New York Post a urmărit-o pentru a-i lua un interviu. Aceasta i-a mărturisit că venise să se răzbune pe Sammy Gravano pentru că îi asasinase pe cei doi fii ai ei, frații Carino.

În următoarele zile, martorii au venit pe rând la bară pentru a povesti viața și miracolele celui care fusese botezat cu numele de „ultimul Don”.

Asasinat, furt, extorsiune, executare, lichidare, tortură, pornografie, jocuri de noroc ilegale, au fost unele dintre cuvintele folosite de către martorii Procuraturii.

În una dintre etapele procesului, Gravano a dezvăluit munca de la o zi la alta din Cosa Nostra. Încasări din traficul de droguri, din extorsiuni, din prostituție, erau atribuțiile unui capo al Cosei Nostra. Mai mult, a asigurat că

îi dădea lui John Gotti în fiecare săptămână aproape o sută de mii de dolari, provenind din extorsionarea firmelor de construcții din New York și New Jersey.

Acum îi venea rândul lui Albert Krieger, avocatul lui Gotti:

Krieger: Ați făcut vreun pact cu biroul procurorului?

Gravano: Da.

Krieger: V-a promis o reducere a condamnării dumneavoastră, în caz că veți fi declarat vinovat?

Gravano: Da.

Krieger: Cum se numește un tip care decide să-și toarne prietenii?

Gravano: Informator.

Krieger: Are și alt nume?

Gravano: Șobolan.

Krieger: Vă simțiți un trădător?

Gravano: Am decis să vorbesc pentru că am aflat că, după atâția ani, cât am fost loial familiei, John Gotti voia să emită un „contract” împotriva mea. Cine credeți este mai șobolan dintre noi?

Procurorul Maloney a continuat să-i pună întrebări lui Gravano despre unul dintre cazurile de asasinat comis de el:

Maloney: L-ați ucis pe Michael Debatt?

Gravano: Da.

Maloney: De ce?

Gravano: Mi-a ordonat John Gotti.

Maloney: În mod expres?

Gravano: În mod expres.

Maloney: Însă ați fost dumneavoastră cel care ați decis să îl executați.

Gravano: Așa este. Am dat lovitura cu doi oameni de-ai lui Jimmy Coonan: Michael Featherstone și Kevin Kelly.

Maloney: Ați putea să explicați cum ați procedat?

Gravano: L-am chemat pe Debatt la o întâlnire în clubul pe care-l dețineam în Bensonhunts, într-o zi de noiembrie, în 1987. Nu-mi amintesc ziua. Michael Featherstone și Kevin Kelly au așteptat ca el să ajungă în spatele localului. Când a ajuns Debatt și a trecut de ușă, l-am lăsat să se apropie și i-am aplicat o cravată siciliană³²⁹; problema e că a început să dea din picioare și să urineze în pantaloni. Îmi lăsa podeaua clubului plină de urina lui. Atunci, Michael a decis se îl ducă în spate. Irlandezii l-au dezbrăcat, lăsându-l doar în chiloți, și l-au băgat legat și cu un căluș în gură într-un lavoar plin de apă fierbinte. Acelui sărman nenorocit a început să i se desprindă pielea, până când, la final, după ce fu scufundat timp de patru ore, era jupuit complet. La sfârșit, Kevin l-a strangulat.

Maloney: De ce l-ați omorât?

Gravano: Pentru că ordinul l-a dat John, iar când șeful familiei dă un ordin, acesta nu se discută; se execută, și basta. John Gotti ne-a spus că Debatt își băgase nasul în cutia familiei cu încasările din prostituție. Eu nu puneam întrebări când John dădea un ordin.

După acea relatare, sala rămase înmurmurată. Nimeni nu a putut explica cum trei oameni la comanda expresă a lui John Gotti au putut să facă așa ceva. Printre cei prezenți în sală, care au ascultat acea poveste de groază, se aflau actorii Mickey Rourke și Anthony Quinn. Acesta din urmă chiar a dat mâna cu Don-ul, explicând presei că a asistat la proces pentru a-și pregăti un rol pentru un posibil film despre Paul Castellano.

În acele zile a avut loc o întâlnire în Boston între membrii familiilor Genovese, Gambino, Lucchese și Bonanno, cu scopul de a decide executarea lui Debra, soția lui Sammy Gravano și a celor doi copii, Karen, de șaisprezece ani și Gerard, de nouăsprezece ani. Cel delegat spre a duce la bun sfârșit asasinatul va fi James Martorano, un capo al familiei din Noua Anglie, condusă de către Francis P. Cadillac Frank Salemme.

Cu o zi înainte de a săvârși cele trei asasinate, o unitate specială a Serviciului Marshals al Statelor Unite a pătruns în casa lui Gravano și i-a dus pe toți membrii familiei într-un loc necunoscut, sub protecția WITSEC, unde se află chiar și în ziua de azi330.

Pe 1 aprilie 1992, judecătorul Glasser, în curtea care se afla la etajul patru al tribunalelor din Brooklyn, citea din teancurile de hârtii pe care le avea pe masă. În acea dimineață, John Gotti era foarte bine dispus, ba chiar zâmbăreț, în timp ce se dichisea cu hainele sale de două mii de dolari, înainte de a ieși din celula sa din MCC, spre sala de tribunal. Juriul decisese un verdict în doar două zile de deliberări, și nu într-o săptămână, cum prevăzuse presa.

La ora unu și zece minute, după-amiaza, un ziarist a intrat în cafeneau care era situată în fața tribunalului, ținând: „Au deja un verdict”. Reporterii și avocații apărării lui John Gotti au ieșit în stradă, și s-au îndreptat spre clădirea ce-i găzduia pe jurați. La ora unu și douăzeci și două de minute, judecătorul Glasser a citit nota care tocmai trecuse de biroul juraților. La ora unu și treizeci și unu de minute, după-amiaza, Louise Schailat a citit verdictul împotriva lui John Gotti.

După ce toți acuzații au fost obligați să rămână în picioare în sală, Schailat a început să citească: „Pentru acuzația numărul 1: conspirație pentru asasinare și asasinarea ulterioară a lui Paul Castellano, acest tribunal îi declară pe acuzați vinovați”, spuse Schailat. Când Gotti a auzit cuvântul „vinovat”, făcu o mutră de surprindere, însă a reușit să își revină în timp ce biroul juraților continua să citească următoarele acuzații: „Pentru acuzația numărul 2: conspirație pentru asasinare și asasinarea ulterioară a lui Thomas Bilotti, acest tribunal îi declară pe acuzați vinovați. Pentru acuzația numărul 3: conspirație pentru asasinare și asasinarea ulterioară a lui Robert Dibernardo, acest tribunal îi declară pe acuzați vinovați”. Pe când termina de ascultat înșiruirea legală, John Gotti, zâmbind, îi dădu o palmă avocatului său, și-i spuse: „Nu-ți face griji. Asta nu e tot”.

Pe 23 iunie 1992, John Gotti, din nou în picioare în fața judecătorului Glasser, a ascultat sentința care i se cuvenea pentru îndelungata sa carieră în fruntea uneia dintre cele mai puternice familii ale Crimei Organizate, una dintre cele mai cunoscute în istoria Cosei Nostra. La ora zece dimineața a

acelei zile, judecătorul Glasser spuse cu voce gravă: „Odată văzute acuzațiile și demonstrată fiind culpabilitatea în cazul acestora, acest tribunal a decis să vă condamne la închisoare pe viață, fără posibilitatea de a fi eliberați în mod condiționat, în viitor, și plata a două sute cincizeci de mii de dolari amendă și a tuturor costurilor procesului”.

Glasser și-a scos ochelarii pentru a-i curăța în timp ce continua să citească ordinele tribunalului federal din Brooklyn: „Începând cu acest moment, ambii acuzați, John Gotti și Frank Locascio, vor trece sub jurisdicția Serviciului Marshals al Statelor Unite, pentru a fi predați Departamentului Federal al Penitenciarelor Statului Illinois și vor fi încarcerăți pe viață în închisoarea federală de maximă securitate din Marion, pentru a-și ispăși sentințele. Aceasta este hotărârea Curții”. În doar zece minute, judecătorul federal încheia viața criminală a celui care până la arestarea sa din 1990 fusese cel mai puternic lider al Cosei Nostra a întregii națiuni³³¹.

Pe 24 iunie 1992, la ora șapte dimineața, John Gotti trecea de ușile ermetice ale închisorii din Marion, urmând să ajungă într-a șasea galerie, celula 6-37. Când s-a închis ușa locului care avea să-i fie cămin din acel moment, au rămas în urma sa elegantele haine și scumpii pantofi italieni de piele, ca și miile de teribile povești de mutilări, asasinate și torturi.

Printre noii săi tovarăși de viață, noua sa familie, se numărau Nicodemo Nicky Scarfo, șeful familiei din Philadelphia; Jimmy Coonan, șeful bandei de irlandezi; John Walker, ofițerul naval care a transmis informații clasificate vechii Uniunii Sovietice; Jonathan Polland, care a spionat pentru Israel; și oficialul de la CIA, Edwin Wilson, care, fiind agent al Guvernului Statelor Unite, a intervenit în vânzarea ilegală de arme pentru colonelul libanez Muammar el-Gaddafi și a conspirat pentru asasinarea a opt martori la „afacerile” sale.

Fără îndoială, Gotti fusese ultimul Don, ultimul mare Naș al Mafiei, ultimul dintr-un neam ce a început cu Giuseppe Battista Balsamo și pe care l-au moștenit alții, ca Lucky Luciano, Meyer Lansky, Vito Genovese, Frank Costello, Albert Anastasia, Joseph Bonanno, Tommy Lucchese și, de ce nu, însuși Gotti.

„Post scriptum”

Moștenitorii și noii proprietari.

John Gotti a rămas, în mod oficial, șeful familiei Gambino până la începutul anului 1997, fiind înlocuit de fiul său, John Gotti Jr., sub formă interimară. Junior era, din 1933, doar un mesager al ordinelor tatălui său, până ce a început, puțin câte puțin, să dea propriile ordine. Gotti Sr. vedea cu ochi buni intenția fiului său de a deveni noul Naș, ceea ce membrii cu funcțiile cele mai importante din familia Gambino nu acceptau. Pe parcursul acelei etape conduse de către incompetentul fiu al lui Don, familia Gambino a început să-și piardă din influența pe care o avea în sectorul construcțiilor, în chei și în aeroporturi.

„Soldați” și capi din familia Gambino au început să facă afaceri pe cont propriu, până și caporegime al familiei, Danny Marino, a decis să preia controlul în mod pașnic și să-l înlocuiască pe fiul lui John Gotti în luna iunie a

anului 2000. Gotti Jr. nici măcar nu fusese aprobat de către Comisie, Consiliul Suprem al Cosei Nostra, în aproape șapte ani de când era șef interimar. Șefii Mafiei nu vedeau cu ochi buni tinerețea și lipsa de experiență a celui care dorea să devină noul Don.

Marino a fost „soldatul” care, în luna mai a anului 1963, și în timpul înmormântării tatălui lui Carmine Lombardozzi, responsabil de afacerile familiei Gambino, pe Wall Street, l-a lovit pe agentul FBI, John Foley. Acel act va declanșa lupta deschisă dintre J. Edgar Hoover și membrii Cosei Nostra.

Învestit în funcție, după câteva luni de conflict între partizanii lui John Gotti Jr. și ai săi, Danny Marino a adus în familia veche de sute de ani sânge nou și idei revoluționare ce făceau parte din teoria de „cooperare pentru supraviețuire”. Crima Organizată jamaicană, nigeriană, chineză, japoneză sau rusă, ba și marile firme nord-americane, începeau să liciteze pentru avuțiile Cosei Nostra. De exemplu, o importantă corporație cu sediul în New York a negociat cu familiile Gambino, Bonanno și Lucchese „într-o competiție de cecuri” concesionarea străngerii de gunoaie, una dintre afacerile tradiționale din Manhattan, Brooklyn, Queens și încă câteva orașe din New Jersey.

În ultimii nouă ani, noii lideri ai Cosei Nostra au început să schimbe mentalitatea familiilor lor, o strategie pe care a început deja să o proiecteze Lucky Luciano în anii '50 și pe care a dezvoltat-o Paul Castellano în anii '80, prin aliată cu bandele irlandeze ale lui James Coonan, care s-a dovedit a fi atât de profitabilă pentru familia Gambino.

Summit-urile de la Las Vegas II, pe 6 și 7 octombrie, în 1995 și summit-ul de la Troika, de pe 11 februarie 1996, le dezvăluiau FBI-ului și celorlalte Agenții federale americane noua strategie a Cosei Nostra. În orașul Nevada s-a stabilit cooperarea cu yakuzele japoneze și cu triadele chineze, în Restaurantul Troika din New Jersey, cooperarea cu mafiile ruse, din ce în ce mai puternice. Pentru membrii Comisiei, formată din James Marcello, șef al familiei din Chicago; Peter Milano, șef al familiei din Los Angeles; John Jackie Nose D'Amico, șef al familiei din New Jersey; Danny Marino, șef adjunct al familiei Gambino; Dominick Quiet Dom Cirillo, șef al familiei Genovese; Joe Defede, șef al familiei Lucchese, Alfonse Allie Boy Persico, șef al familiei Colombo și Joseph Messina, șef al familiei Bonanno, era necesară căutarea de noi alianțe pentru a propaga influența Cosei Nostra.

Primele contacte au avut loc cu Yoshi Teriyaka, daigashi (șef adjunct) al yakuzei Boryokudan; Kasuo Ursul Taoka, oyabun (șef) al yakuzei Yamaguchi-Gumi și Masao Ori, oyabun al yakuzei Sumiyoshi-Kai³³², care controlau pornografia și traficul de herionă, provenind din așa-numitul „Triunghi Auriu”, prin frontierele Republicii Myanmar, Laos și Thailanda³³³.

Japonezii vor fi folosiți de noua Cosa Nostra, la fel cum a procedat în vremea sa Paul Castellano, în anii '80, cu bandele irlandeze. Yakuza va fi noua forță de șoc a italienilor pe străzile Statelor Unite.

Prima dispută în care vor fi folosite serviciile particulare ale japonezilor a avut loc la sfârșitul anului 1997 și începutul lui 1998, când bandele jamaicane au încercat să ocupe, prin violență, zonele care se aflau sub

controlul Cosei Nostra. Cele mai puternice bande antiliane, Jungle Posse și Spangler Posse, se concentrau pe zonele din Bronxul de Sud newyorkez³³⁴.

Prima dintre ele era condusă de un anume Marvin Jarv³³⁵, născut în periculosul ghetou Spanish Town. Jarv ajunsese în Statele Unite la sfârșitul anilor '80 și reușise, în scurt timp, să dobândească o mare putere printre sferele criminale jamaicane. Noul lider menținea, având la bază o violență neobișnuită și teroarea, controlul traficului de droguri și de arme în sudul Bronx-ului și în cartierele mărginașe, chiar în Harlem.

Comisia a decis atunci să le dea frâu liber japonezilor pentru a lupta împotriva traficantilor jamaicani. Timp de opt săptămâni, Bronx-ul a devenit un eșafod. Înarmați cu arme scurte, cei din yakuza îi sechestrău pe traficantii lui Marvin Jarv în jeepuri negre cu geamuri fumurii. rămășițele lor tranșate apăreau în pachete trimise către bandele jamaicane, ca învățătură de minte.

Într-o seară de iulie, în anul 1998, Nașul antilian a fost sechestrat. Chiar în aceeași seară a fost decapitat, iar cadavrul său a fost agățat, cu capul în jos, de una dintre ușile metroului. Începând cu acea zi, puterea bandelor jamaicane a început să scadă, însă nu să dispară.

Michael Zaffarino, capo al familiei Bonanno, va fi mutat la Tokio de către șeful lui, Joseph Messina, cu scopul de a menține contactul în mod constant cu kumicho, președintele unui fel de Comisii ale Crimei Organizate japoneze. Pentru yakuze, Zaffarino era un om de onoare, un șchiop, un aliat care merita tot respectul din lume. În scurt timp, acesta a devenit un soi de ambasador al Cosei Nostra în Imperiul Soarelui Răsare, un reprezentant special al celor douăzeci și opt de familii, în afacerile lor din sud-estul asiatic.

Relațiile cu triadele chineze au fost și ele fructuoase pentru asiatici și italo-americieni. Primele contacte cu triadele au debutat în luna februarie 1994, însă abia în iunie sau iulie, anul 2000, au devenit o cooperare strânsă între ambele grupuri criminale. Michael Zaffarino, omul Mafiei în Tokio, a informat Comisia Cosei Nostra că se apropiaseră de el Henry Chin, shan chu (lider) al triadei Wah Ching din San Francisco; Hung Tai, fu shan chu (șef adjunct) al triadei 14K din New York, Johnny Kon, shan chu al triadei On Leong Tong, din New York, și Larry Kui, fu shan al triadei Gun Sing din Brookyn³³⁶. Planul era ca triadele să se ocupe cu transformarea opiumului în heroină, precum și cu transportul către principalele porturi din Statele Unite. Investiții Cosei Nostra vor avea sarcina de a o distribui în stradă³³⁷.

Comisia a stabilit că șaptezeci și cinci la sută din profituri va reveni familiilor, iar cei douăzeci și cinci la sută rămași, chinezilor. Propunerea a declanșat un conflict deschis între diversele triade, pe străzile din San Francisco și New York. Pe de o parte, cele care credeau că italienii le dădeau pomană și, pe de cealaltă, cei care credeau că era mai bine să accepte, în cel mai pur stil asiatic de a gândi, douăzeci și cinci la sută din ceva fiind mai bine decât cincizeci la sută din nimic. De această dată italienii au primit ordinul de la Nașii lor să nu se amestece în războiul ce avea să izbucnească. După trei luni de ucideri și împușcături pe străzile din Brooklyn și Manhattan, triadele 14K și Gun Sing, în favoarea ideii de a negocia cu Cosa Nostra, au fost câștigătoare³³⁸. Astăzi încă mai este valabil acest acord.

Relațiile cu mafia ruse au început exact pe 11 februarie 1996, după întâlnirea cu liderii Cosei Nostra în Restaurantul Troika, în Fairview (New Jersey). Șefii familiilor doreau să stabilească negocieri serioase cu Vyacheslav Ivankov, din banda Solontsevskaya, și cu Alexander Slepinyin, al bandei Dolgoprudnaya. Ambii Nași ruși controlau mare parte din sex-shop-urile din Manhattan, și din cele apropiate de Times Square, precum și traficul de cocaină și de heroină din fostele republici ale vechii Uniuni Sovietice spre Statele Unite, prin țările europene precum Polonia, Germania, Finlanda și Suedia³³⁹.

Cu banda lui Ivankov, cele Cinci Mărețe familii din New York au stabilit un acord de cooperare mutuală în afacerile pornografiei și ale prostituției. Cu banda lui Slepinyin, au negociat asistența mutuală în traficul de droguri, un acord care încă este valabil.

În dimineața de luni, 10 iunie 2002, John Gotti va muri la șazeci și unu de ani în spitalul pentru deținuți federali din Springfield, în statul Missouri, unde fusese mutat din celula sa din închisoarea federală de maximă securitate Marion (Illinois) după ce îi fusese detectat un cancer la gât în stadiu final. Cel care a fost unul dintre cei mai puternici Nași ai Cosei Nostra era închis de aproape un deceniu, iar moartea a fost singura care l-a salvat de o pedeapsă pe viață, primită în urma mai multor acuzații. Sammy Taurul Gravano și familia sa au rămas ascunși sub o nouă identitate, undeva în Statele Unite, sub supravegherea Programului Federal de Protecție a Martorilor.

Autorul le-a propus responsabililor de la WITSEC să-i înmâneze un chestionar scris fostului consilier al lui Gotti, însă Serviciul Marshals a respins propunerea pe ultima sută de metri, considerând că acesta ar putea pune în pericol securitatea lui Gravano. Un „contract” emis de către Comisie a oferit un milion de dolari pentru capul fostului om de încredere al lui John Gotti, în cadrul familiei Gambino. Sammy Gravano știe că, dacă într-o zi scade câtuși de puțin gradul de securitate a WITSEC, poate fi executat de vreo torpilă.

Fostul consilier știe că încălcarea regulii omertă este considerată cea mai gravă în cadrul Cosei Nostra, și, drept urmare, trebuie să moară. Această regulă respectată de către „soldații” lui Giuseppe Battista Balsamo, la sfârșitul secolului al XIX-lea, menținută în timpul secolului al XX-lea, va fi valabilă și în secolul al XXI-lea, iar fără investiții ca Joseph Valachi, Jimmy Frattiano sau Sammy Gravano, universul Cosei Nostra va continua să fie o puternică umbră în cadrul Crimei Organizate. Forțele poliției și Agențiile federale au, în secolul al XXI-lea, un nou front de luptă deschis.

Cosa Nostra, Onorabila Societate, Sindicatul, sau oricum s-ar numi, a știut să se adapteze vremii; puternica Mafie italo-americană nu-și mai marchează granițele pe străzile din cartierele Queens, Brooklyn, Harlem sau Manhattan. În zilele noastre, zonele sale de influență acoperă țări întregi, mulțumită cooperării cu mafia asiatică, europeană, africană, antiliană sau latino-americană. Alianțele sale au permis crearea a adevărate corporații multinaționale ale Crimei Organizate. Această nouă strategie a obligat, de

asemenea, forțele poliției să caute noi colaborări cu alte Agenții ale legii în țări atât de diferite, ca Spania, Japonia, Columbia, Olanda, Germania, Federația Rusă sau China³⁴⁰.

Acum, azi, în timp ce dumneavoastră traversați, ca turist, luminatele bulevarde din New York, cochetele și decoratele străzi din Mica Italie din Manhattan, „soldații” Cosei Nostra, investiți ai celor Cinci Mărețe familii, continuă să-și supravegheze afacerile, o activitate pe care o vor desfășura timp de secole întregi, deoarece, pentru ei, „pistolul și pumnalul sunt instrumentele care te țin în viață și care îți aduc moartea. Cosa Nostra este mai presus de oricare alt lucru în viață. Mai presus de familie, mai presus de țară, mai presus de Dumnezeu”³⁴¹.

Anexe.

I.

Scurte biografii.

Barbara, Joseph (1905-1959)

Proprietar al vilei în care s-a desfășurat summit-ul de la Apalachin în 1957. Barbara avea o asigurare de viață specială datorită relațiilor sale bune cu diferite corpuri de poliție pe care le puneă în serviciul familiilor din Cosa Nostra. Ajuns în Statele Unite la doar zece ani, a lucrat la scurt timp ca ucigaș plătit pentru familia din Buffalo și apoi ca asasin pentru familia din Pennsylvania. Joseph Barbara era un expert în metoda cravata siciliană. Cariera lui criminală cuprinde aproape trei decenii și jumătate. Cu câteva zile înainte să apară în fața Comisiei pentru chestiunea „Fiasco-ului de la Apalachin” a murit din cauza unui atac cardiac.

Bompensiero, Frank; alias Bomp (1905-1977)

Trădător al Cosei Nostra, Bompensiero a fost informator federal timp de ani buni. Cariera lui a fost dintre cele mai ciudate, de vreme ce, în timp ce conținea să execute persoane pentru Cosa Nostra, pe de cealaltă parte oferea informații FBI-ului. Una dintre „misiunile” cele mai extravagante pe care a trebuit să le ducă la capăt a fost asasinarea a doi lideri ai familiei din Detroit care, fără să știe, îl angajaseră fiecare să îl omoare pe celălalt. Bompensiero și-a făcut treaba și i-a ucis pe amândoi. Bomp se afla sub conducerea lui Jack Dragna, șef al familiei din Los Angeles, și menținea relații strânse cu Jimmy Fratianno, alt informator federal. Bompensiero a fost acuzat și de asasinarea Tamarei Rand, femeie de afaceri aflată în legătură cu Mafia din Las Vegas. În februarie 1977, la zece ani după ce devenise informator al Guvernului, Bomp a fost asasinat în plină stradă.

Bonanno, Joseph (1905-2002)

Unul dintre liderii mitici ai Cosei Nostra, Bonanno a ajuns în America din Sicilia; la puțin timp, familia lui se va întoarce în Castellammare din Golf. El și-a trăit adolescența între bandele de pe stradă, până când a fost obligat să plece din Statele Unite. A putut să se întoarcă în 1925, după o scurtă etapă în Cuba. A lucrat sub ordinele lui Capone, iar în 1927 pentru Salvatore Maranzano. Cu sprijinul lui Lucky Luciano și al lui Meyer Lansky, Bonanno a devenit milionar mulțumită unor bune investiții, până când Luciano a decis să formeze cele Cinci Familii. Una dintre acestea era familia Bonanno. În 1960,

Bonanno a încercat să pătrundă în zonele de sub controlul altor familii, în Arizona, în Cuba lui Batista și în Haití. În 1963 a încercat să obțină controlul Brooklyn-ului după moartea lui Joe Profaci și să asasineze câțiva șefi, precum Carlo Cambino, Lucchese, Magaddino și Desimone. Complotul a fost descoperit și Bonanno a fost obligat să plece în exil la Tucson după o scurtă sechestrare. În 1983 și-a publicat memoriile, deși a refuzat să depună mărturie în fața unui Mare Juriu în legătură cu ceea ce dezvăluisese în cartea sa. În mai 2002 a murit în urma unui atac cardiac la nouăzeci și șapte de ani, aflându-se încă în exil în Tucson.

Cardinella, Salvatore; alias Diavolul (1880-1921)

Cariera lui s-a desfășurat mai întâi în cadrul Mâinii Negre din New York, și, puțin timp după aceea, în Chicago. A ucis pentru prima dată când avea doar șaisprezece ani. Se estimează că, până la sfârșitul carierei sale, asasinase prin strangulare nu mai puțin de douăzeci de persoane. Pentru aceasta, își confecționase un cablu zimțat din oțel cu două mânere și un nod culisant. Când victima avea cablul în jurul gâtului începea să se zbată pentru a slăbi nodul, însă, fiind zimțat, o strangula mai rapid. Cardinella a fost arestat, judecat și condamnat la moarte. Cu o zi înainte să fie executat, Salvatore Cardinella a fost găsit spânzurat în celula sa fără semne de violență. Italianul preferase să nu încalce codul omertà în schimbul înlocuirii pedepsei capitale cu închisoarea pe viață.

Colosimo, Jim; alias Big Jim (1871-1920)

Jim Colosimo a ajuns în 1895 în Chicago și s-a transformat rapid într-un puternic șef al Mafiei. Cu ajutorul celor doi bodyguarzi și asasini ai săi, Michael Kenna și John Coughlin, a implementat un regim de teroare pe care l-a condus din propria sa cafenea, Colosimo's Bar, de pe bulevardul South Wabash. Colosimo a transformat prostituția din Chicago în adevărate fabrici de sex. Fiecare prostituată câștiga de la clienți câte 2 dolari, din care Big Jim își trăgea 1,20 dolari. Colosimo plătea Mâinii Negre până când și l-a adus din Brooklyn pe Johnny Torrio să pună capăt acestei situații. Torrio nu a devenit doar șeful adjunct al familiei, dar a și hotărât să-i curme viața lui Colosimo. Pentru asta, și-a adus din New York un tânăr de nouăsprezece ani numit Alphonse Al Capone și pe Frankie Yale, care, după cum se spune, au fost cei care au tras în Big Jim Colosimo în sera de 11 mai 1920.

Dewey, Thomas E. (1902-1971)

Dewey era un cavaler neînfricat, fără nici o îndoială. Biografiai lui dau o mare importanță faptului că a fost candidat la președinție din partea Partidului Republican în 1944 și în 1948 decât faptului că a fost unul dintre cei mai mari biciuitori ai Mafiei. În calitate de procuror special și de procuror al districtului, a trimis mai mulți gangsteri la închisoare și în scaunul electric. Când Dutch Schultz i-a cerut permisiunea lui Luciano să îl omoare pe Dewey, acesta a refuzat, ceea ce a provocat înfruntarea dintr-ei. Dewey a reușit să îl trimită la închisoare pe Luciano pentru cincizeci de ani, deși câteva decenii mai târziu îi va acorda o grațiere specială în calitate de guvernator al statului, pentru serviciile aduse cauzei aliaților în cel de-al Doilea Război Mondial. Dewey a semnat atunci deportarea lui Lucky Luciano în Italia. Cu ani mai

târziu, Thomas Dewey a refuzat să se prezinte înaintea Comitetului Kefauver. S-a retras definitiv din viața publică și a practicat avocația într-un mic sat. A murit în 1971, înconjurat de soția sa, de copiii săi și de nepoți.

Ferro, Vito Cascio; alias Don Vito (?-1934)

Membru al Mâinii Negre și puternic șef al Mafiei din Palermo. La începutul secolului al XX-lea, Vito Ferro a emigrat spre Statele Unite cu scopul de a-și lărgi sfera activităților criminale. În New York s-a pus la ordinele Nașului Giuseppe Balsamo, până când a fost expulzat din oraș pentru că fusese implicat în asasinatul unui alt membru al organizației. Vito Cascio Ferro a fost principalul suspect în cazul asasinatului agentului Joseph Petrosino. Cascio Ferro a continuat să fie șeful Mafiei din Palermo timp de aproape un sfert de secol, până când Benito Mussolini a decis să declare război Mafiei. Cascio Ferro a fost închis și se zvonește că a fost executat în închisorile Ducelui în 1934.

Gigante, Vincent (1926-)

Faimos pentru că a fost torpila care a încercat să îl omoare pe Frank Costello în 1957, primii lui pași i-a făcut în calitate de asasin al Cosei Nostra la ordinele lui Vito Genovese. Costello, deși îi văzuse fața, nu l-a turnat la poliție, respectând așa numitul cod omertà. Când Genovese a luat controlul familiei, l-a chemat alături de el pe Gigante. Datorită unui complot organizat de Luciano, Costello, Lansky și Gambino, au reușit să îl trimită la închisoare pe Vito Genovese și pe douăzeci și patru dintre liderii lui, inclusiv Gigante, care a fost condamnat la șapte ani de închisoare. În anii șaptezeci a ocupat din nou poziții cu responsabilitate în Cosa Nostra până ce, în 1987, după arestarea lui Fat Tony Salerno, Vincent Gigante a fost numit șef al familiei Genovese. Gigante se plimba în pijama și în halat pe străzile Miciei Italii. Teoria lui era că, dacă îl aresta FBI-ul, putea să își reducă pedeapsa fiind considerat nebun. Dar acea tactică nu i-a fost de folos, întrucât a fost condamnat la doisprezece ani. Chiar în anul în care a fost pedepsit cu închisoarea a pierdut puterea în fața lui Liborio Barney Bellomo. Vincent Gigante încă mai trăiește, la cei șaptezeci și șase de ani ai săi, în casa lui din Manhattan.

Hill, Virginia (1918-1966)

Poate că Hill a fost femeia ce mai faimoasă în istoria Cosei Nostra. Ziarele insistau să o numească „Regina Gangsterilor”. În 1951, când a fost citată să depună mărturie înaintea Comitetului Kefauver, un senator a întrebat-o despre imoralitatea pe care și-o proclamase ea însăși. Hill s-a ridicat și i-a spus politicianului: „Domnule senator, sunt cea mai bună târfă din toată lumea. Doar atât, domnule senator, doar atât”. Prin patul ei trecuseră cei mai faimoși gangsteri ai epocii, precum frații Fischetti, Tony Accardo, Frank Nitti, Joe Adonis, Frank Costello și Bugsy Siegel, adevărata ei dragoste. Deși era realmente îndrăgostită de Siegel, a furat cantități importante de bani din Cazinoul Flamingo, care aparținea Sindicatului. După asasinarea lui Siegel, Lansky i-a ordonat lui Hill să înapoieze până și ultimul dolar. Hill îi dădea banii lui Luciano, în exilul său italian. În martie 1966, după o supradoză de somnifere și cocaină, va muri singură, în sărăcie absolută.

Hoffa, Jimmy (1913-1975)

Hoffa a fost cel mai puternic sindicalist din toată istoria Statelor Unite și, de asemenea, cel mai corupt. Între 1961 și 1964, ani în care Robert Kennedy a ocupat funcția de procuror general al Statelor Unite, Hoffa a devenit obiectivul lui numărul unu. În 1962 a fost acuzat că folosisese fonduri ale unei întreprinderi de încadrare în muncă pentru camionagii pentru a plăti extorsiuni. A fost condamnat la opt ani de închisoare. Când încă mai avea câteva luni până la finalizarea pedepsei, în 1971, președintele Richard Nixon i-a acordat grațiere prezidențială. Fusesse cercetat pentru deturnarea banilor din fondurile de pensii ale Sindicatului Internațional al Camionagiilor din Statele Centrale. Pe 30 iulie 1975, după ce a luat masa la un restaurant dintr-o suburbie a Detroit-ului, a fost răpit de oamenii lui Tony Provenzano. Din acea zi nu s-a mai știut nimic niciodată despre Jimmy Hoffa și nici măcar nu i-a fost găsit cadavrul. În 1988 liderul sindical a fost declarat mort în mod oficial.

Hoover, J. Edgar (1895-1972)

Primul director al FBI-ului după fondarea Agenției federale în 1920. Ani la rând, Hoover a negat existența unei Mafii organizate, a unui Sindicat al Crimei condus de un grup restrâns de oameni care formau un soi de guvern obscur numit Comisia. Prieten al faimosului jurnalist Walter Winchell, prin intermediul căruia l-a cunoscut pe Frank Costello, care, în anii care au urmat, îl ajuta să câștige pariurile la cursele de cai, iar în schimb el privea în altă parte atunci când se puteau iniția cercetări federale împotriva oamenilor lui Costello. După summit-ul de la Apalachin, în 1957, Hoover a continuat să apere Mafia, afirmând că aceasta nu există. Chiar și în zilele dinaintea morții sale, în 1972, continua să afirme că Cosa Nostra era o invenție a preseri. După câțiva ani, după deschiderea arhivelor istorice ale FBI-ului, s-a demonstrat că Agenția federală cercetase oficial Mafia încă din 1932.

Lansky, Meyer (1902-1983)

El a fost unul dintre cei mai mari lideri ai Mafiei din Statele Unite. Puterea economică ce trecea prin mâinile lui era mai mare decât ce a a președintelui General Motors. Maier Suchowljansky era un evreu dintr-un sat mic din Polonia. Lansky, fiind evreu și nu italian, nu a putut niciodată să fie un investit al Cosei Nostra, dar capul său era o autentică enciclopedie despre cele aproape șase decenii în care a făcut parte din ea, sau, mai bine spus, a fost legat de ea. Prieten al lui Luciano, Costello și Siegel, el a fost cel care a schițat strategia Cosei Nostra, mai întâi în Cuba și apoi în Las Vegas. Tot Lansky a fost cel care a prezentat Comisiei ideea de a trimite pe cineva să îl ucidă pe Siegel, când acesta a cheltuit mai mulți bani decât trebuia la construcția Hotelului-cazinou Flamingo. Meyer Lansky a fost, de asemenea, organizatorul așa numitei Asasini, S. A., o unitate specială comandată de Albert Anastasia, un soi de escadron de execuție sub ordinele directe ale lui Lucky Luciano. În 1970, Lansky a fost acuzat de diferite delikte federale din cauza relației sale cu Crima Organizată. Pentru a fugi de persecuția Guvernului, Lansky a invocat naționalitatea sa israelită sau așa numita „lege de reîntoarcere”, dar Guvernul israelit a preferat să scape de o așa problemă refuzând să accepte intrarea lui în țară. În 1973 a fost acuzat de neplată a

impozitelor, dar, în mod curios, a fost declarat nevinovat. Guvernul a fost incapabil să îl încarcereze pe Meyer Lansky până ce acesta a murit liniștit în vila lui din Miami, în 1983, la optzeci și unu de ani.

Lepke, Louis Buchalter (1897-1944)

În anii treizeci, Louis Buchalter, cunoscut ca Louis Lepke, era cel mai faimos gangster din Statele Unite. Foarte mic de statură, avea un puternic accent evreiesc, ceea ce îl făcea motivul de haz al tuturor asociaților săi, Meyer Lansky, Frank Costello, Joe Adonis, Dutch Schultz și Lucky Luciano. Sistemul lui de a își executa victimele i-a atras atenția lui Anastasia, care l-a recrutat pentru al lui Asasini, S. A. La sfârșitul anilor treizeci, Lepke a devenit obiectivul principal al lui Edgar Hoover și Thomas Dewey. Pe 24 august 1939, Lepke a fost arestat pe o stradă din New York. A fost condamnat la treizeci și nouă de ani de închisoare pentru trafic de droguri. Pe 12 noiembrie 1941, Abe Reles, un vechi asociat al lui Lepke care devenise informator, a sărit în mod misterios pe fereastra hotelului în care stătea ascuns. Louis Lepke, din cauza legăturilor cu Reles, a fost acuzat de unsprezece asasinate și dus la scaunul electric în martie 1944.

Mangano, Vincent (1888-1951)

Succesor al Nașului Mâinii Negre, Giuseppe Balsamo. Puterea sa a dispărut la puțin timp după ce a obținut-o, după selecțiile făcute de Lucky Luciano și de ai săi în anii treizeci. Mangano le-a supraviețuit și a putut să își permită o retragere comodă după un deceniu. Mangano și fratele lui, Philip, l-au înfruntat pe Albert Anastasia, un om foarte apropiat de-ai lui Louis Lepke, Frank Costello și Luciano. Ceea ce nu știa Mangano era că Anastasia era șeful călăilor din Asasini, S. A. Pe 19 aprilie 1951, Phil Mangano a apărut mort cu trei împușcături în cap. Fratele lui, Vincent, a dispărut. Mangano încercase să caute sprijin la vechii lui prieteni Joe Profaci și Joe Bonanno, dar aceștia au preferat să rămână neutri în dispută, în parte ca să nu se întâlnească cu Lucky Luciano. Se crede că lui Vincenzo Mangano i s-a aplicat metoda butoiul. Corpul lui nu a fost găsit niciodată.

Megurn, Jack; alias Mitralieră (1904-1936)

James Demora, adevăratul lui nume, avea o personalitate mai asemănătoare cu cea a unui actor de Hollywood decât cu cea a gangsterului tipic Al Capone. În 1925, Megurn câștiga aproape 650 de dolari pe săptămână asasinând gangsteri rivali. Într-o altercație, Megurn, armat cu un cuțit, l-a desfigurat pe rivalul său și i-a tăiat limba. După ce Capone a fost închis pentru evaziune fiscală, Megurn a început să își trăiască viața eliberat de normele stricte ale familiei din Chicago. Pe 14 februarie, chiar atunci când se sărbătorea aniversarea „Măcelului de Sfântul Valentin”, trei bărbați i-au ieșit în cale și l-au împușcat.

Moretti, Willie (1894-1951)

Protector al lui Frank Sinatra, Moretti era unul dintre șefii Sindicatului din New Jersey. Prieten al lui Frank Costello, forțele lui reprezentau aproape șaiszeci de oameni care respectau într-un totu ordinele sale. În 1951, Willie Moretti a fost citat să depună mărturie înaintea Comitetului Kefauver. În fața acelui grup de senatori, lui Moretti i-au scăpat prea multe informații despre

problemele Cosei Nostra, inclusiv strânsele lui legături cu Costello. Pe 4 octombrie 1951, Moretti a fost asasinat într-un restaurant din New York în timp ce lua masa. La cei cincizeci și șapte de ani pe care îi avea, Moretti, fără să își dea seama, încălcase legea omertà și a plătit pentru asta.

Ness, Elliot (1902-1957)

Licențiat la Universitatea din Chicago la douăzeci și șase de ani, Ness a fost pus la conducerea unității speciale a „prohibiției”, ceea ce l-a transformat în cel mai faimos dușman al lui Al Capone. Cu numai douăzeci de oameni, pe care presa i-a denumit Intangibilii, s-a dedicat urmăririi fără odihnă a operațiunilor clandestine ale gangsterului din Chicago. După căderea lui Capone, Ness a continuat să conducă unitatea specială din Chicago și, mai târziu, în Tennessee, în Kentucky și Ohio. După sfârșitul „prohibiției”, Ness a fost ales să ocupe funcția de director la Sănătatea Publică a orașului Cleveland, în 1935. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Ness a fost Director federal al Diviziei de Protecție Socială a Biroului de Apărare. După război, a lucrat într-o afacere privată de securitate până la moartea sa, la cincizeci și patru de ani, în 1957, O'Banion, Charles Dion; alias Dinie (1892-1924)

Naș al irlandezilor din Chicago, era calificat de poliție ca fiind un adevărat psihopat căruia îi plăcea să observe cum erau torturate victimele sale. Se estimează că O'Banion a ordonat moartea a cel puțin cincizeci și șapte de gangsteri rivali. Dimineața era prezent în florăria sa și își rezolva problemele în cadrul Crimei Organizate, iar seara își juca rolul de soț perfect și tată adorabil a cinci fetițe. Irlandezului îi plăcea să trateze problemele de afaceri în camera din dosul florăriei și să ordone asasinările în timp ce făcea un aranjament floral. O'Banion a fost asasinat pe 9 noiembrie 1924 de către Albert Anselmi, unul dintre cei mai eficienți asasini din subordinea lui Al Capone.

Sietta, Ignazio Lupo; alias Lupul (1887-1944)

Asasin al Mâinii Negre. Se estimează că a ucis aproape șaiszeci de persoane, chiar dacă niciodată nu au găsit dovezi împotriva lui. Serviciul Secret l-a arestat pentru falsificarea de fișe telefonice, iar judecătorul l-a condamnat la treizeci de ani de închisoare, din care a săvârșit doar zece. A fost pus în libertate în 1920. I s-a acordat permisiunea de a călători în Italia cu speranța că nu se va mai întoarce în Statele Unite, ceea ce a făcut în 1922. În anii treizeci, metodele lui deveniseră neadecvate și și-a dedicat timpul unei afaceri cu o loterie. În 1936 s-a întors la închisoare dintr-un ordin prezidențial al lui Roosevelt. În 1941 s-a întors în Brooklyn, unde deja nimeni nu își mai amintea de el. A murit în mizerie în anul 1944.

Torrio, John; alias Johnny, Creierul (1882-1957)

Creier al Sindicatului Crimei și puternic Naș al Mafiei din Chicago timp de cinci ani, Torrio va rămâne în istorie pentru că a fost mentorul faimosului Alphonse Al Capone. Torrio a condus războiul împotriva irlandezilor lui Dion O'Banion după asasinatul lui Big Jim Colosimo. Pe 24 ianuarie 1925 a fost împușcat de trei ori în stomac, în piept și în braț. În timpul convalescenței lui a decis să îi cedeze puterea omului său de încredere, Al Capone, și să se

retragă cu o avere pe vremea aceea apropiată de treizeci de milioane de dolari. Torrio a fost numit de Lucky Luciano consilier al așa numitului Sindicat al Crimei, și a asistat, ca atare, la faimoasa conferință din Atlantic City în 1929, unde s-a aprobat lichidarea temutului gangster Dutch Schulz pentru că voia să îl asasineze pe procurorul Thomas Dewey. În aprilie 1957, în timp ce se bărbiera într-o frizerie din Brooklyn, a suferit un atac de cord care i-a curmat viața, la cei șaptezeci și cinci de ani ai săi.

Valachi, Joseph M. (1903-1971)

În lunile septembrie și octombrie ale anului 1963, vocea gravă a lui Valachi s-a putut auzi prin intermediul televizorului depunând mărturie înaintea Comitetului McClelland. Dezvăluirile erau cu adevărat groaznice, la fel ca relatările detaliate ale diferitelor asasinate pe care le comisese el însuși. Valachi începuse să colaboreze cu Mafia în anii douăzeci la ordinele lui Salvatore Maranzano, până ce, în 1930, și-a depus jurământul în Cosa Nostra. Ulterior va ajunge să facă parte dintre sicarii lui Vito Genovese. În 1959 a fost condamnat la douăzeci de ani de închisoare pentru trafic de droguri și trimis la penitenciarul federal din Atlanta. În 1962, Vito Genovese a ordonat să fie executat Valachi, dar, înainte ca cei doi „soldați” ai lui să o poată face, Valachi a sunat la Programul Federal de Protecție a Martorilor și s-a lăsat în grija lor, în schimb devenind informator. Mărturia lui a ajutat la identificarea a 317 membri ai Cosei Nostra. Valachi a murit în 1971, victimă a unui cancer de plămâni.

Volstead, Andrew J. (1860-1947)

Legiuitor și avocat nord-american născut în Goodhue (Minnesota), Volstead a fost congressman în Statele Unite din 1903 în 1923. El a fost responsabil de așa numita lege Acta Volstead, documentul care a fost aprobat în ciuda veto-ului președintelui Wilson, și care a devenit al Optsprezecelea Amendament constituțional, care va fi cunoscut popular ca „legea seacă”. Legea interzicea orice tip de băutură alcoolică cu un volum mai mare de 5 la sută. Legea Volstead le oferea agenților federali puterea să cerceteze și să urmărească încălcările Amendamentului. În sfârșit, în 1933, Acta a fost modificată, permițând consumul de vin și de bere, până ce, la sfârșitul aceluiași an, al Optsprezecelea Amendament a fost abolit. Andrew Joseph Volstead va muri în 1947, printr-o glumă a destinului, cu numai o săptămână înainte de Al Capone, pe care legea sa îl îmbogățise și îl făcuse omul cel mai puternic din Crima Organizată din Chicago.

Ziegler, George; alias Împușcătură, Fred Goetz, Creierul (1897-1934)

Ziegler era asasinul tipic ieșit din rândurile coloriste ale lui Capone în anii douăzeci și treizeci. Erou sportiv al Universității din Illinois, a obținut funcția de locotenent în Primul Război Mondial și a fost medaliat pentru curaj ca pilot al Forțelor Aeriene. La întoarcerea sa, a descoperit că avea un mare talent pentru a face rost de bani. A început să lucreze pe cont propriu, ca asasin plătit. Ziegler, împreună cu Claude Maddox, Fred Burke și Gus Winkle, făcea parte dintr-un grup de asasini cu sânge rece și eficienți, care câștigau aproape două mii de dolari pe săptămână făcând ceea ce știau ei mai bine. În 1933 s-a alăturat bandei lui Barker-Karpis, însă superiorii săi i-au atras

atenția că nu își mai doreau publicitate. Pe 22 martie 1934, Ziegler bea cafea în barul lui preferat, când un bărbat care a intrat pe ușa din spate l-a împușcat în cap. Se pare că Ziegler furase aproape două sute de mii de dolari de la banda lui Capone. Văduva sa a fost obligată să restituie banii.

Zwillman, Abner; alias Longy (1899-1959)

Zwillman a fost, împreună cu Meyer Lansky, unul dintre membrii celei mai faimoase organizații Kasher Nostra din Crima Organizată. Apropiat al lui Lucky Luciano și mai mult al lui Meyer Lansky, Zwillman a devenit adevăratul șef al familiei din New Jersey, deși, ca și în cazul lui Lansky, niciodată nu a putut fi investit din cauza originii sale evreiești și nu italiene. Moștenitor al imperiului lăsat de Dutch Schultz după asasinarea sa, Longy Zwillman a devenit un Capone al orașului New Jersey. În 1949 i-a oferit ajutor economic candidatului democrat pentru postul de guvernator, Elmer Wene. Acesta i-a refuzat sprijinul și a pierdut alegerile. În anii cincizeci a invadat un mare număr de afaceri legitime prin extorsiune, fapt pentru care a fost citat să dea declarații în fața Comitetului McClelland. Zwillman a comis greșeala să considere că puterea lui era comparabilă cu cea a lui Luciano sau Lansky și a votat împotriva lui Vito Genovese care se afla în drumul său spre șefia Cosei Nostra. După ce Albert Anastasia a fost asasinat, Zwillman a început să piardă controlul. Pe 27 februarie 1959, Longy Zwillman a luat un pistol și și-a tras un foc în tâmplă. Moartea lui a provocat primul conflict deschis între Meyer Lansky și Lucky Luciano. Lansky îl acuza pe Naș că își abandonase camaradul în fața lupilor lui Vito Genovese.

II.

Structura unei familii.

Surse: FBI, Departamentul de Justiție, NYPD, OCTF, ATF.

1 Doar trei oameni din Cosa Nostra au ocupat această funcție:

Salvatore Maranzano, Lucky Luciano și Carlo Gambino.

2 Șef suprem al unei familii.

3 O familie poate avea un mare număr de caporegimi.

4 O familie poate avea câteva mii de soldați cu diferite atribuții.

III.

Cele 28 de familii ale Cosei Nostra I. Familia din Boston (Massachusetts)

Anul întemeierii: 1919

Primul Naș: Gaspare Messina (până în 1924) (Asasinat)

Nași:

Phil Bucola (până în 1954) (Retras)

Raymond Patriarca, Sr. (până în 1985) (Moarte naturală)

William Grosso (până în 1986) (Asasinat)

Raymond Patriarca, Jr. (până în 1989) (În închisoare)

Francis P. Cadillac Frank Salemme (până în 1992) (În închisoare)

Nicholas Nicky Bianco (în prezent)

Domeniile controlate:

Jocurile de noroc în Rhode Island și Boston.

Jocurile mecanice.

Vopsitoriile.

Transportul pe autostradă.

Împrumuturile

2. Familia din Buffalo (New York)

Anul întemeierii: 1921

Primul Naș: Stefano Magaddino (până în 1960) (Moarte naturală)

Nași:

Salvatore Sam Pieri (interimar din 1960 până în 1974)

Fred Lupul Randaccio (până în 1980) (Moarte naturală)

Johnny Papalia (până în 1982) (Asasinat)

Joseph Fino (până în 1985) (Retras)

Joseph Todaro, Sr. (până în 1992) (Retras)

Joseph Todaro, Jr. (în prezent)

Domeniile controlate:

Jocurile de noroc.

Împrumuturile.

Sindicatele.

Cazinourile.

Taxiurile.

Narcoticele.

Serviciul de curățenie în clădirile publice.

Fabricarea cimentului.

Fabricile de bere

3. Familia din Chicago (Illinois)

Anul întemeierii: 1890

Primul Naș: Jim Big Jim Colosimo (până în 1920) (Asasinat)

Nași:

Johnny Torrio (până în 1925) (Retras)

Alphonse Al Capone (până în 1932) (În închisoare)

Frank Nitti (până în 1943) (Sinucis)

Tony Accardo (până în 1947) (Interimar până la punerea în libertate a lui Ricca)

Paul Ricca (până în 1957) (Retras)

Sam Momo Giancana (până în 1966) (Asasinat în 1975)

Sam Battaglia (până în 1967) (În închisoare)

Phil Alderisio (până în 1969) (În închisoare)

Jackie Cerone (până în 1970) (În închisoare)

Joey Aiuppa (până în 1986) (În închisoare)

Joe Feriola (până în 1989) (Moarte naturală)

Sam Carlisi (până în 1993) (În închisoare)

John Difronzo (până în 1995) (În închisoare)

James Marcello (în prezent)

Domeniile controlate:

Jocurile de noroc.

Prostituția.

Sindicatele (prin Jimmy Hoffa)

Aprovizionarea piețelor.

Colectarea gunoiului.
Narcoticele.
Taxiurile.
Cazinourile.
Controlul hipodromurilor și al curselor de câini.
Asaltul băncilor.
Sechestrările.
Furtul de mașini și vânzarea de piese.
Abonamentele pentru gunoi
4. Familia din Cleveland (Ohio)
Anul întemeierii: 1926
Primul Naș: John Big Joe Lonardo (până în 1927) (Asasinat)
Nași:
Joe Porrello (până în 1929) (Asasinat)
Frank Milano (până în 1933) (Retras)
Big Al Polizzi (până în 1944) (Retras)
John Scalise (până în 1976) (Moarte naturală)
James Licavoli (până în 1983) (Retras)
Joseph Joe Loose Iacobacci (în prezent)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Sindicatetele.
Prostituția.
Cazinourile.
Zahărul.
Spălarea banilor
5. Familia din Dallas (Texas)
Anul întemeierii: 1921
Primul Naș: Carlos Piranio (până în 1930) (Retras)
Nași:
Joseph Piranio (până în 1956) (Asasinat)
Joe Civello (până în 1963)
(Civello s-a vădit implicat în conspirația pentru asasinatul președintelui Kennedy după ce s-au descoperit strânsele lui legături cu Jack Ruby, asasinul lui Lee Harvey Oswald.)
Domeniile controlate:
Jocurile de noroc.
Narcoticele.
Prostituția.
Cluburile de noapte
6. Familia din Denver (Colorado)
Anul întemeierii: 1902
Primul Naș: Lou Blonger (până în 1922) (Mort în închisoare)
Nași:
Peter Carlino (până în 1931) (Asasinat)
Sam Carlino (până în 1933) (Moarte naturală)

Eugene Smaldone (până în 1953) (În închisoare)
James Colletti (până în 1972) (Retras)
James Spinuzzi (până în 1975) (Retras)
Clarence Smaldone (până în 1999) (Moarte naturală)
(Nu se cunoaște șeful actual.)

Domeniile controlate:

Jocurile de noroc.

Prostituția.

Furtul de mașini.

Importul și exportul de brânzeturi.

Importul și exportul de ulei de măsline

7. Familia din Detroit (Michigan)

Anul întemeierii: 1921

Primul Naș: Gaspere Milazo (până în 1930) (Asasinat)

Nași:

Gaetano Gianola (până în 1944) (Asasinat)

Joe Vitale (până în 1964) (Moarte naturală)

Joseph Zerilli (până în 1977) (Moarte naturală)

Jack Tocco (până în 1998) (În închisoare)

Anthony Tony Jack Giacalone (până în 2000) (Retras)

Peter Corrado, John Sciarrota y John Jarjosa (în prezent)

(Corrado, Sciarrota și Jarjosa își împart puterea în familie în prezent.)

Domeniile controlate:

Narcoticele.

Spațiile de parcare.

Cluburile sportive.

Cluburile de noapte.

Pariurile.

Spălătoriile.

Concesionarea de automobile Cadillac.

Cazinourile.

Restaurantele.

Sindicatelor de transporturi.

Fondurile de pensii

8. Familia din Kansas City (Kansas)

Anul întemeierii: 1920

Primul Naș: Joseph Scarface Digiovanni (până în 1941) (Moarte naturală)

Nași:

Thomas Boss Tom Pendergrast (până în 1944) (Asasinat)

Charles Carollo (până în 1947) (Retras)

Charles Binaggio (până în 1950) (Asasinat)

Giuseppe Nick Civella (până în 1977) (În închisoare)

Carl Corky Civella (până în 1983) (În închisoare)

William Willie the Rat Cammisano (până în 1995) (Moarte naturală)

Anthony Tony Ripes Civella (în prezent)

Domeniile controlate:

Jocurile de noroc.

Hotelurile.

Cazinourile.

Pariurile.

Sindicatetele.

Pornografia.

Prostituția.

Narcoticele

9. Familia din Los Angeles (California)

Anul întemeierii: 1925 (?)

Primul Naș: Joseph Ardizzone (până în 1931) (Moarte naturală)

Nași:

Jack Dagna (până în 1956) (Moarte naturală)

Frank Desimone (până în 1967) (Asasinat)

Nick Licata (până în 1974) (În închisoare)

Jimmy Fratianno (până în 1977) (Interimar)

Dominick Brooklier (până în 1984) (În închisoare)

Peter Milano (în prezent)

Domeniile controlate:

Jocurile de noroc.

Hotelurile.

Cazinourile.

Sindicatetele cinematografice.

Narcoticele.

Cluburile de noapte

10. Familia din Madison (Wisconsin)

Anul întemeierii: 1940

Primul Naș: Carlo Peter Caputo (până în 1993) (Moarte naturală)

Nași:

FBI-ul crede că nimeni nu a moștenit puterea familiei și că în prezent este inactivă.

Domeniile controlate:

Restaurantele.

Spălătoriile.

Imobiliarele.

Terenurile.

Construcțiile

11. Familia din Milwaukee (Wisconsin)

Anul întemeierii: 1918

Primul Naș: Vito Guardalabene (până în 1921) (Moarte naturală)

Nași:

Peter Guardalabene (până în 1927) (Retras)

Joseph Amato (până în 1927) (Moarte naturală)

Joseph Vallone (până în 1952) (Retras)

Sam Ferrara (până în 1961) (Retras)

John Alioto (până în 1967) (Retras)
Frank Frankie Bal Balistrieri (până în 1991) (În închisoare)
Peter Balistrieri (până în 1993) (Moarte naturală)
Joseph P. Caminiti (în prezent)
Domeniile controlate:
Restaurantele.
Imobiliarele.
Sindicatelor.
Cazinourile.
Construcțiile
12. Familia din New Jersey (New Jersey)
Anul întemeierii: 1938 (?)
Primul Naș: Filippo Amari (până în 1957) (Moarte naturală)
Nași:
Nicholas Delmore (până în 1964) (Retras)
Samuel Decavalcante (până în 1971) (Moarte naturală)
John Riggi (până în 1952) (În închisoare)
Anthony Tough Tony Provenzano (până în 1961) (În închisoare)
John Riggi (până în 1991) (Retras)
John Jackie Nose D'Amico (în prezent)
Domeniile controlate:
Restaurantele.
Sindicatelor.
Jocurile mecanice.
Distribuția tutunului.
Transportul pe autostradă.
Aprovizionarea cu carne.
Colectarea gunoierului.
Controlul aeroportului din Newark
13. Familia din New Orleans (Louisiana)
Anul întemeierii: 1922
Primul Naș: Corrado Giacona (până în 1944) (Moarte naturală)
Nași:
Frank Todaro (până în 1944) (Asasinat)
Silvestro Carollo (până în 1947) (Moarte naturală)
Carlos Marcello (până în 1994) (În închisoare)
(Nu se cunoaște șeful actual.)
Domeniile controlate:
Restaurantele.
Hotelurile.
Aprovizionarea benzinărilor.
Prostituția.
Narcoticele.
Furnizarea de alcool.
Cluburile de noapte
14. Familia Gambino din New York (New York)

Anul întemeierii: 1897 (?)

Primul Naș: Giuseppe Battista Balsamo (până în 1923) (Retras)

Nași:

Vincent Mangano (până în 1951) (Asasinat)

Albert Anastasia (până în 1957) (Asasinat)

Carlo Gambino (până în 1976) (Moarte naturală)

Paul Castellano (până în 1985) (Asasinat)

John Gotti (până în 1992) (În închisoare)

John Gotti, Jr. (până în 2000) (Interimar) (În închisoare)

Danny Marino (în prezent)

Domeniile controlate:

Restaurantele.

Hotelurile.

Construcțiile.

Prostituția.

Producția de ciment.

Colectarea gunoiului.

Narcoticele.

Cluburile de noapte

15. Familia Genovese din New York (New York)

Anul întemeierii: 1921

Primul Naș: Giuseppe Joe the Boss Masseria (până în 1931) (Asasinat)

Nași:

Charlie Lucky Luciano (până în 1936) (În închisoare)

Vito Genovese (până în 1937) (În închisoare)

Frank Costello (până în 1957) (Retras)

Vito Genovese (până în 1959) (În închisoare)

Tommy Eboli, Jerry Catena y Mike Miranda (până în 1972) (Consiliu dizolvat)

Frank Fumi Tieri (până în 1981) (Moarte naturală)

Phillip Lombardo (până în 1981) (Retras)

Anthony Fat Tony Salerno (până în 1987) (În închisoare)

Vincent Chin Gigante (până în 1997) (În închisoare)

Liborio Barney Bellomo (până în 1998) (În închisoare)

Dominick Quiet Dom Cirillo (în prezent)

Domeniile controlate:

Restaurantele.

Construcția.

Prostituția.

Narcoticele.

Cluburile de striptease.

Serviciile aeroportului JFK.

Imobiliarele

16. Familia Lucchese din New York (New York)

Anul întemeierii: 1917

Primul Naș: Gaetano Reina (până în 1930) (Retras)

Nași:

Gaetano Gagliano (până în 1953) (Retras)

Gaetano Thomas Lucchese (până în 1967) (Retras)

Carmine Tramunti (până în 1974) (În închisoare)

Anthony Tony Ducks Corallo (până în 1986) (În închisoare)

Vittorio Amuso (până în 1992) (În închisoare)

Alphonse Little Al D'Arco (până în 1993) (Informator)

Joe Defede (în prezent)

Domeniile controlate:

Restaurantele.

Transporturile.

Aprovizionarea benzinărilor.

Taxiurile.

Industria textilă.

Spațiile de parcare.

Curățenia suprafețelor mari

17. Familia Colombo din New York (New York)

Anul întemeierii: 1930

Primul Naș: Joe Profaci (până în 1962) (Moarte naturală)

Nași:

Joseph Magliocco (până în 1963) (Moarte naturală)

Joe Colombo (până în 1971) (Asasinat)

Vincent Aloï (până în 1972) (Interimar)

Joseph Yacovelli (până în 1973) (Retras)

Joseph Brancato (până în 1973) (În închisoare)

Thomas Dibella (până în 1978) (Retras)

Carmine The Snake Pésico (până în 1984) (În închisoare)

Vic Orena (până în 1992) (În închisoare)

Andrew Russo (până în 2000) (În închisoare)

Alfonse Allie Boy Pésico (în prezent)

Domeniile controlate:

Spălătoriile.

Transporturile.

Prostituția.

Închirierea vehiculelor de mare tonaj.

Construcțiile.

Producerea de ciment.

Colectarea de fiare vechi

18. Familia Bonanno din New York (New York)

Anul întemeierii: 1928

Primul Naș: Cola Schiro (până în 1930) (Retras)

Nași:

Salvatore Maranzano (până în 1931) (Asasinat)

Joe Bonanno (până în 1964) (Retras)

Frank Labruzzo (până în 1966) (Retras)

Gaspare Digregorio (până în 1968) (Retras)

Paul Sciacca (până în 1970) (Retras)
Phillip Rusty Rastelli, Joseph Zicarelli, Joseph Difillippi și Natale Evola
(până în 1972) (Dizolvarea Consiliului)

Natale Evola (până în 1973) (Retras)
Phillip Rusty Rastelli (până în 1974) (În închisoare)
Carmine Galante (până în 1979) (Asasinat)
Caesar Bonaventre (până în 1980) (Retras)
Phillip Rusty Rastelli (până în 1985) (În închisoare)
Joseph Messina (în prezent)

Domeniile controlate:

Construcțiile.

Aprovizionarea cu materiale de construcție.

Oțelul.

Imobiliarele.

Terenurile.

Fabricarea cimentului.

Jocurile de noroc.

Restaurantele.

Spațiile de parcare

19. Familia din Nord-Estul Pennsylvaniei.

Anul întemeierii: 1908

Primul Naș: Santo Volpe (până în 1933) (Retras)

Nași:

John Sciandra (până în 1940) (Asasinat)

Joseph Barbara (până în 1959) (Moarte naturală)

Russell Bufalino (până în 1975) (Moarte naturală)

Edward Sciandra (până în 1979) (Retras)

John Sciandra (până în 1985) (Retras)

William D'Elia (în prezent)

Domeniile controlate:

Jocurile de noroc.

Jocurile mecanice.

Terenurile.

Furnizarea alcoolului.

Prostituția.

Distribuția de tutun

20. Familia din Philadelphia (Pennsylvania)

Anul întemeierii: 1911

Primul Naș: Salvatore Sabella (până în 1927) (Moarte naturală)

Nași:

Joseph Bruno (până în 1946) (Asasinat)

John Avena (până în 1947) (Retras)

Joseph Ida (până în 1959) (Deportat)

Angelo Bruno (până în 1980) (Asasinat)

Phil Testa (până în 1981) (Asasinat)

Pete Casella (până în 1984) (Asasinat)

Nicodemo Scarfo (până în 1988) (În închisoare)

John Stanfa (până în 1994) (În închisoare)

Ralph Natale (până în 1998) (În închisoare)

Joey Merlino (în prezent)

Domeniile controlate:

Jocurile de noroc.

Jocurile mecanice.

Cazinourile.

Terenurile.

Împrumuturile.

Importul și exportul.

Sindicatetele.

Narcoticele

21. Familia din Pittsburgh (Pennsylvania)

Anul întemeierii: 1926

Primul Naș: Stefano Monastero (până în 1929) (Moarte naturală)

Nași:

Joseph Siragusa (până în 1931) (Asasinat)

John Bazzano (până în 1933) (Moarte naturală)

Vincenzo Capizzi (până în 1937) (Retras)

Frank Amato (până în 1956) (Retras)

John Larocca (până în 1984) (Moarte naturală)

Michael James Genovese (în prezent)

Domeniile controlate:

Oțelul.

Colectarea fiarelor vechi.

Vânzarea și cumpărarea vehiculelor.

Aprovizionarea cu mașinării grele.

Sindicatetele del oțel.

Jocurile de noroc.

Cazinourile.

Extorsiunea

22. Familia din Providence (Rhode Island)

Anul întemeierii: 1917

Primul Naș: Frank Butsey Morelli (până în 1947) (Moarte naturală)

Nași:

Raymond Salvatore Loreda Patriarca (până în 1950) (În închisoare)

Gianni Buccola (până în 1954) (Retras)

Joseph Animal Barboza (până în 1967) (Asasinat)

Raymond Salvatore Loreda Patriarca (până în 1983) (Moarte naturală)

Raymond J. Junior Patriarca (până în 1984) (Retras)

Francesco Paul Intiso (până în 1985) (Moarte naturală)

Joseph J. R. Russo (până în 1989) (Asasinat)

Nicholas Nicky Bianco (până în 1989) (Numit șef adjunct)

Raymond J. Junior Patriarca (până în 1991) (În închisoare)

Nicholas Nicky Bianco (până în 1994) (Moarte naturală)

Luigi Giovanni Baby Shacks Manocchio (până în 1996) (În închisoare)

Raymond J. Junior Patriarca (până în 1999) (Retras)

Frank Salemme (în prezent)

Domeniile controlate:

Prostituția.

Jocurile de noroc.

Furtul de autoturisme.

Colectarea de fiare vechi.

Distribuția tutunului.

Jocurile mecanice.

Narcoticele

23. Familia din Rochester (New York)

Anul întemeierii: 1911

Primul Naș: Salvatore Sabella (până în 1927) (Moarte naturală)

Nași:

Constenze Valenti și Frank Valenti (până în 1957) (Arestați după

Apalachin)

Jake Russo (până în 1964) (Retras)

Frank Valenti (până în 1970) (Retras)

Salvatore Sammy G. Gingello (până în 1971) (Retras)

Frank Valenti (până în 1972) (Asasinat)

Samuel Red Russotti (până în 1977) (În închisoare)

Thomas Didio (până în 1977) (Retras)

Samuel Red Russotti (până în 1993) (Moarte naturală)

Angelo Amico (până în 1998) (În închisoare)

Loren Piccarreto (până în 2000) (În închisoare)

Angelo Misuraca (în prezent)

Domeniile controlate:

Prostituția.

Construcțiile.

Terenurile.

Imobiliarele.

Importurile.

Furtul de mașini.

Jocurile de noroc

24. Familia din Rockford (Illinois)

Anul întemeierii: 1930

Primul Naș: Antonio Musso (până în 1957) (Moarte naturală)

Nași: Joseph Zammito (până în 1973) (Moarte naturală)

Frank Buscemi (în prezent)

Domeniile controlate:

Prostituția.

Jocurile de noroc.

Narcoticele.

Construcțiile.

Terenurile

25. Familia din San Francisco (California)

Anul întemeierii: 1927

Primul Naș: Jerry Feri (până în 1928) (Asasinat)

Nași:

Francesco Lanza (până în 1937) (Moarte naturală)

Joseph Lanza (până în 1951) (Moarte naturală)

Anthony J. Lima (până în 1953) (În închisoare)

Michael Abatí (până în 1961) (Deportat)

Joseph Jimmy Lanza (până în 1989) (Moarte naturală)

Frank Skinny Velotta sau Angelo Commito (în prezent)

Domeniile controlate:

Transporturile pe autostradă.

Aprovizionarea piețelor.

Jocurile de noroc.

Flotele de pescari.

Piețele de pește.

Sindicatelor de pescari.

Restaurantele.

Cheile.

Cazinourile

26. Familia din San José (California)

Anul întemeierii: 1942

Primul Naș: Onofrio Sciortino (până în 1959) (Moarte naturală)

Nași:

Joseph Cerrito (până în 1978) (Moarte naturală)

Angelo Marino (până în 1980) (În închisoare)

Emmanuel Joseph Figlia (până în 1988) (Retras)

Salvatore Marino (în prezent)

Domeniile controlate:

Cazinourile.

Aprovizionarea cu combustibil.

Prostituția.

Narcoticele.

Traficul de droguri cu mafia asiatică

27. Familia din San Luis (Missouri)

Anul întemeierii: 1876

Primul Naș: John și Vito Giannola și Alphonse Palizzola (până în 1919)

Nași:

Vito Giannola (până în 1923) (Asasinat)

Sam Palizzola (până în 1925) (Asasinat)

Alphonse Palizzola (până în 1927) (Asasinat)

Vito Giannola (până în 1929) (Asasinat)

Carmelo Fresina (până în 1931) (Asasinat)

Thomas Buffa și Tony Lopiparo (până în 1946) (Asasinați)

John Giannola (până în 1955) (Moarte naturală)

John Paul Spica (până în 1959) (Retirado)

Anthony Giordano (până în 1980) (Moarte naturală)
Matthew M. Mike Trupiano, Jr. (până în 1997) (Moarte naturală)
John J. Vítale (în prezent)

Domeniile controlate:

Aprovizionarea cu produse agricole.

Furnizarea de combustibili.

Furnizarea de mașini agricole.

Prostituția.

Jocurile de noroc.

Asigurările.

Bursa.

Narcoticele.

Industria textilă.

Sindicatelor textile.

Distribuția de fructe.

Plantarea de banane.

Cazinourile

28. Familia din Tampa (Florida)

Anul întemeierii: 1928

Primul Naș: Ignacio Italiano și Joe Vaglicia (până în 1929) (Asasinați)

Nași:

Sal Italiano (până în 1940) (Deportat)

James Lumia (până în 1950) (Asasinat)

Santo Trafficante, Sr. (până în 1954) (Moarte naturală)

Santo Trafficante, Jr. (până în 1987) (Moarte naturală)

Frank Diecidue (până în 1994) (Moarte naturală)

Vincent Loscalzo (în prezent) (În închisoare)

Domeniile controlate:

Narcoticele.

Prostituția.

Distribuția de tutun.

Transporturile pe autostradă.

Sindicatelor bordelurilor.

Sindicatelor din porturi.

Automatele de tutun.

Jocurile mecanice.

Hotelurile.

Închirierea de mașini.

Notă:

(Retras) Când, fiind șef, s-a retras sau a fost obligat să se retragă.

(În închisoare) Când au trebuit să abandoneze funcția pentru că au fost arestați, judecați, condamnați și închiși.

(Moarte naturală) Când au murit din cauze naturale în timp ce conduceau familia.

(Asasinat) Când au fost asasinați în timp ce erau la conducere.

(Deportat) Când au abandonat conducerea familiei pentru că au fost arestați și deportați în Italia.

(Informator) Când au devenit informaori ai FBI în timp ce conduceau familia.

(?) Când informația nu a putut fi confirmată de FBI sau de orice altă sursă.

IV.

Summit-uri ale Cosei Nostra.

Summit-ul din Cleveland.

Data: 5 decembrie 1928.

Locul reuniunii: Hotel Cleveland.

Asistenți: Al Capone, Joseph Profaci, Joseph Maglioco, Emmanuel Cammarata, Vincent Mangano, Phil Mangano și alți 23 de gangsteri.

Teme tratate:

Afacerile ilegale cu alcool.

Distribuția alcoolului.

Delimitarea zonelor de distribuție.

Alegerea succesorului lui Tony Lombardo, om al lui Capone, asasinat de o bandă rivală, ca președinte al uniunii Naționale Italoamericane din Chicago.

Summit-ul din Atlantic City.

Data: 18 mai 1929.

Locul reuniunii: Hotel Break.

Asistenți: Al Capone, Nucky Johnson, șef al familiei din Atlantic City; Greasy Guzik; Nig Rosen y Boo-Boo Hoff din Philadelphia; King Solomon din Boston; Abe Bernstein din Detroit; Moe Dalitz și Chuck Polizzi de Cleveland; Longy Zwillman din New Jersey; John Lazia din Kansas City; Daniel Walsh din Providence (Rhode Island); Lucky Luciano, Meyer Lansky, Johnny Torrio, Frank Costello, Joe Adonis, Dutch Schultz, Louis Lepke, Vincent Mangano, Frank Ericson, Frank Scalise și Albert Anastasia.

Teme tratate:

Susținerea lui Joe Masseria sau a lui Salvatore Maranzano în calitate de Capo di tutti Capi.

Cooperarea între membrii Sindicatului.

Planurile de extindere a afacerii cu alcool în timpul „prohibiției”.

Stabilirea unei Comisii care să intermedieze luptele dintre bande.

Moartea Mafiei italiene și crearea Mafiei americane.

Bazele pentru crearea Sindicatului Crimei.

Summit-ul din Atlantic City.

Data: 8 iulie 1946.

Locul reuniunii: Hotel Atlantic City.

Asistenți: Charles Fischetti, Willie Moretti din New Jersey; Marco Reginelli din sudul orașului New Jersey.

Teme tratate:

Împărțirea afacerilor pentru statul New Jersey sub controlul familiei din Chicago.

Impunerea păcii între Moretti și Reginelli.

Summit-ul din La Havana.

Data: 22 decembrie 1946.

Locul reuniunii: Hotel Nacional.

Asistenți: Lucky Luciano, Frank Costello, Tommy Lucchese, Joe Profaci, Vito Genovese, Joe Bonanno, Albert Anastasia, Willie Moretti, Joe Adonis, Augie Pisano, Joe Magliocco și Mike Miranda din New York și New Jersey; Steve Magaddino din Buffalo; Santo Trafficante din Florida; Carlos Marcello din New Orleans; Tony Accardo, Charlie Fischetti și frații săi, Joseph și Rocco, veri ai lui Al Capone, din Chicago; Dandy Phil Kastel din Louisiana; Doc Stacher, Longy Zwulman, Meyer Lansky și Moe Dalitz.

Teme tratate:

Condamnarea la moarte a lui Benjamin Bugsy Siegel.

Numirea lui Charles Lucky Luciano în calitate de Capo di tutti Capi.

Returnarea banilor furați din Flamingo de către Virginia Hill, amanta lui Siegel.

Summit-ul din Florida.

Data: 19 aprilie 1952.

Locul reuniunii: Pe un iaht ancorat într-un golf din Key West.

Asistenți: Vincent Mangano, Joe Profaci, Vito Genovese, Santo Trafficante și alții.

Teme tratate:

Rezolvarea pierderilor din operațiunile dintre familii.

Participarea la cazinouri.

Summit-ul din La Martinique.

Data: 13 decembrie 1954.

Locul reuniunii: La Martinique, nightclub în orașul Mountainside, în New Jersey.

Asistenți: Albert Anastasia, Anthony Anastasia, Gerardo Catena, Filippo Amari, Frank Costello, Thomas Lucchese, Joe Profaci și Joe Bonanno.

Teme tratate:

Condamnarea la moarte a lui Ruggiero Boiardo, gangster din New Jersey care furase o parte din încasările jocurilor mecanice.

Controlul cheilor din New Jersey și New York.

Controlul Sindicatelor de Stivuitori.

Summit-ul din St. Moritz.

Data: 18 mai 1956.

Locul reuniunii: Hotelul St. Moritz (New York).

Asistenți: Albert Anastasia, Gerardo Catena, Filippo Amari, Frank Costello, Thomas Lucchese, Joe Profaci și Joe Bonanno.

Teme tratate:

Problemele provocate de acuzarea lui Frank Costello de evaziune fiscală.

Numirea lui Vincent Aloï ca succesor al lui Costello, dacă acesta este condamnat.

Situația jocurilor de noroc în statul New York.

Summit-ul din Binghamton.

Data: 9 octombrie 1956.

Locul reuniunii: Motelul din Binghamton (statul New York).

Asistenți: Joseph Barbara, Gerardo Catena, Filippo Amari, Joe Profaci, Frank Garofalo, John Bonventre, Louis Volpe, Joe Bonanno, Santo Trafficante Jr. și Carmine Galante.

Teme tratate:

Cercetarea Biroului Federal de Narcotice cu privire la Carmine Galante.

Traficul de narcotice între Statele Unite și Franța, Italia, Cuba și Canada.

Summit-ul din Palermo.

Data: 7 martie 1957.

Locul reuniunii: Gran Hotel des Palmes (Palermo, Italia).

Asistenți: Lucky Luciano, Joe Bonanno, Carmine Galante, John Bonventre și frații Magaddino, din familia din Buffalo. Din partea siciliană au participat Don Giuseppe Genco Russo, unul dintre cei mai puternici șefi ai Mafiei din Palermo, și Gaetano Badalamenti, care urma să ocupe șefia Comisiei Mafiei din Sicilia, cunoscută sub numele Cupola, și figură cheie în distribuția de heroină în așa numita Pizza Connection.

Teme tratate:

Cooperarea dintre Mafia din Sicilia și Cosa Nostra nord-americană.

Furnizarea cu heroină familiilor din Statele Unite pentru distribuția ei ulterioară pe teritoriul lor.

Summit-ul din Apalachin.

Data: 14 noiembrie 1957.

Locul reuniunii: Reședința lui Joseph Barbara din Apalachin (statul New York).

Asistenți: Vito Genovese, Carlo Gambino, Paul Castellano, Joe Profaci, Joseph Magliocco, Tommy Eboli, Jerry Catena, Mike Miranda, John Ormento, Joe Bonanno, Constenze Valenti, Frank Valenti, din New York; Raymond Patriarca Sr. din Boston; Stefano Magaddino din Buffalo; Joe Civello din Dallas; James Colletti din Denver; Joe Vitale din Detroit; Giuseppe Nick Civella din Kansas City; Frank Desimone din Los Angeles; Sam Ferrara din Milwaukee; Tony Provenzano din New Jersey; Carlos Marcello din New Orleans; Joseph Ida din Philadelphia; Joseph Animal Barboza din Providence (Rhode Island); John Paul Spica din Saint Louis; Santo Trafficante Jr. din Florida; Vincent Rao, Angelo Sciandra, Joseph și Salvatore Falcone, Gabriel Mannarino, Simone Scozzari, Fran Zito.

Teme tratate:

Intrarea Mafiei în afacerea traficului de narcotice.

Nașterea unei noi Cosa Nostra.

Numirea lui Vito Genovese ca șef al familiei Genovese.

Justificarea lui Vito Genovese pentru atacarea lui Anastasia și a lui Costello.

Încercarea lui Genovese de a fi numit Capo di tutti Capi.

Summit-ul din La Stella.

Data: 12 martie 1966.

Locul reuniunii: Restaurantul La Stella din Forest Hills (Queens, New York).

Asistenți: Carlos Marcello din New Orleans; Santo Trafficante din Florida; Carlo Gambino, Joseph Colombo, Michelle Miranda, Tommy Eboli și încă unsprezece membri ai Cosei Nostra.

Teme tratate:

Pedeapsa cu moartea pentru Joseph Bonanno.

Controlul cazinourilor din Las Vegas.

Traficul de narcotice.

Fidel Castro.

Sindicatelor de Transporturi, precum și controlul fondurilor lor de pensii.

Summit-ul din Bay Ridge.

Data: 8 octombrie 1978.

Locul reuniunii: Restaurantul Tommaso din Bay Ridge (Brooklyn, New York).

Asistenți: Paul Castellano, șef al familiei Gambino; șeful său adjunct, Aniello Dellacroce; al său consigliere, Joe N. Gallo; ai săi caporegimi Carmine Lombardozi și Anthony Nino Gaggi, și Funzi Tieri, șef adjunct al familiei Genovese. Din partea irlandezilor au asistat Jimmy Coonan și adjunctul său, Mickey Featherstone. Roy Demeo va fi legătura dintre familia Gambino și irlandezii.

Teme tratate:

Cooperarea dintre irlandezii lui Coonan și afacerile familiei Gambino în partea estică a orașului New York.

Sfârșitul atacării membrilor Cosei Nostra din partea irlandezilor.

Summit-ul din Las Vegas I.

Data: 29 septembrie 1993.

Locul reuniunii: Hotelul-cazinou Stardust din Las Vegas.

Asistenți: Michael Zappardino din familia Bonanno; Joseph Todaro Jr., șef al familiei din Buffalo; John Difronzo, șef al familiei din Chicago; Peter Corrado, co-șef al familiei din Detroit; John Jackie Nose D'Amico, șef al familiei din New Jersey; Liborio Barney Bellomo, șef adjunct al familiei Genovese; Joe Defede, șef al familiei Lucchese; Andrew Russo, șef al familiei Colombo; John Stanfa șef al familiei din Philadelphia; și Frank Skinny Velotta, din familia din San Francisco.

Teme tratate:

Confirmarea lui Danny Marino ca șef al familiei Gambino.

Controlul afacerilor familiei Gambino până la confirmarea noului șef.

Sfârșitul disputelor între John Gotti Jr. și Danny Marino pentru controlul familiei Gambino. Compoziția noii Comisii a Cosei Nostra.

Summit-ul din Las Vegas II.

Data: 6-7 octombrie 1995.

Locul reuniunii: Hotelul-cazinou Stardust din Las Vegas.

Asistenți: Michael Zappardino din familia Bonanno; Joseph Todaro Jr., șef al familiei din Buffalo; John Difronzo, șef al familiei din Chicago; Peter Corrado, co-șef al familiei din Detroit; John Jackie Nose D'Amico, șef al

familiei din New Jersey; Liborio Barney Bellomo, șef adjunct al familiei Genovese; Joe Defede, șef al familiei Lucchese; Andrew Russo, șef al familiei Colombo; John Stanfa, șef al familiei din Philadelphia; y Frank Skinny Velotta, din familia din San Francisco. Yoshi Teriyaka, dai-gashi (șef adjunct) al yakuzei Boryokudan; Kasuo Ursul Taoka, oyabun (șef) al yakuzei Yamaguchi-Gumi; Masao Ori, oyabun al yakuzei Su-miyoshi-Kai. Henry Chin, shan chu (lider) al triadei Wah Ching din San Francisco; Hung Tai, fu shan chu (șef adjunct) al triadei 14K din New York; Johnny Kon, shan chu al triadei On Leong Tong din New York, și Larry Kui, fu shan chu al triadei Gun Sing din Brooklyn.

Teme tratate:

Cooperarea cu mafiile asiatice. Yakuza japoneză, pentru pornografie și trafic de heroină, și triadele chineze, pentru traficul de heroină, industria textilă, cheile și falsificarea de articole de lux.

Summit-ul din Troika.

Data: 11 februarie 1996.

Locul reuniunii: Restaurantul Troika din Fairview (New Jersey).

Asistenți: Peter Milano, șef al familiei din Los Angeles; Joseph Todaro Jr., șef al familiei din Buffalo; John Difronzo, șef al familiei din Chicago; John Jackie Nose D'Amico, șef al familiei din New Jersey; Liborio Barney Bellomo, șef adjunct al familiei Genovese; Joe Defede, șef al familiei Lucchese; Danny Marino, șef al familiei Gambino; Andrew Russo, șef al familiei Colombo; John Stanfa, șef al familiei din Philadelphia; și Frank Skinny Velotta, de la familia din San Francisco. Vyacheslav Ivankov, din banda Solontsevskaya, și Alexander Slepini, din banda Dolgoprudnaya.

Teme tratate:

Cooperarea cu mafiile rusești pentru traficul de heroină și aprovizionarea cu combustibili.

Notă:

FBI-ul a detectat două summit-uri ale Cosei Nostra între 1978 și 1993 și încă unul în 1997, însă nu are cunoștință despre asistenți, nici despre temele tratate în cadrul lor.

Glosar de termeni.

A arde. Verb utilizat de către FBI pentru a descrie situația când asociații unui posibil informator al Mafiei descoperă că acesta se află sub urmărirea agenților federali, făcând imposibilă „transformarea” lui în informator.

A trimite la plimbare. Definiție dată de către membrii Mafiei când unul dintre membri este executat.

Adio Pasăre Neagră. Expresie folosită de către Mafia pentru a indica faptul că un informator a fost executat.

As de romb. Carte de joc care semnifică pentru sicilienii moartea. Aceștia obișnuiau să o lase peste cadavrul victimelor sale.

Babania. Heroină.

Butoiul. Sistem de execuție făcut faimos de către Ignazio Lupul Sietta, ce făcea parte din Mâna Neagră. Acesta consta în introducerea corpului victimei într-un butoi de rumeguș și aruncarea sa în râu, pentru a se

scufunda. Acest sistem a rămas demodat, până când Cosa Nostra a început să îl refolosească în 1976, la executarea lui Johnny Roselli.

Capo di tutti Capi. Șeful tuturor Șefilor. Această funcție în cadrul Mafiei a fost stabilită de către Salvatore Maranzano în 1931, după ce a ieșit învingător cu ajutorul lui Lucky Luciano, în așa-numitul Război al celor din Castellamare. Acest post va fi ocupat doar de către Charles Lucky Luciano și de către Carlo Gambino.

Cărțile. Cărți în care sunt înregistrați toți membrii Cosei Nostra, după ce au depus jurământul de fidelitate. Pot trece ani până când cărțile vor fi redeschise. În 1931 au fost închise și s-au redeschis în 1957.

Cei cinci Măreți. Nume cu care se cunosc cele cinci mari dinastii ale Mafiei din New York: Gambino Lucchese, Genovese, Bonanno și Colombo.

Comisia. Nume dat Consiliului Suprem al Cosei Nostra. Acesta nu are puterea de a da ordine, ci de a intermedia între disputele dintre familii.

Consemnarea în carte. Formă prin care Mafia își consemnează un membru care fusese luat în evidențele poliției, pentru acuzații relaționate cu activitatea sa mafiotă.

Consigliere. Titlu care se dă, în cadrul unei familii, uneia dintre persoanele de maximă încredere ale Nașului. Acesta îi raportează doar șefului familiei și are aceeași importanță ca șeful adjunct al familiei.

Contract. Permisiune acordată de un membru înalt al Cosei Nostra pentru lichidarea altui membru al Mafiei.

Cosa Nostra. Formă în care membrii Mafiei americane se referă la ea înseși. În înregistrările realizate de către FBI lui John Gotti, s-a descoperit că acesta se referea la Cosa Nostra cu numele de LCN. Acest termen a fost făcut public pentru prima dată în 1962, când mafiotul Joseph Valachi a devenit informator.

Cravata siciliană. Tehnică de asasinare ce constă în strangularea victimei cu un cablu de oțel.

Cupola. Nume dat Consiliului Suprem al Mafiei siciliene.

Curățitor. Denumire cu care, în cadrul Mâinii Negre, se cunoșteau specialiștii care aveau rolul de a face cadavrele victimelor să dispară, pentru a nu fi niciodată găsite.

Dagos. Nume depreciativ cu care forțele polițiste ale Statelor Unite se refereau la străinii cu pielea închisă la culoare, în principal italieni și spanioli, la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea.

Don. Nume ce se dă unui membru important al Mafiei ca semn de respect.

Fibiș sau feebees. Nume dat de către membrii Mafiei agenților federali ai FBI.

Garanție. Statut dat de către Comisie unui șef retras și care constă în a garanta că nici un membru al Cosei Nostra nu va atenta la viața lui.

Goombata. Cuvânt cu care membrii Cosei Nostra își desemnează asociații, colegii de nelegiuiri.

Italianul. Sistem de asasinare folosit de către Mafia, care constă în faptul că doi oameni îi leagă mâinile victimei, în timp ce al treilea îi înfășoară în jurul gâtului o funie, pentru a-l strangula.

Învestit. Nume ce i se dă unui membru al unei mari familii mafiotă, care a realizat jurământul de fidelitate față de Cosa Nostra.

Kosher Nostra. Joc de cuvinte, ce are la bază „Cosa Nostra”.

Organizație formată din așa-numitul grup de gangsteri evrei, condus de către Meyer Lansky, Moe Dalitz, Longy Zwillman, Doc Stacher y Bugsy Siegel.

LCN. Acronim pentru La Cosa Nostra. A se vedea Casa Nostra.

Lupara. Armă cu țevile tăiate. Armă tipică utilizată de către „soldații” mafioți din sudul Italiei.

Mâna Moartă. Sistem folosit de către asasinii Mafiei pentru a-și imobiliza victima, înainte de a o ucide. Acesta constă în strângerea cu putere a mâinii drepte a victimei pentru ca aceasta să nu poată să-și scoată arma din teacă și împușcarea ei cu stânga. Acest sistem era folosit de către asasini stângaci ca Albert Anselmi, unul dintre executorii cei mai faimoși de-ai lui Al Capone.

Marele Șase. Sfat format de către Lucky Luciano care avea rolul de organ consultativ. Îl formau trei gangsteri de origine italiană și trei de origine evreiască, sub conducerea lui Meyer Lansky. Originea Comisiei.

Naș. Poreclă ce se dă în semn de respect șefului unei familii mafiotă.

Ochii mortului. Sistem de execuție implementat împotriva acelor membri ai Cosa Nostra care se atinseseră de soția unui alt membru al organizației. Acesta constă în imobilizarea victimei cu un cablu de oțel, în jurul gâtului, strâns suficient încât să nu-l omoare, însă destul de mult pentru a evita ca acesta să strige. Un alt executor se va ocupa să-i scoată ochii victimei cu un stilet, ea fiind încă în viață.

Omertà. Lege a tăcerii impusă tuturor membrilor Cosei Nostra. Violarea acestei legi înseamnă executarea imediată a infractorului.

PCI (Potențial Criminal Informant). Abreviere utilizată de către Agențiile federale care cercetează Cosa Nostra pentru a-i desemna pe posibili informatori dintre membrii unei familii ale Mafiei.

Plicul. Cadou tradițional oferit de către mafioți, în ocazii speciale, cum ar fi nunțile, botezurile sau momentul împărțășaniei. Obiceiul era ca logodnica sau copiii, după ceremonie, să le ofere un plic gol invitaților, care era înapoiat la sfârșitul petrecerii, având importante cantități de bani în interior. Cu cât ofereai mai mulți bani, cu atât mai mult respect aveai din partea tatălui logodnicei sau al copiilor.

Prieten al meu. Formă de prezentare a unui „non-membru” al Cosei Nostra, când se întâlnesc doi mafioți, referindu-se la un al treilea.

Prieten al nostru. Formă de prezentare a unui „membru investit” al Cosei Nostra, când se întâlnesc doi mafioți, referindu-se la un al treilea.

Protectorii. Prima organizație mafiotă care datează din secolul al XVI-lea.

Rașchetare. Se spune despre acțiunea realizată de un gangster în beneficiul bandei sale, antrenând alte bande rivale. Dacă B dorește să-l

distrugă pe A, B îi va spune lui C că A pregătește un atac împotriva lui. Cel mai sigur, C îl va ataca pe A.

Recrutor. Nume dat acelor gangsteri neînsemnați care se ocupau cu recrutarea fetelor pentru bordelurile lui Capone.

Sanctiune. Pedepsa cu moartea dată de Mafia unei persoane care nu-i este membră.

Sărutul morții. Semn făcut unui membru al Mafiei pentru a fi informat că Nașul lui ordonase executarea sa.

Sistemul indianului Apache. Sistem de asasinare folosit de către Mafie, aruncând o bombă din mână. Foarte utilizată de gangsteri în timpul anilor „prohibiției”. Oamenii lui Capone o utilizau pentru a pune capăt pichetărilor greviștilor.

Soldat. Membru cu un statut inferior într-o familie mafiotă. În trecut, se numeau „comisionari”.

Șobolan. Nume depreciativ cu care membrii Cosei Nostra îi definesc pe investiții care se transformă în informatori ai Guvernului.

Torpile. Asasini trimiși de către Mafia pentru a-l pe ucide unul dintre membrii ei.

Unul de-ai noștri. Formulă cu care se face referire la un membru al Cosei Nostra sau la alt membru al organizației.

Vendetta. Răzbunare.

Westies. Nume cu care membrii Mafiei siciliene îi numeau pe oamenii din Cosa Nostra americană.

Zips. Nume cu care membrii Cosei Nostra din Statele Unite îi numeau pe membrii Mafiei siciliene. Sunt cunoscuți și cu numele de Geeps (țigani) sau Siggies.

SFÂRȘIT

1 Date din registrele istorice ale insulei Ellis consultate de către autor, 1820-1890. Insula Ellis (New York) s-a transformat în timpul secolului al XIX-lea și la începutul secolului al XX-lea în principala poartă de acces a cetățenilor italieni spre Statele Unite.

2 Vezi J. Philip Di Franco, *The Italian Americans. The Immigrant Experience*, Chelsea House Publishers, New York, 1996.

3 Vezi Cesare Mori, *La Mafia* al Ferri Corti, Editura Mondadori, Verona, 1932.

4 Vezi Renato Candida, *Questa Mafia*, Editura Sciascia, Roma, 1956.

5 Vezi Frederick Sondern, *Brotherhood of Evil: The Mafia*, Farrar Strauss and Cudahy, New Jersey, 1959.

6 Cesare Mori, *Cruzando espadas con la Mafia*, raport al inspectoratului de poliție din Sicilia, numărul 68317/662, septembrie, 1920.

7 Vezi Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, 9 iulie, 1958.

- 8 Vezi Glosar de termeni.
- 9 Vezi Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, 9 iulie 1958.
- 10 Vezi William Balsamo și George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of The Mafia's First 100 Years, New Horizon Press, New Jersey, 1999.
- 11 Fișa lui Balsamo, Giuseppe în arhivele istorice ale insulei Ellis, 12 noiembrie 1895. Deși se știe că Balsamo a ajuns pe 11, el a fost înregistrat de către Departamentul de Imigrare al Statelor Unite abia în ziua următoare.
- 12 Vezi Glosar de termeni.
- 13 Vezi Anexa I.
- 14 Vezi Glosar de termeni.
- 15 Sigla Departamentului de Poliție din New York (New York Police Department).
- 16 Vezi Glosar de termeni.
- 17 Raportul de activitate al NYPD, 1908. Capitolul: Escadronul Italian.
- 18 Vezi Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, 9 iulie 1958.
- 19 Vezi Anexa I.
- 20 Vezi Anexa I.
- 21 Vezi Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, 9 iulie, 1958.
- 22 Vezi Anexa I.
- 23 Registrul de incidență al Departamentului de Poliție din New York despre tentativa de asasinare a comerciantului Gianfranco Yardi.
- 24 Restaurantul lui Gianfranco Yardi încă funcționează în Mica Italie din New York, iar în prezent în restaurant lucrează a patra sa generație.
- 25 Vezi William Balsamo și George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of The Mafia's First 100 Years, op. cit.
- 26 Vezi Sean Grennan, Marjie Britz, Jeffrey Rush și Thomas Barker, Gangs, An International Approach, Prentice Hall Inc., New Jersey, 2000.
- 27 Scena asasinării lui Wild Bill Lovett, în noaptea de 31 octombrie 1923 apare în raportul poliției redactat de către agenții care au ajuns la Lotus Club. Raportul face parte astăzi din arhivele istorice al Departamentului de Poliție din New York.
- 28 New York Daily News, 3 iulie 1928.
- 29 Numele legii provine de la Andrew Joseph Volstead, senatorul democrat al statului Minnesota care a redactat-o și a prezentat-o în 1919 spre aprobarea Congresului Statelor Unite.
- 30 Asasinatul lui Big Jim Colosimo a rămas nesoluționat în dosarele Departamentului de Poliție din Chicago. În prezent, dosarul lui poate fi consultat la Muzeul Poliției din Chicago.
- 31 Vezi Anexa I.
- 32 Această tehnică era cunoscută sub numele de mâna moartă. Vezi Glosar de termeni.
- 33 Vezi Anexa I.

- 34 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20034. Washington DC, 20 iunie 1928.
- 35 Vezi Glosar de termeni.
- 36 Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20619. Washington DC, 7 noiembrie 1928.
- 37 Cazul 39-1-617. Departamentul de Poliție din Chicago
- 38 Vezi Glosar de termeni.
- 39 Vezi Glosar de termeni.
- 40 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20619, Washington DC., 7 noiembrie, 1928.
- 41 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20619, Washington DC., 7 noiembrie, 1928.
- 42 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-24153, Washington DC., 15 septembrie, 1930.
- 43 Vezi Joseph Landesco, Organized Crime în Chicago, University of Chicago Press, Chicago, 1968.
- 44 Vezi Anexa I.
- 45 Ibidem.
- 46 Vezi Walter Noble Burns, Los „gangsters” de Chicago. La senda roja de Chicago desde la Prohibición hasta Jack Lingle, Espasa Calpe, Madrid, 1972.
- 47 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-24153, Washington DC, 15 septembrie 1930.
- 48 Vezi Walter Noble Burns, Los „gangsters” de Chicago. La senda roja de Chicago desde la Prohibición hasta Jack Lingle, op. cit.
- 49 Raportul incidentului din arhivele istorice ale Departamentului de Poliție din Chicago și ce conține acest raport Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-20619, Washington DC, 7 noiembrie 1928.
- 50 Vezi „Cicero: The Gang’s War”, The Chicago Evening American, 23 septembrie 1926.
- 51 Vezi Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-24153, Washington DC, 15 septembrie 1930.
- 52 Vezi Capone, Alphonse, document al FBI, numărul 69-180A, Washington DC, 11 martie 1936; și Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, Washington DC, 9 iulie 1958.
- 53 Vezi Glosar de termeni.
- 54 Capone, Alphonse, document al Departamentului de Justiție, numărul 62-24153, Washington DC, 15 septembrie 1930.
- 55 Vezi Anexa I.
- 56 Capone, Alphonse, document al Trezoreriei, Unitatea IRS, numărul 93122/311, Washington DC, 9 octombrie 1931.
- 57 Capone, Alphonse, document al Trezoreriei, Unitatea IRS, numărul 81176/212, Washington DC, 16 decembrie, 1930.
- 58 În acest fel era numită de către presă echipa formată din Elliot Ness, George Johnson și Arthur Madden.

59 St. Valentine's Day Massacre, document al FBI, numărul 62-34299, Washington DC, 23 ianuarie 1935.

60 Vezi William Balsamo și George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of The Mafia's First 100 Years, op. cit.

61 St. Valentine's Day Massacre, document al FBI, numărul 62-34299, Washington DC, 23 ianuarie 1935.

62 Vezi Joseph Landesco, Organized Crime în Chicago, op. cit.

63 Vezi William S. Parkington, Historia del FBI, Ediciones G. P., Barcelona, 1964.

64 Capone, Alphonse, document al Trezoreriei, Unitatea IRS, numărul 93122/311, Chicago, 9 octombrie 1931.

65 Vezi Glosar de termeni.

66 Vezi Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 39-2141, Secțiunea 1, Washington DC, 28 august, 1935.

67 Vezi Capitolul 1.

68 Vezi William Balsamo și George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of Mafia's First 100 Years, op. cit.

69 Termen ce provine din limba rusă și care se folosea pentru a face referire la persecuțiile antisemite de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea.

70 Vezi Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 31-44320, Secțiunea 1, Washington DC, 15 iulie 1936.

71 Vezi Hickman Powell, Lucky Luciano, The Man Who Organized Crime în America, Barricade Books, New York, 2000.

72 Joseph Valachi a devenit în 1963 informatorul cel mai faimos al Cosei Nostra. Valachi a dezvăluit, încălcând legea omertà, în fața unei Comisii Speciale a Congresului Statelor Unite, secretele experienței sale de mai mult de patru decenii în Cosa Nostra și a ajutat la identificarea cu nume și prenume a 317 membri relevanți ai Mafiei. Mărturia sa a dat naștere așa-numitelor „Hârtii Valachi”.

73 Vezi Senate Sub-Committee on Organized Crime, 25 Years After Valachi, document al Senatului Statelor Unite, Washington DC, 1988.

74 Senate Sub-Committee on Organized Crime, 25 Years After Valachi, document al Senatului Statelor Unite, Washington DC, 1988.

75 Mafia Monograph, document al FBI, numărul 10-42303-330, Washington DC, 9 iulie 1958.

76 Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 31-44320, secțiunea 1, Washington DC, 15 iulie 1936.

77 Zwillman, Abner „Longy”, document al FBI, numărul 62-36085, Washington DC, 4 noiembrie 1935.

78 Genovese, Vito, raport al FBI, numărul 92-2938, Washington DC, 24 decembrie 1957.

79 Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-81518, Washington DC, 11 iulie 1946.

80 Traducerea în limba română este „norocos, care are noroc”.

81 Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 39-2141, secțiunea 2, Washington DC, 13 iunie 1946.

82 Nume popular al Guvernului Statelor Unite.

83 Lansky, Meyer, raport al FBI, numărul 791782, Washington DC, 12 septembrie 1956.

84 Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 31-44320, secțiunea I, Washington DC, 15 iulie 1936.

85 Zwillman, Abner „Longy”, document al FBI, numărul 62-36085, Washington DC, 4 noiembrie 1935.

86 Luciano, Charles „Lucky”, raport al FBI, numărul 39-2141, secțiunea 2, Washington DC, 13 iunie 1946.

87 Acest jaf va fi cel mai consistent până când, la sfârșitul anilor cincizeci, într-un asalt al unui vehicul blindat al Brinks Expres Company, s-a obținut o pradă de aproape de un milion de dolari.

88 Vezi pagina 47 (din cartea în limba spaniolă).

89 În 1940, patru ani după prima declarație, Nancy Presser a fost chemată din nou să facă o declarație, procurorul Districtului descoperind că fosta prostituată pomenise Rubel Ice Plant de mai multe ori în declarația ei din timpul cercetării „cazului Luciano”.

90 Vezi Luciano, Charles „Lucky”, document al FBI, numărul 39-2141, secțiunea 2, Washington DC, 13 iunie 1946 și Frederik Sondern, Brotherhood of Evil: The Mafia, op. cit.

91 Vezi William Balsamo și George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of The Mafia's first 100 years, op. cit.

92 Vezi Sid Feder și Joachim Joesten, The Luciano Story, Da Capo Press, New York, 1954.

93 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-940, Washington DC, 22 ianuarie 1958.

94 Vezi Leonard Katz, Uncle Frank. The Biography of Frank Costello, Drake, New York, 1973.

95 Documentele Pentagonului în legătură cu colaborarea Marinei cu Mafia în timpul celui de-al Doilea Război Mondial nu au fost declassificate, nici nu există intenția aceasta. În 1951, în timpul așa numitelor Audiențe Kefauver, Comitetul de cercetare a Crimei Organizate al Senatului i-a cerut Pentagonului să predea documentele, însă militarii au refuzat.

96 Trei decenii mai târziu, însuși Lucky Luciano în memoriile sale postume dezvăluia că USS Normandie fusese scufundată de membri ai Mafiei, versiune care a fost susținută și ratificată de Meyer Lansky în biografia autorizată pe care au scris-o despre el doi autori israelieni. Scopul era să provoace panică în rândul autorităților militare ca acestea să îi ceară ajutorul lui Luciano să protejeze cheiurile de sabotaje naziste, așa cum s-a și întâmplat.

97 Luciano, Charles „Lucky”, document FBI, numărul 39-2141, secțiunea 2, Washington DC, 13 iunie 1946; ibidem, secțiunea 3, Washington DC, 10 februarie 1947.

98 Vezi Hickman, Powell, Lucky Luciano, the Man Who Organized Crime în America, op. cit.; Sid Feder și Joachim Joesten, The Luciano Story, op. cit.; și Luciano, Charles „Lucky”, document al FBI, numărul 39-2141, secțiunea 4, Washington DC, 14 februarie 1949.

99 Vezi Capitolul 1.

100 Familia și-a schimbat numele, de la Luciano la Genovese, când Vito Genovese a devenit șef în 1957, după „retragerea” liderului anterior, Frank Costello.

101 Luciano, Charles „Lucky”, document al FBI, numărul 39-2141, Secțiunea 4, Washington DC, 14 februarie 1949.

102 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-2938, Washington DC, 24 decembrie 1957.

103 În documentul Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-940, Washington DC, 22 ianuarie 1958, se menționează despre decorare, deși se aigură că Inteligența Militară nu a putut să o demonstreze, la fel și relațiile sale cu piața neagră și cu guvernul lui Benito Mussolini.

104 Vezi Glosar de termeni.

105 Vezi William Roemer, War of the Godfathers. The Bloody confrontation between the Chicago and New York families for control of Las Vegas, Ivy Books, New York, 1990.

106 Report Nevada, document al FBI, Washington DC, 1 septembrie 1969.

107 Vezi Lew Irwin, Sinatra, A Life Remembered. 1915-1998, Michael Friedman Publishing Group, New York, 1998.

108 Randy J. Taraborrelli, Sinatra, Behind the Legend, Rose Books Inc., New York, 1997.

109 Lew Irwin, A Life Remembered. 1915-1998, op. cit.

110 Vezi Glosar de termeni.

111 Luciano, Charles „Lucky”, document al FBI, numărul 39-2141, Secțiunea 3, Washington DC, 10 februarie 1947.

112 Vezi Anexa IV.

113 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-3759, Washington DC, 29 iulie 1958.

114 Randy J. Taraborrelli, Sinatra, Behind the Legend, op. cit.

115 William Roemer, Accardo, The Genuine Godfather, Ivy Books, New York, 1995.

116 Vezi Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-81518, Washington DC, 11 iulie 1946; Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-81093, Salt Lake City (Utah), 2 august 1946; Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-2812, San Francisco, 14 august 1946; Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-232, Los Angeles (California), 9 septembrie 1946; Siegel, Benjamin „Bugsy”, document al FBI, numărul 62-2837, Los Angeles, 19 septembrie 1946.

117 Vezi Galante, Carmine, document al FBI, numărul 92-3025, Washington DC, 27 decembrie 1957.

118 Vezi Joseph Albini, All American Mafioso: The Johnny Roselli Story, Doubleday, New York, 1991.

119 Frederick Sondern, Brotherhood of Evil: The Mafia, op. cit.

120 În 1987, Gigante va fi numit șef al familiei Genovese după arestarea lui Anthony Fat Tony Salerno. A fost la conducere zece ani, până când a fost arestat, judecat și condamnat la doisprezece ani de închisoare.

121 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-4594, Washington DC, 13 aprilie 1960.

122 Vezi William Balsamo și George Carpozi, Jr., Crime Incorporated, The Inside Story of The Mafia's First 100 Years, op. cit.

123 Vezi Glosar de termeni.

124 Această secvență va fi utilizată de către regizorul de cinema Francis Ford Coppola pentru a reprezenta atentatul împotriva lui Vito Corleone, în prima parte a filmului The Godfather.

125 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 92-3405, Washington DC, 12 februarie 1958.

126 Gambino, Galo, document al FBI, numărul 92-2811, Washington DC, 2 martie 1964.

127 Comitetul de Investigare Senatorială a Crimei Organizate, cunoscut popular cu numele de Comitetul Kefauver, și-a început audiențele pe 10 mai 1950 și le-a finalizat pe 1 mai 1951.

128 Amendamentul Cinci împiedică autoinculparea în timpul unei declarații sub jurământ înaintea unui Mare Juriu, înaintea Congresului sau al Senatului Statelor Unite.

129 Kefauver First Interview Report, Kefauver Special Committee to Investigate Organized Crime, 1951; și Zwillman, Abner „Longy”, document al FBI, numărul 92-3105, Washington DC, 20 ianuarie 1958.

130 Vezi Kefauver Third Interim Report, Kefauver Special Committee to Investigate Organized Crime în Interstate Commerce, 1951; și Frederick Sondern, Brotherhood of Evil: The Mafia, op. cit.

131 Vezi Anthony Summers, Oficial y confidencial. La vida secreta de J. Edgar Hoover, Editura Anagrama, Barcelona, 1993.

132 Interviu luat de autor lui Oliver Revell, agent FBI din 1964 în 1994.

133 În 1983, Carlos Marcello a fost acuzat și condamnat pentru excrocherie într-o afacere în care Clint Murchison, fiul, a fost intermediar.

134 Vezi Anexa I.

135 Vezi Anexa IV.

136 Vezi Anexa I.

137 Vezi Frederik Sondern, Brotherhood of Evil. The Mafia, op. cit.

138 Vezi Bill Bonanno, Bound by Honor. A Mafioso's Story, St. Martin's Press, New York, 1999.

139 Vezi William Balsamo și George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of Mafia's First 100 Years, op. cit.; Genovese, Vito, document al FBI, numărul 92-4594, Washington DC, 13 aprilie 1960; Genovese, Vito, document al FBI, numărul 90-250, Washington DC, 20 iulie 1960.

140 Natale Evola va ocupa din 1968 în 1972 conducerea supremă a familiei Bonanno, ca membru al unei Comisii Speciale împreună cu Phillip Rusty Rastelli, Joseph Zicarelli și Joseph DiFillippi.

141 Genovese, Vito, document al FBI, numărul 58-7146, Washington DC, 10 februarie 1970.

142 Senate Sub-Committee on Organized Crime, 25 Years after Valachi, document al Senatului Statelor Unite, Washington DC, 1988.

143 Vezi Glosar de termeni.

144 Philip Kunhardt, Life în Camelot. The Kennedy Years, Little, Brown & Company, Boston, 1988.

145 Vezi Anthony Summers, Oficial y confidencial. La vida secreta de J. Edgard Hoover, op. cit.

146 Interviu al autorului cu Gerald Shur, fost fondator și director al Programului Federal de Protecție a Martorilor (WITSEC). Vezi și Pete Earley și Gerald Shur, WITSEC, Inside the Federal Witness Protection Program, Bantam Books, New York, 2002.

147 Sigle de identificare pentru La Cosa Nostra.

148 Vezi Robert Rhodes, Organized Crime: Crime Control vs. Civil Liberties, Random House, New York, 1984.

149 În anii nouăzeci, Danny Marino a devenit șef al familiei Gambino, când John Gotti a fost condamnat, în 1992, la închisoare pe viață, fără posibilitatea de a fi eliberat condiționat.

150 Vezi John H. Davis, Mafia Dynasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, HarperCollins Publishers Inc., New York, 1993.

151 Vezi Anthony Summers, Oficial y confidencial. La vida de J. Edgard Hoover, op. cit.

152 În 1979, Comitetul de Cercetare a Crimei al Congresului Statelor Unite a demonstrat că FBI-ul eșuase în cercetarea obiectivelor lui Robert Kennedy. Comitetul a concluzionat și că politica urmărită în cercetarea lui Carlos Marcelo, șef al familiei din New Orleans, cu influență asupra Crimei Organizate din Texas, fusese greșită. Niciodată nu s-a știut de ce Hoover însuși a pus piedici cercetării desfășurate de agenții săi

153 Vezi Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970 și Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 166-5477, Washington DC, 16 martie 1973.

154 Nume de cod dat avionului Președintelui Statelor Unite.

155 Charles Spalding, The Death of a President, Harper & Row, New York, 1967.

156 După câțiva ani, mafiotul Johnny Roselli a descoperit alianțele Mafiei cu CIA-ul în invazia de la Bahia Cochinos și tentativa de asasinare a lui Fidel Castro. Vezi Roselli, John, document al FBI, numărul 92-3267, Washington DC, 10 martie 1964 și Roselli, John, document al FBI, numărul 166-3200, Los Angeles, 26 septembrie 1967.

157 Vezi Cristopher Andrew, For the President's Eyes Only. Secret Intelligence and the American Presidency. From Washington to Bush, HarperCollins Publishers, Londra, 1995.

158 Vezi Seymour Hersh, La cara oculta de J. F. Kennedy. Toda la verdad sobre el poderoso clan de los Kennedy, Editorial Planeta, Barcelona, 1997.

159 Vezi Sam Giancana și Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive Inside Story of the Mobster Who Controlled America, Warner Books, New York, 1992.

160 Vezi Seymour Hersh, La cara oculta de J. F. Kennedy. Toda la verdad sobre el poderoso clan de los Kennedy, op. cit.

161 Vezi Wesley Haggood, Presidential Sex. From Founding Fathers to Bill Clinton, Citadel Press Book, New York, 1995.

162 Vezi Sam Giancana și Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

163 Se calculează că în șaisprezece luni au fost înregistrate 218 casete. În mai 1976, familia Kennedy le-a donat Bibliotecii John F. Kennedy din Boston. Un raport publicat de ziarul The Washington Post a arătat că mare parte din materialul original a dispărut în mod misterios. În 1995, după moartea lui Evelyn Lincoln, fidela secretară a lui JFK, s-au descoperit într-o valiză veche din casa ei câteva dintre aceste casete.

164 Interviu relizat de autor cu Oliver Revell, agent FBI din 1964 până în 1994.

165 Vezi Sam Giancana și Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

166 Rat Pack, sau Banda de Șobolani, era un nume dat de către Sinatra selectului său grup de prieteni. Dean Martin, Sammy Davis Jr., Peter Lawford, și Joey Bishop erau membri stabili, Jerry Lewis, Elizabeth Taylor, Eddie Fisher, Mike Romanoff, Natalie Wood, Robert Wagner, Shirley MacLaine, Warren Beatty sau Angie Dickinson erau „ocazionali” la chefurile date de Rat Pack.

167 Giancana, Sam, document al FBI, numărul 92-3171, Chicago, 12 septembrie 1960.

168 Vezi Christopher Andrew, For the President's Eyes Only. Secret Intelligence and the American Presidency. From Washington to Bush, op. cit.

169 Vezi Sam Giancana și Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

170 Monroe, Marilyn, document al FBI, numărul 105-16672, Washington DC, 1 septembrie 1956.

171 Monroe, Marilyn, document al FBI, numărul 105-40018, Washington DC, 13 august 1963.

172 Vezi Sam Giancana și Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

173 Despre această versiune despre moartea lui Marilyn Monroe a scris și faimosul ziarist Walter Winchell, în articolul său din 8 iulie 1963, publicat în ziarul The New York Mirror, intitulat „The Man Who Killed Marilyn”.

174 Vezi William Roemer, Accardo, The Genuine Godfather, op. cit.

175 După acea seară, Needles Gianola l-a informat personal pe Sam Giancana de incidentul din casa lui Marilyn Monroe și de ce s-a întâmplat după sosirea lui Robert Kennedy. Sam Giancana i-a spus povestea fratelui său, Chuck, iar acesta, la rândul său, fiilor lui Sam, Chuck Jr. și Sam Jr., autori

ai biografiei tatălui lor, intitulată Double Cross, The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America.

176 Vezi Frank Capell, The Strange Death of Marilyn Monroe, Independent Publishers Co., New York, 1964; și Norman Mailer, Marilyn, Grosset & Dunlap, New York, 1973. Fostul agent FBI, William Roemer a cunoscut și povestea „posibilului” asasinat al actriței ordonat de către Sam Giancana, menționată în cartea Accardo, The Genuine Godfather, op. cit.

177 Autorul a putut să citească dosarul despre Norman Mailer în arhivele istorice ale FBI.

178 Monroe, Marilyn, document al FBI, numărul 105-40018, Washington DC, 13 august 1963. Această poveste a fost, de asemenea, relatată autorului de către Benjamin Bradlee, fostul director al The Washington Post, în biroul publicației, în 1996.

179 Vezi Capitolul 5.

180 Nume ce îl poartă în Statele Unite sediile sindicatelor.

181 International Labour Association (Asociația Internațională a Muncii).

182 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 92-2811, Washington DC, 2 martie 1964.

183 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970.

184 Vezi Anexa I.

185 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970.

186 Vezi Edward Donald, El imperio de las drogas, Plaza & Janés, Barcelona, 1962.

187 Vezi Ernest Volkman, Gangsbusters. The Destruction of America's Last Great Mafia Dynasty, Avon Books, New York, 1998.

188 Thomas Gambino a fost acuzat în 1992 de către procurorul general al Districtului Manhattan de manipularea prețurilor de transport. Gambino era proprietarul a șase companii principale de transporturi, iar averea sa era de aproximativ o sută trezeci de milioane de dolari.

189 Înregistrare realizată de FBI cu Samuel DeCavalcante, șef al familiei din New Jersey, între 1964-1971. Vezi Anexa I.

190 Gambino, Carlo. Document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970.

191 Bill Bonanno, Bound by Honor. A Mafioso's Story, op. cit.

192 Vezi Ernest Volkman, Gangsbusters. The Destruction of America's Last Great Mafia Dynasty, op. cit.

193 Familia Profaci și-a schimbat numele în Familia Colombo în 1963, după preluarea puterii de către Joseph Colombo.

194 Vezi Capitolul 5.

195 Central Intelligence Bureau (Biroul Central de Inteligență al NYPD).

196 Document al CIB/NYPD, despre Joe Gallo, 11 mai 1961.

197 Vezi Capitolul 6.

198 Vezi Glosar de termeni.

199 Vezi Bill Bonanno, Bound by Honor. A Mafioso's Story, op. cit.

200 Așa-numitele „Casete ale lui DeCavalcante” au fost înregistrate de către FBI între 1961-1965. Transcrierea lor va ocupa aproximativ 2300 de pagini. Casetele demonstrează existența unui organ în cadrul Cosei Nostra, numit Comisia, ca și încercarea lui Joseph Bonanno de a dobândi puterea supremă a Mafiei, asasinându-i pe principalii ei lideri.

201 Vezi Capitolul 3.

202 Vezi Anexa I.

203 Vezi William Balsamo și George Carpozi, Jr., Crime Incorporated. The Inside Story of The Mafia's First 100 Years, op. cit. și Bill Bonanno, Bound by Honor. A Mafioso's Story, op. cit.

204 Vezi Anexa IV.

205 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 166-5477, Washington DC, 16 martie 1973.

206 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 87-106816, Washington DC, 25 martie 1970.

207 Vezi Capitolul 7.

208 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 166-5477, Washington DC, 16 martie 1973.

209 Vezi Capitolul 2.

210 Federation of Italian-American Democratic Organizations. A fost fondată în 1960, de către congresistul Alfred Santangelo.

211 Colombo, Joseph, raport al Secției de Omucideri al Departamentului de Poliție din New York. New York, 28 iunie 1971.

212 Vezi John H. Davis, Mafia Dynasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.

213 Gambino, Carlo, document al FBI, numărul 166-5477, Washington DC, 16 martie 1973.

214 Povestea despre asasinarea lui Joe Gallo este extrasă din raportul martorilor care au dat declarații detectivilor de la Omucideri ai Departamentului de Poliție din New York, în timpul zilelor de 7 și 8 aprilie 1972.

215 Gallo, Joseph, raport al Secțiunii de Omucideri a Departamentului de Poliție din New York. New York, 7 aprilie 1972.

216 Vezi Capitolul 7.

217 Reședința lui Carlo Gambino se afla la numărul 2230, Ocean Parkway (Sheepshead, Brooklyn).

218 Giancana, Sam, document al FBI, numărul 92-3171, 12 septembrie 1960.

219 Vezi Sam Giancana și Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.

220 Vezi Capitolul 7.

221 Vezi William Roemer, Accardo. The Genuine Godfather, op. cit.

222 Vezi Glosar de temeni.

223 Giancana, Sam, raport al Secțiunii de Omucideri a Departamentului de Poliție din Chicago. Chicago, 19 iunie 1975.

- 224 Trafficante, Santo, Jr., document al FBI, numărul 482531B, Washington DC, 9 iunie 1957.
- 225 Vezi Sam Giancana și Chuck Giancana, Double Cross. The Explosive, Inside Story of the Mobster Who Controlled America, op. cit.
- 226 Vezi Sandy Smith, The Mafia. Big, Bad and Booming. Time Magazine, 16 mai 1977.
- 227 Vezi Capitolul 11
- 228 Vezi Ovid DeMaris, The Last Mafioso: The Treacherous World Of Jimmy Fratianno, Bantam Books, New York, 1985.
- 229 Vezi Roselli, John, document FBI, numărul 58-2000, Chicago, 16 septembrie 1947.
- 230 Vezi Ovid DeMaris, The Last Mafioso: The Treacherous World Of Jimmy Fratianno, op. cit.
- 231 Roselli, John, document FBI, numărul 139-1201, Las Vegas (Nevada), 11 iulie 1961.
- 232 Vezi Michael Drosnin, Citizen Hughes, Holt, Reinhard and Winston, New York, 1984.
- 233 Roselli, John, document FBI, numărul 92-18113, Washington DC, 6 august 1976.
- 234 Report Nevada, document FBI, Washington DC, 1 septembrie 1969.
- 235 Vezi Ovid DeMaris, The Last Mafioso: The Treacherous World Of Jimmy Fratianno, op. cit.
- 236 Vezi Anexa I.
- 237 Asasinatele lui Kesner, Ballard și Marhard au fost dezvăluite de Jimmy Nevăstuica Fratianno după ce a devenit informator al Guvernului. La puțin timp după aceea, însuși Frank Bomp Bompensiero, devenit informator FBI, a recunoscut că îl lichidase pe William Kessner.
- 238 Roselli, John, document FBI, numărul 92-18113, Washington DC, 6 august 1976.
- 239 Una dintre cele mai dure închisori federale din Statele Unite în care își ispășesc diferite pedepse câțiva dintre cei mai importanți șefi ai Cosei Nostra.
- 240 Vezi James Jacobs, Cristopher Panarella și Jay Worthington, Busting Mob. United States versus Cosa Nostra, New York University Press, New York, 1994.
- 241 Vezi Glosar de termeni.
- 242 Vezi Glosar de termeni.
- 243 Nume dat operațiunii CIA-ului și a Mafiei pentru asasinarea lui Fidel Castro în timpul mandatului lui John F. Kennedy.
- 244 Biroul de Servicii Strategice, originea actualei CIA.
- 245 Vezi Joseph Albini, All American Mafioso. The Johnny Roselli Story. Doubleday, New York, 1991.
- 246 Vezi William Roemer, The Enforcer, Spilotro. The Chicago Mob's Man over Las Vegas, Ivy Books, New York, 1994.
- 247 Relatarea asasinatului Tamarei Rand a fost extrasă din articolul din San Diego Evening Tribune din 3 decembrie 1975. Autorul dăduse doar

numele victimei. Identitatea executorului a fost dezvăluită de către Jimmy Fratianno când a devenit informator FBI. După câțiva ani se va descoperi și implicarea lui Frank Bompensiero în crimă.

248 Vezi Glosar de termeni.

249 Vezi William Roemer, *The Enforcer, Spilotro. The Chicago Mob's Man over Las Vegas*, op. cit.

250 Bandă faimoasă care străbate Statele Unite de la o coastă la alta pe motociclete de capacitate mare. Membrii ei au comis delikte grave, ceea ce a făcut să aibă caziere la FBI. Vezi, de asemenea, Sean Grennan, Marjie Britz, Jeffrey Rush și Thomas Barker, *Gangs, An International Approach*, Prentice Hall Inc., New Jersey, 2000.

251 Vezi Capitolul 7.

252 Vezi Bill Bonanno, *Bound by Honor, A Mafioso's Story*, op. cit.

253 Vezi Joseph Albini, *All American Mafioso: The Johnny Roselli Story*, op. cit.

254 Roselli, John, document FBI, numărul 92-18113, Washington DC, 6 august 1976

255 Vezi Ovid DeMaris, *The Last Mafioso: The Treacherous World of Johnny Fratianno*, op. cit.

256 Vezi Ovid DeMaris, *The Last Mafioso: The Treacherous World of Johnny Fratianno*, op. cit. Extras dintr-un raport FBI semnat de agentul special Jack Armstrong.

257 Așa zisa Sursă Unu era Frank Bompensiero.

258 Vezi Glosar de termeni.

259 Vezi Glosar de termeni.

260 Vezi Ovid DeMaris, *The Last Mafioso: The Treacherous World of Johnny Fratianno*, op. cit.

261 Interviu al autorului cu Gerald Shur, fondator și fost director al Programului Federal de Protecție a Martorilor (WITSEC). Vezi și Pete Earley și Gerald Shur, *WITSEC, Inside the Federal Witness Protection Program*, op. cit.

262 Statele Unite vs. Anthony Spilotro, numărul C-LV-83-115, DNEV, 13 septembrie 1983.

263 Vezi William Roemer, *The Enforcer, Spilotro: The Chicago Mob's Man over Las Vegas*, op. cit. și Accardo, *The Genuine Godfather*, op. cit.

264 Asasinatului a fost relatat FBI-ului de către soția lui Jim Marcello, unul dintre gangsterii care au participat la execuție. Agenții federali au descoperit cadavrele lui Tony și Michael Spilotro într-un lan de porumb din împrejurimile Enos-ului, în districtul Newton (Indiana), la numai șapte kilometri de o fermă, proprietate a lui Joey Aiuppa.

265 Vezi John H. Davis, *Mafia Dynasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family*, op. cit.

266 Vezi Peter Maas, *Underboss. Sammy the Bull Gravano's Story of Life in the Mafia*, HarperCollins Publishers Inc., New York; Jerry Capeci și Gene Mustain, *Gotti, Rise and Fall*, Penguin Books, New York, 1996.

267 Vezi Glosar de termeni.

268 Pe Benedict Road, numărul 177, Staten Island (New York).

269 Vezi Joseph O'Brien și Andris Kurins, Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, Dell Publishing, New York, 1991.

270 Siglele BQ de la începutul codului înseamnă Brooklyn și Queens.

271 Rezultatele supravegherii din Bergin și Ravenite încă se mai află sub protecția legii secretelor cercetărilor federale. Puținul care se cunoaște despre acestea a fost dezvăluit în timpul procesului lui John Gotti în Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio și Thomas Gambino, Tribunalul Districtului de Est al New York-ului, Brooklyn, 21 ianuarie - 23 iunie 1992.

272 Vezi Anexa IV.

273 Vezi John H. Davis, Mafia Dynasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit. și Joseph O'Brien și Andris Kurins, Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, op. cit.

274 Vezi Glosar de termeni.

275 Vezi Anexa IV.

276 Galante, Carmine, document al FBI, numărul 92-3025, Washington DC, 27 decembrie 1957, și Galante, Carmine, document FBI, numărul 92-3352, Washington DC, 14 ianuarie 1958.

277 Galante, Carmine, document al FBI, numărul 92-1864, Dallas (Texas), 8 ianuarie 1975.

278 Vezi Carl Sifakis, The Mafia Encyclopedia: From Accardo to Zwillman, Checkmark Books, New York, 1999, și Galante, Carmine, raport al Secției de Omucideri a Departamentului de Poliție din New York, New York, 12 iulie 1979.

279 Louis Freeh va fi numit, după câțiva ani, director al FBI-ului, de către președintele Bill Clinton.

280 Vezi Glosar de termeni.

281 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio y Thomas Gambino, op. cit.

282 Vezi Wayne Barret, Rudy! An Investigative Biograaphy of Rudolph Giuliani, Basic Books, New York, 2000.

283 Vezi Capitolul 1.

284 OCTF. Organized Crime Task Force este numele original al Unității.

285 Vezi Shana Alexander, The Pizza Connection: Lawyers, Money, Drugs, Mafia, Weidenfeld & Nicholson, New York, 1998.

286 Vezi George Anastasia, The Goodfella Tapes. The True Story of How the FBI Recorded a Mob War and Brought Down a Mafia Don, Avon Books, New York, 1998.

287 Vezi Glosar de termeni.

288 Vezi George Anastasia, The Goodfella Tapes. The True Story of How the FBI Recorded a Mob War and Brought Down a Mafia Don, op. cit. și Joseph O'Brien și Andris Kurins, Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, op. cit.

289 Vezi Joseph Pistone, Donnie Brasco: My Undercover Life în the Mafia, New American Library, New York, 1982.

290 În 1997, viața lui Joseph Pistone a devenit subiect de cinema, în filmul intitulat Donnie Brasco. Rolul lui Brasco/Pistone a fost interpretat de Johnny Depp, cel al lui Lefty Ruggiero, de Al Pacino, iar cel al lui Sonny Black, de Michael Madsen.

291 Vezi Joseph O'Brien și Andris Kurins, Boss of Bosses. The Fall of the Godfather. The FBI and Paul Castellano, op. cit.

292 Vezi John H. Davis, Mafia Dynasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.

293 Vezi Glosar de termeni.

294 Numele celor opt trăgători au fost dezvăluite de Sammy Gravano, consigliere al lui John Gotti, când acesta a devenit informator federal.

295 Castellano, Paul, Raport al Departamentului de Medicină Legistă al Orașului New York, New York, decembrie 1985, și Castellano, Paul, Raport al Secțiunii de Omucideri a Departamentului de Poliție din New York, New York, 16 decembrie 1985.

296 Relatarea asasinatului lui Paul Castellano va fi dezvăluită de Sammy Gravano agenților FBI în timpul procesului împotriva lui John Gotti pentru conspirație pentru asasinarea șefului familiei Gambino. Vezi, de asemenea, Peter Maas, Underboss, Sammy the Bull Gravano's Story of Life în the Mafia, op. cit., Jerry Capeci și Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, op.cit.

297 Frază înregistrată de către dispozitivele electronice de urmărire ale FBI, pe 24 decembrie 1985. Vezi, de asemenea, John H. Davis, Mafia Dynasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.

298 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio și Thomas Gambino, op. cit.

299 Vezi Capitolul 5.

300 Vezi Anexa I.

301 Vezi John Cummings și Ernest Volkman, Goombata. The Improbable Rise and Fall of John Gotti and his Gang, Little, Brown and Company, Boston, 1990.

302 Vezi Peter Maas, Underboss. Sammy the Bull Gravano's Story of Life în the Mafia, op. cit.

303 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio și Thomas Gambino, op. cit.

304 Vezi Capitolul 10.

305 Statele Unite vs. John Gotti. Curtea Districtului de Est al orașului New York. Brooklyn, aprilie 1986-martie 1987.

306 Vezi Jerry Capeci și Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, Penguin Books, New York, 1996.

307 Vezi Capitolul 6.

308 Statele Unite vs. James Coonan, numărul 87-CR-249, SDNY, 26 martie 1987.

309 Vezi Jerry Capeci și Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, op. cit; John Cummings și Ernest Volkman, Goombata, The Improbable Rise and Fall of John Gotti and his Gang, op. cit.

310 Textul interogatoriului a fost extras de către autor din raportul judiciar la care a avut acces.

311 Textul interogatoriului a fost extras de către autor din raportul judiciar la care a avut acces.

312 Statele Unite vs. John Gotti, op. cit., John Cummings și Ernest Volkman, Goombata. The Improbable Rise and Fall of John Gotti and his Gang, op. cit.

313 Vezi Pete Earley și Gerald Shur, WITSEC, Inside the Federal Witness Protection Program, op. cit.

314 Statele Unite vs. Joseph N. Gallo, numărul 86-452, EDNY, 19 iunie 1986.

315 Vezi Capitolul 5.

316 Vezi Peter Maas, Underboss. Sammy the Bull Gravano's Story of Life în the Mafia, op. cit.

317 Statele Unite vs. John Gotti și Anthony Guerrieri, Curtea Supremă a Statului New York. Manhattan, 8 și 9 ianuarie 1990.

318 Vezi Capitolul 10.

319 Statele Unite vs. James Coonan, numărul 87-CR-249, SDNY, 26 martie 1987.

320 Michael Featherstone a fost condamnat după câțiva ani la nouă sentințe succesive, într-o instituție federală pentru boli mintale.

321 Statele Unite vs. John Gotti și Anthony Guerreri, op.cit.

322 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio și Thomas Gambino. Curtea Districtului de Est al New York-ului, Brooklyn, 21 ianuarie – 23 iunie 1992.

323 Numele din listă au fost confirmate, rând pe rând, de către Sammy Gravano, consigliere al lui John Gotti, când acesta a devenit informator al Guvernului.

324 Vezi Peter Maas, Underboss. Sammy the Bull Gravano's Story of Life în the Mafia, op. cit.

325 Vezi Glosar de termeni.

326 Martorii se află și astăzi sub protecția WITSEC, iar adevăratele lor identități continuă să fie secrete, în eventualitatea unei cercetări federale.

327 Extras din dosarul procesului Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio și Thomas Gambino, op. cit.

328 Vezi John H. Davis, Mafia Dynasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.; și Jerry Capeci și Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, op. cit.

329 Vezi Glosar de termeni.

330 Vezi Pete Earley și Gerard Shur, WITSEC, Inside the Federal Witness Protection Program, op. cit.

331 Statele Unite vs. John Gotti, Salvatore Gravano, Frank Locascio și Thomas Gambino, op. cit. Vezi și John H. Davis, Mafia Dynasty. The Rise and Fall of the Gambino Crime Family, op. cit.; și Jerry Capeci și Gene Mustain, Gotti, Rise and Fall, op. cit.

332 Clayton Jones, After Yakuza Threat Japanese Businesses Breathe a Sigh of Relief, „Christian Science Monitor”, 1 iulie 1993.

333 Vezi Alan Block, Space, Time and Organized Crime, Transaction Publishers, New Jersey, 1994; Oriental Organized Crime, document al FBI, Washington DC, ianuarie 1985 și Asian Organized Crime Activities în Europe and United States, Interpol, decembrie 1993.

334 Jamaican ORCR. Alcohol, tabaco and Firearms Bulletin (ATF), noiembrie 1999.

335 Jamaican Organized Crime. Financial Crimes Enforcement Network, US Department of Justice, august 1992 și Eric Harrison, „Jamaican New Faces în US Crime”, The New York Times, 17 ianuarie 1989.

336 Vezi Simon Beck, Chinatown Godfather, „Sunday Morning Post”, 21 august 1994.

337 Richard Cole, „Asian Gang Like a Giant Spider Across the World”, Seattle Times World, 17 iulie 1994 și Asian Criminal Organizations Move into Heroin and Ice Trafficking, document al Drug Enforcement Administration (DEA), 8 octombrie 1991.

338 Vezi Andrew Kirtzman, „China Town on Gang War Alert”, New York Daily News, 9 iulie 1990.

339 Russian Organized Crime Report. California Department of Justice, octombrie 1993. Vezi și Valery Charlidze, Criminal Russia: Essays on Crime în the Soviet Union, Random House, New York, 1977.

340 Vezi Shana Alexander, The Pizza Connection: Lawyers, Money, Drugs, Mafia, op. cit.

341 Parte din textul de jurământ al Cosei Nostra, dezvăluit de către Jimmy Fratianno FBI-ului când acesta a devenit informator al Guvernului.